

Đông Phương Diệc Hữu Nhật Quy Xử

Contents

Đông Phương Diệc Hữu Nhật Quy Xử	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	13
4. Chương 4	19
5. Chương 5	25
6. Chương 6	30
7. Chương 7	35
8. Chương 8	41
9. Chương 9	46
10. Chương 10	52
11. Chương 11	58
12. Chương 12	64
13. Chương 13	70
14. Chương 14	75
15. Chương 15	81
16. Chương 16	87
17. Chương 17	92
18. Chương 18	96
19. Chương 19	102
20. Chương 20	108
21. Chương 21	112
22. Chương 22	117
23. Chương 23	122
24. Chương 24	127
25. Chương 25	133
26. Chương 26	139
27. Chương 27	144
28. Chương 28	149
29. Chương 29	155
30. Chương 30	160
31. Chương 31	165
32. Chương 32	171
33. Chương 33	177
34. Chương 34	183
35. Chương 35	188
36. Chương 36	194
37. Chương 37	200
38. Chương 38	206
39. Chương 39	213
40. Chương 40	218
41. Chương 41	225

42. Chương 42	231
43. Chương 43	236
44. Chương 44	242
45. Chương 45	248
46. Chương 46	253
47. Chương 47	259
48. Chương 48	264
49. Chương 49	269
50. Chương 50	274
51. Chương 51	279
52. Chương 52	285
53. Chương 53	293
54. Chương 54	298
55. Chương 55	303
56. Chương 56	308
57. Chương 57	314
58. Chương 58	320
59. Chương 59	325
60. Chương 60	330
61. Chương 61	335
62. Chương 62	340

Đông Phương Diệc Hữu Nhật Quy Xử

Giới thiệu

Độ dài chương: 62 chương Couple: Âu Dương Minh Nhật (Tuyết Hoa) x Đông Phương Bất Bại (Tiểu Ngạo) Thể loại: xuy

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-phuong-diec-huu-nhat-quy-xu>

1. Chương 1

Trời vào tháng sáu thay đổi thất thường, một khắc trước vẫn là mặt trời chiếu rọi, khắc tiếp theo mây đen đã kéo đến che kín bầu trời.

“Hắc! Thời tiết lại thay đổi!” Trời đột nhiên tối sầm lại, một thủ vệ canh giữ ở Hắc Mộc Nhai thấp giọng than với người bên cạnh.

Người nọ mắt cũng chưa nâng, vẻ mặt nghiêm túc nhìn phía trước, không dấu vết giật giạt mày, “Có gì quái dị lắm sao? Hôm nay bên trên có nghiêm lệnh, người đừng nhìn chung quanh.” Nhắc nhở xong liền không hề mở miệng.

“Theo lý ngày thường cũng không cần phải canh giữ cẩn thận như vậy! Tại sao hôm nay đột nhiên hạ nghiêm lệnh như vậy? Còn không thể đi vào cũng không thể đi ra.....” Tiểu thủ vệ buồn bực nói nhỏ, thấy người bên cạnh không để ý tới mình, lúc này mới chịu thu giọng.

Thủ vệ toàn bộ Hắc Mộc Nhai nhận được nghiêm lệnh: hôm nay phong (*cấm cửa*) nhai, bất luận kẻ nào cũng không cho phép ra vào! Trái lệnh, giết không tha!

Mà trên núi lúc này cũng không yên ổn, mới tảng sáng liền truyền ra tin tức có kẻ chính đạo trà trộn vào Hắc Mộc Nhai.

Ngay sau khi một trưởng lão trong giáo bị tấn công bị thương, Nhật Nguyệt thần giáo Phó giáo chủ Đông Phương Bất Bại trước tiên hạ lệnh phong tỏa toàn bộ Hắc Mộc Nhai, sau đó dưới danh nghĩa bảo hộ cho người bao vây viện tử của các đường chủ trưởng lão.

“Giáo chủ, Chu Tước đường La trưởng lão kiên quyết muốn xông ra bên ngoài.....” Vừa đuổi cho kịp người phía trước đang rảo bước, Giả Bố vừa nói.

Hôm nay hết thầy sẽ được quyết định thuận lợi, hắn cũng không còn cố kỵ, bỏ đi chữ “Phó”, trực tiếp xưng “Giáo chủ”.

Người đi phía trước một thân trường bào hồng sắc rộng rãi, ngọc quan buộc gọn mái tóc dài, mỗi hành động cử chỉ đều lộ ra một cỗ khí thế bá đạo siêu phàm.

“Ngăn hắn lại. Đã điều tra rõ vị trí người nọ?” Dưới chân không ngừng bước, Đông Phương Bất Bại nói.

Trên gương mặt người này toát ra một loại khí tức thần nhiên, nhưng nhìn không ra bất kì cảm xúc gì, chỉ thấy sóng ngầm trong đôi đồng tử sâu thẳm tựa trời cao kia bắt đầu chuyển động, khiến bất cứ ai đối diện với ánh mắt này dưới đáy lòng đều cảm thấy một cỗ áp bức kì lạ.

“Đã điều tra rõ, “hắn” ở trong mật thất phía sau núi!” Giả Bố cung kính trả lời.

Khóe mắt nhẹ nhàng lay động một chút, mang theo một mạt ý tứ hàm xúc khôn kể, Đông Phương Bất Bại hướng tới sau núi bước đi.

Đích đến càng ngày càng gần, Đông Phương Bất Bại như trước vẫn duy trì tốc độ không nhanh không chậm.

“Giáo chủ, chính là nơi này!” Chỉ vào một chỗ thạch bích, Giả Bố nói.

Giương mắt đánh giá thạch bích cơ hồ không lộ ra chút sơ hở kia, Đông Phương Bất Bại nhẹ nhàng nhướng mày, “Dẫn người lui ra phía sau một dặm, đem nơi này bao vây!” Trên mặt rõ ràng dẫn theo một mạt cười nhàn nhạt, thanh âm phát ra lại như hàn băng đâm vào tai không khối khiến người ta đau nhức.

“Thuộc hạ tuân lệnh!” Nghe lời, Giả Bố không dám trì hoãn, quay người lại vung tay, mang theo một nhóm người nhanh chóng tỏa ra bốn phía.

Lập tức đi về phía trước, ở khoảng cách cách thạch bích còn có một trượng liền ngừng lại, Đông Phương Bất Bại cổ tay vừa lật, năm ngón thon dài mở ra, phóng tới mười tú hoa châm xỏ tơ hồng, bắn vào trong thạch bích.

“Rầm !!!”

Năm ngón tay khép lại nhẹ nhàng lôi kéo, khối thạch bích ầm ầm sập, lộ ra một cái động khẩu chỉ có thể cho một người đi qua.

Nhậm Ngã Hành, người đã từng nghĩ đến sẽ có hôm nay?

Đem mười tú hoa châm thu vào trong tay áo, chỉ để lại một cây nơi ngón tay nhẹ nhàng chuyển động, Đông Phương Bất Bại phượng mâu khẽ nhắc, lộ ra một mặt cười lãnh lệ.

Hồng y nam tử chậm rãi bước vào động khẩu tối như mực kia, bước đi kiên định hướng về phía trước.

Đi được mấy trăm bước, đưa tay xoay tròn viên đá, trước mắt liền rộng mở ra ánh sáng. Trong thạch thất sáng ngời mà trống trải, chỉ thấy xiêm áo đặt trên giường đá, nam nhân y phục thanh sắc cùng gương mặt trắng như tuyết ngồi xếp bằng trên giường.

Đôi mày kẻ đỏ hơi hơi nhăn lại, như là gặp vấn đề khó có thể giải quyết, dù là nghe được bên ngoài truyền tới tiếng vang rất nhỏ cũng chỉ là giật giật cái lỗ tai, ngay cả mắt cũng không mở.

Đông Phương Bất Bại lẳng lặng đứng cách giường đá ba thước, khóe mắt hiện rõ quang mang trào phúng sắc bén.

Không biết có phải do bị ánh mắt kia ảnh hưởng, người trên giường đá hơi thở đột nhiên hỗn loạn, lập tức phun ra một ngụm máu.

“Đông Phương Bất Bại!!!” Hắn cuối cùng cũng mở mắt, cảm hận nhìn người trước mắt nói, quanh thân bao trùm bởi giận dữ cùng sát khí không thể áp chế.

Sắc trời càng ngày càng tối sầm xuống, rõ ràng còn chưa đến buổi trưa, cơ hồ đã không còn nhìn thấy rõ năm ngón tay.

Gió thổi vù vù, trên bầu trời mây đen bắt đầu chuyển động ùn ùn, không biết qua bao lâu, một tia sét đỏ rực chói mắt bổ xuống, chiếu sáng cả bầu trời.

“Oanh !!!”

Ngay lúc này, Giả Bố mơ hồ nhìn thấy một bóng người bước ra từ động khẩu, tâm không khỏi dựng thẳng lên. Bàn tay giấu trong trường tụ không tự giác nắm chặt, hơi híp mắt nương theo dư quang của tia chớp ban này chăm chú nhìn, đến khi thấy rõ người nọ một thân hồng y thì trên mặt lộ ra biểu tình kinh hãi.

“Thuộc hạ bái kiến Đông Phương giáo chủ!” Giả Bố quỳ xuống, cao giọng hô.

Giáo chủ xung quanh không dám chậm trễ, tất cả đều quỳ xuống, “Thuộc hạ bái kiến Đông Phương giáo chủ!”

Tiếng hô mang theo cung kính, ý sợ hãi cùng với một tia kích động vang dội một phương trời đất.

Đông Phương Bất Bại không để ý đến, nhấc chân hướng tới đỉnh núi bước đi, màn trời âm u khiến không ai thấy rõ vẻ mặt của y, chỉ nghe thanh âm trầm thấp chậm rãi của y vang lên.

“Truyền lệnh bốn tọa: Nhật Nguyệt thần giáo Nhậm giáo chủ vì tẩu hỏa nhập ma đã bỏ mình, trước khi lâm chung đã truyền lại ngôi vị cho Phó giáo chủ Đông Phương Bất Bại. Lệnh các hương chủ trên Hắc Mộc Nhai ngày mai đến Thành Đức điện nghị sự!”

“Thuộc hạ tuân lệnh giáo chủ!”

“Vù vù ”

Thanh âm Giả Bố vừa dứt, một trận cuồng phong đột nhiên gào thét, mây đen trên bầu trời dần dần bị thổi tan.

Một vệt ánh sáng vàng rực rỡ xuyên qua tầng mây chiếu tới trên Hắc Mộc Nhai, mặt trời đỏ rực chậm rãi đi ra.

Người kia chậm rãi đi lên đỉnh núi, hồng bào bị gió thổi ào ào lay động, ở dưới ánh mặt trời chiếu rọi xuống, tuyệt mỹ chói lọi làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Ngày tiếp theo, trừ bỏ hữu sử “Điều hiệp” Hướng Vấn Thiên cùng trưởng lão Khúc Dương, các đường chủ cùng các trưởng lão Nhật Nguyệt thần giáo cùng toàn bộ giáo chúng ở Hắc Mộc Nhai đều tới Thành Đức điện.

Đợi cho Đông Phương Bất Bại ngồi vào tọa ỷ trên thượng đài, Giả Bố lại đem lời giáo chủ hôm qua tuyên đọc lại một lần.

Dưới đài mọi người trước tiên trầm mặc không nói, ngay sau đó lập tức mỗi người một lời liền bắt đầu lên tiếng phản đối.

Cả điện nhất thời ồn ào lên, Đông Phương Bất Bại chớp mắt, đầu ngón tay vãn về một cây tú hoa châm, hàn quang trên châm lóe lên, rục rịch muốn chuyển động.

“Con mẹ nó! Tiểu tử ngươi có ý gì?” Lôi Phong đường đường chủ Đồng Bách Hùng – người luôn cùng Đông Phương Bất Bại tình như thủ túc, hiện giờ nghe được có kẻ bóng gió ám chỉ, hoài nghi chính huynh đệ mình mưu hại Nhậm giáo chủ, lúc này liền nổi giận.

Hắn chìa tay rút ra thanh đao bên hông một giáo chúng, thân mình cường tráng lực lưỡng lập tức nhảy đến trước mặt Chu Tước đường La trưởng lão – kẻ đang lớn giọng phản đối, giơ tay liền đem đầu chém xuống.

Nhìn vẻ mặt hẩn biểu tình hung ác, người bốn phía bị máu của La trưởng lão bắn lên mặt cũng không dám đưa tay lên lau.

Cái đầu đầy máu hai mắt trợn trắng “lộc cộc – lộc cộc” lăn ra giữa trung tâm đại điện, mọi người đều bị chấn động, không dám mở miệng.

Khóe mắt lướt qua một mặt tiểu ý nhàn nhạt, Đông Phương Bất Bại lấy tay chống trán, tà mắt liếc đám người dưới đài. “Đều nói xong rồi?”

Thanh âm trầm thấp dễ nghe vang vọng trong đại điện, lòng người vừa mới có chút vui mừng liền lập tức dừng đứng, nhớ lại người nọ ngày thường thủ đoạn nham hiểm, tiểu lý tàng đao, tất cả đều cúi đầu không dám lên tiếng.

Lau đi máu văng trên mặt, Đồng Bách Hùng thuận tay quăng thanh đao xuống đất, hướng tới những kẻ này “Hừ” một tiếng, quỳ xuống, “Thuộc hạ bái kiến Đông Phương giáo chủ!”

Hơn phân nửa người đi theo cũng quỳ xuống, “Thuộc hạ bái kiến Đông Phương giáo chủ!”

Những kẻ còn lại liếc nhìn nhau một cái, gặp phải đại cục đã định, vì thế cũng chậm chậm quỳ xuống, “Thuộc hạ bái kiến giáo chủ!”

“Thuộc hạ bái kiến giáo chủ!”

Vừa mới bắt đầu vẫn là hoặc trước hoặc sau hô lên, sau đó thanh âm liền hợp thành một đạo, đình tai nhức óc, vang vọng rung động cả địa điện.

Nhìn phía dưới một mảng người đang quỳ, Đông Phương Bất Bại mâu quang chợt lóe, không biết suy nghĩ chuyện gì. Nửa ngày sau, đôi môi đỏ mọng gợi lên một độ cong tuyệt mỹ, vung tay áo ném ra hai chữ, “Đứng dậy!”

Kế tiếp, Đông Phương Bất Bại đề bạt một số người lên làm đường chủ, trưởng lão cùng hương chủ, sau đó

lại bổ nhiệm nữ chi tiền giáo chủ – Nhậm Doanh Doanh lên làm Thánh cô của thần giáo.

Những người được đề bạt vui mừng hành lễ bái tạ, những người khác cũng thành thật đứng ở nơi đó, mãi cho đến chấm dứt – thật ra là không ai dám nói gì nữa – mới thôi.

Ngày kế tiếp, Hắc Mộc Nhai liền bắt đầu được thay đổi, chỉnh đốn tầng tầng lớp lớp, thủ vệ trên dưới canh giữ sườn núi cũng bị thay đổi hơn phân nửa, quyền lực cũng bị thu về một mối.

Mà tin tức Nhật Nguyệt thần giáo thay đổi giáo chủ cũng rất nhanh được truyền vào giang hồ, trở thành đề tài để các nhân sĩ giang hồ đàm luận sau khi cơm rượu no nê.

“Thế nào? Đã tra được trong nhà Dương hương chủ còn có người nào chưa?” Tại thư phòng Đông viện trên Hắc Mộc Nhai, Dương Phương Bất Bại tọa ở thượng vị hỏi. Lúc này trong giáo cơ bản đã ổn định được trên dưới, y cũng có chút rảnh rỗi.

“Hồi giáo chủ, người được phái đi đã điều tra xong, Dương hương chủ còn có một nhi tử, tên là Liên Đình.” Giả Bố biết Dương hương chủ này đi theo bên người giáo chủ từ rất sớm, lúc trước hấn vì ngăn cản La trưởng lão xông ra ngoài khiến ngoài ý muốn mà bỏ mình. Nghĩ đến giáo chủ tưởng nhớ ngày xưa hấn trung tâm, hấn cũng sẽ chiếu cố cho Dương Liên Đình kia một phen.

“Dương Liên Đình? Tên không tồi! Hấn hiện giờ ở đâu?” Dưới tay áo mân mê một cây tú hoa châm, tú châm xoay tròn, Đông Phương Bất Bại không chút để ý nói.

“Trước đó vài ngày đã ra khỏi giáo đi đặt mua đồ vật này nọ. Bất quá tra được hấn giống như xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, được một người tên là “Trại Hoa Đà” cứu, hiện giờ đang ở tại nơi của kẻ kia!” Giả Bố nói xong, không biết nghĩ tới chuyện gì, hơi hơi cúi đầu.

“Trại Hoa Đà? Khẩu khí thật lớn!” Cười lạnh một tiếng, phượng mâu Đông Phương Bất Bại nửa hạ xuống, liếc hấn một cái, “Nếu biết người đang ở đó, vì sao không đem hấn mang về?”

“Thuộc hạ vô năng!” Giả Bố lập tức quỳ xuống, “Người được phái đi đều bị đánh trở về! Kia Trại Hoa Đà nói “Nhật Nguyệt thần giáo mặc dù danh chấn giang hồ, nhưng nếu muốn mang người trong tay tại hạ đi, tại hạ cũng không tất phải đáp ứng, tạm chờ tới ngày ta cao hứng lại đến đi!” hơn nữa..... Dương Liên Đình kia không biết vì sao, tựa hồ cũng không nguyện trở về.....”

“Trại, Hoa, Đà?” Nếu nói vừa mới rồi còn không để ý, lúc này Đông Phương Bất Bại lại đối người này nổi lên vài phần hứng thú.

Khẩu khí kiêu ngạo như thế, thật không biết kẻ này đến tột cùng như thế nào?

“Hai người kia hiện giờ ở đâu?” Vốn muốn đem chuyện trong giáo triệt để giải quyết, sau đó chuẩn bị bế quan, nhưng lúc này Đông Phương Bất Bại lại đột nhiên muốn đi gặp cái kẻ xưng là “Trại Hoa Đà” kia.

“Hai người lúc này đang ở châu Bình Định!”

2. Chương 2

Giải thích một chút: Trại Hoa Đà ở đây là danh xưng của Âu Dương Minh Nhật trong “Tuyết Hoa thần long nữ”, trong phim chính là do Kiều Chấn Vũ thủ vai. Y thuật giỏi nhất trong đám thiếu niên nam thanh nữ tú. Nếu ngoại trừ Biên Cương lão nhân – sư phụ của y ra, ai dám nói y thuật cao hơn Minh Nhật? Tinh thông cầm kỳ thi họa, trận pháp, chiêm tinh, bói toán, bày mưu tính kế, Lộng Nguyệt công tử – quân sư lòng lẫy của Bán Thiên Nguyệt phải cam bái hạ phong trước y. Nói về văn, y là hoàn mỹ. Có cảm giác y là chỗ dựa cho tất cả các nhân vật trong phim: Thượng Quan Yến muốn cứu Tư Mã thì tìm đến y; Tư Mã đến nhờ y quan tâm Quan Yến; Lộng Nguyệt nhờ y chữa thương, nhờ điều chế thuốc giải cho Tư Mã; Âu Dương Phi Ưng nhờ y đoạt ngọc tỷ... và còn nhiều nữa. Nói tóm lại, trong mắt mọi người, y không ai không thể cứu sống, y không gì không làm dc. Hay mượn lời của Nhị Sơn – nô bộc trung thành của Minh Nhật, y giống như là thần vậy. Cuộc đời bi của y là một bi kịch. Bị cha ruột bỏ rơi vì đôi chân tật nguyền, sau lại trở thành nhân vật phong hoa trác tuyệt, quán tuyệt thiên hạ. Y dẫn đo giữa một bên là người cha ghẻ lạnh, một bên là bằng hữu của mình, phân vân đau khổ hết lần này đến lần khác, phải nhìn người y quý mến nhất chết đi. Cuối cùng, y dùng mạng sống của mình để chuộc lại lỗi lầm của cha, lấy thâm tình hoá giải đại hận. Người đáng thương và đáng cảm phục nhất, không ai khác ngoài Âu Dương Minh Nhật. Thượng Quan Yến: “Chúng ta đã nợ Minh Nhật quá nhiều.”

Lâm Thành tọa lạc ở phía nam Bình Định châu, bên trong thành có rất nhiều trà lâu, tửu quán, hiệu cầm đồ, tác phường (*xưởng sản xuất*) cùng khách điếm, hai bên ngã tư đường còn có không ít đất trống vị trí tốt, còn có không ít những tiểu thương đẩy xe hoặc gánh hàng rao hàng.

Trên đường dòng người đi tới đi lui như luồng nước chảy, người mua hàng, người đi đường, đẩy xe, biếu tặng, mua bán..... Dù loại thanh âm tụ tập cùng một chỗ khiến nơi này trở nên huyền ảo vô cùng.

“Sách sách!” Một thanh niên mặc bạch y nhanh nhẹn nhìn xung quanh bốn phía, thỉnh thoảng trong miệng phát ra thanh âm tán thưởng, gương mặt tươi cười dào dạt cùng bề ngoài khoẻ mạnh uy vũ của hắn cực không tương xứng.

“Công tử, giữa trưa rồi, chúng ta tìm nơi nào đó dùng bữa đi!” Trong lúc vô ý ngẩng đến một tửu lâu thoát nhìn cũng không tệ lắm, thanh niên mặc bạch y chạy chậm hai bước, đuổi tới bên cạnh người phía trước cười tủm tỉm nói.

Kim y (*áo vàng*) nam tử kia liếc mắt nhìn hắn một cái, khẽ gật đầu, xem như đồng ý.

Oa nha~! Công tử, ai bảo ngươi thâm thúy nhìn ta như vậy a, muốn bóp nghẹt trái tim yếu ớt bé nhỏ của ta sao a! Mỹ nam quả nhiên chỉ có thể đứng từ xa mà ngắm nhìn, ở gần thì sớm hay muộn trái tim bé bỏng cũng phát bệnh tê liệt mà chết mất ~!!!

“Được” vị kia tà mắt liếc tới một cái khiến toàn thân không tự giác tê dại như bị giật, bạch y nam tử một bên theo dõi bóng dáng hắn, một bên nháy mắt ở trong lòng gào thét.

Người qua đường đối diện bị một thân y phục kim sắc của nam tử nọ thu hút, không khỏi cảm thán – quả thật là siêu phẩm thoát tục, thanh dật xuất trần mà! Ánh mắt mang theo kinh diễm lại không dám nhìn thẳng vào y, như là sợ quấy nhiễu đến nam tử khí phách tuyệt trần ấy.

Chờ người phía trước đi được vài bước, lại nhìn thấy một bạch y nam tử, rõ ràng tướng mạo oai hùng lại cổ tình há miệng chớp mắt một bộ dạng thanh niên quên mùa. Người qua đường tránh sang bên cạnh vài bước, đối ngốc tử kia liếc mắt xem thường một cái, sau đó chạy nhanh tránh ra.

“Dương Liên Đình.” Nửa ngày không thấy người phía sau theo kịp, Âu Dương Minh Nhật ngừng bước quay đầu lại, nhìn thấy người nọ lại ngốc lăng nhìn ngắm mình, khóe mắt nhẹ nhàng nhấc cao một chút.

“Đến đây, đến đây.....” Nghe được thanh âm người kia, Dương Liên Đình đột nhiên phản ứng, xông lên phía trước, đồng tử hoạt bát lay động thoáng nhìn, liền chỉ vào một một tửu lâu tên “Vân Lai” nói: “Công tử, đến tửu lâu này đi!”

“Hai vị khách quan mời vào, mời vào!” Một tiểu nhị mắt sắc lém nhìn hai người đứng trước cửa, nhìn trang phục bên ngoài phi phú tất quý (*không phải giàu có thì cũng có địa vị, quyền quý*), một người lại chỉ vào bên này, hẳn là có ý muốn vào đến dùng bữa, liền tươi cười đi ra ngoài chào đón.

Hai người theo vào, tiểu nhị kéo khăn lau vắt trên vai xuống dùng sức lau lau cái bàn, “Hai vị khách quan, mời ngồi!”

Quét mắt nhìn những người khác trong tửu lâu, Âu Dương Minh Nhật không dấu vết cau mày một chút.

Dương Liên Đình vốn định lập tức ngồi xuống, nhìn biểu tình người bên cạnh, đột nhiên như nhớ tới chuyện gì, lại bật dậy, lấy ra từ trong ngực áo một tấm ngân phiếu đưa cho tiểu nhị, “Cái kia, tửu lâu này chúng ta bao trọn, mời những người khác rời đi!”

Đưa tay tiếp nhận ngân phiếu nhìn thoáng qua, tiểu nhị cũng không dám làm chủ, vì thế cười cười làm lành nói: “Việc này... tiểu nhân không làm chủ được, khách quan xin ngài chờ một chút, ta đi hỏi lão bản.....” Nói xong cầm ngân phiếu chạy đi tìm lão bản của tửu lâu.

Quét mắt nhìn người mấy ngày trước mình cứu, trong mắt Âu Dương Minh Nhật lướt qua một chút ngạc nhiên nho nhỏ, rồi lập tức lại hiện lên một tia hoài niệm.

Lúc trước, Dịch Sơn a.....

Có tiền tự nhiên dễ làm việc, tiểu nhị kia tìm được lão bản của tửu lâu đem ngân phiếu cho gã, chỉ chỉ vào hai người đang ngồi ở bên kia nói rõ ràng, lão bản kia lập tức liền vui mừng đáp ứng.

Không bao lâu, trong tửu lâu không còn một bóng người khác. Riêng có một số người bắt măn lão bản cũng chạy nhanh qua ấy náy xin tạ tội, nhanh chóng đuổi người.

“Nhị vị khách quan muốn dùng gì?” Nhìn thấy hai người phi phú tất quý, tửu lâu lão bản lộ vẻ nịnh nọt tự mình đi qua hỏi.

Mở miệng gọi vài món ăn đầu bài ngon miệng của tửu lâu, Dương Liên Đình thong thả ngồi xuống.

Cho tiểu nhị về phía sau mặt truyền đồ ăn, tự mình động thủ rót cho hai người chén trà xong lão bản liền tinh ý thối lui sang một bên.

“Công tử, kế tiếp chúng ta đi đâu?” Bưng chén trà lên uống, tầm mắt Dương Liên Đình dừng trên người bên cạnh.

“Vì sao gọi ta là công tử?” Nhìn thấy kẻ kia vẫn cười hì hì, trong đôi mắt Âu Dương Minh Nhật đồng tử sáng đẹp tựa tinh tú, lại có chút băng hàn mâu quang chậm rãi lưu chuyển, lại không tự giác quẩn quanh sợi kim tuyến trong tay.

Người này, cư nhiên tìm không thấy mệnh tinh (*nguồn gốc sinh mạng gắn với một ngôi sao theo chiêm tinh học đó*), nhớ lain đêm qua xem tinh tượng, hẳn lại cảm thấy có chút thú vị.

Nhìn thấy hắn lặp lại động tác quen thuộc, Dương Liên Đình mắt lại sáng lên, tầm mắt ngưng lại ở điểm chu sa rực rỡ giữa mi tâm người đối diện, thiếu chút nữa đã nghĩ muốn há miệng gào khóc.

Ngao ngao ngao~..... Công tử thật mạnh thật đẹp trai quá a, thật muốn hảo hảo sờ một phen~! Mỹ sắc quả thật là chất gây nghiện không thể chống lại ~!

Thấy hắn lại bắt đầu ngây người, Âu Dương Minh Nhật quẩn xong một vòng thiên cơ tuyến cuối cùng, ưu nhã cầm chén trà khẽ nhấp một ngụm.

Lúc này mới nhận thức câu hỏi của hắn, hơi kinh ngạc, Dương Liên Đình lúc này mới chậm nửa nhịp vui vẻ nói: “Công tử chính là công tử!”

“Vậy sao.” Giương mắt nhìn về phía hắn, Âu Dương Minh Nhật hạ mắt sâu xa suy nghĩ, ngày ấy cứu sống hắn, hắn thấy chính mình trước tiên rất kinh hãi, lập tức liền vừa khóc vừa cười, quả thật là rất cổ quái.

Nhẹ nhàng buông chén trà xuống, hắn nói: “Người tựa hồ rất hiểu biết về Trại Hoa Đà ta?”

Dương Liên Đình mạnh mẽ gạt đầu, lúc phản ứng lại lại sững chết lắc đầu, sau đó lặng lẽ liếc nhìn hắn một cái, vẻ ngờ vực đánh giá.

Công tử thông minh như vậy, lại tinh thông tinh tượng, sẽ không tính ra ta là không nên xuất hiện đi? Hắn có thể cho ta là yêu quái không? Kháo! Nữ xuyên không thành nam đã rất xui xẻo rồi, đã vậy còn xuyên vào kẻ tên Dương Liên Đình, lại càng đen đủi, nàng không muốn tái diễn bi kịch đến cùng mỹ nam yêu

nhau rồi cùng chết đầuuu!!!!

Tưởng tượng như vậy, Dương Liên Đình nhanh chóng lảng tránh nói sang chuyện khác, “Công tử, chân của người đã tốt lên rồi sao?” Nghĩ rằng Trại Hoa Đà ở giang hồ cũng coi như nổi danh, hỏi cái này cũng không tính là kỳ quái, hơn nữa còn có thể thuận tiện biết được nội dung vở kịch có phải đã phát triển đến kết cục hay không, nếu như vậy nàng nên nghĩ biện pháp làm cho công tử không nghi ngờ.

Lời này của hắn vừa nói ra, ánh mắt Trại Hoa Đà nhìn hắn liền trở nên cổ quái, “Trước đây người biết ta?”

“Trại Hoa Đà danh chấn giang hồ, có ai không biết?” Dương Liên Đình sùng bái nói.

“Danh chấn giang hồ?” Tay phải khẽ vuốt lọn tóc mai dài trước ngực, bên môi Trại Hoa Đà dẫn theo một mạt tiếu ý.

Hắn đã tính ra nơi này không phải giang hồ mà hắn biết trước kia, không có Tứ Phương thành, không có cái gọi là Long Hồn đảo, Phượng Huyết kiếm, không có những người đó, không có ân oán, cũng không có Thượng Quan Yên! Lại có ai có thể biết Trại Hoa Đà hắn – kẻ vốn không thuộc về nơi này?

“Công tử.....” Nhìn thấy vẻ mặt của hắn, Dương Liên Đình thấp giọng gọi một tiếng, không biết hắn tại sao lại nhìn mình như vậy.

Thôi! Trận ác chiến dưới chân tường thành hoàng cung, Trại Hoa Đà đã chết, nên làm hắn cũng đều đã làm, hiện giờ nếu đã tới nơi này, chuyện cũ cần gì phải nhớ lại.

Đoán được người đối diện có thể cũng là có nhân duyên xuyên tới nơi này, Âu Dương Minh Nhật cũng không muốn truy đến cùng, thu lại ánh mắt, không hề nói chuyện.

Đây là làm sao vậy? Nàng nói sai cái gì sao? Dương Liên Đình nhúc nhích đầu, đột nhiên nhớ tới chân công tử hình như nhờ cái gì kia kêu Dịch Sơn hý sinh giúp cứu chữa mà có thể đứng lên.

Nghĩ đến công tử là một người tình nghĩa, trung tâm (*trung nghĩa + tận tâm*), Dương Liên Đình không khỏi nén giận chính mình ăn nói lung tung nói, đang nghĩ ngợi xem phải như thế nào sửa sai thì tiểu nhị liền mang thức ăn đi lên.

“Nhị vị khách quan, thỉnh ngài từ từ dùng!” Dem thức ăn dọn xong, tiểu nhị lui xuống.

“Khụ..... Công tử mời dùng bữa!” Thanh thanh giọng, Dương Liên Đình ân cần cầm đôi đũa đưa qua.

“Không cần.” Nhìn hắn một cái, Âu Dương Minh Nhật tự mình lấy đũa, nói.

Hắn không tiếp nhận đôi đũa, Dương Liên Đình cũng không để ý, một chút cũng không xấu hổ đem đôi đũa trong tay mình dùng bữa.

Tuy rằng trên mặt vẫn tươi cười hi hi ha ha, nhưng cùng công tử dùng bữa Dương Liên Đình cũng có chút kích động không ngừng, bưng cái bát tiến tới hai bàn đồ ăn, trong lòng cũng thập phần cao hứng.

Công tử động tác thật tao nhã mà~!

Vốn đang hảo hảo dùng cơm, cũng không lâu lực chú ý liền bị người bên cạnh dẫn đi mất, Dương Liên Đình một bên ở trong lòng cảm thán, một bên hướng miệng và cơm.

“Dương Liên Đình!” Bị một nam tử nhiều lần nhìn chăm chăm, trong mắt lại không rõ hàm ý, Âu Dương Minh Nhật không khỏi có chút không hài lòng.

Nghe được thanh âm mang theo ý cảnh cáo, Dương Liên Đình không dám tiếp tục làm càn, thành thành thật thật cúi đầu dùng cơm.

Sau một lúc lâu, hai người dùng xong thiện (*bữa ăn*), tiểu nhị đem bát đĩa trên bàn thu dọn đi, thấy bọn họ không có ý muốn rời đi, liền đổi một bình trà mới.

Ăn no, Dương Liên Đình lại có chút mệt mỏi, vì thế đưa tay đặt lên trên bàn liền nằm úp mặt xuống, liếc mắt một cái ngắm người ngồi ở bên cạnh, không khỏi ở trong lòng thở dài.

Có thể nhìn thấy mỹ nam đích xác rất hảo, thế nhưng không phải nàng sẽ vẫn phải sống trong thân thể của nam nhân Dương Liên Đình này đi?

Âu Dương Minh Nhật không để ý đến người đang ghé vào bàn kia, chăm chú nhìn đồng tiền trên thiên cơ tuyến kia không biết suy nghĩ chuyện gì.

Đột nhiên, một tiếng xé gió không lường trước bất ngờ truyền đến, một đạo ngân quang như tia chớp hướng tới hai người đánh úp lại.

Hơi hơi nâng mắt, đợi cho kia ám khí đột ngột kia đến trước mặt, Âu Dương Minh Nhật mới ném đồng tiền ra chặn lại.

“Vút !”

Đợi cho ám khí bị làm chệch bay đến cắm trên cây cột nhà, Dương Liên Đình mới phản ứng lại, hít vào một hơi lạnh khí. Thấy rõ kia ám khí dĩ nhiên lại là một cây tú hoa châm – tú hoa châm... có chút chuyện gì đó trong đầu chợt lóe lên, lại nghĩ không ra.

Tú hoa châm trên cây cột đột nhiên lại bay trở về, cùng lúc đó, một thân ảnh hồng sắc rơi xuống giữa đại đường tửu lâu.

“Người, là người phương nào?”

Nhìn thấy nam tử ngồi trên ghế, diện mạo tuấn tú, nhân thần ôn hòa, oánh nhuận như ngọc, hồng y nhân (*người mặc áo đỏ*) không khỏi nhìn thêm một, ánh mắt cuối cùng dừng lại ở mi tâm người nọ.

Đưa mắt đánh giá hồng y nhân khí thế đường hoàng vừa đột ngột xuất hiện, nhìn thấy hấn anh khí bức người, ánh mắt sắc bén ẩn ẩn một nét mỉa mai hoặc nhàn nhạt, bàn tay bạch ngọc của Âu Dương Minh Nhật lơ đãng đùa bốn sợi thiên cơ kim tuyến, vẻ mặt đạm mạc nói: “Các hạ là ai?”

“Bổn tọa – Đông Phương Bất Bại!”

Gì? Đông Phương Bất Bại? Đây không phải thế giới “Tuyệt Hoa nữ thần long” sao? Vì sao lại có giáo chủ? Dương Liên Đình vẻ mặt không dám tin.

Từ từ, mấy ngày hôm trước những kẻ muốn dẫn hấn đi không phải Thần Nguyệt giáo trong “Tuyệt Hoa”, mà là Nhật Nguyệt thần giáo trong “Tiểu Ngạo”? Dương Liên Đình vỗ vỗ đầu, nhìn công tử bên cạnh mờ mịt, mục trừng khẩu ngốc! Là nghe lầm đi!

Di?! Không đúng! Nếu đây là “Tiểu ngạo”, vậy công tử sao lại ở đây?

Dương Liên Đình quay đầu nhìn về phía bên người bên cạnh, chỉ cảm thấy đầu óc xoắn xuýt.

Đây rốt cuộc là cái tình huống gì aaa???

3. Chương 3

Đến châu Bình Định này cũng đã hơn ba tháng, danh tiếng của Nhật Nguyệt thần giáo tự nhiên là đã nghe.

Nghe nói người này vốn là Phó giáo chủ thần giáo, nhưng trước đó vài ngày đã được thăng lên làm giáo chủ.

Nghiêng mắt liếc người vừa tới một cái, Âu Dương Minh Nhật trong lòng đại khái cũng biết y tại sao mà đến, bất quá, nhìn y cũng không hấn là chán ghét, vì thế trả lời: “Tại hạ Âu Dương Minh Nhật!”

Âu Dương Minh Nhật? Hấn.....

Thân hình hơi chấn động, Đông Phương Bất Bại chăm chú nhìn hắc, ánh mắt hiểu kì đánh giá.

Tầm mắt lướt từ kim quan buộc trên đầu, đảo qua điểm chu sa tuyệt diệu nơi mi tâm, bàn tay bạch ngọc cuốn một sợi kim tuyến dài, bên hông mang theo một cây trúc tiêu hắc sắc (*cây tiêu bằng trúc màu đen*), đến khi ánh mắt rơi xuống trên đùi hắc lại có chút nghi hoặc.

Thấy người này nghe được danh tự của mình thì sắc mặt khê biến, Âu Dương Minh Nhật trong lòng có chút kinh ngạc.

Xem thần sắc tựa hồ người này cũng chưa từng nghe nói đến tên mình, mà cũng phải, từ khi tới đây hắc cũng chưa nói cho người khác danh tính thật sự của mình!

“Ta thấy các hạ cũng không tệ, nếu có gì chỉ bảo tại hạ, mời ngồi xuống cùng luận bàn.” Hai tay nâng chén trà, khê nhấp một ngụm, Âu Dương Minh Nhật mỗi động tác giờ tay nhắc chân nhìn như tùy ý, lại đều khiến người ta có một loại cảm giác trong trẻo nhưng lạnh lùng tuyệt mỹ cao quý, ngạo khí bức người.

Nghe lời nói, Đông Phương Bất Bại đã có chút kinh ngạc, không nghĩ tới nam tử tuấn dật nho nhã, cả người toát ra chính khí này nghe xong danh hào của mình cứ nhiên không hề lộ ra biểu tình e ngại hoặc chán ghét, thậm chí ngay cả nét mặt cũng chưa từng thay đổi.

Tại sao trong giang hồ gần đây lại chưa từng nghe nói tới nhân vật này? Hơn nữa tên của hắc.....

“Đã quấy rầy...” Mặc dù trong lòng có nhiều nghi hoặc, trên gương mặt Đông Phương Bất Bại lại không hề lộ ra nửa phần. Đi qua phía bên trái hắc ngồi xuống, dư quang đảo qua người còn lại trên bàn.

Bị ánh mắt lạnh lùng qua quét đến, Dương Liên Đình run lên một chút, lập tức lại bắt đầu khinh bỉ chính mình.

Đây là tình nhân của ngươi..... Không đúng, là tình nhân của thân thể này, ngươi sợ cái quỷ á!

Tự mắng chính mình như vậy, Dương Liên Đình lại ngồi thẳng người, không sợ chết hướng giáo chủ đại nhân hé ra khuôn mặt tươi cười.

Nhìn thấy người kia đang sợ hãi đột nhiên đổi thành vẻ mặt nịnh nọt cười lấy lòng, Đông Phương Bất Bại thâm nghĩ tên này hắc là rất sợ chết, không khỏi có chút khinh thường giật giật khóe môi.

Thấy y đi tới, Âu Dương Minh Nhật xua tay nói: “Mời ngồi!”

Đông Phương Bất Bại cũng không khách khí, vung tay áo ngồi xuống.

Nhìn nam tử một thân hồng y vùng tay khí thế đường hoàng phô trương, Dương Liên Đình nháy mắt mấy cái ân cần đưa chén trà dâng qua.

Giáo chủ đại nhân a! Giáo chủ đại nhân rõ ràng ở ngay trước mắt, quả thực vô cùng vô cùng hạnh phúc!

Lúc này hắn không còn tâm trí đâu mà xoắn xuýt chuyện giáo chủ cùng công tử như thế nào lại cùng xuất hiện, ánh mắt rực lửa nóng bỏng nhìn hai người hơi dao động, vẻ mặt thỏa mãn tươi cười.

“Người là Dương Liên Đình?” Tà nghệ liếc kẻ lớn gan kia một cái, nếu không phải cha hắn – Dương hương chủ trung tâm đã chết, dám làm cản đường ánh mắt như vậy nhìn y, Đông Phương Bất Bại khẳng định trực tiếp lấy mạng hắn, “Con mắt người nếu không biết an phận, bổn tọa không ngại giúp người móc nó ra đâu!”

Oa káo! Người không ngại nhưng ta để ý có được không!!!

Cảm giác được nhãn thần y phiêu đến đôi mắt tròn tròn của mình, Dương Liên Đình chỉ cảm thấy phía sau lưng dâng lên một trận ác hàn (*lạnh lẽo kinh dị*). Một bên nhắc nhở chính mình đây chính là giang hồ hàng thật giá thật, không phải nơi có thể đùa giỡn tùy tiện, một bên nhanh chóng thu liễm tầm mắt.

Thưởng thức đã rất liêu lĩnh, tới gần cần phải cẩn thận cái mạng! Giáo chủ đại nhân tốt nhất vẫn là nên bảo trì khoảng cách, đứng từ xa ngắm nhìn.

Nghĩ như vậy Dương Liên Đình tự giác dịch tới mép bàn ngồi.

Ngồi vào bàn, Đông Phương Bất Bại cũng không vội giải thích nguyên do đến đây, ngược lại cầm chén trà trước mặt lên từ từ thưởng thức.

Thấy y không nói, Âu Dương Minh Nhật cũng không mở miệng thúc giục, liếc mắt nhìn y rồi tiếp tục việc rót trà.

Nhìn thấy hai người kia ngồi cùng nhau phẩm trà, không khí hài hòa tốt đẹp, Dương Liên Đình thầm nghĩ, trà này uống ngon như vậy sao? Tự mình rót một chén, cảm thấy hương vị rất là bình thường.

Ngay tại lúc đại đường vẫn đang duy trì bầu không khí im lặng, một trận bước chân vang lên, một nam tử trung niên làn da hơi ngăm đen mang theo năm sáu người đi đến.

Trung niên nam tử tiến vào đại đường nhìn bốn phía, vừa nhìn thấy người áo trắng nhưng lại cảm thấy hắn không giống kẻ biết về y thuật, lại quét mắt nhìn hồng y nhân đang đưa lưng về phía mình, cuối cùng nhân quang dừng lại ở nam tử ôn nhuận tuấn kiệt khoác trên người hoa phục cấm biện (*chắc là áo có hoa văn đẹp lộng lẫy*), ôm quyền nói: “Xin hỏi các hạ chính là thân y Trại Hoa Đà?”

Âu Dương Minh Nhật không nói, vừa lúc bị người đến quấy rầy trong lòng có chút không vui, đưa tay đặt chén trà lại trên bàn, cũng không để ý tới người vừa đến.

“Hắn đúng là Trại Hoa Đà, các người tìm hắn có chuyện gì?” Dương Liên Đình cảm thấy thấy nhàm chán, lại gặp lúc có người tìm công tử, vì thế liền đáp.

Nam tử trung niên kia trên mặt không giấu khỏi vui mừng: “Tại hạ chính là hương chủ Chu Tước đường Nhật Nguyệt thần giáo Trương Đào, hôm nay tới thỉnh riêng thần y xem bệnh giúp đường chủ của chúng ta.”

Đưa mắt nhìn người bên cạnh, Âu Dương Minh Nhật như trước không lên tiếng.

Di! Cư nhiên là người của Nhật Nguyệt thần giáo?

Dương Liên Đình phiêu mắt liếc giáo chủ đại nhân một cái, cảm thấy rất thú vị.

Nếu đã tìm đến người, Trương Đào tự nhiên là đã điều tra trước. Hắn biết vị thần y này đột nhiên xuất hiện ở Bình Định châu, y thuật không tồi, nhưng mỗi lần xem bệnh lệ phí lại cực cao. Lúc này thấy hắn không để ý tới mình, vì thế liền hướng người phía sau phất phất tay.

Một người nhận được chỉ thị, lập tức đi lên phía trước, lấy ra một xấp ngân phiếu thật dày đã chuẩn bị tốt, hai tay đem đặt ở trên bàn.

Dư quang khóe mắt quét qua số ngân phiếu dày cộm kia, nhãn quang Đông Phương Bất Bại hơi bắt đầu chuyển động, không biết suy nghĩ chuyện gì.

Cho người nọ lui về, Trương Đào lại nói: “Đây là phí chẩn bệnh, nếu thần y có thể trị khỏi cho đường chủ của chúng ta, nhất định còn có hậu lễ đáp tạ!”

Không để ý đến ngân phiếu trên bàn, Âu Dương Minh Nhật nhẹ nhàng đùa nghịch quần sợi kim tuyến trên ngón tay: “Trại Hoa Đà ta có ba loại người không cứu: bất tử không cứu; ác nhân háo sắc không cứu; nhìn không vừa mắt không cứu.”

Chính tai nghe được lời nói kinh điển kia, Dương Liên Đình cười tủm tỉm, trong lòng gờn cái tán thưởng!

Công tử thật đẹp traiiii!

Người này phải chăng không biết tốt xấu?

Thấy hấn không để lại mặt mũi cho mình, Trương Đào có điểm tức giận, cảm thấy uy nghiêm thần giáo bị khiêu khích, bàn tay lập tức đặt lên chuôi đao bên hông, “Người !”

“Trương hương chủ.” Ngay tại lúc hấn tức giận, Đông Phương Bất Bại gọi một tiếng, sau đó liền quay người qua. Giương mắt nhìn kẻ nọ, lời nói mang theo một cỗ khí thế, “Vương đường chủ làm sao vậy? Có chuyện gì không ổn?”

Trương Đào cũng không nghĩ đến việc tại sao giáo chủ lại xuất hiện ở đây lúc này, đến khi thấy rõ người vừa quay sang, đầu tiên là sững sốt, rồi lập tức hoảng sợ quỳ xuống, “Thuộc hạ bái kiến giáo chủ!”

Những người vừa nghe thấy đều là biểu tình kinh hãi, nhanh chóng quỳ xuống không dám chậm trễ, “Thuộc hạ bái kiến giáo chủ!”

Lão bản cùng tiểu nhị của tửu lâu chưa từng gặp qua trường hợp như thế này, lại nghe nói hồng y nhân kia là giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo, liền sợ tới mức cũng quỳ xuống.

“Đứng dậy đi!” Đông Phương Bất Bại phất phất tay, đuôi lông mày khê nhướn, lại hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Hồi giáo chủ, Vương đường chủ hôm trước từ bên ngoài trở về liền đột nhiên té xỉu, thuộc hạ đã thỉnh mấy thầy thuốc cũng nhìn không ra nguyên do. Bởi vì Bình tiên sinh đã trở về, đi mời không kịp. Lại nghe nói thần y đến Bình Định châu, cho nên thuộc hạ liền đến mời thần y đến xem bệnh giúp!” Nói xong, lại không nghĩ đến người nọ cùng giáo chủ ngồi cùng nhau, mà chính mình vừa rồi còn có ý định sử dụng vũ lực, Trương Đào trong lòng lại có chút hoảng hốt.

Nghe Trương Đào thuật lại, Đông Phương Bất Bại suy tư một hồi, sau đó nhìn về phía người bên cạnh, “Xin hỏi thần y Trại Hoa Đà làm thế nào mới nguyện ý cứu người?”

“Quy củ chẩn bệnh Trại Hoa Đà ta đã nói!” Hạ mắt nhìn vòng vòng kim tuyến trên tay, Âu Dương Minh Nhật nói.

“Điều thứ nhất, rất dễ, điều thứ hai bốn tọa cũng có thể ra lệnh cho hấn, bất quá.....” Đông Phương Bất Bại tựa tiểu phi tiểu (*như cười như không*) nhìn về phía hấn, “Điều thứ ba này... làm thế nào để đáp ứng?”

Điều thứ nhất rất dễ? Trời đất *ngất*! Chẳng lẽ người ta không chết người còn muốn đem hấn đánh chết rồi mang cho công tử cứu?

Dương Liên Đình ở trong lòng thâm khinh bỉ phun tào (*nôn mửa:v*).

“Điều thứ ba này bất quá rất đơn giản!” Lại quán thêm một vòng thiên cơ kim tuyến, Âu Dương Minh Nhật ngẩng đầu lên.

“Vậy sao!” Ý vị thâm trường lên tiếng, Đông Phương Bất Bại hiển nhiên nghe ra được ý tứ trong lời hắc, “Như vậy Trại Hoa Đà làm thế nào mới có thể nhìn hắc thuận mắt?”

Khóe miệng câu ra một tia tiểu ý đậm nhạt, Âu Dương Minh Nhật ánh mắt dừng ở người còn lại trên bàn, “Rất đơn giản, đem người này cho ta, Trại Hoa Đà ta sẽ cứu người”

Công tử, người nói như vậy khiến nhân gia (*người ta*) hiểu lầm đó~, như vậy không tốt đâu ~.....

Dương Liên Đình vô lực phun tào, hiển nhiên trong lòng cũng rất là cao hứng.

Khá lắm, thật là một kẻ kiêu ngạo!

Thấy hắc ngay cả người cũng chưa nhìn đến liền một bộ khẩu khí khẳng định có thể cứu, Đông Phương Bất Bại mâu quang lóe ra, “Người tự tin nhất định có thể cứu được người?”

“Cho dù người đã chết, Trại Hoa Đà cũng có thể làm cho hắc sống lại.” Âu Dương Minh Nhật lạnh nhạt nói.

“Khẩu khí thật lớn!” Nhìn thấy bộ dáng hắc có vẻ đã định liệu trước, Đông Phương Bất Bại câu lên khóe môi, nhưng không trực tiếp đáp ứng, chuyển tầm nhìn về phía người trên bàn kia, “Dương Liên Đình, người có nguyện ý đi theo hắc?”

Giáo chủ cư nhiên thử ta. Chủ? Cư nhiên còn có thể hỏi ý kiến của hắc?

Dương Liên Đình không biết nguyên do gì, thâm nghĩ, xoắn xuýt một hồi xem xem ở bên cạnh công tử tốt hơn hay trở thành tổng quản Nhật Nguyệt thần giáo tốt hơn, sau đó vẫn là gật gật đầu, “Ta nguyện ý!”

Nói xong trong đầu không tự giác liên tưởng tới một hôn lễ đang được tiến hành, không khỏi thấy rét lạnh một phen.

“Tốt lắm, từ hôm nay trở đi, Dương Liên Đình người không còn là người của Nhật Nguyệt thần giáo! Về sau ở trong chốn giang hồ, cũng không được tự tiện dùng tới danh hào của thần giáo, nếu không, giết không tha!” Hắc cư nhiên muốn rời khỏi thần giáo – vốn là nơi ở của hắc, nhưng niệm tình công lao của thân phụ hắc, hơn nữa lại do chính người nọ yêu cầu, Đông Phương Bất Bại ánh mắt sắc bén nhìn Dương Liên Đình tuyên cáo.

“Như vậy, Trại Hoa Đà có thể đi cứu người?” Đông Phương Bất Bại quay đầu.

“Tất nhiên.” Nói xong Âu Dương Minh Nhật liền đứng dậy.

Đông Phương Bất Bại cũng đứng lên, hướng hắc nói: “Bồn tọa sẽ chờ xem bản lĩnh của Trại Hoa Đà người,

hy vọng sẽ không làm cho người ta thất vọng.” Nói xong liền tự mình dẫn đầu bước ra ngoài.

Tay nhẹ cầm sợi tóc, Âu Dương Minh Nhật chậm rãi đi theo ra ngoài.

Đợi cho hai người ra cửa, Trương Đào mới vung tay lên mang theo thuộc hạ đi theo.

“Please, sự tồn tại của ta mờ nhạt vậy sao a?” Dương Liên Đình thấp giọng ồn ào một câu, sau đó nhanh chóng đứng lên, bước đi được vài bước rồi lại quay trở về.

“Đều là tiền cả đó! Nhiều ngân phiếu như vậy đặt ở nơi này.....” Ôm một xấp ngân phiếu dày cộm trên bả, Dương Liên Đình nói.

Sau đó một tay nhét ngân phiếu vào trong ngực, nhanh chóng chạy ra ngoài.

4. Chương 4

Lâm Thành thật ra cũng không xa Hắc Mộc Nhai, ra khỏi tử lâu, liền có người của Nhật Nguyệt thần giáo đưa ngựa đến.

“Công tử, hay là chúng ta cưới chung một con đi!” Nhìn thấy con ngựa cao to, lông bờm đỏ thẫm uy vũ, Dương Liên Đình khoe miệng kịch liệt co rút, điềm tĩnh nghiêm mặt cọ cọ bên người Âu Dương Minh Nhật.

Quét mắt nhìn hẩn một cái, Âu Dương Minh Nhật đầu ngón tay quấn thêm một vòng kim tuyến, trên mặt biểu tình lạnh nhạt như nước, “Sợ là khiến người thất vọng rồi, Trại Hoa Đà ta cũng sẽ không cưới ngựa.”

Sẽ không sẽ không cùng, nhưng mà công tử, người này một bộ “ta sẽ không”, tại sao khẩu khí lại thản nhiên như vậy a, thật sự là đại trượng phu sao?

Dương Liên Đình trở mắt, chợt nhớ tới trong cốt truyện công tử không thể đi lại, mãi đến kết cục mới có thể đứng lên, không khỏi trách cứ chính mình nói không biết suy nghĩ.

Sẽ không cưới ngựa? Đây.....

Nghe được hai người nói chuyện, Trương Đào sững sốt, nhìn Âu Dương Minh Nhật vẻ ngoài quý công tử, không cưới ngựa cũng là chuyện bình thường. Nhưng nhìn về phía Dương Liên Đình kia bộ dạng rất trắng kiện uy vũ, ánh mắt mang theo vài phần khinh thường, lập tức nói: “Tại hạ đi tìm một chiếc xe ngựa đến.”

Cảm nhận được ánh mắt của hẩn, Dương Liên Đình sờ sờ cái mũi, sau đó ngẩng đầu nhìn trời, một bộ

“hôm nay thời tiết tốt lắm, ánh mặt trời không tối” không nhìn hấn.

“Nếu ngồi xe ngựa, đến tối cũng sẽ không tới được Hắc Mộc Nhai.” Đông Phương Bất Bại sớm đã xoay người lên ngựa, lúc này thấy bọn họ còn đang chậm chạp, lại nghe muốn đi tìm xe ngựa, mi tâm nhăn lại thành chữ nhất, cười ngựa đến bên cạnh Âu Dương Minh Nhật, “Đi lên!” Nói xong liền đưa tay qua.

Âu Dương Minh Nhật từ trước tới nay không quen cùng người khác đụng chạm quá mức thân cận, nhìn bàn tay đưa đến trước mặt, không hề động đậy.

“Bổn tọa cũng không để ý, ngươi sao lại chậm chạp như vậy?” Đông Phương Bất Bại phượng mâu nhẹ giương.

“Phiền toái rồi.” Nhớ ra còn có người đang chờ được cứu trị, Âu Dương Minh Nhật liền bỏ đi dư dự, cầm lấy tay y.

“Ngồi sau.” Bỏ lại một câu, Đông Phương Bất Bại trực tiếp kéo hấn đến phía sau, sau đó liền vung roi phi ngựa chạy đi.

Các giáo chúng thấy vậy cũng đều lên ngựa.

A uy! Giáo chủ, công tử, các người có cần đi vội như vậy hay không chứ?

Nhìn thấy mọi người phải rời khỏi, Dương Liên Đình tròn tròn mắt.

“Nghe nói tiểu tử ngươi cũng là người của thần giáo, cư nhiên ngay cả ngựa cũng không biết cưỡi? Mau lên đây, đừng lãng phí thời gian.” Nhìn thấy kẻ còn đang ngây người sững sờ, Trương Đào không kiên nhẫn nói.

Là “tùng” là người của Nhật Nguyệt thần giáo có được không? Hơn nữa, chẳng lẽ Nhật Nguyệt thần giáo có quy định nhất định phải biết cưỡi ngựa sao? Ngươi có cần phải nói vậy không a!

Nhìn thấy người kia vẻ mặt xem thường, Dương Liên Đình trong lòng mắng một câu, vẫn là lệ rơi đầy mặt leo lên ngựa của hấn.

Võ công hai người đều không kém, tuy là cùng cưỡi, nhưng cơ hồ không hề đụng chạm.

“Trại Hoa Đà, tại sao ngươi lại quen biết giáo chúng của thần giáo ta?” Đi được một đoạn đường, Đông Phương Bất Bại thả chậm tốc độ, thuận miệng hỏi.

Đưa mắt ngắm nhìn phong cảnh hai bên, Âu Dương Minh Nhật nói: “Chỉ là người lạ, hữu duyên tương ngộ.”

“Người lạ mà lại ra tay cứu giúp? Quy của của Trại Hoa Đà đâu? Hơn nữa, còn muốn người quan trọng của bốn tọa?” Khẽ cười một tiếng, nhưng trong mắt Đông Phương Bất Bại lại không có ý cười.

“Chỉ cần Trại Hoa Đà ta nhìn thuận mắt, lại có gì là không thể?” Nói xong, không hiểu sao lại nhớ tới nữ tử lãnh diễm tuyệt mỹ, ngạo khí bức nhân kia, cái gọi là “Tam bất cứu” của Trại Hoa Đà đã từng hữu dụng qua? Động tác quần sợi kim tuyến vô ý tăng thêm lực đạo, đem bàn tay trắng nõn qua cắt ra một vết máu, Âu Dương Minh Nhật lúc này mới chợt bừng tỉnh.

“Hay cho một câu nhìn thuận mắt!” Thấp giọng nói nhỏ một câu, Đông Phương Bất Bại rõ ràng không tin, nhưng cũng không muốn nhiều lời.

Cười ngựa được nửa ngày, khi ánh nắng chiều tà buông đầy trời, đoàn người cuối cùng cũng tới chân Hắc Mộc Nhai.

Theo đường Trương Đào dẫn đi, Đám người Đông Phương Bất Bại trực tiếp đi vào viện tử của Chu Tước đường đường chủ dưới chân núi.

“Đường chủ từ ngày hôn mê đến giờ liền không hề tỉnh lại.” Dẫn ba người tới phòng, Trương Đào đẩy cửa ra sau nói.

Phiêu mắt liếc nhìn nam tử trung niên đang nhắm mắt nằm trên giường, nhân lúc không có người chú ý, Dương Liên Đình liền lui đến một góc, tận lực thu nhỏ sợ tồn tại của mình, ngồi xuống ghế.

Nếu đã đáp ứng cứu người, Âu Dương Minh Nhật cũng không hàm hồ, tay trái khẽ nâng, đem thiên cơ kim tuyến bắn ra.

Sợi kim tuyến bay tới giường, nhanh chóng quần vào cổ tay người đang nằm, Âu Dương Minh Nhật ngưng thần, hai ngón tay bên tay phải đặt lên trên sợi kim tuyến, bắt đầu xem mạch.

“Trúng độc.” Sau một lát, Âu Dương Minh Nhật rung tay thu hồi kim tuyến, thản nhiên nói.

“Có thể giải không?” Nghe hần chẩn bệnh, Đông Phương Bất Bại nghiêng ngẫm nói. Ánh mắt rơi xuống bàn tay thon dài cân xứng, trắng nõn không tỳ vết của hắn, thầm nghĩ tay một người nam nhân tại sao so với nữ tử còn đẹp hơn, nhưng nghĩ tới dung mạo tinh xảo đẹp đẽ của hắn, liền cũng lạnh nhạt.

Âu Dương Minh Nhật vuốt cằm, phân phó: “Cởi áo hắn ra, đặt ngồi xếp bằng trên giường.”

Trương Đào nghe phân phó, đưa mắt nhìn Đông Phương Bất Bại, thấy y gật đầu, liền không dám trì hoãn, nhanh chóng tiến lên theo lời mà làm.

Khoát tay ý bảo hắn lui sang một bên, Âu Dương Minh Nhật tay phải ở trong trường tុ (tay áo dài

rộng) hơi rũ ra, mấy mai ngân châm đã cầm ở trong tay. Nhân thần nghiêm túc, không hề do dự, liền một hơi đem ngân châm đâm vào chín huyết vị trước ngực Vương đường chủ, sau đó vận khí lên thiên cơ tuyến di động tới các ngân châm.

Nhìn động tác của hần tựa hành vân lưu thủy, Đông Phương Bất Bại ánh mắt khẽ chớp, chưa từng thấy có người chỉ việc giải độc cũng có thể làm thành cảnh đẹp ý vui như thế.

Mà một bên Dương Liên Đình đã sớm xem đến ngậy người.

Thiên cơ kim tuyến cùng công tử quả thực vô cùng phù hợp mà~!

Dem vào đạo nội lực hợp với thiên cơ kim tuyến để đưa vào ngân châm, Âu Dương Minh Nhật lướt nhanh di động ngân châm, khiến cho huyết đạo trên ngực Vương đường chủ biến hóa vị trí.

Sau nửa canh giờ, một chưởng chụp lên vai trái Vương đường chủ, khiến y phun ra một ngụm máu đen, Âu Dương Minh Nhật tay trái nhẹ giương cao, thu nội kinh vô hình ở ngân châm trên người Vương đường chủ.

Thấy trên trán công tử đọng lại vài giọt mồ hôi tinh mịn, Dương Liên Đình bật người dậy, chân chó chạy tới dâng lên khăn tay, giọng điệu quan tâm, “Công tử, người không sao chứ?”

Khoát tay, Âu Dương Minh Nhật vẫn chưa đứng dậy khỏi giường, cẩn thận thu lại ngân châm, rồi một vòng lại một vòng đem kim tuyến quấn lại trên tay.

Quét mắt nhìn người trên giường đều đặn hít thở, không còn giống vừa rồi hô hấp mỏng manh, Đông Phương Bất Bại lại nhìn về phía người ngồi ở trước giường đang cuốn lại vòng kim tuyến. Thấy gương mặt hần vốn đã trắng giờ lại nhợt nhạt đi vài phần, trong lòng Đông Phương Bất Bại đoán được người này có thể bị trọng thương cách đây không lâu, chỉ sợ là còn chưa khỏi hẳn, “Xin hỏi Trại Hoa Đà thần y, hần trúng loại độc gì?”

“Vô độc chi độc. Hần hần là bị một loại trùng chuyên sống ở nơi tối tăm ẩm ướt nhiều cây cối, sau khi trở về lại uống rượu mới có thể như thế. Trùng, rượu vốn không có độc, cùng ở trong cơ thể lại tương hỗ, hỗ trợ lẫn nhau mới tạo ra độc, nội trong bảy ngày không giải, liền cả đời bất tỉnh.” Nói đến y thuật, Âu Dương Minh Nhật trong mắt hiện ra quang hoa.

Nghe vậy, Đông Phương Bất Bại nói: “Sắc trời đã muộn, nếu độc đã giải, thần y cũng nên nghỉ ngơi trước đi!” Nói xong, quét mắt nhìn Trương Đào.

“Thần y, bên này, xin mời!” Trương Đào nhanh chóng chạy qua dẫn đường.

“Tra rõ Trại Hoa Đà người này. Thuận tiện đi tìm hiểu một chút Vương đường chủ ngày hôm trước đã đi nơi nào.”

Đợi cho Âu Dương Minh Nhật cùng Dương Liên Đình đi theo Trương Đào ra ngoài, Đông Phương Bất Bại ngưng thần nhìn về phía người trên giường, trong mắt lướt qua một mặt lãnh lệ.

“Dạ!” Ở chỗ tới một người đáp lại, lập tức phi thân biến mất.

Ban đêm, trăng sáng ít sao, xung quanh yên tĩnh không tiếng động.

Âu Dương Minh Nhật một mình ngồi ở trong viện độc ẩm, nguyệt quang sáng tỏ rọi chiếu trên người hắn, càng tôn thêm vẻ xuất trần tựa như một trích tiên nơi trần thế, thanh khiết không nhiễm một hạt bụi.

Vầng trăng vẫn sáng rọi không thay đổi, mà cố nhân nay ở đâu?

Nhìn lên vầng trăng rằm loan loan tròn trịa, Âu Dương Minh Nhật im lặng thở dài mấy tiếng.

Khi mới vào Tứ Phương thành trong lòng ẩn ẩn tràn đầy chờ mong; khi mới tương ngộ Thượng Quan Yến lại có chút ý nguyện phóng túng; khi ngắm nhìn Thiên Hạp quyết chiến thì đao kiếm hữu tình người vô tình; khi Lộng Nguyệt công tử đưa tới ván cờ bảo ngọc trên lưng khiêu chiến..... cho tới cuối cùng.....

Kí ức ngày xưa từng màn từng màn lướt qua trong đầu, Âu Dương Minh Nhật khóe môi cong nhẹ, giương lên một nụ cười chua xót.

Hắn tỉnh thông thiên văn tinh tượng, hiển nhiên đã biết mình cùng Thượng Quan Yến mạng tinh đã tận, hao phí cả đời để chế tạo ra kim đan giao cùng nàng, hắn thấy mình thật may mắn, vui mừng chính mình đã luyện ra khóa đan dược kia.

Hắn biết, tâm nguyện lớn nhất trong cuộc đời nữ tử thánh khiết nghĩa tình này là cùng Tư Mã Trường Phong mãi sánh bước bên nhau, kết tóc thề nguyện, vĩnh viễn rời xa giang hồ. Cho nên, chẳng sợ tiếc nuối, hắn cũng muốn thúc đẩy hôn sự của bọn họ, chỉ vì, hắn Âu Dương Minh Nhật đã lập lời thề, bất luận trời long đất lở, vật đổi sao dời, một ngày kia, hắn nhất định làm cho nàng có được vui vẻ, hạnh phúc chân chính!

Hắn vẫn nghĩ, chỉ cần chân ý thật tình, chung quy có thể hóa giải cừ hận hai đời người. Nhưng mà, hắn sai lầm rồi, biết bao lao lực, hao tổn tâm tư đối lại những thời khắc ôn nhu ngắn ngủi, bất quá chỉ là giả tạo, không phải chân tâm, không thể thắng được thời gian.

Phụ thân mãi chấp mê bất ngộ (*khăng khăng cố chấp, không chịu tỉnh ngộ*), đánh tan ước nguyện hắn luôn khao khát – cuộc sống an nhàn phụ tử từ tử hiếu – tựa như bọt nước mỏng manh.

Cuối cùng, trận chiến tại thành lâu kia vẫn là không thể tránh né.

Một bên là phụ thân ruột thịt, một bên là bằng hữu, đã tới lúc này rồi, ai cũng không muốn dừng tay.

Lấy thân đỡ lấy song chường ngoan liệt kia, hắc đàn phải lấy mệnh chính mình kiên trì giữ lấy đạo hiếu, đành mắc nợ bằng hữu.

Thành lâu đã hạ, hắc không hối hận, nhưng hôm nay, hắc đang đối mặt với cái gì đây?

Hắc từng nói: Lộng Nguyệt công tử, côi hồng trần này nếu không có ngươi, Minh Nhật ta thật tịch liêu...

Nhưng hôm nay, trong côi hồng trần tưởng thật mà giả, như hiện thực lại là mộng ảo này, chỉ có một mình Âu Dương Minh Nhật hắc, phải đối mặt sao đây?

Nâng tay uống cạn một chén rượu, Âu Dương Minh Nhật lấy ra trúc tiêu luôn mang bên người, bắt đầu thổi.

Di! Là công tử đang thổi tiêu sao?

Dương Liên Đình nằm lẩn qua lẩn lại trên giường trong phòng nghe được tiếng tiêu liên ngồi dậy, nghĩ nghĩ nhưng lại không đi ra ngoài.

Nghe tiếng tiêu bi thương kia, hắc ôm đầu gối ngồi trên giường.

Tuy rằng nhìn thấy công tử, giáo chủ rất đẹp rất tốt, nhưng là nàng vẫn là rất muốn trở về nhà! Nàng lại không có làm chuyện gì, không phải chỉ là suốt đêm đọc đồng nghiệp văn về công tử thôi sao, như thế nào tỉnh lại lại đi tới “Tiểu ngạo” chứ~!

Đúng vậy! Tiểu ngạo, đã tận mắt thấy giáo chủ đại nhân, rồi cả Hắc Mộc Nhai, nếu còn không biết đây là nơi nào, nàng liền thật sự là một kẻ đại ngốc!

Nhưng mà, như vậy công tử cũng giống như nàng, cũng là xuyên tới đây đi?

Hướng ngoài cửa sổ nhìn thoáng qua, Dương Liên Đình thở dài.

Tiếng tiêu u uẩn phiền muộn trong viện tử vang lên, như mang theo cả tâm tình của người thổi tiêu lúc này.

Nam tử một thân hồng y đứng sau cây cột ở hành lang uốn khúc, lặng nhìn thân ảnh tịch liêu ngồi một mình trong viện tử, nghe tiếng tiêu của người nợ, ánh mắt liền tối sầm lại. Chân nâng đến giữa không trung, rồi lại đột nhiên lui trở về, nhìn người nợ lâm vào hồi ức.

5. Chương 5

Mười bốn năm trước, phía bắc Bình Định châu có một thôn làng nhỏ.

Điều kiện sinh sống của thôn làng thoát nhìn cũng rất bình thường, đại đa số người trong thôn trồng trọt hoặc đồn cửi mà sống, mỗi ngày không tính kiếm được nhiều tiền, nhưng là có thể nuôi sống một nhà ấm no.

Ban ngày nữ nhân trong thôn ở nhà chường quần gia vụ nội trợ, nam nhân đều ở ruộng nương làm việc. Mà bọn nhỏ cũng đều sẽ đi theo hồ trợ, sau đó nhân lúc nghỉ ngơi mà cùng truy đuổi cười đùa trên bờ ruộng một phen.

Mặt trời mọc thì làm việc, mặt trời lặn thì nghỉ ngơi! Cuộc sống bình thường mà lại đơn giản làm cho cuộc sống của nhóm nam nữ lão ấu trong thôn thực khoái trá, tựa hồ cứ như vậy sống hết một đời cũng thỏa mãn.

Thế nhưng thế gian người tính sao bằng trời tính, đại nạn ập xuống thôn làng như cơn ác mộng bởi vì tấm lòng thiện lương của một gia đình thôn dân.

Đêm đó, mây đen che lấp ánh trăng, cuồng phong thổi làm cây cối bên cạnh nhà ào ào rung động.

Mà người trong thôn đã sớm lên giường, nhắm mắt lại chìm vào mộng đẹp.

Một đám người đúng lúc này lặng lẽ vào thôn, tìm kiếm dò xét xung quanh.

Một con chó dưới mái hiên một nhà nào đó bỗng nhiên sủa lên, không biết trẻ mới sinh nhà ai còn chưa cai sữa cũng bắt đầu nỉ non khóc theo.

Sau đó, liền có người phát hiện có người lạ từ bên ngoài xâm nhập vào thôn. Mà kia, một đám tự xưng là nhân sĩ chính phái trừ ma vệ đạo (*diệt ma đầu, bảo vệ đạo nghĩa*) bị phát hiện, vì thế trực tiếp xông vào các gia hộ, buộc tội những người nông dân thuần phác này là người của ma giáo.

Sau mấy canh giờ, kết quả cuối cùng cả thôn làng đều lâm vào biển lửa.

“Tiểu huynh đệ, mau đi cùng ta!” Một đại hán thân hình khô ngô gắt gao lôi kéo một thiếu niên mười một, mười hai tuổi hướng trong rừng rút lui.

Thiếu niên cắn chặt răng, gắt gao nhìn chằm chằm thôn trang ngập trong ánh lửa tận trời, đôi mắt sáng ngời lúc này nhiễm một tầng sương mù, ẩn ẩn lộ ra một tia hận ý, giây dựa đòi trở về.

“Lửa quá lớn, người hiện tại trở về cũng vô dụng, đi thôi!” Đại hán ghé vào lỗ tai hán gầm nhẹ, ánh mắt cũng tràn đầy tức giận.

Đám ngụy quân tử miệng lúc nào cũng rêu rao nhân nghĩa đạo đức, tự xưng danh môn chính phái, đến lúc làm việc so với “Ma giáo” bọn họ còn tàn nhẫn hơn mấy phần. Vốn tưởng rằng hán chạy ra khỏi thôn để những người đó tìm không thấy liền rút, ai ngờ bọn họ thế nhưng giận chó đánh mèo, liên lụy đến những thôn dân vô tội này.

Nghĩ rằng cả một thôn làng vì mình mà gặp phải đại nạn, bàn tay đại hán lôi kéo thiếu niên không tự giác bỏ thêm vài phần lực đạo, trên mu bàn tay gân xanh nổi lên, thoát nhìn khiến người ta sợ hãi.

Mà kia thiếu niên trong mắt lại chỉ có kia ngôi nhà đang chìm trong biển lửa, bên trong còn có cha mẹ, vành mắt đỏ lên, sống chết giây dựa muốn chạy về.

“Không kịp nữa rồi!” Đại hán lại ghé vào lỗ tai hán gào thét.

“Oanh ”

Ngọn lửa mạnh mẽ thiêu cháy cả bầu trời đêm, một trận âm thanh sụp đổ ở bên tai thiếu niên vang vọng, thật lâu không dứt.

Đã không còn, không còn cha, không còn nương, ngay cả nhà cũng không còn.....

Ngôi nhà đổ sụp trong nháy mắt, thiếu niên như là đã hoàn toàn suy sụp, ngã ngồi trên mặt đất, đôi mắt phượng xinh đẹp mà vô thần kia nhìn chằm chằm phía trước.

Đã không còn, y cái gì cũng đều không còn.....

Không ngừng hồi tưởng lại trong đầu hình ảnh ngày hôm qua cha dạy y tập viết, nương cho y thử bộ y phục mới, đồng tử thiếu niên bắt đầu phiếm hồng quang.

Là những người đó, những người đó phá hủy nhà của y, thiêu chết cha mẹ y.

Thiếu niên đột nhiên đứng dậy, lúc này đại hán không ngăn cản y, nghĩ đến phụ thân thiếu niên đã cứu giúp mình, trong lòng cảm thấy được phải chiếu cố y một phen, vì thế liền trầm mặt nói: “Người hiện giờ trở về cũng vô dụng. Nếu muốn báo thù, hãy đi theo ta.”

Nghe được lời hán nói, cước bộ thiếu niên dừng một chút, nhìn phía trước, bàn tay chậm rãi nắm thành quyền, một lát sau, y quay người lại, “Ta đi theo người!”

Sau đêm đó, đại hán mang theo thiếu niên cơ hồ ngày đêm không nghỉ chạy đi, rốt cục ở ngày thứ ba tới chân một ngọn núi tên gọi Hắc Mộc Nhai.

Đại hán họ Đồng danh Bách Hùng, chính là đường chủ Lô Phong đường Nhật Nguyệt thần giáo, mà thiếu niên hán mang về tên Đông Phương Bách kia được hán đề bạt thành phó hương chủ Lô Phong đường.

Về tới thần giáo, Đồng Bách Hùng cũng không nhiều lời nói chuyện với y, vỗ vỗ bờ vai của thiếu niên, cho người dẫn y đi nghỉ ngơi.

Đường chủ tự mình mang người về, lại lập tức trích phần đề bạt làm phó hương chủ Lô Phong đường, quân sự tự nhiên cũng không dám chậm trễ, vì thế mang theo y đi tới một tiểu viện riêng.

Viện tử tuy rằng hẻo lánh một chút, hơn nữa cũng không tính là lớn, nhưng cảnh vật xung quanh cũng thực thanh u tĩnh mịch, bình thường một phó hương chủ còn chưa lập được công cũng không dễ dàng có được một viện tử như vậy.

Đưa người đi, là một thiếu niên dung mạo tuấn tú, chỉ là gương mặt lạnh lùng kia không hiện một tia cảm xúc, quân sự cũng không nói nhiều, dẫn y đi một lát, cho người đưa cơm đến, sau đó liền rời đi.

Tẩy sạch bụi bặm phong trần trên người, lại tùy ý ăn hai miếng cơm. Ăn xong, Đông Phương Bách tới trên giường nằm xuống.

Rõ ràng vẫn là thời tiết vẫn là tháng sáu nóng nực, thiếu niên nằm trên giường lại cảm thấy hơi rét lạnh, rất lạnh rất lạnh. Hán cuộn mình vùng dậy, đối mặt với bức tường, hai tay ôm lấy hai vò vai nhỏ bé của mình, lại vẫn cảm giác được một cổ lãnh ý theo ngực tràn ra bên ngoài.

Hán mở lớn hai mắt, bình tĩnh nhìn chằm chằm vách tường, trên mặt biểu tình vô bi vô hỷ, không biết suy nghĩ chuyện gì.

Đảo mắt đã sáng sớm, thiếu niên như trước vẫn mở to mắt, duy trì tư thế vậy lấy chính mình.

Đột nhiên, một tiếng tiêu du dương êm ái, linh hoạt kỳ ảo vang lên, trước còn có chút thanh âm đứt đoạn, sau lập tức càng ngày càng liên mạch trôi chảy, sau đó cứ một lần lại một lần lặp lại duy nhất một khúc nhạc ấy.

Thiếu niên như trước không hề cử động, chỉ có mí mắt lại bắt đầu rủ xuống một chút.

Đợi cho ánh nắng buổi sớm chiếu xuống, tiếng tiêu không biết đã ngừng lại từ lúc nào, chỉ còn thiếu niên trên giường đang say ngủ.

Ngày kế tiếp thiếu niên liền một bên cùng Đồng Bách Hùng tập võ, một bên xử lý những công văn được

đưa đến cùng phân công nhiệm vụ đưa xuống bên dưới.

Thiếu niên vừa mới trải qua biến đổi lớn, tính tình có vẻ có chút âm trầm, bởi vậy ngày thường lý trừ bỏ luyện võ cùng làm việc, cũng không để ý đến những chuyện khác.

Nhưng y như vậy lại làm cho người ta cho rằng y cao ngạo, lạnh lùng, giả dối, không ít người ghen tị y nhỏ tuổi mới tới lại được đãi ngộ tốt như vậy, liền thỉnh thoảng tới gây sự hoặc ngáng chân đối phó hắn.

Đồng Bách Hùng tuy có tâm dạ dễ chiều cổ thiếu niên, nhưng hắn thân là một đường chủ, cũng chỉ có thể tranh thủ thời gian nghỉ ngơi mỗi ngày dạy thiếu niên luyện võ, tính tình lại phóng khoáng, cũng không quá bận tâm tới những vấn đề khác của y được.

Ngày hôm đó, một vài nhân sĩ chính phái không có mặt ở sản nghiệp của Nhật Nguyệt thần giáo phụ cận Hắc Mộc Nhai gây sự, Đông Phương Bách Lôi Phong đường cùng hai vị hương chủ khác nhận được mệnh lệnh dẫn người xuống núi hỗ trợ.

Hai hương chủ kia đã sớm bất mãn với thiếu niên mới được đường chủ yêu thích đưa về vài tháng, vì thế liền trao đổi ánh mắt, Trương hương chủ nói: “Chờ chúng ta chậm rì rì như vậy đuổi tới, bọn chuột nhắt chính phía nhất gan kia hắn đã chạy trốn mất rồi.”

“Đúng vậy, không bằng chúng ta phân ra một người mang theo một phần thuộc hạ nhanh chóng đuổi qua!” Lí hương chủ đồng ý, sau đó nhìn về phía Đông Phương Bách, “Đông Phương phó hương chủ là thiếu niên, cước trình so với hai lão già xương cốt yếu ớt chúng ta hẵn phải nhanh hơn, không bằng người dẫn người đi trước đi!”

“Được ”

Trương hương chủ đang chuẩn bị chen vào nói móc y vài câu, khiêu khích để y đáp ứng, ai ngờ Đông Phương Bách không đợi hắn nói xong liền lạnh lùng quét mắt liếc nhìn hai người, mang theo mười thuộc hạ đi trước.

“Phi! Tưởng ngươi lợi hại lắm sao, bắt quá chỉ là tiểu tử miệng còn chưa dứt sữa, cũng dám ngông cuồng như vậy.” Người đi rồi, Trương hương chủ nhổ một miếng nước bọt xuống mặt đất, mang theo chút hung ác nói với người bên cạnh: “Tiểu tử y chẳng phải luôn rất kiêu ngạo sao? Chúng ta cứ thử thả ở chỗ này chờ, cho bọn người chính phái kia chỉnh y một trận.”

“Này..... Không tốt lắm đâu!” Tuy rằng không vừa mắt thiếu niên kia, nhưng Lí hương chủ vẫn còn nhớ rõ y là do đường chủ tự mình mang về, nghe nói mỗi ngày còn đích thân chỉ đạo y luyện công.

“Có chuyện gì không tốt.” Trương hương chủ trề môi nói: “Phó hương chủ tuổi trẻ sung mãn, dễ xúc động vội vàng muốn lập công, mới vội vã hạ nhai tự mình dẫn người chạy trước, chúng ta hai khuyên không được chỉ đành tăng tốc đuổi theo sau, kết quả.....” Nói đến đây, hắc hắc cười lạnh hai tiếng, cho hắn một cái biểu tình “không cần nói nữa người cũng hiểu rồi đấy”.

Trông mắt vừa chuyển, Lí hương chủ liền hiểu ý, trong lòng nhẩm tính, cảm thấy được này kế không tồi, vì thế gật đầu đáp ứng, nhìn hướng ánh mắt của hắn lại thêm đề phòng.

Vì thế, sau khi cảnh cáo thủ hạ theo sau biết đường ngậm miệng, hai người từ từ chậm rãi “đuổi” theo mục tiêu đã đi trước kia.

Mà bên kia khi Đông Phương Bách mang mười thủ hạ tới tửu lâu, mới phát hiện nhóm tới gây rối kia có đến ba mươi người, tất cả đều mặc hắc y, tựa hồ muốn che dấu thân phận.

Lúc này, tửu lâu bị đập phá tới mức loạn thất bát tao, vỡ nát lộn xộn, mà lão bản và tiểu nhị của tửu lâu đã bị đánh cho cả người đầy máu nằm trên mặt đất.

Có thể thấy được, những kẻ này cố ý đến quấy rối.

Bước vào tửu lâu, Đông Phương Bách cũng không nói nhiều, vung tay về phía sau, chính mình liền rút kiếm xông đến trước.

Nhìn đám hắc y nhân còn đang ngồi trên ghế, xung quanh là đồ đạc gãy nát vỡ vụn, trong đầu lại hiện lên biển lửa hung tàn đêm đó, Tư đồ nhanh chóng bao trùm đôi mắt xinh đẹp của Đông Phương Bách, y rút kiếm chặt đứt cánh tay của kẻ gần nhất.

Bang chủ của đám người này vừa bị người của Ma giáo giết hại mấy ngày trước, bọn họ không thể quang minh chính đại báo thù liền tính toán đến sản nghiệp sinh ý nhỏ lẻ của Ma giáo gây sự rồi bỏ chạy. Lúc này vừa nghe thấy kẻ bị chặt tay kia hét lên thảm thiết, quay đầu lại liền thấy có người công kích tấn công.

Ma giáo cư nhiên tới nhanh như vậy.

Hắc y nhân trong lòng cả kinh, tiến ra nhìn, chờ thấy rõ người tới bất quá là một thiếu niên, phía sau cũng chỉ có mười người đi theo liền yên tâm.

Chỉ là, bọn họ không nghĩ tới, thiếu niên thoát nhìn gãy yếu này ra tay tàn nhẫn như vậy. Một kiếm một kiếm chém ra, ngay cả trên người mình trúng rất nhiều vết thương cũng hoàn toàn không quan tâm, chính là chém giết không ngừng, tựa như trước mặt chính là kẻ thù không đội trời chung của y.

Mười người kia dường như bị khí thế cuồng sát thị huyết của y ảnh hưởng, cung nhanh chóng rút kiếm xông vào.

Đợi cho hai vị hương chủ kia lắc lư đi tới, nhìn đến trên mặt đất toàn là thi thể huyết nhục mơ hồ cùng thiếu niên một thân nhuộm đẫm huyết sắc, liền kinh hãi chết đứng tại chỗ.

Không liếc mắt lại một lần, thiếu niên một thân đỏ rực huyết sắc kia một mình bỏ đi.

Đông Phương Bách trở lại viện tẩy trừ hết máu tanh trên người, rồi lại đến giường ngồi xuống, gian nan tự mình thượng dược, cả người toàn vết thương lớn nhỏ chỗ nào cũng có, mất tới hai canh giờ mới tạm thời băng bó tốt các vết thương.

Làm xong, trên người y đã toát đầy mồ hôi.

Đến trước bàn, nhìn thấy một bàn đầy thức ăn, Đông Phương Bách lại vịn lấy một góc nôn ói một hồi.

Buổi tối, y vẫn như trước ngủ không được, vì thế liền ngồi xếp bằng ở trên giường luyện công.

Cứ như vậy luyện hết một đêm, đến sáng sớm, tiếng tiêu khoan thai thông thả kia lại đột nhiên vang lên. Đông Phương Bách mạnh mẽ mở mắt, nhưng không như trước đi vào giấc ngủ. Cẩn thận lắng nghe, y muốn biết tiếng tiêu đã bồi y hơn hai tháng nay rốt cuộc từ nơi nào truyền đến.

Đợi xác định được tiếng tiêu là từ vách tường bên kia giường truyền đến, y nhanh chóng chạy ra ngoài.

Không có?

Đưa tay sờ lên mặt tường, Đông Phương Bách cau mày, nhìn trái phải xung quanh một chút, chẳng những không có ai, thậm chí ngay cả tiếng tiêu cũng không nghe thấy.

Đứng đó một hồi, y trở về phòng, lại phát hiện tiếng tiêu kia lại như trước vang vọng trong phòng, mãi đến khi sắc trời vừa mới sáng rõ lại đột nhiên biến mất.

6. Chương 6

Cả ngày hôm đó, Đông Phương Bách khó có được một ngày không có việc gì, buổi sáng ở trong viện luyện võ, buổi chiều liền một mình trong phòng lật xem các loại sách.

Tối buổi tối, sau khi dùng cơm xong, y liền đến giường ngồi xuống, luyện nội công.

Ngồi như vậy hết một đêm, tới thời điểm sáng sớm quen thuộc, Đông Phương Bách lại mở to mắt, đồng tử hơi chuyển động.

Một lát sau, không có nghe thấy tiếng tiêu như thường lệ, mi tâm Đông Phương Bách cau nhẹ, gương mặt tuần tú lộ ra thần sắc không vui.

“Khụ khụ.....”

Đột nhiên, tiếng ho khan liên tiếp vang lên, mang theo chút ảm nhĩn kìm nĩn.

Thĩn hĩnh chĩn đĩng, Đĩng Phĩng Bĩch nhanh chóng ra khỏi giường, mang theo một tia cảnh giĩc nhĩn chĩm chĩm vĩch tường phĩa sau giường.

“..... Khụ, khụ khụ.....”

Lĩt sau, lại một trĩn ho khan vang lên, Đĩng Phĩng Bĩch giĩt giĩt mĩi, rĩt cĩc vĩn mĩi miệng, “Ngĩoi là ai?”

Ấm thanh ho khan bĩn kia tường ngừng lại, chỉ cĩn nghe thấy tiếng hĩt thĩ nặng nề.

Lĩp tức, thanh âm trĩm ỏn trĩn đĩnh theo vĩch tường bĩn kia truyền tĩi, “Cĩn ngĩoi... là ai?” Nhĩng nghe kĩ lại thấy giọng nĩi mang theo một chĩt trẻ cĩn.

Ấnh mĩt Đĩng Phĩng Bĩch chĩt tĩi sĩm, nhĩng không đĩp lại.

Mĩ người bĩn kia ảm nhĩn khụ khụ hai tiếng, dường như đĩng dũng tay chĩn lại tiếng ho đĩ đến bĩn mĩi.

Hai người ai cũng không muốn lên tiếng trước, cĩ như vậy giĩng co nửa cĩnh giờ.

Đĩi cho đến khi ấnh mĩt trời ban mĩi xĩn thĩu vĩo gian phĩng, Đĩng Phĩng Bĩch liĩn không nghe đĩng tiếng hĩt thĩ nặng nề khĩ nhĩc kia nữa.

Hĩn đĩ ly khĩi?

Nghĩ vậy, Đĩng Phĩng Bĩch liĩp tức phĩ nhanh ra ngoĩi. Xem xĩt vĩng quanh sĩn cĩn thĩn một lần, nĩc nhĩ cũng không buĩng tha, sĩng ngay cả bĩng người cũng không thấy.

Hĩn đến tĩt cũng là người như thế nĩi? Nghĩ lại, mĩi thĩng qua mĩi khi bĩnh mĩnh vĩi lĩ, tiếng tiĩu sẽ xuất hiĩn, đến khi hĩng đĩng sĩng rĩ liĩn biĩn mĩt, Đĩng Phĩng Bĩch thĩn tĩnh nghi đĩng trĩng vĩn, lĩm vĩo trĩm tĩ.

Mĩ tĩi một thĩi không (*không gian + thĩi gian*) hoàn tĩn khĩc, một nam hĩi phĩn đĩi ngĩc mĩi ước chĩng chĩn tĩi, gương mĩt xĩnh đĩp tĩi nhĩt thĩi sĩnh khĩ, ngĩn người trước cĩi sĩi một gian phĩng chĩi đĩy nhĩng quĩn thĩ tĩch về đĩi loĩi nhĩc khĩ.

Gương mĩt nam hĩi tĩi một khĩi bĩch ngĩc đĩng chĩm khĩc hoàn mĩ tĩi tĩng nĩt, giĩi mĩ tĩm đĩĩm một chĩm chu sa kiĩu đĩĩm, quĩng hĩi lĩp lĩn lĩu chĩĩn, mĩi ngĩn tay trĩng đĩp thanh nhĩ tĩi bĩch ngĩc đĩng đĩng cĩm một ỏĩng trĩc tiĩu tĩi sĩc, phĩ lĩ thanh khĩĩt tĩi tĩn đĩng chĩn thĩĩn đĩĩn.

Chỉ là, đôi chân vô lực trên luân y (*xe lăn*) kia, thực đáng tiếc, nam hài đó không thể đi lại.

Một trận gió từ bên ngoài qua cửa sổ ủa vào, trên gương mặt tái nhợt hiện lên một mặt ửng hồng, bàn tay vốn muốn đặt ống trúc tiêu lên môi lại hạ xuống đầu gối, sau đó cau mày thấp giọng ho khan.

“Người là ai?”

Đột nhiên từ vách tường phía sau truyền đến giọng nói kì lạ mang theo cảnh giác cùng nghi vấn. Hắn hơi nhướng mày, trong đôi đồng tử trong suốt tựa thu thủy lướt qua một mặt nghi hoặc.

Là ai?

Thu hồ ánh mắt đang nhìn về phía cửa sổ, xoay luân y chuyển động tới đối diện bức tường, nam hài mở miệng hỏi: “Còn người... là ai?”

Qua hồi lâu, chẳng những không có được đến trả lời, thậm chí ngay cả tiếng hít thở của người nọ cũng đều không nghe được, hắn nhin không được lại ho nhẹ hai tiếng, sau đó chuyển động bánh xe ra phòng.

Dao quanh bên ngoài phòng một hồi, nhưng lại không nhìn thấy người, hắn nắm chặt lấy ống tiêu, hơi mím môi suy tư.

Mấy ngày kế tiếp, Đông Phương Bách không còn nghe được tiếng tiêu tiếng tiêu sáng sớm đó, cũng không nghe được thanh âm người nọ, trong lòng không khỏi có chút phiền muộn.

Mấy lần hạ nhai làm nhiệm vụ, người trong giáo liên nhận ra rõ ràng vị phó hương chủ này lãnh khốc lạnh lùng, không cần quan tâm đến điều gì, hơn nữa mỗi lần cùng chính phái đánh nhau đều là liều mạng thị huyết, tàn nhẫn vô cùng.

Vì thế, mấy ngày gần đây thấy y biểu tình phiền muộn, tính tình khó chịu buồn bực, cũng không có ai dám tùy tiện đi trêu chọc.

Qua nửa tháng, Đông Phương Bách bởi vì biểu hiện xuất sắc, được Đồng Bách Hùng đề bạt trở thành hương chủ, nhưng tiếng tiêu kia vẫn như trước không về vang lên.

“Người..... Người ở đó không?”

Đông Phương Bách rốt cuộc có chút nhin không được, sáng sớm ngày thứ mười sáu liền đi tới chỗ bức tường sau giường, hỏi một tiếng.

Nhưng mà, cho đến khi mặt trời dần đi lên từ phía đông quen thuộc, trong phòng vẫn là một mảnh im lặng,

không ai trả lời câu hỏi của y.

Ai bảo ngày ấy người không khách khí như vậy!

Trong mắt hiện lên một chút tự giễu, Đông Phương Bách đứng dậy rời khỏi gian phòng.

Luyện công, làm nhiệm vụ, luyện công, lại làm nhiệm vụ, trừ bỏ những sinh hoạt thường ngày trong cuộc sống, mỗi ngày của Đông Phương Bách đều lặp đi lặp lại hai việc kia, trong lòng ghi nhớ thù hận đối với những kẻ tự xưng chính phái đã hạ sát phụ mẫu cùng thôn dân, y tựa hồ đã quên tiếng tiêu thần bí cùng người bí ẩn kia.

Qua mấy tháng ở chung, Đồng Bách Hùng phát hiện thiếu niên mình mang về quả thực là trời sinh là kì tài võ học, thiên phú nhiều mặt, bất kì chuyện gì trong giáo đều có thể tiếp thu cực nhanh, thậm chí có thể thông hiểu nhiều đạo lí.

Thực sự yêu mến tài năng của thiếu niên bất hạnh thua thiệt này, Đồng Bách Hùng đối với việc truyền dạy chỉ bảo cực kì dụng tâm, mà Đông Phương Bách cũng không phụ kì vọng của hắn, thật sự lĩnh hội được toàn bộ.

Cho tới một ngày, xử lý toàn bộ công việc cùng bàn giao nhiệm vụ cho thủ hạ trong Hắc Mộc Nhai tại thư phòng xong thì trời cũng đã gần sáng, Đông Phương Bách mang theo một thân mệt mỏi trở lại viện tử, khi vừa muốn đẩy cửa phòng lại chợt nghe thấy tiếng tiêu du dương truyền tới.

Bàn tay nhất thời khựng lại giữa không trung, đợi nửa ngày, Đông Phương Bách cẩn thận nhìn xung quanh, sau đó động tác nhẹ nhàng chậm chạp đẩy cửa phòng.

Thu lại hơi thở đứng ở trước giường lắng lắng nghe một hồi, đợi cho một khúc nhạc chấm dứt, Đông Phương Bách mấp máy mở miệng, sau đó có chút cứng ngắc phun ra ba chữ, “Đông Phương Bách.”

Bên kia, người thổi tiêu khẽ hít thở một chút, lát sau cũng thản nhiên xuất ra một câu, “Âu Dương Minh Nhật.”

Lặng im một hồi, Đông Phương Bách lại mở miệng, “Người thay đổi một thủ khúc khác.”

“Ân.” Âu Dương Minh Nhật lên tiếng, dừng một hồi lại nói: “Đây là từ khúc mới tìm được.”

“Rất êm tai.” Dần dần thả lỏng xuống, Đông Phương Bách chậm rãi tiêu sái đến bên giường ngồi xuống.

“..... Cảm ơn!” Hàng năm đều cùng sư phụ ở trên núi, lời khích lệ của một người xa lạ làm cho Âu Dương Minh Nhật thấy có chút vi diệu.

“Người.....” Đông Phương Bách do dự một hồi, ra vẻ tùy ý hỏi: “Tại sao hơn nửa tháng qua không thấy người thổi tiêu?”

“Bị bệnh.....”

Ngay lúc này, thái dương hồng sắc đi lên, chút bóng tối cùng âm thanh những chữ cuối cùng dần biến mất ngay khi tia sáng mặt trời đầu tiên chiếu tới.

“Âu..... Âu Dương Minh Nhật?” Thử gọi một tiếng, không nghe thấy lời đáp lại, Đông Phương Bách quay đầu nhìn về phía sắc trời đã sáng tỏ ngoài cửa sổ, trong đôi mắt có chút hiểu rõ, lại cũng không xác định.

Cả ngày, Đông Phương Bách đều đoán tới đoán lui trong lòng, làm chuyện gì cũng đều có chút không yên, bất quá bởi vì y bình thường cũng luôn là một bộ dạng băng sơn, người xung quanh cũng không nhìn ra thay đổi của y.

Vội vội vàng vàng một ngày, sau khi trở lại phòng, Đông Phương Bách nghỉ ngơi một hồi rồi lại bắt đầu ngồi xuống.

Vào thời điểm sáng sớm như mọi ngày, y xuống giường rửa mặt, lại vào trước bàn rót chén trà uống, sau đó lại mở ngăn tủ tìm kiếm y phục để thay.

Phanh phanh ba ba-! Các loại thanh âm ở trong phòng vang lên, một lát sau, phái bên kia tường truyền đến thanh âm thản nhiên hỏi, “Người... ở đó sao?”

Động tác trong tay dừng một chút, sau đó tùy ý cầm một bộ y phục hắc sắc đặt ở đầu giường, Đông Phương Bách “Ân” một tiếng.

Người bên kia tường cũng không nói gì nữa, một lát sau, từ khúc giống như hôm qua lại vang lên.

Đông Phương Bách ngồi lại trên giường, dựa vào vách tường lắng lắng nghe, sau đó đầu thả lỏng từng chút từng chút một, chìm vào giấc ngủ.

Hai người cũng không hiểu được tại sao rõ ràng không nhìn thấy người lại có thể nghe được thanh âm của đối phương, nhưng nghĩ rằng thế gian to lớn, không thiếu những điều lạ lùng, liền cũng chỉ đem chuyện này trở thành một chuyện thần kì, hơn nữa cùng ăn ý không nói cho ai khác biết.

Chậm rãi như vậy, từng ngày từng ngày vào mỗi buổi sáng sớm, người hai bên bức tường cũng dần dần trở nên quen thuộc.

Trừ bỏ thổi tiêu, nghe tiêu, hai người cũng sẽ tùy ý đích trò chuyện đôi câu, chia sẻ về những chuyện xảy ra mỗi ngày.

Qua non nửa năm, mỗi ngày luôn duy trì thói quen cùng trò chuyện nửa canh giờ vào mỗi buổi sáng sớm bên bức tường, Đông Phương Bách đã biết người “cách vách” kia thổi tiêu tốt như vậy cứ nhiên nhỏ hơn y hai tuổi, ở cùng sư phụ tại Thiên Sơn, hơn nữa y còn học y thuật.....

Mà Âu Dương Minh Nhật cũng biết người “cách vách” kia thuộc một giáo phái trong giang hồ, mỗi ngày trừ bỏ cùng trưởng bối tập võ còn phải đi hoàn thành các nhiệm vụ.....

Biên cương Thiên Sơn

“Minh Nhật, gần đây tâm tình con không tệ đó!” Biên Cương lão nhân nhìn đồ đệ bảo bối đang sắp xếp lại được thảo, cười ha hả nói.

Bạc thần khê cong lên hướng tới sư phụ cười cười, Âu Dương Minh Nhật gật gật đầu.

“Ta thấy gần đây mỗi ngày con đều đến Thính Phong hiên thổi tiêu, xem ra âm nhạc thật sự có thể khiến tâm tình thư sướng.” Biên Cương lão nhân suy tư một chút, nghĩ đến tiểu đồ đệ hình như là từ khi học thổi tiêu liền bắt đầu chậm rãi cởi mở vui vẻ hơn, trong lòng rất vui mừng, “Sư phụ hai ngày nữa phải xuống núi một chuyến, không bằng... sư phụ tìm cho con một ít khúc phổ trở về?”

“Vâng, đa tạ sư phụ.” Nghĩ lại, những từ khúc có trong tay đều đã học gần hết rồi, Âu Dương Minh Nhật xuất ra một mặt cười nhẹ nhàng, gật đầu ứng thuận.

7. Chương 7

Cuối cùng.....Thù cũng đã báo.....

Vàng thái dương chiều tà dần lui về phía tây, ráng chiều đỏ rực nhuộm khắp mặt đất.

Tại một tiểu viện hẻo lánh trên Hắc Mộc Nhai, cửa viện nửa khép nửa mở, cửa phòng mở rộng, một vài vệt sáng mờ ảo chiếu vào, trong phòng tối tối ẩn ẩn có thể thấy được thân ảnh đang nằm trên giường kia.

Đôi mắt mở to nhìn chăm chăm nóc nhà, Đông Phương Bách trên mặt không buồn không vui, trên người có mấy vết thương vẫn chưa khép miệng để máu tràn ra, nhuộm lên áo gấm xanh trên giường từng đóa hồng mai.

Qua gần năm năm, Đông Phương Bách mỗi ngày đều chăm chỉ luyện võ, cố gắng hoàn thành tất cả nhiệm vụ. Từng bước từng bước thăng tiến, sau đó lợi dụng quyền lực trong tay âm thầm điều tra những kẻ năm đó.

Rốt cuộc, nửa năm trước, biểu hiện xuất sắc của y lọt vào mắt giáo chủ – Nhậm Ngã Hành, vì vậy y liền được đề bạt trở thành đàn chủ phân đàn Hà Nam.

Mà Đông Phương Bách cũng lợi dụng thời cơ ở phân đàn, đem những kẻ năm đó tham gia phóng hỏa diệt toàn thôn làng chậm rãi trừ bỏ toàn bộ.

Đến thôn năm đó có tổng cộng mười tám người, trừ bỏ ba người đã chết ngoài ý muốn, còn lại mười người bị Đông Phương Bách ra tay giải quyết.

Hôm nay, Đông Phương Bách đuổi giết năm người cuối cùng, chạy tới tận một vách núi ở Bình Định châu, liều mạng rước lấy một thân thương tích đầy mình, rốt cuộc cũng đem thù hận bao năm qua báo triệt để.

Vách núi kia cách Hắc Mộc Nhai khoảng cách không tính là gần, nhưng Đông Phương Bách lại đột nhiên rất muốn trở về, rất muốn nghe tiếng tiêu của người kia một chút.

Trời dần dần tối, tin tức Đông Phương Bách đột ngột trở về Hắc Mộc Nhai nhanh chóng đến tai những người quen biết y.

Đồng Bách Hùng chạy tới trước tiên, thấy đại môn không đóng, liền đẩy ra trực tiếp đi vào, “Đông Phương huynh đệ, tại sao ngươi lại đột nhiên trở lại? Cũng không báo trước cho lão ca ca..... Ai, tại sao đến đèn cũng không thấp lên thế?”

Bước vào viện lớn tiếng hỏi mà không thấy ai trả lời, Đồng Bách Hùng liền đi tới phòng, sau đó đem ngọn đèn trên bàn thấp sáng lên.

“Đồng ” xoay người đang muốn hỏi y tại sao lại không nói lời nào, đã thấy y nằm trên giường, cầm y thượng hạng dưới thân đã nhiễm đầy huyết sắc. Đồng Bách Hùng cả kinh, chạy vội qua, “Đông Phương huynh đệ ngươi làm sao thế?”

“Đông Phương huynh đệ sao ngươi không nói chuyện! Không được, ta phải đi gọi đại phu.....” Nói xong, Đồng Bách Hùng định chạy ra bên ngoài.

Người trên giường ánh mắt dao động một chút, rốt cuộc mở miệng, “Đồng đại ca không cần phải đi, ta không sao.” Thanh âm đã có chút khàn khàn.

Đồng Bách Hùng nghe thấy giọng nói lại vòng trở về, không đồng ý nói: “Ngươi đến nỗi này còn nói không có việc gì?”

“Chỗ này đều là máu của bọn chúng, ta không sao.” Nói xong, Đông Phương Bách chậm rãi ngồi dậy.

“Thực không có việc gì?” Hoài nghi hỏi một câu, thấy y gật đầu, Đồng Bách Hùng cũng không nhiều lời

nữa, trầm mặc một lát, nói: “Người..... Người đi báo thù?”

“Ừ.” Đông Phương Bách lên tiếng.

“Vậy tại sao người lại đột nhiên trở về? Như vậy.....chỗ giáo chủ phải làm sao giải thích đây!” Đồng Bách Hùng nói.

Nâng mắt nhìn hẩn một cái, Đông Phương Bách thản nhiên nói: “Đa tạ Đồng đại ca quan tâm, đợi lát nữa ta sẽ giải thích với giáo chủ.”

Nhìn thấy y một thân toàn mùi máu tươi, trên ngoại bào màu đen cũng lỗ chỗ đầy vết rách, qua đó cũng không khó tưởng tượng được ngày hôm nay đánh nhau có bao nhiêu hung hiểm.

“Người như vậy còn đi nơi nào? Tốt nhất ở trong phòng nghỉ ngơi, ta đi giúp người nói một tiếng cho giáo chủ, đã nói người bị người chính phái tập kích, nói không chừng giáo chủ còn có thể đem người triệu hồi về nhai!” Nghĩ Huyền Vũ đường chủ trước đó vài ngày ngoài ý muốn bỏ mình, Đồng Bách Hùng thô thanh nói.

“Vậy đa tạ Đồng đại ca.” Muốn đứng lên, lại phát hiện tay chân đều vô lực, Đông Phương Bách buộc lòng phải đáp ứng.

“Hảo, ta sẽ đi tìm giáo chủ. Nhưng là Đông Phương huynh đệ, không phải lão ca ca nói, viện tử này của người rất hảo lánh a, người thật sự không muốn đổi một viện tử khác?” Đơn giản đánh giá gian phòng, Đồng Bách Hùng cau mày khuyên nhủ.

Ở địa vị của y hiện tại, tìm một viện tử tốt hơn là chuyện đương nhiên, không hiểu tại sao y lại thích nơi nhỏ bé hảo lánh này như vậy.

Nghe hẩn khuyên mình rời khỏi viện tử này, trong mắt Đông Phương Bách cực nhanh lướt qua một mặt tàn khóc, lập tức hạ mắt nói: “Nơi này ta ở đã quen, không nghĩ sẽ rời đi. Sắc trời cũng không còn sớm, làm phiền Đồng đại ca giúp ta đi một chuyến.”

“Được! Không phiền, vậy người nhớ nhanh chóng xử lý ổn thỏa miệng vết thương. Ta đi đây.” Nói xong Đồng Bách Hùng lại nhắc nhở một tiếng, sau đó liền đi ra ngoài.

Một nơi khác – Đông viện nơi giáo chủ ở.

“Giáo chủ, Đông Phương Bách buổi chiều hôm nay mang theo một thân thương tích trở về Hắc Mộc Nhai.” Một người mặc áo trắng thân hình cao lớn ngồi ở thủ vị (*chỗ ngồi của người đứng đầu*) đang nói chuyện cùng một người vận thanh sam.

“Hương huynh đệ có biết y tại sao lại đột nhiên trở về?” Nhậm Ngã Hành hỏi.

“Người giám thị y đã mất dấu, không biết hôm nay y đã làm chuyện gì. Bất quá, Đồng Bách Hùng vừa đi tới tòa viện của y.” Trầm ngâm một lát, Hương Vãn Thiên nói.

“Vậ à.” Ánh mắt tối sầm lại, Nhậm Ngã Hành cười lạnh một tiếng, “Tòa viện hẻo lánh như vậy mà hắn lại đến thật nhanh.”

Buông xuống ánh mắt, Hương Vãn Thiên cũng không nói tiếp.

“Tiểu tử kia chẳng phải do một tay Đồng Bách Hùng dẫn về dạy bảo sao?” Khóe môi câu lên, nhưng ánh mắt lại không có chút tiếu ý, Nhậm Ngã Hành nói: “Đến lúc đó ta định sẽ đề bạt tiểu tử kia nhiều hơn, khiến cho hắn phải đi đối phó với những kẻ không an phận này.”

“Giáo chủ anh minh, phương pháp này không tệ, nhưng chỉ sợ Đông Phương tiểu tử kia có dã tâm, đến lúc đó.....” Hương Vãn Thiên nghe thấy hắn muốn mượn tay Đông Phương Bách đối phó với những kẻ không an phận trong giáo, không khỏi nhăn mày.

Đề bạt y đi lên dễ dàng, đợi đến lúc muốn chạy đi xuống sợ là không đơn giản như vậy đi!

“Không ngại! Bất quá là một tiểu tử miệng còn hôi sữa, có thể có năng lực gì?” Nhậm Ngã Hành chặn lời của hắn, có chút kiêu ngạo nói.

Sau khi Đồng Bách Hùng rời khỏi viện tử, Đông Phương Bách lê thân mình tựa vào trên tường, thở dốc hai tiếng, sau đó liền không hề động đậy.

Ánh trăng chậm rãi phủ lên đầu cành liễu, mấy vì sao tinh quang ảm đạm chậm rãi hiện ra trên bầu trời tối đen như mực.

Đêm đã khuya, dần dần ngay cả tiếng côn trùng cùng tiếng ếch tiếng kêu cũng không còn nghe thấy.

Người tựa vào trên tường hơi cau mày, không biết đã ngủ say từ khi nào.

Một trận gió nhẹ nhàng lướt qua, tầng tầng lớp lớp mây bay qua, đem ánh trăng sáng trong không trung kia che đi phân nửa.

Sáng sớm đến đúng kỳ hạn, người dựa trên vách tường cả đêm lông mi hơi run rẩy, song cũng không tỉnh.

Tiếng tiêu du dương đúng hạn vang lên, tràn ngập cả gian phòng.

“Âu Dương.....” Đông Phương Bách nỉ non một tiếng, đột nhiên mở mắt.

Mà cũng ngay lúc đó, tiếng tiêu đang thổi được một nửa kia đột nhiên ngừng.

“Người đã trở lại?” Hiển nhiên là đã nghe được thanh âm suy yếu của y, Âu Dương Minh Nhật hỏi.

“Ừ! Trở lại rồi.” Nghe được thanh âm của hắn, đôi mày đang nhíu chặt của Đông Phương Bách từ từ thả lỏng, khoảng hư không trong lòng mạc danh kì diệu tựa như là được bổ khuyết, không còn cảm thấy buồn bực phiền muộn như vậy nữa.

Thấy hắn trầm mặc, Đông Phương Bách lại hỏi, “Sao người không thổi tiếp?” Y muốn tiếp tục nghe hắn thổi tiêu.

“Người bị thương.” Một lát sau, cẩn thận nghe hơi thở của y, cả âm sắc trong giọng của y vừa nói chuyện. Âu Dương Minh Nhật khẳng định nói, bàn tay cầm trúc tiêu vô ý dùng thêm chút lực.

Lần này đến lượt Đông Phương Bách trầm mặc.

“Người làm sao vậy?” Mẫn tuệ sâu sắc phát hiện tình tự của y hiện lại tựa hồ không tốt, Âu Dương Minh Nhật nhẹ giọng hỏi.

Ngẩng đầu bình tĩnh nhìn vào vách tường, Đông Phương Bách còn tưởng như là có thể nhìn thấy người phía sau vật ngăn cách này, lập tức, khẩu khí nồng đậm mất mát nói: “Ta muốn gặp người.....”

“Người biết mà, chúng ta không thể.” Năm năm qua, bọn họ đều cho nhau biết nơi mình ở, cũng đã hỏi thăm song lại không tìm được đối phương. Tinh thuật (*thuật xem chiêm tinh*) của Âu Dương Minh Nhật đã có chút thành tựu, có được sinh thần bát tự của y nhưng lại không tìm được mệnh tinh của y, hắn ẩn ẩn cảm thấy hai người có thể căn bản không hề ở cùng một thế giới.

“Tại sao? Tại sao lại ông trời luôn bất công như thế.....” Đông Phương Bách đột nhiên kích động, “Ta muốn gặp người, tại sao ta lại không thể nhìn thấy người? Tại sao?” Nói xong giơ lên nắm tay nhắm vào vách tường, song lại hạ xuống, bàn tay vẫn nắm chặt.

Nếu bức tường này sụp rồi, có thể hay không đến thanh âm của người kia y cũng không nghe được?

Âu Dương Minh Nhật biết, cái gọi là “không thể gặp” chẳng qua chỉ là mối lửa, chỉ sợ hôm nay y có chuyện gì khiến tinh thần hỗn loạn, “..... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Người có thể nói với ta.”

“Ta đã báo thù.” Bỏ đi kích động, cố gắng bình ổn tình tự xuống, Đông Phương Bách thản nhiên buông ra một câu, sau đó tiếp tục nói: “Năm đó những người đó hại chết cha mẹ ta, mà hôm qua, ta đã giết nốt những kẻ cuối cùng.”

“Như vậy thì thế nào? Giết bọn họ, cha mẹ cũng không thể sống lại.....Thù đã báo, hiện giờ ta không biết phải làm gì tiếp.” Đem trán dán trên vách tường, ngữ khí Đông Phương Bách hoàn toàn vô lực.

“Nhiều chuyện trên thế gian vốn không theo ý người.” Ánh mắt dừng lại trên đùi mình, Âu Dương Minh Nhật vỗ nhẹ, chơi đùa cây trúc tiêu trong tay. Biết hẳn có thể đem báo thù trở thành mục tiêu mà liều mạng làm mọi việc, kết quả hiện giờ mục tiêu đã đạt được liền phát hiện chính mình kế tiếp không biết phải làm gì.

“Kỳ thật, người đã thực may mắn, còn hơn ta, người ít nhất còn có cha mẹ. Mà Minh Nhật ta lại bị cha mẹ vứt bỏ, ngay cả cha mẹ là ai ta cũng không biết.” Nói xong, Âu Dương Minh Nhật hơi hơi nâng mắt, trong đôi mắt trong suốt tựa nước hồ đã đóng kết một tầng băng mỏng.

“Sao lại như vậy? Người thông minh như vậy, sao lại có người không cần người.” Nói xong Đông Phương Bách trong lòng có chút khó chịu, y biết Âu Dương Minh Nhật chuyện gì cũng tinh tường, thông minh như vậy, làm sao lại có người không cần hẳn.

“Thông minh?” lạnh nhạt tự giấu một tiếng, Âu Dương Minh Nhật vô thức xoa lên hai bên đùi bất động của mình, “Đứa nhỏ mới sinh ra ai có thể nhìn ra được hẳn thông minh hay không, nhưng mà xương cốt bẩm sinh mềm yếu, cả đời không thể đi đứng lại có thể nhìn ra.”

Như vậy sao có thể gọi là cha mẹ? Đông Phương Bách ngậy người, lại không biết an ủi hẳn thế nào, “Người.....” Phun ra một chữ liền nghẹn cứng trong họng, ngay sau đó y còn thật sự khoa trương nói: “Người rất thông minh, lại cực kì tài hoa.”

Nghe giọng người kia cứng ngắc lại còn không quên khích lệ mình, Âu Dương Minh Nhật khê gương khoe môi vẽ lên một mặt cười nhẹ nhàng, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy thời gian không nhiều lắm, vì thế nói: “Thương thế của người đã xử lý tốt chưa? Ta nghe lời người thấy hơi thở tựa hồ có chút thiếu máu quá nhiều, người đợi lát nữa dùng xuyên khung, sinh địa hoàng, bạch thực mỗi loại năm chỉ (*đơn vị đo khối lượng*) thêm hai chỉ trần bì, đổ vào ba chén nước ngao thành một chén, nhớ rõ phải uống trong ba ngày, mỗi ngày một chén.”

“Được rồi, ta biết rồi.” Đông Phương Bách đáp ứng, lại nói: “Người thổi tiếp thủ khúc vừa rồi đi. Ta muốn nghe.”

Âu Dương Minh Nhật “Ừ” một tiếng, lập tức tiếng tiêu liền vang lên.

Nghe tiếng tiêu trầm ổn du dương bên tai, khoe môi Đông Phương Bách nhợt nhạt kéo lên một chút.

Y nghĩ, y biết kế tiếp y phải làm chuyện gì.

Y muốn nhìn thấy hần!

8. Chương 8

Ngày hôm sau khi Đông Phương Bách rời phân đàn đột ngột trở về Hắc Mộc Nhai, giáo chủ Nhậm Ngã Hành liền phái người triệu kiến y.

Tùy ý hỏi hai câu, Nhậm Ngã Hành cũng không truy hỏi nguyên nhân y trở về. Ngược lại sau khi khen ngợi hai câu, liền đề bạt y trở thành Chu Tước đường đại đường chủ.

Mặc dù chức vị là đường chủ nhưng phía trước còn có chữ “đại”, những kẻ tinh mắt trong giáo hoàn toàn có thể nhìn ra việc giáo chủ coi trọng người này, đối với những chuyện làm cho thần giáo, liền có thể trực tiếp đề ra thực hiện ở bất kì thời điểm nào.

Thế gian những kẻ có tâm nhãn rất nhiều, nhưng những kẻ không dài mắt cũng không ít. Thấy tân nhậm đường chủ là một người tuổi còn trẻ, dung mạo tuấn tú, trong Chu Tước đường không ít lão nhân trong lòng liền không vừa ý, còn có kẻ lén gọi y là “tiểu bạch kiếm”.

Những người này trên mặt không thể hiện chống đối, nhưng làm việc lại không đồng lòng, bằng mặt mà không bằng lòng, gây ra nhiều việc dây dưa phiền phức.

Trong lòng những người đó nghĩ sao, Đông Phương Bách tự nhiên rõ ràng, nhưng cũng thờ ơ lạnh nhạt, không có ý kiến gì.

Đội cho Đông Phương Bách quen thuộc các sự vụ trong đường, những kẻ có tâm tư riêng đang nghĩ muốn lợi dụng đường chủ non trẻ mà đục nước béo cò, cũng là lúc xảy ra biến cố lớn

Sóng gió của việc thanh tẩy nội bộ mạnh mẽ xoay chuyển đảo lộn cả Chu Tước đường, mấy vị quản sự làm giả sổ sách tham ô tư lợi cá nhân đều bị tóm gọn, chuẩn bị đưa vào hình đường của thần giáo. Mà trong số đó một quản sự kêu gào ầm ỹ biện giải trước Đông Phương Bách bị đánh gục tại chỗ.

Từ đó, giáo chúng trên dưới Chu Tước đường không còn dám coi khinh nhà Đường chủ.

(Đoạn này trong QT và raw nó ghi là Huyền Vũ đường, nhưng đối chiếu ở trên mình thấy ghi Đông Phương Bách là đường chủ Chu Tước đường, quản sự kia lại ngụy biện với Đông Phương Bách nên mình nghĩ nó là Chu Tước chứ không phải Huyền Vũ. Vậy nên mình tự ý sửa lại cho dễ hiểu ngaz~)

Thù đã báo xong, áp lực trên vai Đông Phương Bách đã giảm đi rất nhiều, nhưng bởi vì thói quen nhiều năm, đối với việc luyện tập võ nghệ vẫn như trước duy trì đều đặn, không hề thả lỏng.

Sau khi được lên làm đường chủ, Đông Phương Bách trừ bỏ xử lý một ít sự vụ trong đường, cũng không cần thường xuyên hạ nhai làm nhiệm vụ nữa.

Một năm lại một năm qua đi, nhờ Nhậm Ngã Hành coi trọng đề bạt, địa vị của Đông Phương Bách trên Hắc Mộc Nhai ngày càng cao, cuối cùng trở thành phó giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo, chỉ đứng dưới giáo chủ.

Đối với sự coi trọng, thưởng thức của Nhậm Ngã Hành với mình, Đông Phương Bách rất cảm kích, bởi vậy việc xử lý sự vụ trong giáo đều làm rất tận tâm, hơn nữa giúp hắn chậm rãi trừ bỏ những trưởng lão có dụng tâm khác.

Mà trong khoảng thời gian này, thời gian Nhậm Ngã Hành bế quan luyện võ càng ngày càng thường xuyên, sự vụ lớn nhỏ trong giáo dần dần đều đổ hết lên người Đông Phương Bách.

“Âu Dương Minh Nhật.....” Xử lý xong sự vụ trong ngày, Đông Phương Bách lại nghĩ tới người nợ, nghĩ đến người được phái tới biên cương Thiên Sơn vẫn chưa tìm được hắn, không khỏi cau mày niệm một tiếng tên người nợ, sau đó đứng dậy ra khỏi thư phòng chuẩn bị quay về viện tử.

Viện tử kia vẫn là của hắn từ khi bước chân vào thần giáo, mà Đồng Bách Hùng nhiều lần nhắc tới việc muốn y đổi một viện tử khác mà bị cự tuyệt, sau đành phải nhượng bộ mà cho người tân trang, mở rộng viện tử đó.

Chỉ cần hắn không động đến gian phòng mình ở kia, Đông Phương Bách cũng không quan tâm viện tử của mình có bộ dáng gì.

Đạp lên ráng chiều đỏ rực bước trở về viện tử, Đông Phương Bách trực tiếp vào phòng, sau khi tùy ý dùng chút bữa tối, liền đến trên giường ngồi xuống.

Một canh giờ sau, đứng dậy đi tới dục phòng cách vách tắm rửa xong, Đông Phương Bách liền đến bên giường ngủ sớm.

“Minh Nhật, sớm như vậy đã lại đi Thính Phong hiên thổi tiêu?” Nghe thanh âm bánh xe lăn trên mặt đất, Biên Cương lão nhân vừa vặn đứng lúc thức dậy, hướng ra ngoài hỏi một câu.

“Ân! Đúng vậy, sư phụ có việc gì sao?” Nghe được thanh âm, Âu Dương Minh Nhật dừng luân y lại.

“Không có việc gì, người đi đi!” Mỉm cười đáp một câu, Biên Cương lão nhân trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc.

Thời điểm trời vừa bắt đầu sáng, còn chưa nhìn rõ mọi vật, Minh Nhật đã bắt đầu thổi tiêu. Lão cũng không hiểu chuyện gì, dù sao đứa nhỏ này một khi có hứng thú với việc gì, đích xác cũng sẽ kiên trì như thế. Cũng như hắn lúc trước vừa mới học cờ vây liền hứng thú suốt cả mấy ngày, khi học tinh tượng thì

liền mấy đêm đêm nào cũng quan sát.

Song lão cũng không nghĩ đến, thói quen thói tiêu mỗi sáng sớm này lại có thể duy trì nhiều năm như vậy.

“Bất quá, có chút thú vui giúp thư giãn khoan khoái tâm thần (*tâm hồn + tinh thần nhaz*) cũng tốt!” Nghĩ đến hôm qua giúp hẩn trị liệu hai chân không thành công, Biên Cương lão nhân thở dài.

Vào Thính Phong hiên, Âu Dương Minh Nhật không lập tức thổi tiêu, mà là lấy khúc phổ cúi đầu lật xem.

“Minh Nhật” Sáng sớm đúng giờ, Đông Phương Bách tự nhiên tỉnh lại, mở mắt ra liền hô một tiếng.

“Ân!” Người bên kia tường vẫn cúi đầu lên tiếng.

Đông Phương Bách ngồi dậy, phượng nhãn khẽ nhấc, gương mặt lạnh lùng ngày thường lúc này cũng nhu hòa không ít, nghĩ đến ngày hôm qua cùng hẩn trò chuyện, không khỏi hỏi: “Chân của ngươi có tốt hơn không?” Ngữ khí mang theo một tia khẩn trương cùng chờ mong.

Trầm mặc một hồi, Âu Dương Minh Nhật mới trả lời, “Không có.”

“Không sao, sư phụ ngươi không phải rất lợi hại sao? Nhất định có thể chữa trị thật tốt cho ngươi, ngươi.....”

“Xích.....” Đông Phương Bách mang theo sốt ruột khẩn trương trong lời nói còn chưa nói xong, bên kia liền truyền tới một tiếng cười thấu hiểu, lập tức Âu Dương Minh Nhật nói: “Ngươi không cần suy nghĩ nhiều, đây cũng không phải lần đầu tiên, Minh Nhật cũng không cảm thấy bị đả kích.”

Nghे tiếng cười trong trẻo kia, Đông Phương Bách không tự giác cong cong khóe môi lại nghĩ hẩn trong lòng khẳng định vẫn còn khổ sở, ý cười lại tan, giật giật môi lại không biết nói gì.

Bên kia Âu Dương Minh Nhật xoay tròn ống trúc tiêu trong tay một vòng, thấy y trầm mặc, trong lòng biết người này nhất định là lo lắng cho mình, vì thế cong môi cười nói: “Ngươi không phải nói là được bang chủ đề bạt sao? Hiện tại như thế nào rồi?”

Bang chủ mà Âu Dương Minh Nhật vừa nói là do lúc trước Đông Phương Bách nhớ kỹ Nhật Nguyệt thần giáo trong mắt thế nhân là đại ma đầu bất dung, trong lòng không biết nghĩ như thế nào liền chỉ nói mình ở trong một bang phái, về sau nói chuyện với nhau vẫn luôn dùng bang chủ thay vì giáo chủ.

“Cũng tốt, chỉ là gần đây có rất nhiều việc phải làm.” Hiện tại suy nghĩ cả hai đã trưởng thành, cũng hiểu được Âu Dương Minh Nhật không phải là loại người cổ hủ, mâu quang Đông Phương Bách tối sầm lại, lo lắng không biết có nên nói rõ ràng với hẩn.

“Vậy người bình thường cũng nên cẩn thận một chút. Dù sao theo như người nói, đại bộ phận trong giáo đều là các lão nhân, bang chủ kia của người đột nhiên vội vàng đề bạt người như vậy, sợ là có dụng ý khác.” Nghĩ nghĩ, Âu Dương Minh Nhật nhắc nhở.

“Ân!” Đông Phương Bách cũng đáp ứng, giật giật môi đang muốn nói thật với hắn nơi mình ở thật sự là tổ chức gì, lại bị hắn đánh gãy.

“Trước đó vài ngày tìm được một thủ khúc mới, ta thổi cho người nghe!” Bên kia biên Âu Dương Minh Nhật cũng không biết y đang rối rắm, nâng tiêu lên.

Nghĩ chuyện này cũng không cần vội, Đông Phương Bách liền đồng ý, “Hảo!”

Một thanh âm cao vút vừa cất lên, Đông Phương Bách lắng tai nghe, lại phát hiện đột nhiên không có âm thanh. Quay đầu nhìn lại, quả nhiên, trời đã sắp sáng.

“Quên đi, ngày mai nghe cũng được.” Tự nói với chính mình, Đông Phương Bách lại dựa trên tường một hồi, sau đó liền xuống giường đi rửa mặt.

“Thuộc hạ bái kiến phó giáo chủ!”

Mới vừa ra khỏi viện, liền có một giáo chúng đi tới, Đông Phương Bách lạnh lùng liếc mắt một cái, “Chuyện gì?”

“Hồi phó giáo chủ, giáo chủ xuất quan, nói là có việc muốn thương lượng cùng ngài.” Giáo chúng kia cung kính trả lời.

Nghe vậy, Đông Phương Bách lúc này liền đi tới Đông viện.

“Đông Phương huynh đệ, vào đi!” Nghe được bên ngoài truyền tới tiếng bước chân, Nhậm Ngã Hành cất giọng nói.

“Thuộc hạ bái kiến giáo chủ!” Đông Phương Bách trực tiếp đi vào, ôm quyền nói.

“Ta bế quan mấy ngày nay, thần giáo may mà có Đông Phương huynh đệ quản lý, vất vả rồi.” Ý bảo y ngồi xuống sau, Nhậm Ngã Hành cười sang sảng, ánh mắt hắn liếc nhanh về phía y, hiện lên một mặt tìm tòi nghiên cứu.

Người này bất quá mới hơn hai mươi tuổi, tuy hắn cố ý đề bạt, nhưng hiện giờ cũng đã quá nổi bật rồi. Nghĩ đến hắn ở trên giang hồ danh hào “Bất Bại”, cùng với lời đồn y lén lút chiêu mộ bồi dưỡng thuộc hạ, Nhậm Ngã Hành thật sự có chút hoài nghi y đúng như Hương Vấn Thiên đã cảnh báo.....

“Thuộc hạ không vất vả.” Đông Phương Bách thản nhiên trả lời, trong lòng lại suy nghĩ lý do giáo chủ tìm mình.

“Ân.....” Giả bộ trầm ngâm một lát, thấy y vẫn ngồi trầm mặc, Nhậm Ngã Hành một bên thầm mắng y không có tâm nhãn sắc bén, một bên tự mình rõ ràng mở miệng, “Đông Phương huynh đệ, ta lần này tới tìm ngươi là có chút việc.”

“Giáo chủ thỉnh giảng.” Lần này Đông Phương Bách trái lại nể tình tiếp lời.

“Ta vừa mới xuất quan, liền thu được tin tức, ngân lượng từ Giang Nam vận chuyển trở về đi qua Thái Hành Sơn bị cướp.....” Nói đến đây, Nhậm Ngã Hành nâng mắt nhìn y, ý này không cần nói cũng biết.

“Mấy ngày nữa thuộc hạ sẽ đích thân dẫn người hạ nhai một chuyến, điều tra xem đến tột cùng là chuyện gì đã xảy ra.” Ý tứ của hắc Đông Phương Bách tự nhiên hiểu được, vì thế liền tự đề nghị.

“Như thế rất hợp ý ta, trong giáo chỉ có Đông Phương huynh đệ đích thân đi ta mới có thể yên tâm. Bất quá.....” Hơi ngừng lại, Nhậm Ngã Hành lại nói: “Việc này rất kì lạ, ta nghĩ Đông Phương huynh đệ vẫn là nên lên đường ngay hôm nay! Nếu để muộn sợ sẽ sinh biến.”

Nghĩ đến ngày mai người nợ nếu không đợi được mình khẳng định sẽ có chút lo lắng, trong mắt Đông Phương Bách lướt qua một tia không thoải mái, nhất thời không lập tức đáp ứng.

Nhậm Ngã Hành cười hỏi: “Thế nào? Đông Phương huynh đệ chẳng lẽ còn có việc gì trong nhai?” Nói xong cẩn thận quan sát vẻ mặt y, muốn từ đó nhìn ra được chuyện gì.

“Không có. Nếu giáo chủ nói thế, thuộc hạ liền đi chuẩn bị.” Nghĩ hiện tại đáp ứng rồi kéo dài thời gian tới sáng mai cũng không phải không thể, Đông Phương Bách đáp ứng nói.

Nghe trong lời y tựa hồ không muốn rời đi nhanh như vậy, Nhậm Ngã Hành có chút hoài nghi liếc y một cái, mâu quang vừa chuyển, nói: “Trước khi người tới ta đã cho người chuẩn bị tốt, người trực tiếp lên đường là được.”

Bởi vì có Nhậm Ngã Hành tự mình đưa tiễn, Đông Phương Bách cũng không thể kéo dài thời gian.

Nghĩ rằng nhanh chóng giải quyết phiền phức, sau đó trở về sẽ giải thích với người nợ, Đông Phương Bách trước cái nhìn chăm chú của Nhậm Ngã Hành dẫn người ly khai Hắc Mộc Nhai.

Mà ở khoảng thời không bên kia, liên tiếp mấy ngày không đợi được y khiến Âu Dương Minh Nhật cũng có chút lo lắng.

Đêm kia, đột nhiên trời nổi lên mưa bão lớn như trút nước, tiếng sấm cũng âm vang oanh động không

ngừng.

Người ngủ trên giường trên trán toát ra từng giọt mồ hôi lạnh, có chút không an ổn nhăn chặt mày.

“Đông ”

Đột nhiên, thấp giọng hô một tiếng, Âu Dương Minh Nhật vẫn đang mặc một lớp áo bạch sắc sơ sài nằm trên giường mãnh liệt bật dậy.

Hồi tưởng lại người không rõ diện mạo trong mộng bị người vây công kia, sau đó mấy cây đại đao đồng thời rơi xuống trên người y. Âu Dương Minh Nhật thở dốc hai tiếng, đưa tay dụi dụi mắt, khẽ xoa mi tâm đang cau chặt.

“Ầm ầm ù ù !!!”

Một đạo tử hồng sấm sét ầm ầm từ phía chân trời bổ xuống, đem cả phòng tối mịt nhất thời chiếu sáng chói.

Một trận âm thanh sụp đổ ầm ầm theo tiếng sấm truyền đến, Âu Dương Minh Nhật trong lòng cả kinh, nhanh chóng nhìn về phía cửa sổ, nương theo ánh sáng của tia chớp, nhìn thấy tấm bảng đề “Thính Phong hiên” theo cả gian phòng đã sụp rơi xuống.

Nơi đó

9. Chương 9

“Vừa rồi đa tạ Đồng đại ca!” Nghĩ đến lúc ở Thái Hành Sơn bị trúng mai phục, Đông Phương Bách hai tay nắm chặt dây cương, trong mắt hiện lên tia sắc bén.

Trong số thủ hạ y mang đi nhất định có gian tế, bằng không, làm sao lại có nhiều người bị tiêu chảy, hôn mê, mà đồng thời lại đột nhiên xuất hiện mai phục.

Nghĩ đến vừa rồi bảy cây đại đao nhắm tới, Đông Phương Bách minh bạch, nếu không có Đồng đại ca, chính mình hôm nay lành ít dữ nhiều.

“Không cần tạ ơn, đây là việc nên làm” Đồng Bách Hùng lơ đãng xua tay nói.

Khóe mắt liếc nhìn hắn, thấy biểu tình không giống làm bộ, Đông Phương Bách trong lòng có chút ấm áp,

“Kia..Đồng đại ca tại sao lại đột nhiên đến đây?”

“Hắc hắc! Cũng thật trùng hợp a.” Đồng Bách Hùng hắc hắc cười hai tiếng, “Không phải tại người vắng mặt sao? Đại tiểu thư cứ quẩn lấy ta làm phiền, ta không kiên nhẫn liền buột miệng đáp ứng nàng tìm người trở về, nàng lúc này mới ly khai. Ta nghĩ nếu ngày hôm sau nàng còn thấy ta, không chừng lại tiếp tục nháo loạn, hơn nữa trong đường lại không chuyện gì quan trọng, hỏi thăm rõ ràng liền đến Thái Hành Sơn tìm người.”

“Nguyên lai là như vậy.” Gật gật đầu, Đồng Phương Bách hiểu rõ nói. Trong lòng lại đoán chuyện lần này có phải hay không là kẻ đó.....

“Nói đến đây a, Đồng Phương huynh đệ, nghe huynh đệ trong giáo nói người lần này mang người đi không ít a! Như thế nào còn đấu không lại Lộ Đông Thất Hổ?” Đồng Bách Hùng nghi hoặc nói.

“Cũng không có chuyện gì, bất quá là vận khí không tốt, tối hôm qua những người mang đi không biết ăn phải đồ hỏng gì, sáng nay tất cả đều bắt đầu tiêu chảy, sau đó liền hôn mê. Bảy người kia đột nhiên làm khó dễ, mới có thể đánh ta trở tay không kịp.” Sự tình không biết rõ ràng, Đồng Phương Bách liền cũng chỉ thấy gì nói vậy.

“Thì ra là thế.” Nghe ý tứ của y hẳn đã một mình đấu với bảy người, Đồng Bách Hùng lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ.

Kế tiếp Đồng Phương Bách phi ngựa tốc hành, Đồng Bách Hùng mặc dù không biết y gặp chuyện gì, nhưng cũng không tìm hiểu, mà là vùng roi nhanh chóng đuổi kịp.

Liên tiếp ba canh giờ, đến khi ánh tịch dương phủ đầy mặt đất, Đồng Bách Hùng mới phi ngựa đuổi tới bên người y, đang muốn nói chuyện, lại nghe phía trước truyền đến thanh âm phần nộ.

“Bình Nhất Chỉ, người hại chết ca ta, hôm nay người nhất định để mạng lại đây!” Một người thần tình phần hận, căm tức nhìn nam tử trung niên đang bị vây bởi sáu người.

Nam nhân trung niên đưa tay vuốt chòm râu dài, rung đùi đắc ý nói: “Cũng không phải ta hại, người lúc trước nếu muốn cứu hẳn nhanh chóng, chỉ cần đáp ứng quy củ của ta, ai nói người do dự. Kẻ hại chết ca ta người chính là người.”

Người nộ nghe vậy sắc mặt tối sầm, ánh mắt nhìn hẳn mang theo hận ý.

“Đồng Phương huynh ai! Người muốn đi đâu?” Đồng Bách Hùng phiêu mắt nhìn qua thấy không hứng thú, vì thế quay đầu đang muốn nói với người bên cạnh chạy nhanh chút nữa để trước khi trời tối có thể tới được thành trấn phía trước, đã thấy y phi ngựa hướng bên đó chạy tới.

“Người là Sát nhân danh y Bình Nhất Chỉ?” Nhìn người bị vây ở bên trong, Đồng Phương Bách hỏi.

“Đúng là ta?” Sờ sờ râu, Bình Nhất Chỉ ngẩng đầu nhìn y, “Các hạ ”

“Những người này ta giúp người giết, về sau, nhớ rõ giúp ta cứu một người!” Nghe được đáp án khẳng định, Đông Phương Bách lập tức đánh ra mấy chưởng, đem những kẻ đang vây quanh hắn đánh gục, bỏ lại một câu liền rời đi.

Đông Bách Hùng thấy vậy liền nhanh chóng đuổi theo, nhìn thấy hắn vốn bị thương cánh tay phải lại xuất chưởng, không khỏi nói: “Đông Phương huynh đệ, người cứu người nọ làm gì?”

Giải quyết mấy người kia xong, Đông Phương Bách liền tiếp tục đánh ngựa đi, coi như không nghe thấy câu hỏi của hắn.

“Đây là ai?” Nhìn thân ảnh vừa rời đi, Bình Nhất Chỉ hí hóp mắt, sau đó nhìn về phía các thi thể trên mặt đất, “Một, hai..... Bấy, bấy người, Bình Nhất Chỉ ta từng nói giết một người cứu một người, nhất định sẽ không phá hủy quy củ của mình, bấy cái mạng này ta sẽ nhớ kĩ!” Tự nói xong, cũng liền xoay người ly khai.

Liên tục chạy mười ngày sau, đến khi Đông Bách Hùng có chút chịu không nổi, rốt cục cũng về tới Hắc Mộc Nhai.

“Vội vã trở về như vậy, không biết còn tưởng rằng có mỹ nữ xinh đẹp đang đợi người.” Trêu chọc một câu, Đông Bách Hùng vỗ vỗ bờ vai của hắn, “Ta chịu không nổi, đi về trước. Người nhanh chóng đi gặp giáo chủ, sau đó cũng sớm trở về nghỉ ngơi đi!” Nói xong, liền hướng viện tử của mình bước đi.

Đông Phương Bách đi Đông viện, Nhậm Ngã Hành cũng không giữ lại, tùy ý nói chuyện với y hai câu liền cho y lui xuống.

Trên đường trở về, Đông Phương Bách hồi tưởng lại khi Nhậm Ngã Hành mới vừa nhìn thấy y, trên mặt thoáng vánh lợt qua chút biểu tình mất tự nhiên, ánh mắt liền tối sầm lại.

Hy vọng y đã nghĩ nhiều.

Tới viện, tẩy trừ một thân phong trần, Đông Phương Bách liền đem tiêu phổ lần này thu thập được từ bên ngoài đặt vào trong một hộp gỗ, sau đó cầm lấy bản bí tịch ngồi trên bàn đọc.

Rất nhanh, trời tối, sau khi dùng bữa rồi luyện công như thường lệ, Đông Phương Bách liền lên giường nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng y đã tỉnh lại, một bên nhìn vách tường, nghĩ xem nên giải thích với người nọ như thế nào.

Ước chừng qua nửa canh giờ, tới thời điểm quen thuộc, Đông Phương Bách đợi một lát, vẫn không thấy có

thanh âm của người nọ, vì thế liền gọi một tiếng, “Minh Nhật?”

Tường bên kia như trước im ắng, cũng không có người lên tiếng trả lời.

Nhiu nhieu mảy, Đông Phương Bách nghĩ rằng hắc chưa đến, lại đợi thêm một hồi.

Thế nhưng, đến khi trời đã sáng hắc, vẫn như trước không có ai để ý đến y.

Đông Phương Bách nhin không được đem lỗ tai dán trên tường cẩn thận nghe một hồi, nhưng ngay cả tiếng hít thở cũng không nghe được.

“Không phải tại nhiều ngày không đợi được ta, hắc liền không đi Thính Phong hiên?” Thấp giọng đoán, đợi đến tận hừng đông Đông Phương Bách đành phải đứng dậy tới thư phòng.

Nhậm Ngã Hành bế quan, trong giáo cũng không có chuyện gì quan trọng, xử lý xong sự vụ thuộc bốn phận của mình, Đông Phương Bách có chút phân thần.

Liên tục vài ngày, tại thời điểm sáng sớm quen thuộc đều không đợi được người nọ, Đông Phương Bách không khỏi có chút nóng ruột. Nhưng cũng chỉ có thể ở trong lòng an ủi chính mình, người nọ có thể cũng có việc bận đi.

Lại qua mấy ngày nay, Nhậm Ngã Hành liên tiếp giao cho Đông Phương Bách nhiều nhiệm vụ. Mặc dù có chút không muốn, nhưng Đông Phương Bách vẫn là đi hoàn thành.

Các nhiệm vụ này mặc dù nguy hiểm, nhưng Đông Phương Bách lại chưa từng để ở trong lòng, trái lại hơn một tháng không liên hệ được với người nọ, khiến y vô cùng bất mãn.

Trong lòng vô cùng buồn bực, Đông Phương Bách lại phát hiện Nhậm Ngã Hành đang bất động thanh sắc âm thầm thu hồi quyền lực trong tay y, hơn nữa bắt đầu giao cho y các loại nhiệm vụ ngày càng nguy hiểm.

Tâm tình vốn không tốt, cảm kích đối với ân tình đề bạt của hắc trong lòng Đông Phương Bách cũng phai nhạt hai phần, nhưng cũng không có hành động gì.

Thế nhưng, Nhậm Ngã Hành lại khiến mọi việc trở nên trầm trọng hơn, tựa hồ có ý định muốn diệt trừ y.

Vì thế, tâm tình bất ổn vì đã lâu không đợi được tin tức của người nọ, Đông Phương Bách rốt cuộc cũng nổi giận. Đối với những hành động minh thương ám tiễn của Nhậm Ngã Hành cũng không còn làm ngơ, ngược lại bắt đầu điều động thủ hạ trong tay ngầm phản kích, hơn nữa bắt đầu chiêu mộ những người trong giáo về tay mình.

Tuy vậy, trừ bỏ những hành động lén lút, khi Nhậm Ngã Hành bất động, Đông Phương Bách cũng không có động tác khác.

“Minh Nhật.....Người có ở đó không?” Lại qua một bình minh nữa, rõ ràng ngay cả tiếng hít thở của người nọ cũng không nghe được, Đông Phương Bách dựa vào vách tường như trước thấp giọng hỏi.

Hắn không để ý tới mình nữa sao?

Đông Phương Bách không khỏi nghĩ, trong lòng liền hối hận ngày ấy đột nhiên rời Hắc Mộc Nhai, đối với Nhậm Ngã Hành cũng liền giận chó đánh mèo.

Nếu ngày đó không phải hắn kiên trì buộc mình xuất phát ngay lập tức, người nọ hiện giờ làm sao lại không liên hệ với y. Đông Phương Bách không khỏi nắm chặt hai tay, nếu là hắn..... hắn không cần để ý tới bất luận lời nói của kẻ nào, hắn còn có thể phái người đi tìm người nọ. Vừa tưởng tượng như vậy, mâu quang phút chốc tối sầm.

“Phó giáo chủ, giáo chủ triệu tập mọi người đến Thành Đức điện.” Trời đã sáng rõ, một giáo chúng ở ngoài viện gọi lớn.

Đông Phương Bách lên tiếng, sau khi cho kẻ truyền tin rời đi, đứng dậy đi rửa mặt, sau đó liền nhanh chóng chạy tới Thành Đức điện.

“Đông Phương huynh đệ, bên này.” Nhìn thấy người đang đi vào đại điện, Đồng Bách Hùng vẫy vẫy tay.

Phiêu mắt liếc nhìn đại điện, chưa thấy giáo chủ đến, Đông Phương Bách liền hướng hắn đi qua.

Một lát sau, Nhậm Ngã Hành từ bên cạnh thượng đài đi ra.

“Nhật Nguyệt thần giáo, bách chiến bách thắng, Nhậm giáo chủ, văn thành vũ đức, thiên thu vạn tái, nhất thống giang hồ!”

Trong điện mọi người đồng thời cúi người hô lớn.

Nhậm Ngã Hành sang sảng cười hai tiếng, lập tức ngồi xuống, “Có biết vì sao ta gọi các người đến?”

Mọi người nhìn nhau vài lần, trăm miệng một lời nói: “Thuộc hạ không biết, thỉnh giáo chủ giảng giải.”

“Ta hôm nay tới là để khen thưởng một người, nói vậy hẳn các người cũng đoán được là ai.”

Nhậm Ngã Hành nói xong, nhưng không ai tiếp lời.

“Đông Phương phó giáo chủ.” Sau một lúc lâu, Nhậm Ngã Hành hô một tiếng.

Đông Phương Bách bước ra, “Có thuộc hạ.”

“Đông Phương phó giáo chủ có công thay ta chứng quần thần giáo, hiện ban thưởng cho người trấn giáo chi bảo của thần giáo “Quỳ Hoa Bảo Điển”. Hy vọng người hảo hảo tu tập, không nên cô phụ mong đợi của ta.” Nói xong, đem một cái thiết hạp tử (*hộp sắt*) ném xuống.

Dưới những ánh mắt bất đồng của mọi người, Đông Phương Bách hai tay tiếp được thiết hạp, “Thuộc hạ đa tạ giáo chủ!” Trong mắt thoáng qua một mặt nghi hoặc cùng sâu xa.

Đem bí tịch cho y xong, Nhậm Ngã Hành lại tùy ý cùng mọi người ta nói hai câu liền giải tán.

Trở lại viện tử, nhìn thấy bí tịch trong tay trang đầu tiên viết tám chữ lớn “Muốn luyện công phu, trước tiên tự cung”, Đông Phương Bách sắc mặt lúc này liền đen, liền quăng sang một bên, cũng không để ý tới.

Thế nhưng, kế tiếp, Đông Phương Bách ở trong nhai cũng nhiều lần gặp chuyện, hơn nữa người trong tay cũng bị ám sát không ít.

Thời gian một ngày lại một ngày qua đi, không có tin tức của người nọ, Nhậm Ngã Hành lại từng bước ép buộc vào thế hạ phong, rốt cuộc, một đêm, Đông Phương Bách lại cầm lấy bản “Quỳ Hoa Bảo Điển” kia.

Lật xem xong, Đông Phương Bách minh bạch bí tịch trong tay là vật bất phàm, nếu luyện thành, sẽ có thể cùng Nhậm Ngã Hành một chín một mười, không phải không thể chiến thắng.

Nhưng nghĩ tới điều kiện trước nhất, Đông Phương Bách lại có chút do dự.

Ở trên giường ngồi cả một đêm, đợi đến tận hừng đông, Đông Phương Bách rốt cuộc thất vọng.

“Nếu người biết, có thể đồng ý để ta luyện công pháp âm tà này không?” Xoa xoa mặt tường, Đông Phương Bách thấp giọng hỏi, lập tức lại nhẹ giọng cười rộ lên, thế nhưng trong đáy mắt lại không có chút ý cười nào.

Một lát sau, Đông Phương Bách xuống giường rửa mặt, thu thập sạch sẽ xong, đứng ở trước giường thấp giọng lầm bầm “Sau này, chỉ sợ chân chính ở trước mặt người là Đông Phương Bất Bại.” Nói xong liền mở ra một đạo cửa ngầm trong phòng rồi đi vào.

Trên Hắc Mộc Nhai nhanh chóng truyền ra tin tức phó giáo chủ bế quan luyện võ, Nhậm Ngã Hành nhận

được tin, vừa lòng nở nụ cười.

Ở một nơi khác, Thiên Sơn.

“Minh Nhật a, Thính Phong hiền đã được xây dựng lại rất tốt, tại sao ngươi vẫn rầu rĩ không vui?” Biên Cương lão nhân thấy hần mấy tháng nay không có chút cao hứng vui vẻ nào, không khỏi quan tâm hỏi.

Nhìn thấy nơi giống Thính Phong hiền trước kia như đúc, Âu Dương Minh Nhật trong lòng thâm than một tiếng.

10. Chương 10

Một khúc tiêu kết thúc, chỉ còn lại viện tử tịch liêu.

“Nếu đã đến, vì sao không xuất hiện?” Ống tiêu trong tay xoay nhẹ một vòng, rồi đặt ngang trước người, Âu Dương Minh Nhật nghiêng đầu hướng hành lang gấp khúc bên kia tà mắt liếc một cái.

Từ trong hồi ức bừng tỉnh lại, Đông Phương Bất Bại ngẩng đầu, nhìn thấy người kia thanh dật xuất trần đắm mình trong ánh sáng thuần khiết của ánh trăng, đầu ngón tay giấu dưới trường tụ khe khẽ rung động.

Muốn hỏi hần tiếng tiêu vì sao thương cảm như thế; muốn hỏi hần có phải chính là Âu Dương Minh Nhật; muốn hỏi hần đôi chân kia.....

Chỉ là, giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo, Đông phương Bất Bại thiên hạ đệ nhất, thế nhưng một lời cũng không xuất ra khỏi miệng được.

“Đêm đã khuya, Đông Phương giáo chủ đến đây có việc gì?” Nhìn thấy mặt hồng quắc phiêu động sau cây cột, Âu Dương Minh Nhật mở miệng nói.

Thấy hần vẻ mặt đạm mạc nhìn về phía bên này, trong mắt Đông Phương Bất Bại lướt qua một mặt tự giấu.

Dù có thật sự là người nọ thì sao, nói không chừng hiện giờ cũng đã không còn nhớ rõ y. Hơn nữa.....Y hiện giờ.....

Từ góc tối bước ra, Đông Phương Bất Bại thản nhiên quét mắt liếc nhìn hần một cái, xoay người ly khai.

“Đông Phương Bất Bại.....”

Nhìn theo nam tử một thân hồng bào mà không hề mất đi chút khí thế đường hoàng bá đạo kia dần dần đi xa, cho đến khi hoàn toàn biến mất trong bóng tối, Âu Dương Minh Nhật cúi đầu thấp giọng thì thầm một tiếng.

“Không biết người nọ hiện giờ.....” Bị dòng họ “Đông Phương” này gọi lên từng mảnh kí ức, Âu Dương Minh Nhật ngửa đầu nhìn vầng trăng sáng tỏ trên bầu trời.

“Công tử, buổi sáng tốt lành!” Sáng sớm hôm sau, Dương Liên Đình dưới mắt lộ ra hai cái quầng thâm đen sì vừa ngáp vừa bước ra ngoài, vừa lúc nhìn thấy người vừa đẩy cửa phòng, vì vậy liền chào hỏi.

Quét mắt liếc hẩn một cái, Âu Dương Minh Nhật nhẹ gật đầu.

“Công tử, tối hôm qua người ngủ lúc nào vậy? Hẩn là rất muộn đi! Ta ngủ trước còn nghe được thanh âm người thổi tiêu. Bất quá, người ngủ muộn mà như thế nào lại vẫn có tinh thần vậy?” Nhìn thấy người đồng dạng thức đêm như mình mà phong độ như trước không thay đổi, Dương Liên Đình trong lòng bất bình.

Đừng nói là nam tử, cho dù đó là nữ tử Âu Dương Minh Nhật cũng vẫn luôn thản nhiên lạnh lùng như vậy, tà mắt liếc hẩn một cái liền bước ra khỏi viện.

Hẩn đây là bị xem thường? Bất quá, ta thích chính là ánh mắt người này mang theo ngạo khí bề ngễ thiên hạ, chính là xem thường ta cũng thích a!

Giương khóe miệng tươi cười ngốc hề hề, Dương Liên Đình lung lay bay bổng đi ra ngoài.

Đến đại sảnh, Dương Liên Đình đã nhìn thấy giáo chủ cùng công tử ngồi ở kia, hai người một thân hồng bào cùng kim y ngồi cùng nhau mới chân chính là cảnh đẹp ý vui a.

“Giáo chủ sớm.....” Cười tủm tỉm vấn an, liền bị một cái liếc mắt lạnh lẽo xẹt qua yếu hèn, đưa tay sờ sờ cái trán, Dương Liên Đình xấu hổ trong một giây, lực chú ý liền bị đồ ăn sáng phong phú trên bàn hấp dẫn.

Đặt mông ngồi xuống, Dương Liên Đình nhìn trái nhìn phải, “Giáo chủ, công tử, các người còn không dùng bữa?”

Nhật Nguyệt thần giáo từ khi nào lại có kẻ lớn mật đến thế?

Ánh mắt mang theo tìm tòi nghiên cứu đảo qua Dương Liên Đình, Đông Phương Bất Bại lại nhìn về phía người bên cạnh.

Âu Dương Minh Nhật trái lại tỏ ra không có việc gì, cầm lấy đôi đũa trước mặt bắt đầu gấp khối điểm tâm.

Vì thế Đông Phương Bất Bại cũng không tiếp tục để ý tới kia kẻ “to gan lớn mật” kia nữa, bắt đầu dùng tảo thiện.

Trộm nhìn động tác tạo nhả của hai người, Dương Liên Đình một bên thăm hện không có di động “Tách tách” hai tấm ảnh lưu niệm, một bên cầm lấy chiếc đũa gấp điểm tâm trước mặt từ từ ăn.

Sau khi dùng tảo thiện, quay về trong viện nghỉ ngơi một hồi, Âu Dương Minh Nhật phái Dương Liên Đình đi thông báo một tiếng, chính mình chậm rãi đi về phía đại môn.

Tuy rằng về sau không thấy được giáo chủ cũng có điểm tiếc nuối, song Dương Liên Đình cũng hiểu được, đây không phải TV cũng không phải tiểu thuyết, đây là một thế giới chân thật. Mà ở nơi này, rõ ràng đi theo bên người công tử thoát nhìn lạnh lùng mà nội tâm nhân từ vẫn là an toàn hơn.

“Giáo chủ.” Đứng ở ngoài cửa, Dương Liên Đình thấp giọng hô một tiếng.

Mặt khác, tuy rằng giáo chủ nàng cũng thực thích, nhưng là một mình đối mặt nàng vẫn là sẽ có chút hơi sợ là sao a?

“Chuyện gì?”

Một lát sau, trong phòng truyền đến tiếng nói.

“Cái kia, chúng ta hiện giờ phải rời khỏi đây, công tử phái ta tới nói với người một tiếng a!”

Dương Liên Đình vừa dứt lời, nam nhân mặc hồng y đã dừng ngay trước mắt hắn, sợ tới mức hắn gào to một tiếng.

“Dương Liên Đình, ai cho phép ngươi như vậy làm cản cùng bốn tọa nói chuyện?” Tú hoa châm phiếm hàn quang lướt qua trên cổ hắn, Đông Phương Bất Bại nheo lại phượng mâu, “Có phải ngươi cảm thấy không phải là người của thần giáo, bốn tọa không làm gì được ngươi?”

Cảm giác lạnh lẽo ở cổ nhanh chóng lan tràn ra toàn thân, Dương Liên Đình thân mình cứng ngắc không dám động, khóc không ra nước mắt hồi tưởng xem rốt cuộc mình đã nói sai câu nào a!

“Thế nào? Hiện giờ ngay cả câu hỏi của bốn tọa cũng không trả lời?” Tú châm trong tay nhích về phía trước một chút, một giọt máu theo tú châm rơi xuống.

Cổ đau xót, Dương Liên Đình rõ ràng cảm giác được hơi thở chết chóc phủ trên mặt, hai chân run lên,

run giọng nói: “Thuộc hạ không dám!”

“Thuộc hạ? Người cũng không phải là người của thần giáo.” Cười lạnh một tiếng, Đông Phương Bất Bại thu hồi ngón tay, tùy ý vung lên, đem máu dính trên tú hoa châm bắn vào phía sau cây cột.

“Giáo chủ, ta mặc dù không phải người của thần giáo, nhưng tâm vẫn là thuộc về thần giáo.” Tú hoa châm uy hiếp sinh mệnh được thu hồi, Dương Liên Đình nhẹ nhàng thở ra, sau đó liền khấn trương biểu đạt lòng trung.

“Nga?” Phát ra một tiếng ý vị thâm trường, Đông Phương Bất Bại nhếch môi cười, sóng ngầm trong mắt lại bắt đầu khởi động, “Người đã mang tâm để tại thần giáo, vậy liền đem nó móc ra đi!”

Nhìn thấy hấn khoe môi khẽ nhếch, trong ánh mắt đầy anh khí cùng một tia mỉa ý nhu hòa, thoát nhìn quả thực

Quả thực cái quỷ a! Nghe được câu nói kế tiếp của y, Dương Liên Đình thu lại ý nghĩ trong lòng, nuốt nước miếng lui về phía sau từng bước.

“Giáo chủ, vậy không tốt đi!” Hai tay che ngực, Dương Liên Đình lại lui về phía sau hai bước, “Công tử còn đang đợi ta, giáo chủ ta ngô, khụ khụ khụ.....”

Nhìn thấy hấn bộ dáng e sợ, Đông Phương Bất Bại hừ lạnh một tiếng, hai ngón tay vung lên, đem một vật ném vào trong miệng hấn.

“Khụ..... Giáo chủ, người cho ta ăn cái gì?” Xoay người nôn mửa ngày đều không nhổ ra được, Dương Liên Đình trong lòng có dự cảm không tốt.

“Tam thi não thần đan.” Lạnh lùng bỏ lại một câu, Đông Phương Bất Bại nhấc chân đi ra sân.

“Không nên đùa như vậy đi?” Nhớ đến trong tiểu thuyết giáo chủ đối “mình” thiên y bách thuận, Dương Liên Đình nhìn trời.

Chẳng lẽ là ta xuyên qua không đúng phương thức sao? Dù không đúng cũng không đến mức khổ bức như vậy đi?

Trúng độc, tìm công tử! Trong đầu đột nhiên toát ra một câu “quảng cáo”, Dương Liên Đình nhanh chân chạy về phía đại môn.

“Trại Hoa Đà tại sao phải ly khai nhanh như vậy?” Thông thả bước tới cửa, Đông Phương Bất Bại đã nhìn thấy người đứng đó.

Nghiêng đầu nhìn về phía y, Âu Dương Minh Nhật gầy gầy vòng kim tuyến cuốn trên tay, “Trại Hoa Đà ta vì cứu người mà đến, nay người đã cứu, cần gì phải lưu lại?”

“Nếu bốn tọa muốn mời Trại Hoa Đà lưu lại trên Hắc Mộc Nhai vài ngày, Trại Hoa Đà có nguyện ý ở lại?” Khóe mắt hơi hơi giương cao, Đông Phương Bất Bại khi nói chuyện với hắn trong mắt lại thiếu vài phần sắc bén.

“Trại ”

“Công tử cứu mạng a.....” Âu Dương Minh Nhật mới phun ra một chữ đã bị người đang ồn ào chạy tới đánh gãy.

Đông Phương Bất Bại lạnh mắt quét qua, Âu Dương Minh Nhật cũng đem ánh mắt chuyển tới trên người hắn.

“Khụ.....” Hai ánh mắt đồng thời chiếu tới đây, Dương Liên Đình tỏ vẻ áp lực rất lớn, ho khan một tiếng, nhìn trái nhìn phải, nhưng cũng không dám nhìn thẳng vào hai người kia.

“Cứu mạng?” Âu Dương Minh Nhật hỏi lại một tiếng, nâng tay vung thiên cơ tuyến quấn tới trên cổ tay hắn.

Một lát sau, run tay thu hồi kim tuyến, Âu Dương Minh Nhật nâng mắt, “Sao lại đột nhiên trúng độc?”

“Công tử, chúng ta rời đi trước rồi nói sau!” Dương Liên Đình đưa mắt nhìn Đông Phương Bất Bại, thấp giọng nói.

“Là người?” Âu Dương Minh Nhật nhìn về phía người bên cạnh.

“Là ta thì sao?” Đông Phương Bất Bại nhướng mày, muốn biết hắn sẽ phản ứng thế nào.

“Đi thôi!” Bỏ lại hai chữ, Âu Dương Minh Nhật bước ra cửa.

“Hắn đã nuốt Tam thi não thần đan của thần giáo ta, đến Đoan ngo, không có giải dược khổng chế, đến lúc đó thi trùng trong đầu hắn sẽ thoát ra, vật chủ sẽ chết. Người muốn dẫn một người chết rời đi sao?” Thấy hắn cứ nhiên như vậy rời đi, Đông Phương Bất Bại đột nhiên lên tiếng.

Nghĩ đến trong đầu mình có con sâu, Dương Liên Đình liền có chút khóc không ra nước mắt, đứng ở tại chỗ cũng không biết phải làm sao.

“Người không phải mời ta đi Hắc Mộc Nhai? Vì sao còn chưa đi?” Âu Dương Minh Nhật đột nhiên quay

đầu lại, nhìn thấy người người đang đứng tại chỗ, ngoài dự đoán nói.

Lúc này mới hiểu được hần nói “Đi thôi” là nói với mình, Đông Phương Bất Bại híp mắt trộm liếc hần một cái, sau đó lướt qua đi tới phía trước.

Hừ chết ta, công tử, đừng nói chuyện nữa vời không minh bạch như vậy a!

Dương Liên Đình vỗ vỗ trái tiểu tâm can yếu ớt, chậm rãi đuổi theo.

Hai người đi theo Đông Phương Bất Bại đi về hướng tây bắc hơn bốn mươi dặm, tới một chỗ núi đá đỏ sẫm như máu, lại tiếp tục đi vào con đường rộng chừng năm thước phía bắc ngọn núi đá.

“Thuộc hạ bái kiến giáo chủ!”

Giáo chúng gác tại đó cung kính hô to, ba người xuyên qua ba sơn đạo, đứng trước một thác nước.

“Thuộc hạ bái kiến giáo chủ!”

Giáo chúng canh giữ nơi đó hành lễ, Đông Phương Bất Bại khoát khoát tay, một người đi lên phía trước hai bước, lấy ra một quả tên lệnh bên hông bắn lên trời.

Một lát sau, một chiếc thuyền nhỏ lại đây, đem ba người đón tới trên thuyền.

Không bao lâu thuyền nhỏ chở ba người tới bờ bên kia.

Xuống thuyền, đi một đoạn lên dốc núi, ba người dừng lại trước thạch môn.

“Thuộc hạ bái kiến giáo chủ!” Giáo chúng trông coi cửa đá nhìn thấy người tới, lập tức quỳ xuống.

“Đứng dậy đi!” Đông Phương Bất Bại quăng ra một câu.

Mấy người đứng dậy thối lui sang một bên, lộ ra trúc lâu (*mình đoán là một loại thang máy cổ xưa* =_=) phía sau.

“Cùng tới?” Đông Phương Bất Bại nghiêng đầu nhìn về phía người bên cạnh.

Âu Dương Minh Nhật gật đầu.

Hai người cơ hồ đồng thời phát lực, phi thân hướng đỉnh núi.

Thật khiến người ta bi thương không dậy nổi a!

Ngẩng đầu nhìn hai người kia lững không mà đi, Dương Liên Đình lắc đầu, thành thành thật thật sai bước vào trúc lâu.

Hắn vừa bước vào đó, một giáo chúng lập tức gõ thanh la bằng đồng ba tiếng, trúc lâu chậm rãi lên cao.

11. Chương 11

Hai người lững không mà lên, ba lần mượn lực, dường như đồng thời dừng trên mặt đất.

Tới đỉnh núi, lọt vào trong tầm mắt là một tòa lâu bằng cẩm thạch thật lớn, trên đại môn là bốn chữ mang vàng được viết rất to “Trạch bị thương sinh” (*Ân huệ tỏa khắp chúng sinh*), dưới ánh mặt trời chiếu rọi phát ra kim quang rực rỡ, khiến kẻ khác không khỏi cảm thấy trang nghiêm tôn kính.

“Trạch bị thương sinh?” Ánh mắt dừng trên người bên cạnh, Âu Dương Minh Nhật trong mắt mang theo hai phần tiểu ý nghiến ngấm, “Thật khí thế!”

Nhìn thẳng vào mắt hắn, Đông Phương Bất Bại cũng không lên tiếng.

“Thuộc hạ bái kiến giáo chủ!”

Người canh giữ trên đỉnh núi đồng loạt hô to.

Khoát tay, ý bảo bọn họ thoái lui, Đông Phương Bất Bại nghiêng đầu đang muốn mời người bên cạnh trước hết đi dạo một chút, một đại hán dáng người khôi ngô vạm vỡ bỗng vọt đến.

“Đông Phương huynh đệ, người rút cuộc đã trở lại. Người đi? Vị này là?”

“Vị này chính là Trại Hoa Đà, hôm qua vừa cứu mạng Vương trưởng lão.” Nói xong, Đông Phương Bất Bại lại chỉ vào hán tử kia, nói với người bên cạnh: “Vị này là Lôi Phong đường đường chủ Đồng Bách Hùng.”

Nghe vậy Âu Dương Minh Nhật liếc mắt nhìn qua, hơi hơi gật đầu.

“Trại Hoa Đà?” Tên này tại sao lại kỳ quái như vậy? Đồng Bách Hùng trong lòng nói thầm, nhìn người

trước mặt tuần dật nho nhã, hoa lệ cao quý bất phàm, cổ họng không tự giác đè thấp âm lượng, “Kia Trại..... Công tử ở nơi nào? Có cần ta đi an bài?”

“Không cần làm phiền Đồng đại ca. Đồng đại ca có chuyện sao?” Thấy hắn lắc đầu, Đông Phương Bất Bại ý bảo y cùng người bên cạnh đang rời đi, đi được hai bước, quay đầu lại nói: “Đồng đại ca gọi hắn là Trại Hoa Đà được rồi.”

“A? Được.” Đồng Bách Hùng đầu tiên là sửng sốt, sau khi phản ứng lại liền đáp.

“..... Bên kia là Đông viện..... Cao nhất chính là Thành Đức điện.....” Vừa đi trước dẫn đường, Đông Phương Bất Bại vừa thuận tiện giảng giải cho người bên cạnh sơ đồ bố cục của Hắc Mộc Nhai.

Âu Dương Minh Nhật nhìn xung quanh, thỉnh thoảng âm ừ trả lời hai tiếng.

Hai người sóng vai đi thật tự nhiên, mà người trong thần giáo đi ngang qua nhìn thấy lại vô cùng kinh ngạc, cũng không dám tới gần, từ xa đã tránh né.

“Trại Hoa Đà có thể ở lại viện tử này được chứ?” Hai người cứ đi như vậy, đến khi Đông Phương Bất Bại dừng lại trước một viện tử, đẩy cửa viện ra hỏi.

Bước từng bước về phía trước, ánh mắt dạo qua một vòng viện tử, Âu Dương Minh Nhật khẽ quần kim tuyến trong tay nói: “Phong cảnh rất thanh tĩnh, vậy ở tại viện này đi.” Dứt lời, thấy y đứng ở nơi đó không tiến không lùi lại không nói một chữ, liền lên tiếng: “Đông Phương giáo chủ có muốn vào trong ngồi một lát?”

“Được.” Đông Phương Bất Bại gật đầu, vào viện.

Ở trong viện dạo qua một vòng, hai người ngồi trước bàn đá trong vườn.

“Đông Phương giáo chủ có hứng thú với cây tiêu của Trại Hoa Đà?” Thấy y ngồi xuống mà ánh mắt dừng ở ống tiêu tùy thân trên người mình, Âu Dương Minh Nhật đem tiêu cầm trong tay, xoay một vòng đưa qua.

Đông Phương Bất Bại không đón lấy, bình tĩnh nhìn hắn nửa ngày, “Ta có thể may mắn được nghe trại Hoa Đà thổi một khúc tiêu không?”

Nhìn thẳng y một lát, ống tiêu trong tay Âu Dương Minh Nhật lại xoay tròn một vòng,

Đem tiêu tiến đến bên miệng, bắt đầu thổi.

Trước còn chỉ là mấy âm tiết, sau đó tiếng tiêu du dương lập tức bao trùm cả viện tử.

Thủ khúc này.....

Lặng lặng nghe, đồng tử Đông Phương Bất Bại hơi co lại, tim mãnh liệt nhảy lên, trên mặt lại thần nhiên giấu đi cảm xúc, chỉ có đầu ngón tay ẩn trong tay áo vô ý thức mân mê một cây tú hoa châm.

“Công ” Dương Liên Đình vừa lên đỉnh núi, chỉ thấy bóng dáng hai người đã đi xa, nhìn thủ vệ trái phải, cũng không dám la to. Đuổi theo phương hướng hai người ly khai được hai bước, thấy không ai để ý đến mình, liền chuẩn bị co chân chạy.

“Tiểu tử ngươi là ai?” Đồng Bách Hùng đang rời đi, khóe mắt liếc thấy một người đột nhiên đi lên, không khỏi dừng cước bộ xoay người sang phía đó.

“Tiểu tử là ngươi a!” Đang tức giận liền vô thức mau miệng đáp lại một câu, Dương Liên Đình mới nhớ lại chính mình hiện tại ở đâu, vì thế nghiêng đầu nhìn qua, tỏ vẻ vô tội trạng.

“Ngươi nói cái gì?” Nghe rõ lời hắn nói, Đồng Bách Hùng nhất thời giận dữ, “Ai mang ngươi lên đây?”

Nhìn thấy nắm đấm to lớn của người kia có dấu hiệu đưa về phía mình, Dương Liên Đình bỏ lại một câu, “Giáo chủ mang ta lên.” Sau đó thừa dịp người nọ ngây người, nhanh chân chạy mất.

“Vừa rồi có phải lại suýt chết hay không a?” Lầm bầm tự hỏi một câu, Dương Liên Đình nhún vai, nhanh như chớp chạy tiếp.

Đánh giá xung quanh phương hướng bọn họ rời đi, cũng không thấy có người đi ra ngăn cản, vì thế, Dương Liên Đình liền dần dần thả chậm tốc độ.

Phong cảnh trên Hắc Mộc Nhai cũng không tồi.

Vừa đi vừa nhìn, ước chừng đi được một khắc, Dương Liên Đình tìm được một đại môn viện tử nửa mở nửa khép.

Cẩn thận đi vào đưa mắt thăm dò một lượt, nhìn thấy hai người ngồi dưới gốc đào, Dương Liên Đình lập tức ngậm lại miệng, đem tiếng gọi vừa đến cửa miệng mạnh mẽ nuốt vào.

Bức tranh này, chỉ còn thiếu một cơn mưa cánh hoa thôi.

Ngồi xổm ở cửa nâng cằm, Dương Liên Đình nhìn bên cạnh thạch trác kia giáo chủ một thân hồng bào mang theo khí chất thư hùng mạc biện, lại nhìn công tử bộ dáng thanh dật xuất trần đang thổi tiêu.

“Bá ”

Đang nghĩ ngợi xem có nên hay không đi qua đá một cước vào gốc hoa đào bên cạnh thạch trác kia, làm cho cánh hoa rụng xuống, một cây tú hoa châm bay qua kề sát mặt Dương Liên Đình, cắm thẳng vào cánh cửa.

Thu hồi suy nghĩ, Dương Liên Đình lúc này mới phản ứng lại thì tiếng tiêu đã ngừng, thấy hai người ngồi trước bàn đều hướng ánh mắt lại đây, liền nhanh chóng đứng dậy.

“Giáo chủ, công tử.” Chào một tiếng, Dương Liên Đình chậm rãi tiêu sái đi qua.

Cử chỉ của hắn như vậy đối với Đông Phương Bất Bại mà nói đã là vô lễ.

Lạnh mắt liếc nhìn hắn, Đông Phương Bất Bại khẽ nâng tay, nhìn sang người bên cạnh, lại thả xuống.

“Chuyện gì?” Đem tiêu đặt ngang trước ngực, Âu Dương Minh Nhật liếc hắn một cái.

Dịch dịch vài bước về phía hắn, Dương Liên Đình gương khuôn mặt tươi cười hỏi: “Công tử, người ở nơi này?”

Âu Dương Minh Nhật đơn giản gật đầu một cái.

“Kia, công tử, ta ở nơi này được không?” Dương Liên Đình lại hỏi.

“Cũng tốt.” Nghĩ hắn ở nơi này cũng tiện giải độc trên người hắn, đơn giản suy nghĩ một hồi, Âu Dương Minh Nhật liền đồng ý.

“Không biết nơi của Đông Phương giáo chủ có còn Tam thi não thần đan?” Nghĩ đến nguyên nhân lưu lại đây, Âu Dương Minh Nhật hỏi.

“Ngày mai đưa tới cho người.” Đông Phương Bất Bại nói.

Trong lòng biết Tam thi não thần đan này hẳn là bí mật trong giáo, thấy y hào phóng như vậy, Âu Dương Minh Nhật lại nhìn y thêm lần nữa.

“Người nghỉ ngơi đi! Có việc thì đến cách vách gọi bốn tọa.” Dứt lời, Đông phương Bất Bại đứng lên đi ra ngoài.

“Ân!” một tiếng, Âu Dương Minh Nhật lại nâng ống tiêu bắt đầu thổi.

Phiêu mắt nhìn công tử ngồi ở kia, Dương Liên Đình tự giác đi theo sau giáo chủ ra ngoài.

Đi tới cửa, Đông Phương Bất Bại lạnh lùng quét mắt liếc hắt một cái, thân hình vừa khẽ nhúc nhích, người đã không thấy bóng dáng.

Bị nhãn thần lạnh lẽo thăm hỏi, Dương Liên Đình thiếu hai phần e sợ, lại cảm thấy rất là mặt danh kỳ diệu.

Quên đi, nghe tiêu đi.

Không nghĩ ra mình tại sao lại đắc tội giáo chủ, Dương Liên Đình cũng lười nghĩ nhiều, xoay người chạy đến bên cạnh bàn đá ngồi xuống.

Một khúc tiêu kết thúc, Âu Dương Minh Nhật buông ống tiêu, trên mặt lộ ra thần sắc suy tư.

“Công tử, người đang nghĩ?” Thấy hắt nhìn gốc hoa đào kia nửa ngày, Dương Liên Đình nhỏ giọng hỏi.

Liếc hắt một cái, Âu Dương Minh Nhật không trả lời, ngược lại đem thiên cơ tuyến phi tới quán lấy cổ tay hắt.

Thấy vậy, Dương Liên Đình biết công tử đang dò xét Tam thi não thần đan trong người, nghĩ đến trong đầu có trùng, lập tức cũng không dám mở miệng, thậm chí ngay cả tiếng hít thở cũng không tự giác đè thấp xuống.

“Độc này mặc dù có chút âm tà, tuy nhiên cũng có chút ý tứ.” Thu hồi kim tuyến, trên mặt Âu Dương Minh Nhật ý cười nhàn nhạt, có vài phần tương tự một đứa trẻ hứng thú khi nhìn thấy một món đồ chơi mới.

“Công tử, độc này... có thể giải không?” Không khỏi nhớ lại trong “Tiểu ngạo giang hồ” Tam thi não thần đan hình như không thể giải, Dương Liên Đình có chút lo lắng hỏi.

“Thế gian có độc ắt sẽ có giải.” Âu Dương Minh Nhật vuốt nhẹ sợi tóc, lập tức đứng lên, “Người theo ta.” Nói xong đi về phòng.

Bên kia, Đông Phương Bất Bại trở về hậu viện liền trực tiếp vào thư phòng.

Cửa sổ trong thư phòng tất cả đều đóng chặt, thoát nhìn có chút u ám, ở bàn cau mây trầm tư nửa ngày, Đông Phương Bất Bại nhẹ vỗ tay.

“Giáo chủ!” Một đạo bóng đen dừng ở trước bàn.

“Đã điều tra rõ?” Nhìn thẳng trước mặt, Đông Phương Bất Bại hỏi.

“Hồi giáo chủ, không tra được lai lịch của Âu Dương Minh Nhật trong giang hồ, danh hào Trại Hoa Đà cũng là mới nổi lên gần đây ở Bình Định châu.”

Không tra được người này?

Ánh mắt nhiều lần biến đổi, Đông Phương Bất Bại lại hỏi: “Có điều tra được hắc tử từ nơi nào đến không?”

“Thuộc hạ tra ra được ba tháng trước hắc tử xuất hiện ở Bình Định châu, còn về phần từ nơi nào đến..... Thuộc hạ vô năng, vẫn chưa tra được.” Hắc tử nhân cúi đầu.

“Vậy sao?” Bàn tay cầm ngọc bội bên hông vô thức ma sát, một lát sau, Đông Phương Bất Bại đem ánh mắt đặt trên người hắc tử nhân, “Người có điều tra rõ nguyên do hắc tử gặp được Dương Liên Đình?”

Thanh âm nhẹ nhàng rơi xuống, thân mình hắc tử nhân cứng đờ, ngón tay run rẩy một chút, liền trả lời: “Ngày ấy Dương Liên Đình cùng ba giáo chúng xuống núi đi Lâm thành chọn mua hoàng tử, trên đường trở về gặp người của chính phái, đánh nhau mất mạng. Mà vừa lúc đó Trại Hoa Đà đi ngang qua, vì thế liền cứu Dương Liên Đình. Nhưng.....”

“Có chuyện liền nói, còn cần bốn tọa nói cho người?” Vung tay lên, Đông Phương Bất Bại đánh một chưởng vào vai trái y.

“Dạ!” Hắc tử nhân kêu lên một tiếng đau đớn, lập tức nói: “Nhưng theo người của thuộc hạ điều tra, Dương Liên Đình từ sau khi bị cứu tỉnh, lời nói và hành động hoàn toàn bất đồng với ngày trước.”

“Kẻ không quan trọng các người lại điều tra thật rõ ràng.” Hừ lạnh một tiếng, Đông Phương Bất Bại phát tay, “Lui ra đi!”

“Thuộc hạ cáo lui!” Hắc tử nhân đứng dậy mà đi, một giọt mồ hôi lạnh trên trán đồng thời rơi xuống mặt đất.

“Trại Hoa Đà, Âu Dương Minh Nhật.....” Thấp giọng niệm hai lần, Đông Phương Bất Bại từ từ nhắm mắt.

Chính là hắc tử sao? Đủ loại tưởng niệm ào về ngày càng rõ, Đông Phương Bất Bại chậm rãi nâng lên mi mắt.

Vậy, nếu thật là hắc tử, người sẽ làm thế nào đây?

.

12. Chương 12

Trại Hoa Đà đâu?” Nhìn thấy kẻ đang thành thoi lật giở thư tịch trong viện kia, Đông Phương Bất Bại cau mày.

Kẻ tùy tiện không quy củ như vậy trước làm thế nào lại sống trong thần giáo nhiều năm như vậy?

“Công tử ở thư phòng, phựttt ” lưu loát trả lời, ngẩng đầu thấy người vừa tới, Dương Liên Đình trực tiếp đem trà vừa uống vào miệng phun ra.

“Khụ khụ..... Giáo chủ? Người tìm công tử?” Luống cuống tay chân đem thư tịch cùng chén trà để lên mặt bàn đá, Dương Liên Đình lập tức đứng lên.

Tà nghệ liếc hần một cái, Đông Phương Bất Bại vung tay áo phi thân thẳng đến thư phòng.

Nói đến cùng, ta rốt cuộc đắc tội gì giáo chủ a?

Nhìn bóng dáng y, Dương Liên Đình suy tư, nghĩ nghĩ, ôm thư tịch cùng ấm trà trên bàn trở về phòng.

Cửa thư phòng không khép lại, Đông Phương Bất Bại đến cửa nhìn người phía sau trác án đang hạ bút, vì thế đứng lại tại chỗ.

“Người đến rồi.” Viết xong một bức thư pháp, Âu Dương Minh Nhật đặt bút xuống.

Chậm rãi đi vào, Đông Phương Bất Bại phiêu mắt nhìn trên bàn.

“Mời ngồi!” Từ sau bàn đi ra, Âu Dương Minh Nhật ngồi xuống một bên quyền y (*chắc là loại ghế có bàn trà ở giữa đó:v*).

“Chữ rất đẹp.” Nói xong, Đông Phương Bất Bại mới thu hồi ánh mắt ngồi xuống đối diện, nâng tay rót hai chén trà, đem một chén đưa đến trước mặt hắn.

“Đa tạ.” Âu Dương Minh Nhật tiếp nhận trà khẽ nhấp một ngụm.

Dư quang chăm chú nhìn hắn, Đông Phương Bất Bại cũng nâng chén trà chậm rãi uống.

Sau một lát, Âu Dương Minh Nhật buông cái chén nhìn về phía người đối diện, “Đông Phương giáo chủ nếu có thời gian không bằng cùng ta hạ một ván cờ?”

“Được.” Đông Phương Bất Bại đáp ứng, mắt nhìn thời tiết bên ngoài, liền đề nghị: “Hôm nay thời tiết không tồi, không bằng ra bên ngoài?”

“Cũng tốt.” Nhẹ gật đầu, Âu Dương Minh Nhật đứng lên.

“Vây đến viện tử của ta đi! Vừa lúc nơi đó hoa sen nở.” Đứng dậy ngay sau đó, trên mặt Đông Phương Bất Bại lộ ra một chút ý cười nhàn nhạt.

Sau đó liền phân phó một tiếng cho hạ nhân sắp xếp.

Đợi khi hai người đi qua, trước tiên dạo một vòng quanh hồ sen.

“Hồ sen này hẳn mới được dựng lên không lâu đi!” Thường thức một hồi, Âu Dương Minh Nhật quay đầu nhìn người bên cạnh.

Hơi gật đầu, khước mặt Đông Phương Bất Bại hơi giương, “Làm sao người nhìn ra được?”

“Thật ra hoa sen này thoáng qua sẽ không nhìn ra được khác biệt, nếu chú ý sẽ phát hiện ra một vài chỗ bị khô nát.” Khước môi khẽ mỉm cười, Âu Dương Minh Nhật tiếp tục nói: “Hơn nữa xem bùn đất trong ao cũng có thể nhận ra mới được dựng lên.”

“Hồ sen này đích thực thảng trước mới được hoàn thành.” Đông Phương Bất Bại nghiêng đầu, như là nhìn về phía hắc, lại như là xuyên thấu qua hắc nhìn về phía một nơi rất xa, “Thật lâu trước kia có người nói muốn nhìn hoa sen, muốn nhìn xem có phải loài hoa này rất giống tuyết liên. Chỉ là không biết hiện giờ, hắc có còn muốn xem hay không.....”

Thanh âm của y thật thấp, cơ hồ ẩn trong cổ họng, Âu Dương Minh Nhật đứng bên cạnh cũng không nghe rõ những câu sau.

“Bàn cờ đã dọn xong, chúng ta qua đó đi!” Khẽ nhếch môi mang theo chút tự giễu, Đông Phương Bất Bại xoay người đi về hướng đình.

Nhìn thấy y dần dần đi xa, Âu Dương Minh Nhật một bên quán kim tuyết trong tay. một bên hơi hơi cau mày.

Người này.....

Quán xong vòng kim tuyến cuối cùng, Âu Dương Minh Nhật lúc này mới đi tới.

Hai người ngồi đối diện nhau, Âu Dương Minh Nhật nâng tay, “Thỉnh!”

Hai ngón tay thon dài của Đông Phương Bất Bại cầm một quân cờ đen, “Ba” một tiếng dừng ở góc bên trái.

Quét mắt nhìn bàn cờ, Âu Dương Minh Nhật không cần (phải) nghĩ ngợi đặt một quân cờ trắng xuống.

Hai người người tới ta đi, cơ hồ cũng không dừng lại suy nghĩ, liên tục hạ xuống hai, ba mươi quân cờ tốc độ mới dần dần chậm lại.

Lại hạ xuống một quân, thấy người đối diện cầm quân cờ bắt đầu suy tư, Âu Dương Minh Nhật nhẹ nhàng quần kim tuyến, trong mắt hiện ra ý cười.

Nâng mắt liếc hẩn một cái, Đông Phương Bất Bại đem quân cờ cầm ở đầu ngón tay “Ba” một tiếng hạ xuống.

Lại quần hai vòng kim tuyến, Âu Dương Minh Nhật hạ xuống một quân cờ.

Gió nhẹ thổi, hương hoa sen thoảng trong không khí, trong viện tử thanh u thanh âm “ba ba” vang lên tựa như tiếng đệm cho một khúc Liên Hoa Lạc.

Một ván cờ hạ nửa canh giờ còn chưa phân thắng bại, vậy mà hai người ngồi trong đình không hề có nửa phần không kiên nhẫn, ngược lại đều mang theo một chút vui vẻ.

“Người thắng.” Đưa tay dọn cờ về trong hạp, Đông Phương Bất Bại thản nhiên nói.

Nhìn trên bàn cờ trống không vừa thắng một ván, Âu Dương Minh Nhật đã lâu chưa gặp đối thủ không khỏi cong cong khóe mắt mỉm cười.

Nhìn thấy nụ cười sáng lạn ấm áp tựa ánh nắng trên mặt hẩn, Đông Phương Bất Bại không khỏi cong môi cười theo, “Thật không biết Trại Hoa Đà cũng để ý thắng thua như vậy?”

Khoát tay áo, Âu Dương Minh Nhật cười nói: “Thắng thua không quan trọng, quan trọng là gặp được kỳ phùng địch thủ.”

“Đúng vậy.” Đông Phương Bất Bại thán thành gật đầu, lại hỏi: “Có muốn tiếp một ván nữa?”

Nhìn sắc trời, Âu Dương Minh Nhật lắc đầu, “Không, người cũng nên dùng ngo thiện đi.”

“Cùng dùng đi!” Nghe vậy, Đông Phương Bất Bại liền đưa ra lời mời.

Ngĩ y tìm mình hẳn là có việc, hơn nữa lúc này tâm tình không tồi, Âu Dương Minh Nhật vui vẻ đáp ứng.

Sai người đi xuống bị thiện xong, Đông Phương Bất Bại dẫn hẳn tới đại sảnh.

“Nhân vật như Trại Hoa Đà, không biết trong chốn giang hồ trước kia ta chưa từng nghe qua?” Uống một ngụm trà, Đông Phương Bất Bại nhìn về phía hẳn.

“Không bước vào giang hồ, tự nhiên không có người biết.” Âu Dương Minh Nhật nhàn nhạt nói.

“Trại Hoa Đà trước kia ở đâu?”

“Tất nhiên là ở nơi trước kia nên ở.” Nhẹ nhấp một ngụm trà, Âu Dương Minh Nhật nói.

Đông Phương Bất Bại “Nga” một tiếng, vừa lúc hạ nhân dọn ngọc thiện lên, vì thế cũng không nói gì nữa.

Đợi cho hạ nhân dọn xong thức ăn trên bàn khom người lui đi ra ngoài, Đông Phương Bất Bại mới mở miệng mời hẳn dùng thiện.

Cử chỉ khi dùng cơm của hai người nhìn như tùy ý lại tao nhã đến cực điểm, chỉ là khung cảnh dùng bữa lại giống như một bức họa vẽ cảnh đẹp ý vui.

Thấy người bên cạnh có vẻ hài lòng với thức ăn trên bàn, tâm tình Đông Phương Bất Bại lại tốt hơn hai phần, dùng nhiều hơn vài miếng cơm so với ngày thường rồi buông đũa.

Âu Dương Minh Nhật tự nhận mình ăn không nhiều, thấy y dùng cơm so với bản thân mình còn ít hơn, trong mắt có chút không hài lòng: “Sao lại ăn ít như vậy đã dùng?”

Đông Phương Bất Bại cười cười, nhưng không lên tiếng.

“Người không ăn, làm khách như ta làm sao có thể không biết xấu hổ mà tiếp tục.” Thấy y không để ý, Âu Dương Minh Nhật nửa nói giỡn, vẻ muốn buông đũa.

“Làm sao có thể để khách bị đói được.” Đáp một câu, Đông Phương Bất Bại khuấy phục cầm đũa, cùng hẳn dùng thêm vài miếng cơm.

Dùng cơm xong, hai người lại tùy ý đi dạo hai vòng viện tử. Tới đình nhỏ bên cạnh hồ sen, lại liền hạ ván cờ trên thạch trắc một phen luận bàn.

Vừa chơi cờ vừa trò chuyện, Âu Dương Minh Nhật cảm thấy được người bên cạnh thông minh, chuyện gì

cũng có thể tự mình giải thích, nếu không hiểu cũng suy tư một chút liên thông, cơ hồ chuyện gì cũng có thể cùng y tán gẫu.

Mà Đông Phương Bất Bại cùng hắc nói chuyện với nhau cũng thấy thoải mái tự nhiên, rất vui vẻ.

Đến khi mặt trời hạ dần về phía Tây, đang thưởng thức cảnh hoàng hôn, Đông Phương Bất Bại đưa qua một cái bình bạch ngọc.

“Đây là?” Thuận tay cầm lấy, Âu Dương Minh Nhật nhìn về phía hắc, “Tam thi não thần đan?”

“Ân!” Đông Phương Bất Bại gật đầu.

Nghe thấy đáp án, Âu Dương Minh Nhật mở bình, đổ một viên dược ra lòng bàn tay.

Quan sát thật kỹ viên thuốc trong lòng bàn tay, Âu Dương Minh Nhật lại đưa lên mũi ngửi ngửi, sau đó lấy một ít bột phần bên ngoài viên thuốc định đưa vào trong miệng.

Động tác trước đó của hắc y không quản, đến khi thấy hắc cư nhiên muốn ném thử dược kia, Đông Phương Bất Bại nhanh chóng đưa tay ngăn cản, “Là dược ba phần độc, sao có thể ném bừa!”

Liếc hắc một cái, Âu Dương Minh Nhật cũng không kiên trì, đem viên thuốc kia đổ về bình ngọc, nhẹ nhàng vuốt bột phần trên tay.

Lại ngồi thêm một hồi, Âu Dương Minh Nhật đứng lên nhìn về phía y, “Không còn sớm, ta trở về đây.”

Giật giật môi, Đông Phương Bất Bại cuối cùng gật gật đầu, nhìn theo hắc đi xa.

“Công tử, người cả ngày hôm nay đi đây vậy?” Dương Liên Đình ở trong phòng cả ngày lục lọi, đang cảm thấy nhàm chán lại nghe thấy tiếng viện môn mở ra, vì thế bỏ lại mấy thứ trong tay vội chạy ra ngoài.

Giơ lên bình ngọc, Âu Dương Minh Nhật trực tiếp trở về phòng.

“Đó là cái gì a?” Nhìn thấy hắc đã vào phòng, Dương Liên Đình không hiểu gì, sau đó liền mạnh mẽ phản ứng lại, lăm bắm: “Cái loại bình này thật giống như bình đựng dược thời cổ đại, chẳng lẽ là Tam thi não thần đan?”

Nghĩ nghĩ, Dương Liên Đình đi đến cửa phòng hắc, hỏi: “Công tử, đó có phải hay không Tam thi não thần đan?”

“Vào đi.”

Dứt lời, cửa phòng “ba” một tiếng mở ra, Dương Liên Đình liền bước vào.

“Ngồi đi.” Thấy hấn đứng cạnh cửa, Âu Dương Minh Nhật nói.

“Công tử, có việc gì sao?” Thấy hấn tựa hồ có chuyện muốn hỏi, Dương Liên Đình liền ngồi xuống ghế đối diện hấn.

“Người dường như rất hiểu biết về loại dược này?” Đem bình ngọc để trên bàn, Âu Dương Minh Nhật nhìn về phía hấn, trong mắt chút suy nghĩ sâu xa.

Lúc trước nghĩ rằng hấn cũng giống như mình xuyên tới nơi này, nhưng hai ngày qua, hấn dường như cũng rất hiểu biết về nơi này.

Dương Liên Đình không biết suy nghĩ trong lòng hấn, gật đầu nói: “Tam thi nào thần đan này giống như tên gọi, trong có ba loại thi trùng, ăn vào rồi cũng không có gì bất đồng so với ngày thường, nhưng tới buổi trưa lễ Đoan Ngọ, nếu không có giải được đúng lúc khắc chế, thi trùng sẽ thoát ra khỏi vỏ bọc. Nếu thi trùng xâm nhập được vào não, vật chủ sẽ hành động cuồng dại không khác gì ma quỷ, ngay cả cha mẹ thê tử cũng sẽ không thoát được.” Nói xong, nghĩ đến trong đầu mình cũng có thứ đáng sợ đó, không khỏi rùng mình.

Nghĩ đến giáo chủ ở ngay cách vách, Dương Liên Đình đề thấp thanh âm lại nói: “Công tử, nghe nói thuốc này cũng không có giải được chân chính, chỉ có thể hàng năm đến Đoan Ngọ khí phát tác tạm thời trấn áp lại trong đầu.”

“Nga” một tiếng, Âu Dương Minh Nhật đột nhiên nói: “Người từ đâu tới đây?”

“Hiện đại a!” Âm cuối vừa dứt, Dương Liên Đình hoảng sợ ngẩng đầu lên, chợt dạ hô một tiếng, “Công tử.....”

“Hiện đại?” Một bên quần kim tuyến quanh bàn tay, Âu Dương Minh Nhật một bên liếc hấn: “Có thể giải đáp nghi hoặc này của ta không?”

Nghe thanh âm thần nhiên của hấn, lại nghĩ hấn với mình hấn là xem như đồng bệnh tương liên, Dương Liên Đình do dự một hồi liền đem tất cả bí mật trong đầu mình nói ra.

13. Chương 13

Giải thích đơn giản rằng mình là linh hồn từ thế giới hiện đại xuyên tới đây, hơn nữa mọi diễn biến lịch sử ở thế giới Tiểu ngạo và Tuyết Hoa mình đều biết, duy chỉ có việc mình vốn là nữ lại bị xuyên vào thân thể nam nhân là Dương Liên Đình không đề cập đến.

Mơ hồ hiểu được, Âu Dương Minh Nhật cũng không truy hỏi quá sâu.

Vì vậy Dương Liên Đình liền trở về phòng mình.

Bữa tối hai người cũng đều dùng ở trong phòng. Đến tận lúc trăng treo trên đỉnh trời, đèn trong viện cũng tắt hết.

Gió đêm se lạnh nhẹ nhàng thổi, trên trời tầng mây bông bành lững lờ trôi, một hồi che khuất đốm sao, một hồi lại che khuất ánh trăng sáng bạc.

Từng đốm từng đốm sao dần biến mất sau tầng mây trên không trung, bình minh rõ rệt đã đến.

Ở một góc hẻo lánh trên Hắc Mộc Nhai, một gian trong phòng đột nhiên sáng lên ánh nến, một loạt tiếng nước rửa mặt lạo xạo qua đi, màn giấy dán trên song cửa in thêm một bóng người. Lại một lát sau, tiếng tiêu du dương vang lên.

Đông Phương Bất Bại đang ngủ trong phòng ngay cách vách lập tức mở to mắt, một lát sau, xác định tiếng tiêu kia đúng là từ viện tử bên cạnh truyền đến, y mạnh mẽ ngồi dậy, vung tay đốt sáng ngọn đèn trong phòng.

Đợi đến khi một khúc chấm dứt, Đông Phương Bất Bại xuống giường mặc ngoại bào, ngay cả tóc cũng không buộc, xách mấy vò rượu ra khỏi phòng.

Đến lúc tiếng tiêu lại một lần nữa vang lên, Đông Phương Bất Bại đã ngồi xuống trên mái nhà.

Một tay đặt vò rượu bên môi rót xuống thứ chất lỏng cay nồng, một tay đặt ở đầu gối khe khẽ gõ theo nhịp tiết tấu của từ khúc, trên mặt Đông Phương Bất Bại lộ ra thần sắc phức tạp.

Nằm đó đợi mãi không có chút tin tức nào của người bằng hữu bí ẩn, y mang theo chán nản hoang mang cùng chút giận chó đánh mèo, dồn hết thủy lực chú ý lên giáo chủ tiền nhiệm – Nhậm Ngã Hành.

Y nghĩ rằng, nếu có thể đứng ở chỗ cao nhất của thần giáo, như vậy sẽ không có ai có thể gây ảnh hưởng đến chuyện y và hần liên hệ. Chẳng sợ không thể nhìn thấy người nọ, dựa vào lực lượng của thần giáo cũng có thể huy động tìm kiếm.

Khi đó, trong lòng đối với việc có thể tìm được hân, hân phải không chỉ là mong chờ thanh âm của hân đi?

Chỉ là, phải người đi gần như lật tung cả cùng biên cương, Tây Vực to như vậy, lại vẫn không tìm được người nọ. Trong lòng vô cùng thất vọng, mỗi sáng sớm tỉnh dậy, y lại cảm thấy người nọ tựa như giấc mộng của mình, không thể chạm tới hay không hề tồn tại.

Hiện giờ, lên làm giáo chủ cũng không có chuyện gì đáng vui vẻ. Khi y đã gần như tuyệt vọng, người nọ lại tự nhiên xuất hiện?

Lắc đầu khẽ cười, Đông Phương Bất Bại lại rót cho mình một vò rượu, “Đông Phương Bất Bại, người rốt cuộc là muốn làm gì?”

Lúc trước không phải muốn tìm người nọ, muốn gặp người nọ sao? Hiện giờ, người nọ ngay tại bên cạnh, tại sao người không dám tới tương thức cùng hân?

“Đông Phương Bất Bại, Đông Phương Bách. Người hiện giờ danh cũng thay đổi, thanh âm cũng không giống như trước, hân làm sao có thể nhận ra người?” Thấp giọng tự chế giễu chính mình, Đông Phương Bất Bại kéo tay áo ra trước mắt.

Y – Đông Phương Bất Bại – đã không còn giống như trước kia, yêu thích hồng trang, cũng không quản người trong thiên hạ nhìn ngó, vậy nhưng vì cái gì không thể đến trước mặt người nọ mà nhận thức, vì cái gì lại không muốn cho hân biết mình chính là Đông Phương Bách?

Tầm mắt rơi xuống gian phòng với ánh sáng yếu ớt, trong mắt Đông Phương Bất Bại để lộ ra xao động mãnh liệt.

Y vẫn nghĩ rằng bản thân chỉ muốn được gặp Âu Dương Minh Nhật chân chính, người mỗi sáng sớm vì y mà thổi tiêu. Nhưng tại sao hiện giờ đã gặp được, y lại thật sự muốn giữ ở bên người, muốn hân có thể ngày ngày ở cùng y, muốn hân.....

“Âu Dương Minh Nhật, Âu Dương Minh Nhật.....” Lại uống thêm một vò rượu, Đông Phương Bất Bại khẽ nhắm mắt, “Lúc trước tại sao người đột nhiên không có chút tin tức nào?”

Uống xong một vò rượu, trời cũng đã sáng, mà khúc tiêu đã lặp lại không biết bao nhiêu lần kia cũng đã ngừng tự lúc nào.

“Choang ”

Nhìn bóng người chiếu trên khung cửa kia theo ánh nến, Đông Phương Bất Bại thuận tay ném vò rượu vào khoảng không. Cái bình liền theo nóc nhà lăn xuống, rơi vỡ nát.

Âm thanh các mảnh vỡ của vò rượu văng khắp nơi trên mặt đất ngừng lại, xung quanh lại một mảnh yên tĩnh.

Thấy bóng người trên song dừng lại một chút rồi đứng dậy đi vào trong phòng, Đông Phương Bất Bại cau mày, thân hình khê động, lập tức phi thân về phía gian phòng.

“Ba ”

Một đạo kim tuyến từ trong cửa xuyên qua màn giấy phi tới, đánh về phía người đang lại gần.

Tay áo vung lên, một sợi tơ hồng từ đầu ngón tay Đông Phương Bất Bại bắn ra, thừa lúc hai sợi kim tuyến cùng tơ hồng quấn chặt vào nhau, y lập tức tung ra một chưởng đánh mở cửa phòng.

“Có việc?” Giương mắt nhìn về phía người tới, Âu Dương Minh Nhật rung tay thu hồi thiên cơ tuyến.

Đi về phía trước hai bước, Đông Phương Bất Bại nắm chặt tay phải của hắn đi ra ngoài, “Bồi ta uống rượu.”

Ngay lúc bị y đụng tới, Âu Dương Minh Nhật nhíu mày, đang muốn vung khỏi bàn tay y, lại thấy từ lòng bàn tay y truyền đến cảm giác mát lạnh, hắn lại vươn hai ngón tay dễ dàng nắm lấy chế trụ cổ tay y.

Đột nhiên Đông Phương Bất Bại bất ngờ rút tay, thừa lúc hắn đang nhìn về phía mình lại bất ngờ cầm lấy tay hắn, trực tiếp kéo người nhảy lên mái nhà.

“Ngồi đi.” Vung tay áo phủ đi tro bụi trên mái ngói, Đông Phương Bất Bại nghiêng đầu nói với hắn.

Bình minh đang lên, hàng ngàn tia nắng mặt trời đang xuyên thấu qua tầng mây, dừng lại ngay ở trên mái nhà. Âu Dương Minh Nhật chỉ cảm thấy người kia một mái tóc đen huyền tựa ngọc đen rồi tung, trên gương mặt phiếm lên rặng mây đỏ ửng, nụ cười nhàn nhạt mang theo chút quang mang âm áp trong ánh mắt, tạo ra một mỹ cảm so với nữ tử còn muốn mỹ miều diễm lệ hơn.

“Người say.” Nâng mắt nhìn về phía thái dương đỏ rực đang lên cao, Âu Dương Minh Nhật thản nhiên nói.

“Bồi ta uống rượu.” Đông Phương Bất Bại lại nói, nụ cười trên mặt càng thêm phần rực rỡ, đem âm lãnh cùng ngoan lệ ngày thường vẫn luôn tồn tại trong ánh mắt xua tan không còn chút nào.

Người kia mặc hồng y, tươi cười như ánh dương rực rỡ, lời nói bá đạo đường hoàng, một thân khí thế đem thái dương đỏ rực đang chậm rãi dâng lên kia áp thành bối cảnh làm nền cho chính mình.

Âu Dương Minh Nhật đầy thương thức liếc nhìn y, không trả lời, nhưng lại ngồi xuống tại vị trí mà y đã

phủ sạch sẽ.

“Uống.” Trong đôi mắt mang vài phần mông lung lướt qua một chút vui vẻ, Đông Phương Bất Bại ngồi bên cạnh hắn, một tay chụp lấy vò rượu ngay đó mở ra uống một ngụm, tay kia cầm một vò khác đưa qua.

Thấy hắn không tiếp nhận, Đông Phương Bất Bại nghĩ nghĩ, liền thu hồi lại vò rượu đó, mở ra, lấy khăn tay lau lau miệng vò một hồi, ngay cả thân vò cũng lau sạch, sau đó lại một lần nữa đưa qua.

Thấy y nghiêng đầu vẽ mặt kiên trì nhìn mình, Âu Dương Minh Nhật lúc này mới nâng tay tiếp nhận vò rượu.

Thấy hắn tiếp nhận, Đông Phương Bất Bại cũng tự mình ngửa đầu, rót rượu uống.

Nhìn dịch rượu lần theo đường cong nơi cần cổ trắng nõn của y chảy trượt xuống, khiến vạt áo ướt một mảng lớn, mà y lại không định dừng lại, Âu Dương Minh Nhật nhú mày.

Dư quang nơi khóe mắt phiêu đến vẻ mặt của hắn, Đông Phương Bất Bại buông vò rượu, nhìn về phía hắn, “Làm sao vậy?”

Âu Dương Minh Nhật lúc này mới thản nhiên nói: “Hàn khí trong cơ thể người quá nặng, uống rượu sẽ tổn hại thân thể.”

Khẽ cười hai tiếng, Đông Phương Bất Bại lại giơ vò rượu lên, một ngụm uống cạn chỗ rượu còn lại, rồi ném vò rượu đã hết vào khoảng không, sau đó mới chậm rì rì nói: “Vậy, ta không uống nữa.”

Thấy y uống hết rượu rồi mới nói như vậy, Âu Dương Minh Nhật hơi mím môi, trừng mắt.

“Âu Dương Minh Nhật.” Lấy tay chống cằm, Đông Phương Bất Bại nghiêng đầu nhìn sườn mặt hắn, dung mạo tựa tranh.

“Àn?”

Thấy hắn đáp lại, Đông Phương Bất Bại cười cười, lại gọi một tiếng, “Âu Dương Minh Nhật.....”

“Chuyện gì?” Lúc này đây, Âu Dương Minh Nhật mới chuyển qua đầu.

“Ta tìm lâu thật lâu rồi, ngươi có biết không.....”

“Chuyện gì?” Tựa hồ không nghe được câu nói kế tiếp đó của y, Âu Dương Minh Nhật nghi hoặc hỏi lại.

Lắc lắc đầu, Đông Phương Bất Bại cười đánh trống lảng, “Vừa rồi là người thổi tiêu?”

“Làm phiền đến người?” Nhớ lại vừa rồi khí tiếng tiêu của mình vang lên, người này mới có động tĩnh, Âu Dương Minh Nhật hỏi.

“Không có.”

Đã nghe nhiều năm như vậy rồi, làm sao lại phiền chứ?

“Ta thổi một khúc cho người nghe, thế nào?” Đông Phương Bất Bại nhìn cây tiêu bên hông hắn.

“Ngà!” Nghe vậy Âu Dương Minh Nhật lộ ra hai phần hứng thú, đem tiêu đưa cho y.

Nhận lấy tiêu, xoay xoay thưởng thức một hồi, Đông Phương Bất Bại liền đặt lên môi, đầu ngón tay nhẹ nhàng nâng lên hạ xuống thử mấy âm đầu.

Nghe giai điệu quen thuộc, trên mặt Âu Dương Minh Nhật lộ ra biểu tình kinh ngạc.

Đây là tiêu khúc đầu tiên hắn học, người này tại sao lại biết?

Nhìn thấy người bên cạnh thuận thực điều khiển từng thanh âm của tiêu, Âu Dương Minh Nhật buông vò rượu trong tay, vừa nghe khúc tiêu du dương kỳ ảo vừa quán từng vòng từng vòng kim tuyến trong lòng bàn tay.

Giai điệu lại vang lên lần nữa, kim tuyến trong lòng bàn tay Âu Dương cũng lại vòng thêm một vòng.

Đợi đến khi tiếng tiêu đột ngột ngừng lại, Âu Dương Minh Nhật chỉ cảm thấy trên vai trầm xuống, nghiêng đầu nhìn qua, liền thấy người nọ nắm tiêu khép mắt, đang dựa trên vai mình.

“Đông Phương giáo ”

“Ân.....”

Đang muốn đẩy tỉnh y, lại bị y không kiên nhẫn một tiếng cắt ngang lời nói kế tiếp, bàn tay đang vươn tới của Âu Dương Minh Nhật dừng lại giữa không trung, lập tức lại thả xuống.

Thấy hai mắt nhắm nghiền của y, Âu Dương Minh Nhật cũng mặc y dựa vào, đem ánh mắt hướng về phía phương xa.

Nhìn thấy phụ cận cảnh sắc thanh u, không khỏi nhớ tới thời điểm ở Thiên Sơn.

“Nếu lúc trước không rời đi.....” Nhớ tới tất cả sự kiện phát sinh ở Tứ Phương Thành, Âu Dương Minh Nhật giương lên một mặt cười tự giễu, “Một Âu Dương Minh Nhật rõ ràng sớm biết hết thấy đều có thiên định, vậy mà cũng sẽ tự đặt loại giả thiết này.” Tự nói xong, lại không kìm được lắc lắc đầu.

“..... Minh Nhật.....”

Nghe được thanh âm từ bên cạnh truyền đến, Âu Dương Minh Nhật nhìn qua, thấy người nọ hai tay nắm chặt cây tiêu của mình, đến nỗi mu bàn tay lộ rõ gân xanh, liền đưa tay qua muốn rút lại cây tiêu.

Nhưng vừa mới động thủ, mi tâm người đang ngủ kia lập tức cau lại, hai tay cầm thật chặt.

Thấy vậy, Âu Dương Minh Nhật đành phải kéo ngón tay y.

Ngón tay đầu tiên dễ dàng bị kéo ra, đến khi kéo ra ngón tay thứ hai, Đông Phương Bất Bại đã có chút không thoải mái, cuối cùng tuy rằng buông lỏng tiêu, lại đem thứ ẩm áp vừa duỗi tới kia nắm thật chặt.

Âu Dương Minh Nhật tránh tránh, nhưng thấy mình vừa động, y liền cầm thật chặt, mi tâm vừa giãn ra lại nhăn chặt, vì thế liền không động đậy nữa.

Đặt tiêu lên đùi, ánh mắt đảo tới vò rượu vừa bị mình đặt sang một bên.

Nhìn một hồi, Âu Dương Minh Nhật nhấc vò rượu đặt lên môi khẽ nhấp một ngụm nhỏ.

“Trách không được lại say.....” Chát lỏng nóng rát chảy xuống yết hầu, Âu Dương Minh Nhật nhìn thoáng qua người trên vai, liền nâng tay lại uống thêm một ngụm.

14. Chương 14

Những ngày kế tiếp, Âu Dương Minh Nhật trừ bỏ ngẫu nhiên ở trong viện thổi tiêu hoặc quan sát tình tượng thiên văn, trên cơ bản đều ở trong phòng.

Mà Đông Phương Bất Bại tựa hồ cũng giống như vậy, chẳng qua, hầu hết thời gian của y không phải ở thư phòng mà là ở Thành Đức điện.

Hai người mặc dù ở ngay cạnh nhau, nhưng từ sau ngày cùng uống rượu trên mái nhà ấy, số lần gặp mặt đã ít lại càng ít hơn.

Thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt đã gần kề ngày Đoan Ngọ.

Đối với những nhân vật có ít nhiều địa vị trong nội bộ Nhật Nguyệt thần giáo, Đoan Ngọ là một ngày trọng đại. Từ trước một tháng, đàn chủ các phân đàn cùng những người phụ thuộc vào thế lực của thần giáo từ khắp mọi nơi đã vội vàng vội vàng chạy về tập trung tại Bình Định châu.

“Trên nhai nhiều ngày nay thật có động tĩnh không nhỏ.” Từ trong phòng bước ra, nghe tiếng huyền não truyền đến từ phía xa xa, Âu Dương Minh Nhật cảm thán.

Trong lòng hiểu công tử đại khái là đang chế giải dược cho mình, Dương Liên Đình cũng không dám tùy tiện đi quấy rầy, lại không quen ai ở Hắc Mộc Nhai, mỗi ngày đều làm tổ trong viện tử, nếu không tự nói chuyện với chính mình thì cũng là ngẩn người.

Lúc này, thấy hần đi ra, Dương Liên Đình lập tức đứng dậy, tiếp lời: “Đúng vậy! Nơi này cô lập như vậy còn có thể nghe được âm thanh, cũng không biết trong giáo lại có hoạt động gì.”

Tỳ nữ Thanh Vân đứng sau cửa nghe thấy, nghĩ hay là hần ngại phiền, vì thế giải thích: “Công tử, bởi vì mấy ngày nữa là Đoan Ngọ, giáo chúng khắp nơi tập trung lại mới có động tĩnh lớn như vậy. Những người đó cũng chỉ nán lại trong giáo vài ngày, chờ họ đi rồi sẽ không ồn ào như vậy nữa.”

Liếc nhìn nàng một cái, Âu Dương Minh Nhật nhẹ gật đầu, thông thả bước tới chiếc ghế cạnh thạch trác, ngồi xuống.

Thanh Vân lập tức bước tới, cầm bình trà rót một chén đặt trước mặt hần, nói, “Từ giờ tới lúc dùng tiệc cần phải chờ một lúc, hay để nô tỳ mang điểm tâm tới trước?”

“Không cần.” Âu Dương Minh Nhật phát phát tay, “Người lui xuống đi.”

Dương Liên Đình đoán hần đại khái có chuyện muốn nói với mình, vì thế đợi Thanh Vân lui xuống xong liền nghiêng người ngồi xuống.

Nâng chén trà lên, không nhanh không chậm uống một ngụm, Âu Dương Minh Nhật mới nâng mắt nói với hần: “Ta đã nghiên cứu chế tạo ra giải dược của Tam thi não thần đan.”

“Công tử quả nhiên lợi hại!” Nghe vậy, Dương Liên Đình hưng phấn hô lên, thấy thần sắc lạnh nhạt trên mặt người đối diện, không khỏi thu lại hai phần phần khích, lại hỏi, “Vậy khi nào thì có thể giải độc?”

Chăm chú nhìn hần nửa ngày, Âu Dương Minh Nhật chậm rãi nói: “Tam thi não thần đan giống như độc giống như cổ, lại phi độc phi cổ, muốn giải nó vừa khó lại vừa không khó. Đợi đến ngày Đoan Ngọ là có thể động thủ, chỉ là khả năng sống sót chỉ chiếm năm phần.”

“Chẳng lẽ không phải ăn giải được thì tốt rồi sao?” Dương Liên Đình kinh ngạc nói.

“Giải được?” Khóe mắt khẽ nhấc, Âu Dương Minh Nhật hơi nhếch môi một chút, thoáng qua một tia trào phúng, “Ta nói rồi, nó giống như độc rồi lại không phải độc, làm sao có giải được?”

Cái này Dương Liên Đình không quá hiểu, đành rụt rè nói: “Không có giải được thì làm sao có thể giải được Tam thi nào thần đan?”

Thấy hắn không nói, bàn tay mãi mê quần kim tuyến, Dương Liên Đình gọi một tiếng, “Công tử.....”

“Giải được vô dụng kia tất nhiên là dùng độc được.” Động tác trong tay không ngừng, Âu Dương Minh Nhật tiếp tục nói: “Đến ngày Đoan Ngọ, đợi khi chính ngọ thì trùng thoát ra, người liền nhanh chóng ăn độc được. Đợi thi trùng kia bị độc chết đồng thời ta cũng giải độc cho người, Tam thi nào thần đan liền được giải.”

Nghe thấy chuyện thi trùng bò ra từ trong đầu mình, Dương Liên Đình rùng mình rét lạnh một phen, nghĩ lại thấy hắn nói tựa hồ rất đơn giản, không khỏi có chút khó hiểu, “Nghe như vậy có vẻ rất dễ dàng a, tại sao khả năng thành công lại chỉ có năm phần?”

“Thứ nhất: phương pháp này chưa được thử qua, mặc dù thử nghiệm trong bình sứ thi trùng bị độc chết rất nhanh, nhưng không ai có thể cam đoan độc được một khi vào người, bị độc chết trước là trùng hay là người.” Nói đến đây, Âu Dương Minh Nhật quét mắt liếc hắn một cái.

Dương Liên Đình thề, hắn thấy rõ ràng tại nơi đáy mắt công tử lướt qua ý tứ trêu chọc.

Thiên a, “Không biết độc chết trước là trùng hay là người”? Công tử, không nên thiếu đảm bảo như vậy a!

Hắn ở trong lòng hò hét tất nhiên Âu Dương Minh Nhật không nghe được, chỉ thấy dây kim tuyến lại quấn tiếp một vòng, tiếp tục nói: “Thứ hai: Trại Hoa Đà chỉ có thể cam đoan ở mỗi một công đoạn sẽ không xảy ra sai lầm, nhưng nếu người không phối hợp tốt, vậy cũng là phí công.”

Công tử, tuy rằng là sự thật, nhưng có cần trực tiếp hạ thấp ta để nâng cao người như vậy không a? Không đại trượng phu một chút nào a!

Dương Liên Đình vẻ mặt đau khổ đề nghị, “Công tử, kỳ thật người có thể trực tiếp điểm huyệt ta, hoặc là đánh ta hôn mê cũng được a!”

“Không thể.” Âu Dương Minh Nhật lắc đầu, “Như vậy ta sẽ không thể nhìn được phản ứng của người.”

“Không có biện pháp khác sao?” Cúi đầu, Dương Liên Đình ủ rũ nói.

“Cũng không phải không có.”

Nghe vậy, Dương Liên Đình mạnh mẽ ngẩng đầu, trông đợi nhìn hấn.

“Kỳ thật nếu người ở lại đây, ta nghĩ Đông Phương giáo chủ cũng sẽ không tiếc rẻ một viên giải dược.” Âu Dương Minh Nhật nói.

Đó cũng chỉ là suy nghĩ của công tử a, hơn nữa, nhìn ánh mắt không chút hữu hảo của giáo chủ nhìn hấn, khẳng định không hy vọng.

Dương Liên Đình lắc đầu nguây nguẩy, lập tức kiên định nói: “Không cần..... Ta tin tưởng công tử!”

Ngày hôm đó, gió nhẹ thổi, mây trôi hờ hững, ánh mặt trời tỏa sáng lấp lánh, những nhân vật có địa vị cao trong Nhật Nguyệt thần giáo đã sớm chờ ở Thành Đức điện.

Bởi vì tình huống ngày hôm nay là đặc thù, tất cả mọi người ở trong lòng yên lặng hồi tưởng những gì đã làm được trong một năm qua, trong lòng không yên mong chờ giáo chủ đến, không khí trong điện thật im lặng.

Một vị đàn chủ ánh mắt thường liếc về phía trên đài cao, rốt cuộc đến khi có chút nôn nóng thì thấy được một thân ảnh màu đỏ từ bên cửa bay ra, hạ xuống bảo tọa trên thượng đài.

Trong lòng kích động, vị đàn chủ đó lập tức quỳ xuống, “Nhật Nguyệt thần giáo, thiên thu vạn tái, Đông Phương giáo chủ, nhất thống giang hồ! Thuộc hạ bái kiến giáo chủ!”

Nghe tiếng, mọi người cũng phản ứng rất thanh, lập tức hành lễ: “Nhật Nguyệt thần giáo, thiên thu vạn tái, Đông Phương giáo chủ, nhất thống giang hồ! Thuộc hạ bái kiến giáo chủ!”

Hơi híp mắt nhìn lướt qua một điện chật đầy người, Đông Phương Bất Bại phát tay, buông ra một tiếng “Khởi”.

Mọi người đứng dậy, cung kính đứng tại chỗ.

Nghiêng người ngồi trên bảo tọa, nhìn mọi người so với ngày thường đều có vẻ thức thời an phận hơn, Đông Phương Bất Bại khẽ gợi khóe môi, bắt đầu chậm rãi dựa theo lệ thường bàn chuyện trong giáo.

Thời gian trôi qua, dưới đài không ít người trong lòng bất ổn, trên trán bắt đầu toát mồ hôi.

Đợi đến khi cách buổi trưa còn không đến một canh giờ, Đông Phương Bất Bại rốt cuộc nói xong, vì thế giương mi, nhìn những người dưới đài, cố ý hỏi: “Các người còn ai có chuyện gì muốn nói không?”

Còn tiếp tục nữa không phải muốn chết sao a?

Mọi người dưới đài ngay cả ánh mắt cũng không cần liếc qua trao đổi, không chút do dự nhất trí lắc đầu.

“A ” thấp giọng khẽ cười một tiếng, Đông Phương Bất Bại nói: “Một khi đã như vậy, các người đến nhận linh đan dược của năm nay đi!” Nói xong vỗ vỗ tay, những người hầu mặc y phục màu tím từ hai bên thần điện đi ra, trên tay bưng theo khay đựng giải dược.

“Đa tạ giáo chủ ban thưởng!” Mọi người đều nhẹ nhàng thở ra, sau khi tạ ơn cũng không ai dám vọng động.

Đợi đến khi ông Phương Bất Bại đứng dậy khoanh tay rời đi, mọi người hô to, “Cung tiễn giáo chủ!” Lúc này mới nhanh chóng tới lĩnh phần giải dược của mình, lập tức nuốt vào.

“Đông Phương huynh đệ ”

Đông Phương Bất Bại vừa mới đi ra khỏi Thành Đức điện nghe được tiếng gọi, liền dừng bước chân, quay đầu nhìn về phía người đang tới, “Đồng đại ca có việc?”

Đồng Bách Hùng hai bước đi đến trước mặt y, “Hắc hắc” cười hai tiếng, “Cũng không có chuyện gì, chỉ là lúc trước không phải người nói phải bề quan sao? Tại sao hơn một tháng rồi vẫn chưa có chuẩn bị gì? Có phải trong giáo còn kẻ nào không an phận? Người nói cho ta biết, ta ”

Nâng tay ngăn lại lời nói kế tiếp của hắn, Đông Phương Bất Bại nói: “Đã làm Đồng đại ca lo lắng, chỉ là gần đây có chút việc tư, thời gian bề quan liền hoãn lại, người không cần lo lắng.”

Nghe nói là “Việc tư”, Đồng Bách Hùng cũng biết không cần hỏi thêm, vì thế yên tâm gật đầu, “Vậy là tốt rồi, mặt khác cũng không có chuyện gì, ta đây đi trước.”

“Được.” Đông Phương Bất Bại gật đầu, thấy hắn rời đi rồi, liền trực tiếp đi tới viện tử bên cạnh mình.

“Thuộc hạ bái kiến giáo chủ.” Thanh Văn đứng ở cửa thấy người tới liền lập tức hành lễ.

Khoát tay ý bảo nàng đứng dậy, Đông Phương Bất Bại quét mắt nhìn cửa phòng đóng chặt, “Bọn họ ở bên trong?”

“Dạ, công tử cùng Dương Liên Đình vừa mới vào phòng được một lát.” Thanh Văn cúi đầu đáp.

“Không cần quần bồn tọa.” Mắt nhìn sắc trời, Đông Phương Bất Bại tự đi vào sân viện, chọn chiếc ghế gần gian phòng đó nhất ngồi xuống.

“Người đã đến rồi.” Âu Dương Minh Nhật đẩy cửa ra, khoe mắt đảo qua Thanh Văn đứng cạnh cửa liền nhìn thấy người ngồi trong viện.

Mà Đông Phương Bất Bại cũng sớm nghe được có người từ trong phòng bước ra, cơ hồ ngay khi hần dứt lời thì đứng dậy bước qua.

“Hần đâu?” Đi tới, Đông Phương Bất Bại nhìn về phía sau người vừa ra khỏi phòng.

“Đã chết.” Âu Dương Minh Nhật thản nhiên nói.

Đem ánh mắt dừng ở trên gương mặt hần, Đông Phương Bất Bại nói: “Tam thi não thần đan từ trước cũng chỉ có giải được khắc chế, ngay cả “Sát nhân danh y” Bình Nhất Chỉ trong giang hồ cũng không có cách nào chế ra cái gọi là giải được chân chính.”

“Không” Âu Dương Minh Nhật lắc đầu, trong mắt lướt qua chút tia sáng mập mờ, “Tam thi não thần đan trong cơ thể hần đã giải được. Ta nghĩ hần đại khái là trở về nơi hần nên trở về!” Câu sau cơ hồ thanh âm chỉ âm ỉ trong cổ họng, trầm thấp đủ cho người ta nghe không rõ.

Mặc dù không hiểu vì sao giải được Tam thi não thần đan rồi mà người vẫn chết, nhưng Đông Phương Bất Bại cũng không truy hỏi.

Dù sao, cũng chỉ là một kẻ không quan trọng, sống hay chết y cũng không cần quan tâm.

“Bình Nhất Chỉ là người phương nào? Nếu đã là “danh y” vì sao trước quý danh còn thêm hai chữ “sát nhân”?”. Nghe ngữ khí vừa rồi của y, người này tựa hồ vô cùng tinh thông y đạo, Âu Dương Minh Nhật cảm thấy hứng thú liền hỏi.

“Bình Nhất Chỉ Cũng trưa rồi, đến viện của ta vừa ăn vừa nói chuyện.” Nhớ tới canh giờ hiện tại cũng muộn, Đông Phương Bất Bại chuyển chủ đề.

“Cũng tốt.” Âu Dương Minh Nhật đáp ứng.

Trước khi rời đi, Đông Phương Bất Bại quét mắt liếc Thanh Văn một cái, lại nhìn về phía trong phòng, ý bảo nàng xử lý sạch sẽ người bên trong.

Thanh Văn cúi đầu, tỏ vẻ đã biết.

“..... Quy củ của hắn là “cứu một người, giết một người, giết một người, cứu một người”, cho nên người trong giang hồ dần dần liền xưng là “sát nhân danh y”. Thừa lúc tỳ nữ mang đồ ăn lên, Đông Phương Bất Bại nói với người bên cạnh.

“Nga!” một tiếng, Âu Dương Minh Nhật nói: “Người này xem ra cũng thật thú vị.”

Lại tùy ý hàn huyên vài câu, đợi đồ ăn dọn xong, hai người ăn ý ngừng nói chuyện với nhau, bắt đầu dùng bữa.

15. Chương 15

Có người bên cạnh cùng dùng bữa, Đông Phương Bất Bại ăn nhiều hơn một chút so với ngày thường.

Dùng bữa xong, tỳ nữ dọn bát đĩa trên bàn đi, hai người lại ngồi trước bàn một hồi.

Đông Phương Bất Bại chợt nhớ ra phần lớn thời gian người này đều ở trong viện tử, không khỏi đề nghị: “Buổi chiều rảnh rồi, ngươi có muốn đi dạo trên nhai?”

“Cũng tốt. Thật không biết phong cảnh trên Hắc Mộc Nhai này như thế nào.” Âu Dương Minh Nhật gật đầu với y, hơi hơi lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

“Tất nhiên là không tồi” Ung dung cười, Đông Phương Bất Bại đứng dậy, “Đi ngay bây giờ?”

“Ân” Âu Dương Minh Nhật cũng đứng lên.

Sóng vai bước ra ngoài viện, Âu Dương Minh Nhật thưởng thức phong cảnh xung quanh, thuận miệng hỏi: “Ngươi đường đường là giáo chủ đứng đầu một giáo, sao lại ở tại một viện tử hẻo lánh như vậy?”

“Nơi này không tốt sao?” Nghiêng đầu nhìn về phía hắn, Đông Phương Bất Bại nói.

Cười lắc lắc đầu, Âu Dương Minh Nhật tiếp tục cùng y đi về phía trước.

Đông Phương Bất Bại lại đột nhiên dừng lại chăm chú nhìn hắn, một lát sau mới sâu xa nói: “Viện này là nơi ta ở ngay từ khi mới lên Hắc Mộc Nhai, nhiều năm như vậy, cũng chỉ trùng tu lại một lần”

Bị y nhìn chăm chăm, ánh mắt mang theo chút thần sắc phức tạp, Âu Dương Minh Nhật chỉ thấy trong lòng sinh ra chút cảm giác kỳ quái. Bước lên phía trước, ly khai khỏi tầm mắt của y, lúc này mới hỏi một câu, “Vì sao?”

Câu hỏi của hắn thật nhẹ nhàng, hiển nhiên là không quá để ý đến đáp án. Nhưng Đông Phương Bất Bại lại trả lời thật sự nghiêm túc, “Ta đang đợi tin tức của một người”

Tin tức của một người?

Nghe ngữ khí y nghiêm nghị, Âu Dương Minh Nhật liếc mắt, “Người đã đợi được chưa?”

Gọi lên khoe môi liếc hắn một cái, Đông Phương Bất Bại không đáp mà nói tiếp: “Lại đi lên phía trước là Thành Đức điện; phía bên trái là nơi các phân đường xử lý sự vụ bên cạnh võ trường; hướng bên phải trừ bỏ một vài viện tử rời rạc, phần còn lại là hậu sơn. Người muốn đi hướng nào?”

Trầm ngâm một lát, Âu Dương Minh Nhật chỉ hướng bên phải, “Vây đến hậu sơn ngắm cảnh một chút!”

“Có cần ta mang chút rượu qua cùng thưởng cảnh?” Nhắc chân chuyển hướng, Đông Phương Bất Bại hỏi.

Âu Dương Minh Nhật vốn đang ngắm nhìn cảnh sắc hai bên đường, lúc này vừa nghe y nói, không khỏi thu hồi ánh mắt, tựa tiểu phi tiểu nhìn về phía y.

“Sao vậy?” Nhìn biểu tình của hắn, Đông Phương Bất Bại khó hiểu hỏi, thấy hắn chăm chăm nhìn chính mình không đáp, không khỏi nhăn mày, “Người cười gì?”

“Ta cũng không dám cùng người uống rượu” Thấy y truy vấn, Âu Dương Minh Nhật lúc này mới mỉm cười bỏ lại một câu.

Lời này mặc dù không đầu không đuôi, nhưng Đông Phương Bất Bại cũng hiểu được hắn ám chỉ cái ngày uống rượu trên mái nhà.

Nghĩ lại mình uống rượu rồi dựa vào người hắn ngủ thẳng đến tận trưa, hai bên tai Đông Phương Bất Bại không khỏi nổi lên chút mẩn đỏ ửng.

Vừa ngẩng đầu, lại nhìn thấy bàn tay thon dài tựa ngọc của người phía trước, nhớ lại ấm áp ngày đó còn tồn tại trong lòng bàn tay, Đông Phương Bất Bại nhẹ cong môi, ánh mắt càng trở nên sâu thẳm.

Đi được mười bước, thấy người vẫn chưa đuổi kịp, Âu Dương Minh Nhật nghĩ hắn tại mình trêu ghẹo mà sinh hờn giận, không khỏi quay đầu lại nói: “Cũng chỉ là nói đùa với Đông Phương giáo chủ một chút, nếu người muốn uống rượu, ta tự nhiên sẽ phụng bồi.”

“Ta keo kiệt như vậy sao?” Thấy người đang đi ngày càng xa kia đột nhiên quay đầu lại, nhìn về mặt hắn ôn hòa đầy ý cười chờ mình, Đông Phương Bất Bại hạ mi giấu đi ánh sáng sâu thẳm nơi đáy mắt, sau đó cười đáp lại bước qua.

Ánh mắt đảo qua bàn tay hắn, Đông Phương Bất Bại đầu ngón tay hơi động, lại lập tức khẽ nắm thành quyền, lại cùng hắn vui đùa: “Người nhắc lại như vậy, ta làm sao còn dám uống rượu?”

“Nga?” Âu Dương Minh Nhật gầy gầy sợi kim tuyến, “Người sợ say như lần trước sao?”

Phiêu mắt liếc hắn, Đông Phương Bất Bại giương mi, cổ tình nghiêm mặt nói: “Tất nhiên, nếu say rồi, người bỏ ta một mình ở hậu sơn thì làm sao bây giờ? Đến lúc đó, giáo chúng không tìm thấy giáo chủ sẽ rất không ổn a.”

“Nguyên lai trong mắt Đông Phương giáo chủ ta là người như thế?” Âu Dương Minh Nhật cũng hòa theo, nghiêm túc nói.

Hai người nhìn nhau, cùng nở nụ cười.

Nghĩ nghĩ, Đông Phương Bất Bại lại nói: “Không bằng cho người qua sắp xếp một chút, thừa dịp hôm nay thời tiết không tệ, chúng ta tới hậu sơn ẩm trà, thuận tiện cùng chơi mấy ván cờ?”

“Nghe cũng không tồi” Âu Dương Minh Nhật đồng ý.

Càng đi tới hậu sơn, cây cỏ bốn phía lại càng tươi tốt.

Hai người sóng vai cùng đi, yên lặng không nói. Âu Dương Minh Nhật thưởng thức phong cảnh, bàn tay không quên bắt đầu quán quân sợi kim tuyến: “Vậy nhưng, lấy thân phận của người quả thật không nên tùy tiện uống rượu trước mặt người khác.”

“Người quan tâm ta?” Nghe hắn nói như vậy, Đông Phương Bất Bại nở nụ cười, “Người trong giang hồ gọi ta là ma đầu, đều muốn mau chóng diệt trừ. Như vậy, nếu lần trước khi ta say rượu, người nên nhân cơ hội giết ta, như vậy có thể vì giang hồ trừ hại, còn có thể nổi danh khắp thiên hạ.”

Lời y nói mặc dù nghe như tùy ý, ý cười trên mặt cũng nồng đậm không thay đổi, thế nhưng nói xong câu vừa rồi, bàn tay lại không tự giác cầm lấy ngọc sức đeo bên hông.

“Chuyện đó có quan hệ gì với ta? Âu Dương Minh Nhật tương giao với người, thấy thuận mắt là được.”

Nghe ngữ khí ngạo nghễ trong lời nói, Đông Phương Bất Bại hơi giương mi, trong mắt tràn ngập ý cười: “Vậy Minh Nhật trong lòng đã đem tại hạ trở thành bằng hữu?”

Thấy y đột nhiên thay đổi cách xưng hô, Âu Dương Minh Nhật hơi liếc mắt qua nhưng cũng không có ý kiến gì, ngược lại lên tiếng, “Tất nhiên.”

“Như vậy khi nói chuyện với ta Minh Nhật cũng bỏ hai chữ “giáo chủ” đi! Nếu không ta cũng không thấy thoải mái” Đông Phương Bất Bại nhân cơ hội nói.

“Được” Âu Dương Minh Nhật đáp ứng.

“Thuộc hạ bái kiến giáo chủ!”

Hai người vừa cười vừa nói đi về phía hậu sơn, một trung niên nam tử đột nhiên đi tới.

“Giả Đường chủ, có chuyện gì?” Ý cười trên mặt nháy mắt thối lui, thậm chí hơi mang một tia sắc bén, Đông Phương Bất Bại nhìn người quỳ trước mặt, trầm giọng.

Đông Phương Bất Bại không cho phép, Giả Bố tất nhiên cũng không dám đứng lên, quỳ trên mặt đất đáp: “Hồi giáo chủ, sổ sách ghi chép năm nay từ các phân đàn khắp nơi đã thu về đầy đủ, giáo chủ hiện tại lúc nào cũng có thể xem xét.”

Tà mắt liếc hẩn một cái, Đông Phương Bất Bại quay sang nhìn biểu tình người bên cạnh.

“Người nếu vội liền không cần tiếp tục đi cùng ta” Nhìn người trước mắt, Âu Dương Minh Nhật thần nhiên nói.

“Việc này để mấy ngày nữa cũng được, người lui xuống trước đi” Đông Phương Bất Bại liếc mắt nhìn Giả Bố, mang theo chút cảnh cáo.

Ngày Đoan Ngọ trước đó không phải sau khi xem xét, giáo chủ hạ lệnh tất cả các đường chủ phải thu hồi sổ sách chuyển tới trong giáo sao?

Cố gắng nhớ lại, Giả Bố không nhìn thấy được ánh mắt cảnh cáo lạnh lùng, còn nhỏ giọng nhắc nhở: “Giáo chủ, sổ sách đó là ghi chép của toàn bộ các đàn chủ các phân đàn của thần giáo trong giáo chuyển về.”

“Làm càn! Bốn tọa còn cần người nhắc nhở?” Đông Phương Bất Bại nhất thời nổi giận.

“Thuộc hạ không dám” Nghe khẩu khí tức giận của giáo chủ, Giả Bố một bên tạ tội, một bên tự trách mình lẩm miệng.

Ánh mắt quét tới người bên cạnh, Đông Phương Bất Bại nâng tay lên, rút cuộc lại hạ xuống, vung tay với người đang quỳ dưới đất, “Người lui xuống trước, bốn tọa sẽ đi sau”

Tuy rằng trong lòng buồn bực tại sao hiện tại giáo chủ lại muốn đi, nhưng Giả Bố cũng không dám lại tùy tiện mở miệng, đáp ứng vài tiếng rồi nhanh chóng lui xuống.

Đông Phương Bất Bại nhìn về phía Âu Dương Minh Nhật, hơi mấp máy môi, đang muốn mở miệng lại nghe hắn nói

“Có việc thì đi đi! Ta tự mình đi dạo một chút rồi sẽ về”

“Được, vậy lần sau lại cùng ngươi đi dạo” Đối mặt với hắn, sắc mặt Đông Phương Bất Bại không còn lạnh lùng, nghĩ nghĩ một chút lại nói, “Buổi tối trong giáo có tiệc rượu, ngươi có muốn đến không?”

“Không” Âu Dương Minh Nhật cự tuyệt.

“Ta đi trước. Ngươi đi thẳng trước mặt sẽ đến hậu sơn, nếu cần gì thì phân phó giáo chúng trên nhai lo liệu là được” Nói xong, Đông Phương Bất Bại lại lấy ra một khối mộc bài màu đen đưa qua cho hắn.

Thuận tay tiếp nhận nhìn một hồi, Âu Dương Minh Nhật giương mắt hỏi: “Đây là gì?”

“Hắc mộc lệnh, có thứ này ngươi có thể tùy ý đi mọi nơi trên Hắc Mộc Nhai” Đông Phương Bất Bại giải thích xong, liền xoay người rời đi.

“Hắc mộc lệnh?” Thấy người nọ ngay cả cơ hội từ chối cũng không cho mình, Âu Dương Minh Nhật đành phải nhận lấy khối Hắc mộc lệnh kia.

Đường đi tới hậu sơn mặc dù có chút hẻo lánh, nhưng ngẫu nhiên cũng có một số giáo chúng đi qua nơi đó.

Nhìn thấy nam tử một thân kim y thong thả bước đi trong khu rừng loang lổ ánh sáng, phảng phất giống như một trích tiên lưu lạc nơi trần thế, ai cũng không khỏi vô thức ngoái đầu nhìn thêm vài lần, nhưng không ai dám tiến lên quấy rầy.

Cũng bởi trong rừng có không ít các loại dược thảo quý hiếm khó gặp, khiến cho Âu Dương Minh Nhật không khỏi lưu lại thêm để xem xét.

Chờ đến khi ra khỏi cánh rừng, tịch dương đã phần nào ngả về phía tây.

Âu Dương Minh Nhật đi phía trước vài bước, một trận gió núi thổi đến, không khỏi khiến hắn nheo mắt.

Đứng một hồi, Âu Dương Minh Nhật đi tới trước một tảng đá khá bằng phẳng, nâng tay áo phất sạch đi bụi trên đó, rồi ngồi xuống.

Mà ở một nơi khác, Đông Phương Bất Bại một thân hàn ý lạnh lẽo đã đến phòng nghị sự ở phía sau Thành Đức điện.

“Thuộc hạ bái kiến giáo chủ!”

Mười vị đàn chủ của các phân đàn đã chờ sẵn trong phòng nhìn vẻ mặt đông lạnh của giáo chủ đại nhân, không khỏi nhìn về phía Giả đường chủ – người vừa đi mời giáo chủ đại nhân về.

Giả Bồ đảo đảo mắt trốn tránh, cúi đầu xuống.

“Mời bốn tọa đến đây khẩn cấp như vậy a. Vậy bốn tọa phải hảo hảo xem thật cẩn thận sổ sách năm nay đưa về để không phụ lòng các vị đàn chủ” Đông Phương Bất Bại vung tay áo ngồi xuống ghế chủ vị.

Oan uổng a! Bọn họ đâu có khẩn cấp? Bọn họ có thể chờ a!

Nghe thanh âm mang theo chút trào phúng cùng tức giận, các đàn chủ trong lòng run lên, tất cả ánh mắt đều trừng trừng nhìn về hướng Giả Bồ.

“Còn ngại ra đó làm gì? Các người làm bốn tọa phải lập tức tới đây, còn có thể ngăn người ở đó” Nắm chặt tay vịn của chiếc ghế, Đông Phương Bất Bại trầm giọng nói.

“Thuộc hạ không dám!”

Mọi người lập tức đứng dậy, trao đổi bằng ánh mắt, một người đi lên trước, cầm phần sổ sách của mình trên bàn đi lên trước mặt giáo chủ đại nhân.

Đông Phương Bất Bại mặc dù sắc mặt vẫn không thể gọi là tốt, nhưng nếu sổ sách đưa lên không có vấn đề gì thì cũng sẽ không bị khó xử.

Ngược lại, nếu sổ sách của mấy phân đàn được đem lên xảy ra vấn đề, Đông Phương Bất Bại so với ngày trước còn nghiêm khắc hơn, trực tiếp đưa người vào Hình đường.

Chờ xem xong toàn bộ sổ sách của các phân đàn qua một lần, lại nghe bọn họ trình bày sự vụ trọng đại trong phân đàn, mặt trời cũng đã gần xuống núi.

“Tốt lắm, nếu không có chuyện gì nữa thì các người lui xuống đi! Ngày mai đều phải trở về, tiệc rượu đêm nay nên vui đùa cho tận hứng”

“Dạ, đa tạ giáo chủ quan tâm. Thuộc hạ cáo lui!”

Đông Phương Bất Bại lên tiếng, các đàn chủ nhanh chóng đứng dậy, sau đó thả lỏng biểu tình lui ra ngoài.

Nâng tay xoa xoa ấn đường, Đông Phương Bất Bại cũng đứng lên, bước ra ngoài.

16. Chương 16

Đi tới cửa viện tử, Đông Phương Bất Bại không bước vào mà đi tới phía trước vài bước, nghiêng đầu nhìn thoáng qua khung cảnh bên trong cánh cửa rộng mở của viện tử bên cạnh.

“Công giáo chủ!” Thấy người đến, Thanh Văn chào một tiếng, đến khi thấy rõ người tới lại nhanh chóng sửa lại.

“Không vào bên trong hầu hạ còn đứng chỗ này làm gì?” Thấy người đứng sau cánh cửa, Đông Phương Bất Bại hơi tức giận trách mắng.

“Hồi giáo chủ, công tử còn chưa trở về, thuộc hạ thấy trời cũng sắp tối, cho nên ra nhìn xem.” Thân mình run lên một chút, Thanh Văn lập tức giải thích.

“Còn chưa trở về sao?” Thầm nói, Đông Phương Bất Bại nhìn nàng, “Là sau khi hấn ra ngoài cùng ta vẫn chưa trở lại, hay là đã về rồi nhưng lại ra ngoài?”

“Vẫn chưa quay về.” Thanh Văn nhanh chóng đáp.

Nghe vậy, Đông Phương Bất Bại chắc chắn không phải hấn rời đi, thoáng yên tâm, sau đó xoay người đi về phía hậu sơn.

“Đông Phương huynh đệ, ta còn đang chuẩn bị đi tìm người, không ngờ người đã đến.”

Thấy người đang tới, Đông Phương Bất Bại dừng bước, “Đồng đại ca có việc gì?”

“Tiệc phía tiền điện đã chuẩn bị tốt, ta tới mời người cùng qua đó.” Đồng Bách Hùng cười ha hả nói.

“Ta còn có việc, Đồng đại ca cứ đi trước.” Đông Phương Bất Bại phieu mắt nhìn về phía hậu sơn xa xa bên kia, rồi quay đầu nói với Đồng Bách Hùng.

“Có chuyện gì mà thôi, cũng được, vậy ta đây đi trước.” Hàng năm cùng đến yến tiệc với Đông Phương Bất Bại đã thành thói quen của Đồng Bách Hùng, lúc này thấy y bảo mình đi trước mới nhớ ra y đã là giáo chủ, cũng không cần thiết phải qua đó sớm. Nếu không, đến muộn hơn hấn thì chắc chắn không còn chỗ tốt.

“Ân.” Đông Phương Bất Bại thuận miệng lên tiếng, đi về phía trước vài bước rồi lại đột nhiên quay đầu nói: “Đồng đại ca, nếu muộn chút nữa ta còn không đến, người giúp ta tìm một cái cốc tùy tiện nói với bọn họ, không cần chờ ta.”

“Được.” Theo phản xạ đáp ứng, nói xong rồi Đồng Bách Hùng mới không khỏi sửng sốt.

Ý của Đông Phương huynh đệ là tửu yến Đoan Ngọ đêm nay có thể không tham dự?

Vừa mới nhớ tới phải đi hỏi nguyên do lại phát hiện người đã sớm không thấy bóng dáng, Đồng Bách Hùng than một tiếng, đành quay người rời đi.

Quanh quẩn một vòng quanh hậu sơn nhưng không nhìn thấy người, Đông Phương Bất Bại nghĩ nghĩ, nhớ lại lời mình nói lúc chiều, vì vậy liền đi về phía bìa rừng.

Ra khỏi cánh rừng, quả nhiên thấy người nọ ngồi ở vách đá.

“Tại sao còn ở đây?” Bước đến ngồi xuống cạnh hắn, lúc này Đông Phương Bất Bại mới hoàn toàn yên tâm.

“Ngồi ở chỗ này khiến tâm tình thả lỏng không ít.” Âu Dương Minh Nhật hơi ngửa đầu nói.

Bọn họ ngồi ở tảng đá cách miệng nhai không xa, gió đêm vù vù thổi bên tai, dường như chỉ cần mạnh thêm chút nữa là có thể thổi hai người đang ngồi sóng vai kia xuống vực.

Ngẩng đầu nhìn tầng mây đang từ từ chuyển động trên nền trời mờ tối, cùng hai, ba đốm sáng nho nhỏ vừa lóe lên, Đông Phương Bất Bại nhắm mắt, cảm thấy tâm tình mình quả thật đã tốt lên không ít.

Hai người lúc này tựa hồ không muốn nói chuyện, vì thế vẫn duy trì tư thế lặng lẽ ngồi cạnh nhau.

Sắc trời càng ngày càng tối, những đốm sáng xuất hiện trên màn trời cũng càng ngày càng nhiều.

“Không phải nói có dạ yến sao?” Đột nhiên như nhớ tới chuyện gì, Âu Dương Minh Nhật thu hồi ánh mắt, hỏi người bên cạnh.

Nghe đầu nhìn hắn một cái, Đông Phương Bất Bại lắc đầu nói: “Không muốn đi.”

“Giáo chủ không đi, thuộc hạ cũng không có ý kiến gì?” Nâng tay nhẹ vuốt sợi tóc, Âu Dương Minh Nhật nói.

“Có cố ý muốn gặp cũng phải chờ bọn họ có năng lực đứng lên đầu bốn tọa. Đúng rồi, người còn chưa

dùng bữa tối đúng không?” Ngạo nghệ buông một câu, Đông Phương Bất Bại lại hỏi.

“Chưa.” Âu Dương Minh Nhật trả lời.

“Người muốn ăn bánh tro không? Hay là ta đi lấy một ít bánh cùng hai vò rượu, chúng ta dùng luôn tại đây?” Nghĩ đến hôm nay là ngày Đoan Ngọ, Đông Phương Bất Bại nói.

“Người cũng chưa dùng?” Âu Dương Minh Nhật liếc mắt, lại nói, “Ta đi cùng người.”

“Không cần, ta sẽ trở lại nhanh thôi.” Thấy hắn không cự tuyệt, Đông Phương Bất Bại cười đứng lên.

Nhìn thấy bóng dáng y rời đi, khóe môi Âu Dương Minh Nhật cong cong mỉm cười, điểm chu sa giữa trán dường như phát ra tinh quang lấp lánh hơn, nổi bật trong không gian tối mờ.

Không đến nửa canh giờ, Đông Phương Bất Bại đã mang theo thực hạp cùng hai bầu rượu trở lại.

“Mới vừa làm xong, nếm thử chút.” Dem bầu rượu đặt sang một bên, Đông Phương Bất Bại mở thực hạp, đưa tới trước mặt người bên cạnh.

Một trận nhiệt khí cùng mùi hương thơm ngát nhẹ nhàng của bánh tro tỏa ra, Âu Dương Minh Nhật lấy khăn lau tay, lúc này cầm một cái bánh trong cái nhìn chăm chú của người ngồi cạnh.

Buông thực hạp xuống, Đông Phương Bất Bại nhìn người bên cạnh động tác tao nhã lột lá bánh, lộ ra bánh tro bóng loáng bên trong.

Đang muốn chờ hắn nếm thử rồi hỏi xem có hợp khẩu vị không, liền cảm nhận được nhiệt khí tỏa ra từ miếng bánh tro được bọc trong khăn tay đưa tới trước mặt, Đông Phương Bất Bại không khỏi có chút kinh ngạc nhìn hắn.

“Bánh tro có chút dính tay, người không cần phải tự lột vỏ.” Nói xong, Âu Dương Minh Nhật lại đưa miếng bánh tro đã lột hết vỏ đến trước mặt y.

Đông Phương Bất Bại lúc này mới phản ứng lại, tại y vừa rời vội vàng, trực tiếp mang bánh vừa làm xong từ trừ phòng đến, quên mất phải bỏ lá bánh trước.

“Àn?” Thấy y không nhận, Âu Dương Minh Nhật phát ra một tiếng nghi hoặc.

Đông Phương Bất Bại lúc này mới nhanh tay nhận lấy, sau đó đưa đến bên môi cắn một miếng.

“Nhân bánh bên trong là gì?” Chờ y nuốt xuống, Âu Dương Minh Nhật hỏi.

“Bên trong?” Cúi đầu nhìn miếng bánh đã cắn một góc trong tay, Đông Phương Bất Bại nói: “Hình như là táo.” Nói xong, lại duỗi tay đặt thực hạp trước mặt hắn, ý bảo hắn cũng ăn.

Cầm lấy một chiếc bánh nữa, Âu Dương Minh Nhật lột vỏ, cắn một miếng, thấy y nhìn mình, liền nói: “Cũng giống ngươi.”

Nghe vậy, Đông Phương Bất Bại tươi cười, “Có hợp khẩu vị của ngươi không?”

“Không quá ngọt, không tồi.” Âu Dương Minh Nhật trả lời.

“Nhân còn có vị mặn.” Nhắc nhở một câu, Đông Phương Bất Bại cũng không nhiều lời nữa.

Hương vị bánh tro không tồi, nhưng dù sao cũng là làm từ gạo nếp, không tốt cho tiêu hóa. Bởi vậy hai người ăn xong miếng bánh trong tay, lại ăn thêm một chiếc nữa liền không dùng tiếp.

Thấy người bên cạnh cầm khăn lau lau bàn tay, Đông Phương Bất Bại nói: “Có cần về tẩy rửa không?”

Âu Dương Minh Nhật nhìn về phía hai vò rượu y đặt một bên, “Ngay cả rượu ngươi cũng đã lấy đến đây rồi, ta hà tất phải làm mất hứng như vậy.” Nói xong đem khăn tay dính gạo nếp ném xuống vực.

“Vậy phải đa tạ ngươi cho ta mặt mũi.” Ném cho hắn một chén ngọc, Đông Phương Bất Bại nhắc vò rượu, thỏa mãn rót vào chén.

Giương môi cười, Âu Dương Minh Nhật nâng tay, một ngụm uống cạn rượu trong chén.

Hai người cứ như vậy ngươi một ly ta một ly, vị trí cũng chậm chậm từ sóng vai biến thành lưng tựa lưng.

Một vò rượu hết rất nhanh, Đông Phương Bất Bại lắc lắc vò rượu, tùy tay ném đi.

Nhắc lên một vò rượu khác, Đông Phương Bất Bại duỗi người quơ quơ vò rượu trước mặt hắn: “Còn muốn uống không?”

Nâng tay tiếp được vò rượu kia, Âu Dương Minh Nhật cũng đem cây tiêu tùy thân của mình đưa qua, “Uống rượu nhiều cũng không thú vị, không bằng ngươi thổi một khúc nghe đi.”

“Tại sao lại là ta thổi?” Đông Phương Bất Bại nhìn cây tiêu.

“Người nghe ta thối không thấy được, đành phải tìm người đến thối ta nghe.....” Âu Dương Minh Nhật thần nhiên nói, không khó phát hiện ra trong lời nói chứa chút phiền muộn.

Là, đang nói ta sao?

Thân mình chấn động, Đông Phương Bất Bại không dựa vào hắc, ngồi thẳng người tiếp lấy cây tiêu.

Khúc tiêu du dương kỳ ảo vang lên, biểu tình hai người quay lưng về phía nhau đều có chút hoài niệm.

Một bên thưởng thức khúc tiêu, một bên Âu Dương Minh Nhật nâng tay tự rót tự uống rượu.

Đoan Ngọ qua đi, Người trên Hắc Mộc Nhai phát hiện tâm tình giáo chủ càng ngày lại càng ... kém hơn, suốt ngày gương mặt lạnh khốc lạnh lẽo, khi nghị sự có người tranh chấp vài câu liền bị trực tiếp đánh ra khỏi Thành Đức điện.

Vì thế, tất cả giáo chúng cao thấp trong giáo đều nơm nớp lo sợ, một bên ở trong lòng mắng người làm giáo chủ tức giận, một bên thật tận lực cẩn thận điều chỉnh thái độ.

Ngay cả những oan gia ngày thường không đội trời chung cũng không dám tranh chấp gay gắt trong những ngày này, chỉ sợ giáo chủ chướng mắt một chương đánh bay hoặc ném thử tư vị bị tú hoa châm xuyên qua người.

Hôm nay, sau khi phát tiết một trận hỏa lớn ở Thành Đức điện, Đông Phương Bất Bại lưu lại đó một đồng người, một mình trở về viện tử.

Vừa vào cửa nhìn thấy người ngồi ở một góc viện, sắc mặt Đông Phương Bất Bại nhất thời biến đổi.

Hắn đến đây là muốn.....

Nghe thấy tiếng động, Âu Dương Minh Nhật đứng dậy phủi phủi vạt áo, nhìn người vừa bước vào cửa, nhớ tới vị đường chủ họ Đông hôm qua đến hỏi thăm, không khỏi nói: “Nhiều ngày nay tâm tình ngươi không tốt sao?”

Nhớ lại ngày Đoan Ngọ, Thanh Văn nói với y người này muốn rời khỏi Hắc Mộc Nhai, ánh mắt Đông Phương Bất Bại tối sầm lại, “Ta bề bộn nhiều việc, ngươi đến có việc gì sao?”

Đã nhiều ngày cơ hồ không thấy được người, hơn nữa rõ ràng lúc này y đã xử lý xong sự vụ trở về nghỉ ngơi, lại còn nói “bận” để từ chối, Âu Dương Minh Nhật không khỏi quan sát kỹ y, “Người đang tránh né ta?”

“Ta sao lại tránh né người.” Đông Phương Bất Bại bước hai bước tới gần hắn, phủ nhận.

“Người đến làm gì? Chào từ biệt sao?” Nghĩ tới việc hắn chủ động đến viện tử của mình chính là lúc muốn ly khai, Đông Phương Bất Bại mím môi, che giấu tiếng thở dài phiền muộn.

“Ta là thấy hương thơm mà đến.” Nâng ngón tay chỉ một gốc cây lông lách trắng nõn ẩn dưới tầng lá rậm bên chân mình, Âu Dương Minh Nhật nói, “Lần trước khi đến đây ta nhìn thấy trong vườn của người có một gốc u linh thảo hiếm thấy, hôm nay ngửi được mùi thơm, đoán nó hẳn là đã nở, vì thế liền lại đây.”

Nghe được không phải hắn nói muốn rời khỏi, sắc mặt Đông Phương Bất Bại cũng tốt lên một chút. Nhưng lo rằng một lát hắn nhớ ra mà nhắc tới, vì vậy sau khi quét mắt qua nụ hoa hơi hơi rủ xuống, gốc cây xinh đẹp phát ra ánh sáng mê người liền nói: “Ta mệt mỏi, đi nghỉ trước, người cứ tự nhiên đi!” Nói xong đi vội về phía phòng mình.

“Đợi lát nữa dùng ngọc thiện trước rồi nghỉ.” Âu Dương Minh Nhật cố ý hỏi.

“Không cần, người cứ dùng đi!” Nói xong, Đông Phương Bất Bại đã gần tới cửa phòng.

Nhìn bước chân hơi vội vàng dồn dập của y, Âu Dương Minh Nhật khe khẽ cau mày, trong mắt lướt qua một chút nghi hoặc, lại nhìn u linh thảo đang nở rộ dưới chân, tựa hồ tâm tình không còn vui vẻ như vừa rồi.

Ở trong vườn ngay người một hồi, Âu Dương Minh Nhật liền rời đi.

17. Chương 17

Trên Hắc Mộc Nhai, viện tử của giáo chủ được mọi người nhất trí thầm công nhận là cấm địa, ngày thường nếu không có chuyện gì thì không có mấy ai dám tùy ý lãng vãng qua đây.

Mà lúc này, trước cửa viện tử, có một nam nhân đang quỳ gối.

“..... Giáo chủ, thuộc hạ chỉ có một đứa con này, thỉnh giáo chủ khai ân, mời thần y Trại Hoa Đà cứu khuyến tử.”

“Làm càn!” Nhìn thấy người quỳ trước cửa viện tử cầu xin mình, Đông Phương Bất Bại hừ lạnh một tiếng.

Người trung niên đang quỳ trên mặt đất kia thân hình khẽ run rẩy, nhưng vẫn kiên trì khấn cầu, “Xin giáo chủ lưu tình thuộc hạ nhiều năm chuyên trách thành thật, mời Trại Hoa Đà cứu mạng khuyến tử.....”

“Mạc trưởng lão, bốn tọa phải nhắc nhở người, muốn cứu người thì đi thỉnh cầu Bình Nhất Chỉ, người tới chỗ bốn tọa thì được gì?” Đông Phương Bất Bại nhú mày.

Nếu hắn có thể cầu được Bình Nhất Chỉ thì sao còn phải đến gặp giáo chủ đại nhân a?

Mạc trưởng lão trong lòng không biết làm sao, nhớ rằng Vương Thành từng nói cho hắn biết vị “Trại Hoa Đà” giáo chủ dẫn về nhai có thể dễ dàng giải được kì độc trong cơ thể hắn, không khỏi cao giọng lại tiếp tục khẩn cầu, “Xin giáo chủ khai ân cứu người.....”

“Sao vậy?” Động tĩnh ngoài viện lớn như vậy, Âu Dương Minh Nhật cũng không có khả năng không nghe được, thấy nhiều lần nhắc đến mình liền đi ra.

Đông Phương Bất Bại quay đầu nhìn về phía hắn, còn chưa kịp nói gì, Mạc trưởng lão đã lên tiếng khẩn cầu trước

“Trại Hoa Đà, cầu xin người cứu nhi tử của tại hạ, nếu có thể cứu, chuyện gì tại hạ cũng có thể đáp ứng.”

Nhận thấy tinh thần nam nhân trung niên quỳ trên mặt đất không được tốt, ánh mắt Âu Dương Minh Nhật khẽ động, lại nói: “Quý tử cứu người của Trại Hoa Đà hẳn người cũng biết?”

Nghe ý tứ hắn tựa hồ tự tin có thể cứu người, Đông Phương Bất Bại đứng ở một bên cũng lên tiếng.

Mà Mạc trưởng lão nghe được lập tức ngẩng đầu lên đáp: “Tại hạ biết, nhi tử của ta sáng nay đột nhiên hộc máu hôn mê, hơn nữa hài tử năm nay mới năm tuổi, tuyệt đối không phải là ác nhân. Xin Trại Hoa Đà cứu lấy hài tử.”

Nói xong, nhớ tới đứa nhỏ trước đây của mình, Mạc trưởng lão lau khóe mắt.

“Người đứng dậy trước, ta cùng với người đi nhìn xem, nhưng cũng phải nói trước: hài tử mặc dù lúc này tuổi còn nhỏ, ta có thể cứu, nhưng nếu sau này hắn trưởng thành rồi lại phạm vào quy củ của ta, như vậy mạng của hắn ta sẽ thu hồi.” Quấn quanh sợi kim tuyến trong tay, Âu Dương Minh Nhật nói.

“Tại hạ nhất định ghi nhớ quy tắc của tiên sinh. Nhất định ghi nhớ!” Mạc trưởng lão đi lên, liên tục cam đoan.

“Người đi cùng không?” Âu Dương Minh Nhật hỏi người bên cạnh một câu.

Đông Phương Bất Bại gật đầu.

“Giáo chủ, mời! Trại Hoa Đà, mời!” Mạc trưởng lão làm động tác tay tỏ ý mời đi, lập tức đi lên phía trước

dẫn đường.

“Ta còn nghĩ người sẽ không đến.” Âu Dương Minh Nhật nói.

Hơi giật giật môi, nhưng Đông Phương Bất Bại không nói tiếp.

Rất nhanh, ba người tới viện tử của Mạc trưởng lão, trực tiếp vào một gian phòng đang đóng chặt.

“Thần y Trại Hoa Đà, đây là con ta.” Đưa người đến bên giường, Mạc trưởng lão nói.

Cửa sổ đóng chặt, trong phòng tràn ngập mùi thuốc đông y nồng đậm.

Đông Phương Bất Bại hơi nhíu mày.

“Hài tử này trước đây mới tám tháng đã chào đời, cho nên thân thể đứa nhỏ vẫn không tốt, nhưng nhờ đủ loại dược liệu bồi bổ, trừ việc có chút suy yếu ra thì cũng không làm sao. Ai ngờ mấy tháng nay, nó lại bắt đầu nôn ra máu, mỗi bao nhiêu đại phu cũng đều nói là cứu không được, ta chỉ có duy nhất đứa con này, hài tử nếu ”

“Mạc trưởng lão.” Thấy hấn lại bắt đầu bi thương, Đông Phương Bất Bại lên tiếng nhắc nhở.

Nhìn tiểu nhi tử nhắm mắt trên giường bộ dáng gầy gò, Mạc trưởng lão lập tức gạt lệ lui sang một bên, không dám lãng phí thời gian cứu trị.

Nghe hấn nói xong, Âu Dương Minh Nhật nâng sợi kim tuyến quần lên cổ tay đứa nhỏ, bắt đầu ngưng thần bắt mạch.

Cuối cùng cũng tìm được mạch đập mỏng manh tựa hồ ngay lập tức có thể biến mất, Âu Dương Minh Nhật chau mày, run tay thu hồi thiên cơ tuyến.

Một bên quần sợi kim tuyến một bên đánh giá đứa nhỏ thân mình quá mức gầy gò yếu ớt kia, trong mắt Âu Dương Minh Nhật lộ ra một tia khó xử.

Bệnh trạng của đứa nhỏ này thật ra có thể cứu trị, nhưng xét trạng huống hiện tại, châm cứu hoặc phương pháp nào mạnh bạo một chút đều không thể sử dụng.

Thấy hấn chẩn mạch xong không có hành động gì, cũng không nói, trong mắt Mạc trưởng lão dâng lên tuyệt vọng, “Vậy..... là..... vậy là không thể.....”

Liếc hẩn một cái, Âu Dương Minh Nhật nói: “Nếu người sớm đi tìm ta, hiện tại.....”

“A ”

Âu Dương ngày mai còn chưa nói xong, Mạc trưởng lão đã bị thương quá độ ngã gục xuống.

“Cứu không được thì quên đi, không cần nghĩ nhiều.” Thấy hẩn nhìn người ngã gục xuống kia mà nhăn mày, Đông Phương Bất Bại nói.

“Ta chỉ là muốn nói hiện tại cứu đứa nhỏ này sẽ thêm chút phiền toái, sao hẩn lại không kiên nhẫn vậy chứ?” Nói xong, Âu Dương Minh Nhật đi đến trước bàn, cầm bút bắt đầu viết phương thuốc.

Ngây người một chút, Đông Phương Bất Bại hơi cong môi dưới, cho người đến nâng Mạc trưởng lão rời đi.

“Kia tính mệnh hài tử đều yếu ớt, thật sự còn có thể cứu?” Đến cạnh bàn nhìn hẩn viết phương thuốc, Đông Phương Bất Bại hỏi.

Đưa phương thuốc cho y, Âu Dương Minh Nhật lấy từ trong tay áo ra một bình sứ, đổ ra một viên thuốc tròn, đi đến giường nhét vào miệng đứa nhỏ, một bên nói: “Trước hết dùng Hồi hồn đan giữ lấy hơi thở của đứa nhỏ, rồi dùng phương thuốc ta đưa chậm rãi điều trị, khỏe thêm một chút mới có thể bắt đầu trị liệu.”

Đem phương thuốc giao cho thuộc hạ xử lý, Đông Phương Bất Bại đi qua, “Nghe thật phiền toái.”

Âu Dương Minh Nhật gật đầu, “Quả là rất phiền toái, ta có thể cần để đứa nhỏ này bên người chú ý nhiều, Đông Phương sẽ không để ý ta ở lại đây mấy tháng chứ?” Vừa nói vừa đưa bình sứ trong tay cho y.

Nghe hẩn nói như vậy, Đông Phương Bất Bại đột nhiên cảm thấy đứa nhỏ trên giường nhìn cũng tương đối thuận mắt, trên mặt lộ ra ý cười, tiếp nhận bình sứ trên ghẹo nói: “Vậy đây là Trại Hoa Đà hồi lộ bổn tọa?”

“Nga? Nguyên lai giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo cũng nhận hồi lộ?” Thấy tâm tình y tốt lên trong nháy mắt, Âu Dương Minh Nhật lại nhìn y thêm chăm chú, nói.

Đem bình sứ để vào vạt áo trước ngực, Đông Phương Bất Bại cũng không nói tiếp, nhưng sắc mặt thần thanh khí爽 kia rõ ràng không thể so sánh với mấy ngày trước.

Âu Dương Minh Nhật quan sát sắc mặt hài tử trên giường một lúc, thấy hơi thở của đứa nhỏ dưới tác dụng của đan dược đã dần ổn định, liền yên tâm.

“Đợi đến khi đứa nhỏ này uống xong chén thuốc đầu tiên ta kê, cho người đưa đến viện tử của ta.” Âu

Dương Minh Nhật lần cuối dù xét mạch tượng của hài tử rồi nói.

“Được, ta sẽ phân phó bọn họ.” Mặc dù không biết tại sao hắn lại quan tâm đứa nhỏ này như vậy, Đông Phương Bất Bại vẫn như trước gật đầu.

“Nhìn đứa nhỏ này làm cho ta nhớ đến chính mình trước đây.” Âu Dương Minh Nhật đột nhiên thấp giọng nói, sau đó cười cười ra khỏi phòng.

Hắn trước đây?

Nhìn thoáng qua hài tử trên giường, ánh mắt Đông Phương Bất Bại lóe lên, lập tức cũng đi ra ngoài.

Hai người đi cách nhau nửa bước, hướng về phía viện tử, dọc theo đường đi không ai lên tiếng.

Đi tới viện tử của mình, Âu Dương Minh Nhật lại đột nhiên đứng ở cửa, gọi một tiếng, “Đông Phương Bách.”

Thanh âm trầm thấp nhẹ nhàng phiêu đến chỗ Đông Phương Bất Bại lại làm y cứng người sững sờ tại chỗ.

“Người.....nói gì?” Một lát sau, Đông Phương Bất Bại mới gắt gao nhìn bóng dáng hắn, gắng gượng hỏi lại.

“Đông Phương Bách.” Âu Dương Minh Nhật quay đầu lại, khóe môi khẽ giương lên, nhắc lại rõ ràng từng chữ.

Hắn đã biết?

Đông Phương Bất Bại ngây ngẩn cả người, không nói nên lời thứ cảm giác chớp mắt thoáng qua trong lòng là thứ gì.

18. Chương 18

Khóe môi động động, mất nửa ngày Đông Phương Bất Bại mới phát ra thanh âm khàn khàn, “Người làm sao biết được?”

Nâng ngón trỏ điểm nhẹ lên khóe mắt của mình, ngữ khí Âu Dương Minh Nhật có chút trêu đùa: “Người đã quên? Ta biết xem tinh tượng.”

Nhìn nụ cười nhàn nhạt trên môi hắn, tâm tình Đông Phương Bất Bại cũng bình tĩnh xuống, bàn tay nắm chặt cũng dần buông lỏng ra.

“Không vào sao?” Nói xong, liếc y một cái, Âu Dương Minh Nhật liền đi vào trong viện.

Nhấc chân theo vào, thấy hắn không vào phòng mà ngồi ngay bên ngoài viện tử, Đông Phương Bất Bại cũng liền qua đó, ngồi xuống bên cạnh.

Nghe thấy âm thanh trong viện, Thanh Vân từ trong phòng đi ra, “Giáo chủ, công tử.” Hành lễ xong, lại vào trong phòng bưng ra chút trà bánh, rút cho mỗi người một chén rồi lui sang đứng một bên.

Phiêu mắt nhìn nàng một cái, Đông Phương Bất Bại khẽ phất tay.

Thấy vậy, Thanh Vân hơi khom người, lập tức lui xuống.

Hai người ngồi trước bàn đá, không uống trà cũng không nói chuyện với nhau, trong viện nhất thời có chút yên tĩnh.

Sau một lát, Đông Phương Bất Bại nhìn người bên cạnh, cuối cùng nhin không được mở miệng trước, “Ngươi.....mấy năm qua có khỏe không?”

Ánh mắt Âu Dương Minh Nhật dừng ở sợi kim tuyến trong lòng bàn tay, chỉ “Ân” một tiếng.

“Ngươi.....” Bàn tay đặt trên đầu gối động động vài cái, rõ ràng trong lòng có rất nhiều điều muốn hỏi, hai cánh môi Đông Phương Bất Bại mấp máy, lại chỉ phun ra một tiếng “Ngươi”.

Khẽ quay đầu đi nhìn về phía y, Âu Dương Minh Nhật hỏi: “Ngươi đã sớm nhận ra ta?”

“Phải” Đông Phương Bất Bại gật đầu, thấy mi tâm hắn hơi cau lại, tựa hồ mang theo chút hờn giận, vì thế lại hạ mắt nói: “Chỉ là có chút không chắc chắn.”

“Nếu không chắc chắn vì sao không đến hỏi ta?” Thấy tầm mắt y trốn tránh, ngữ khí Âu Dương Minh Nhật không khỏi mang theo chút sắc bén.

Nếu hắn không làm rõ, chẳng lẽ người này cứ ôm cái lý do “Không xác định” này để cả đời không chịu nhận thức hắn.

Âu Dương Minh Nhật từ trước đến nay vốn lạnh nhạt nghĩ đến điều này, trong mắt lướt qua một tia không vui.

“Ta.....” Nghe ngữ khí hần như vậy, Đông Phương Bất Bại ngẩng đầu, lại không biết giải thích như thế nào, trong lòng lo lắng hần vì vậy mà giận mình, nắm tay trên đầu gối không tự giác dùng thêm lực.

Nhìn thấy người ngày thường khí thế bá đạo, lúc này mím môi nhìn mình mang theo vài phần không biết làm sao, Âu Dương Minh Nhật khẽ than một tiếng trong lòng. Mặc dù khó hiểu vì sao y không nhận mình, nhưng khi ánh mắt nhìn về phía nắm tay y, lại không khỏi vươn tay ra nắm lấy.

Mở bàn tay nắm chặt của y ra, thấy lòng bàn tay trắng nõn đã bị móng tay y đâm ra hai vết thương nhỏ, Âu Dương Minh Nhật bất mãn liếc y một cái, lập tức kéo y vào phòng.

Đông Phương Bất Bại mặc hần lôi kéo, ánh mắt dừng ở bàn tay đang nắm lấy cổ tay mình.

Lấy được bồi lên vết thương rồi băng bó xong, Âu Dương Minh Nhật bỗng nhiên đưa tay ôm lấy y.

Đông Phương Bất Bại trong lòng kinh hãi, nhưng cũng không kháng cự.

“Ta nghĩ nơi này chỉ có một mình Âu Dương Minh Nhật ta, không ngờ lại có thể gặp được người.”

Ngữ khí mặc dù vẫn thản nhiên như ngày thường, vậy mà Đông Phương Bất Bại lại nghe ra được từ trong đó một chút vui sướng.

Nhớ lại ngày ấy dưới chân Hắc Mộc Nhai nhìn hần một thân tịch liêu thối tiêu trong viện tử, bản thân rõ ràng đã xác định là hần nhưng vẫn không nói, không khỏi tức giận chính mình.

Cảm thụ được ấm áp thản nhiên từ trên người hần truyền tới, Đông Phương Bất Bại hơi nheo mắt, đôi tay ôm lấy thắt lưng hần.

Âu Dương Minh Nhật từ trước đến nay không thích thân cận với người khác, lần này bởi vì tìm được hảo hữu khi còn nhỏ, nhất thời vui sướng mới có thể như vậy.

Một lát sau, hần buông người trong ngực ra, giọng nói mang theo chút trêu chọc: “Người không phải nên giải thích cho ta, vì sao người của một bang phái gì đó bây giờ lại biến thành giáo chủ trước mặt ta? Vì sao lại đổi tên là Đông Phương Bất Bại?”

Rời đi cái ôm mang theo lo lắng cùng hương thảo được nhàn nhạt, trên mặt Đông Phương Bất Bại không khỏi lộ ra một tia mất mát, nghe hần nói, liền giải thích: “Năm đó là ta không nói rõ ràng với người, nơi ta ở từ lúc đó đến giờ vẫn là Nhật Nguyệt thần giáo.” Nói xong, thấy hần cũng không có dấu hiệu tức giận, không khỏi yên tâm hơn.

“Về phần tên, ta cũng không sửa. Bởi vì trước kia ở trong giang hồ giao thủ với người khác chưa bao giờ thất bại, cái danh “Bất Bại” liền cứ như vậy truyền đi, vậy nên cho tới giờ cũng không ai nhớ rõ tên của

ta.” Nói đến đây, ánh mắt Đông Phương Bất Bại lóe lên một mặt ngạo nghễ.

“Thì ra là vậy.” Âu Dương Minh Nhật gật đầu.

Nói xong, Đông Phương Bất Bại cảm thấy hơi khát, vì vậy liền đưa tay muốn rót trà.

Nhìn thấy vải trắng cuốn trên tay y, Âu Dương Minh Nhật làm sao để y động thủ, nhanh tay cầm lấy bình trà trước, rót một chén đưa đến trước mặt y, cũng rót cho chính mình một chén.

Mang trà lên uống một ngụm, Đông Phương Bất Bại cảm thấy hương vị trà hôm nay rất ngọt ngào, lại uống thêm hai ngụm mới buông chén.

“Năm ấy tại sao ngươi đột nhiên biến mất?” Một lát sau, Đông Phương Bất Bại nhìn về phía người bên cạnh.

Âu Dương Minh Nhật đương nhiên biết y đang hỏi chuyện gì, vì thế nói: “Lúc trước vài ngày không đợi được ngươi, ta nghĩ ngươi hẳn là có việc, nên cũng không để trong lòng. Chỉ là sau đó, buổi tối trời có mưa lớn, Thính Phong Hiên bị sét đánh sập, đến khi dựng lại như cũ thì không thể liên hệ với ngươi được nữa.”

Vậy ra không phải là hắn không để ý tới mình nữa, Đông Phương Bất Bại lộ ra nụ cười, lại hỏi: “Vậy tại sao ngươi lại đột nhiên đến Bình Định châu?”

“Chắc tại nhân duyên đi!” Âu Dương Minh Nhật nói, hơi mang theo chút cảm thán.

Thấy hắn không muốn nói chuyện, Đông Phương Bất Bại cũng không hỏi nhiều, lại cười nói: “Hôm nay ngươi và ta gặp lại, không bằng ta cho ngươi mang lên một bàn tiệc chúc mừng?”

Thấy hắn khoe môi giương nhẹ, cả gương mặt tuần mỹ lộ ra nụ cười sung sướng thỏa mãn, đương nhiên Âu Dương Minh Nhật sẽ không cắt đứt hưng trí của y, gật đầu đáp ứng.

Phân phó Thanh Văn đi chuẩn bị, hai người tiếp tục ở trong phòng tán gẫu.

Có lẽ bởi vì đã lâu không liên hệ, hai người vốn không nói nhiều lúc này lại trò chuyện không ngừng, trong phòng thỉnh thoảng còn có thể truyền ra tiếng cười trầm thấp.

Khi Thanh Văn đi tới cửa không khỏi có chút kinh ngạc, do dự một lát mới khẽ khàng gõ cửa xin chỉ thị: “Giáo chủ, tiệc rượu đã chuẩn bị tốt, đặt ở nơi này hay.....”

Mắt thấy sắc trời đã có chút tối ngoài cửa, Đông Phương Bất Bại nói: “Đặt trong đình viện của bốn tọa.”

“Dạ!” Thanh Vân lên tiếng rồi lui xuống.

“Đi thôi! Chúng ta qua đó vừa ăn vừa nói chuyện.” Đông Phương Bất Bại đứng dậy, duỗi tay về phía hắn.

Cầm tay mượn lực đứng lên, Âu Dương Minh Nhật cùng hắn đi tới viện tử bên cạnh.

Đi tới ao sen trong viện, Đông Phương Bất Bại nghiêng đầu cười nhìn về phía hắn, “Nhìn hoa sen này, người có cảm thấy nó giống tuyết liên?”

“Người còn nhớ rõ.” Âu Dương Minh Nhật cũng cười, nâng nhẹ tay vuốt sợi tóc mơ hồ nhớ lại mình đã từng nói với y rằng muốn ngắm hoa sen.

“Đáng tiếc hoa này lại mau tàn.” Đông Phương Bất Bại nhìn về phía ao sen.

“Sang năm còn có thể nở rộ.” Âu Dương Minh Nhật nói.

Nghe nói vậy, Đông Phương Bất Bại chuyển đường nhìn lên người hắn, ánh mắt chợt tối.

Sang năm? Sang năm người này còn có thể cùng hắn đến đây thưởng thức một trì hoa sen không?

“Đi thôi! Qua dùng bữa.” Trong lòng quyết định phải giữ được người này bên người, Đông Phương Bất Bại hạ mắt thu lại quang mang vừa chợt lóe trong mắt, nhắc chân đi về phía đình viện bên trái.

Lại quét mắt nhìn qua liên trì, Âu Dương Minh Nhật cũng theo qua.

Hai người ngồi xuống, sau đó cũng không khách sáo, cầm đĩa lên bắt đầu dùng bữa.

Chờ đến khi đã ăn không sai biệt lắm, Đông Phương Bất Bại nâng chén rượu, hướng về phía người bên cạnh tỏ ý mời.

Khóe môi hơi cong lên một nụ cười, Âu Dương Minh Nhật nâng chén, cùng uống.

Cùng hắn uống đến thỏa mãn, ngón tay Đông Phương Bất Bại vô thức chuyển động mân mê miệng chén, tùy ý hỏi: “Nhiều năm không liên hệ, không biết Minh Nhật đã có người trong lòng chưa?”

Vừa nghe y hỏi, nhất thời trong đầu Âu Dương Minh Nhật hiện ra một gương mặt lãnh diễm tuyệt mỹ.

Có lẽ, hiện giờ nàng hắn là đã cùng Tư Mã Trường Phong cộng kết liên lý, viễn ly giang hồ rồi đi!

Nhìn thấy hần bởi vì câu hỏi mà lâm vào trầm tư, tâm tình Đông Phương Bất Bại đột nhiên trầm xuống, thế nhưng trên mặt không hiện ra nửa phần, lại hỏi: “Vậy ra người đã có ý trung nhân, thật không biết là vinh hạnh của nữ tử nhà ai vậy?”

Âu Dương Minh Nhật lúc này mới nhìn về phía y nói: “Nếu là được Thượng Quan cô nương để ý đó mới là vinh hạnh của Minh Nhật, đáng tiếc.....”

Thấy hần quả nhiên đã có người tâm ái, hơn nữa khi nói về nữ tử họ Thượng Quan kia dễ thấy được lòng yêu mến, Đông Phương Bất Bại cúi đầu cố gắng giấu đi tia sát ý lóe lên trong đáy mắt, “Nghe ý tứ này của người, chẳng lẽ vị Thượng Quan cô nương kia lại không ái mộ người?”

“Nàng đã có người mình thích. Âu Dương Minh Nhật chẳng qua chỉ là bằng hữu nàng tin cậy nhất.” Nghĩ đến nàng, Âu Dương Minh Nhật lộ ra tươi cười.

“Bằng hữu?” Dem chén rượu đang cầm chặt trong tay đưa lên miệng uống một ngụm, Đông Phương Bất Bại mỉm cười nhìn về phía hần: “Nghe người nói vậy, ta thật có chút tò mò. Có thể nói cho ta nghe chuyện xưa của người và nàng được không?”

Ta thật ra muốn biết đó là dạng nữ tử gì, cư nhiên không có mắt nhìn như vậy.

“Này chỉ sợ phải bắt đầu kể từ khi ta rời Thiên Sơn.” Âu Dương Minh Nhật ngửa đầu nhìn về phía vàng trắng sáng trên bầu trời.

“Vậy người từ từ nói.” Đông Phương Bất Bại ngồi thẳng người, híp mắt nhìn hần, một bộ không biết thì không hài lòng.

Khi hai người còn trẻ, một kẻ ở nơi Nhật Nguyệt thần giáo lãnh khốc vô tình, một kẻ ở chốn biên cương hoang vu tịch liêu. Sau khi hai người xấp xỉ tuổi tác quen biết nhau, cơ hồ chuyện gì cũng nói với đối phương.

Bởi vậy, Âu Dương Minh Nhật trái lại cũng không biết có chuyện gì không thể cùng y nói, hồi tưởng một hồi liền chậm rãi kể, “Năm đó sư phụ sau khi chữa trị chân cho ta nhưng không có kết quả, liền nói cho ta biết thân thế của mình. Bởi vì không thể lý giải tại sao cha mẹ lại chỉ vì chứng xương mềm của ta mà vứt bỏ đứa con của mình, ta quyết định xuống núi đi tìm bọn họ, cho bọn họ nhìn thấy đứa con bị vứt bỏ năm nào hiện giờ đã trưởng thành như thế nào.....”

Nghe được lời này, Đông Phương Bất Bại nhíu mày, nâng đầu uống chén rượu.

“Vào Tứ Phương thành..... Ta nghĩ muốn nhìn xem đao kiếm hữu tình người có phải chẳng cũng hữu tình..... Xem đến trận chiến cuối cùng trên tường thành, ta đứng giữa hai bên.....”

Nghe hần thản nhiên kể lại những phong phong vũ vũ, ân ân oán oán, chén rượu trong tay Đông Phương

Bất Bại cứ một ly rồi lại một ly được uống cạn.

“..... Vốn tưởng rằng ta sẽ cứ như vậy mà chết, ai ngờ lại có thể tới nơi này.”

Nghe hắn nói xong, Đông Phương Bất Bại buông xuống chén rượu, sau đó nghiêng người ôm lấy hắn.

Ngây người một chút, Âu Dương Minh Nhật vỗ vỗ vai y, “Người say?”

Đông Phương Bất Bại lắc đầu, lại nói: “Là nữ nhân kia không có mắt nhìn, người so với cái kẻ ‘quỷ kiến sâu’ kia tốt hơn nhiều.” Nói xong, bàn tay đang ôm tấm lưng hắn càng xiết chặt.

Cúi đầu nhìn người đang tựa vào vai mình kia, Âu Dương Minh Nhật bất đắc dĩ thở ra: “Quả nhiên là say.....”

19. Chương 19

“Đông Phương??” Khẽ gọi một tiếng, thấy người đang ôm mình kia không trả lời, tựa hồ là đang ngủ. Âu Dương Minh Nhật nghĩ nghĩ, dứt khoát đỡ y vào phòng ngủ.

Một tay đẩy cửa, nhìn lướt qua căn phòng không lớn lại được bài trí khá tinh xảo, nửa ôm nửa đỡ cả người đang bám lấy mình đi qua bình phong tới giường ngủ.

Đem người đặt xuống giường, Âu Dương Minh Nhật đang muốn rời đi, lại phát hiện người phía sau kéo tay mình lại.

Vừa xoay người, liền thấy người vốn nằm trên giường đã ngồi dậy một nửa, đôi mắt nửa khép nửa mở nhìn mình.

“Nghỉ ngơi đi!” Nhìn thấy hai gò má đỏ ửng cùng ánh mắt có phần mê ly của y, Âu Dương Minh Nhật đỡ lấy vai y, muốn cho y nằm xuống.

Đông Phương Bất Bại thuận theo, nằm xuống giường, rồi cả người xê dịch vào phía trong chừa ra một khoảng, thuận thể đưa hắn kéo đến bên người.

“Đông Phương?” Âu Dương Minh Nhật không chút phòng bị bất ngờ bị y lôi kéo, không tránh được mà nghiêng người ngồi xuống trên giường, lúc này liền nghĩ hoặc gọi một tiếng.

Cánh tay ngang bướng một phen kéo hắn nằm xuống trên giường, Đông Phương Bất Bại nói: “Người nói xong rồi, nhưng mà ta còn chưa nói.”

“Sắc trời đã muộn, chúng ta ngày mai nói sau.” Nói xong Âu Dương Minh Nhật chống một tay xuống giường, ý muốn đứng dậy.

Ngẩng đầu nhìn Âu Dương Minh Nhật, Đông Phương Bất Bại nghiêng người đặt cằm lên trước ngực hắn, “Ngủ không được, chúng ta trò chuyện cả đêm đi.”

Hơi thở của y nồng đậm mùi rượu, Âu Dương Minh Nhật hơi nghiêng đầu, một lát sau mới nhìn về phía y.

“Người say, chờ ngày mai người tỉnh rượu chúng ta nói tiếp được không?” Người trước ngực ngọc quan đã lệch cả về một bên. Híp mắt nhìn đỉnh đầu đen bóng trước ngực, Âu Dương Minh Nhật nhin không được vươn tay vỗ vỗ đầu y, thuận tay gỡ ngọc quan trên tóc y xuống.

“Ta không có say.” Đông Phương Bất Bại lắc đầu, từng sợi tóc đen nhánh rơi rụng xuống gương mặt ửng đỏ hơi rượu, cao thấp lộn xộn, trong nháy mắt khiến người ta sững sờ bởi vẻ mị hoặc tự nhiên không phân nam nữ.

“Người say.” Âu Dương Minh Nhật nhẹ nhàng giúp y gạt những sợi tóc che khuất tầm nhìn ra sau tai.

“Ta không có say.” Đông Phương Bất Bại tiếp tục lắc đầu, khóe môi khẽ gợn, nhìn người nọ dưới thân mình, ánh mắt mê ly lướt qua chút tiểu ý nhàn nhạt.

Thấy y như vậy, Âu Dương Minh Nhật cũng lười tranh cãi, “Được rồi! Người không có say, trước hết người nằm xuống, chúng ta từ từ trò chuyện.”

Đông Phương Bất Bại nằm im, cứ như không nghe thấy lời hắn nói, nghiêng mặt dán vào trước ngực hắn, “Ngày ấy ta đột nhiên có việc phải lập tức hạ nhai mới không thể nói trước cho người một tiếng, kết quả khi trở về làm cách nào cũng không gặp được người, ta còn nghĩ người tức giận..... Ta cho thuộc hạ đi khắp nơi tìm người, nhưng tìm không thấy, Thiên Sơn ở biên cương không hề có người, không có.....”

Nghe thanh âm trầm thấp của y, Âu Dương Minh Nhật ngây người.

Y đi tìm mình?

“..... Tìm không thấy người ta đã khó chịu muốn chết, Nhậm Ngã Hành lại còn ngại không đủ. Lúc trước nếu không phải tại hắn thì ta đã không đột ngột phải hạ nhai, nếu vậy làm sao ta lại mất liên lạc với người được.....Không phải hắn lo lắng ta uy hiếp đến địa vị giáo chủ của hắn sao? Ta đây liền.....”

“Quỳ Hoa Bảo Điển là thứ gì?” Tuy rằng y kể lại có phần qua loa đại khái, Âu Dương Minh Nhật vẫn bắt được trọng điểm trong lời y nói.

Nếu y dựa vào Quỳ Hoa Bảo Điển mà chiếm được địa vị giáo chủ này, như vậy lúc trước tại sao Nhậm Ngã

Hành lại cho y bản bí tịch kia?

Thân mình không chút dấu vết cương cứng một chút, Đông Phương Bất Bại quay đầu nhìn về phía hắc trừng mắt, đột nhiên nói: “Thủ khúc người nói ngày đó ta còn chưa nghe.”

Nhìn thẳng y một lát, thấy trong mắt y như trước vẫn là một mảnh mê ly, Âu Dương Minh Nhật liền đem nghi vấn trước đó đè ép xuống, “Trước nghỉ ngơi đi, ngày mai ta thối cho người nghe.”

Thấy hắc đáp ứng, Đông Phương Bất Bại cũng không động, “Ân.” một tiếng, sau đó vẫn duy trì tư thế tựa vào trước ngực hắc, nhắm mắt.

Thấy mình ngoại bào chưa cởi, ngọc quan trên đầu cũng chưa tháo xuống, Âu Dương Minh Nhật hơi động, muốn đặt người trước ngực nằm xuống giường.

“Ngô.....”

Nào biết hắc mới động dậy một chút, người trước ngực liền phát ra một tiếng kháng nghị nhỏ trong họng, bàn tay lập tức nắm lấy vật áo hắc.

Thấy vậy, Âu Dương Minh Nhật nghĩ chờ y ngủ say, không tiếp tục cử động.

Cứ như vậy, đợi cho đến khi ngọn nến trong phòng cháy hết, hai người trên giường đều đã đi vào giấc ngủ say.

Sáng sớm ngày hôm sau

Nghe bên tai truyền đến tiếng tim đập vững vàng, Đông Phương Bất Bại lập tức mở mắt, tú hoa châm vừa xuất hiện trên đầu ngón tay, liền nhớ tới tình cảnh tối hôm qua.

Thu hồi tú hoa châm, Đông Phương Bất Bại thu lại hơi thở ngắc đầu nhìn gương mặt thanh tú tuần nhã của người dưới thân mình.

Vừa tỉnh dậy đã có thể nhìn thấy người này ở bên mình, thật sự là tốt vô cùng.....

Ngây người nhìn hắc nửa ngày, Đông Phương Bất Bại nhin không được nâng ngón tay khẽ vuốt nhẹ lên điểm chu sa tuyết diễm nơi mi tâm của hắc.

Một lát sau, hơi thở hắc khẽ biến, tựa hồ sắp tỉnh, Đông Phương Bất Bại lúc này mới thu hồi ngón tay, khẽ khàng nằm trở lại trước ngực hắc, khép lại mi mắt.

Giây lát, Âu Dương Minh Nhật tỉnh lại, nâng tay day day mi tâm, lại phát hiện trời đã sắp sáng, không khỏi thì thầm, “Cư nhiên đang ngủ.”

Nhìn người đang dựa vào trước ngực mình mà ngủ, Âu Dương Minh Nhật cẩn cẩn dục dục nâng người y đặt sang bên cạnh, sau đó ngồi dậy.

Chỉ là, hắn vừa mới ngồi dậy, liền bị người bên cạnh nhanh tay ôm lấy thắt lưng.

Động tác muốn xuống giường của Âu Dương Minh Nhật không khỏi ngừng lại, nhìn thấy khoe môi người kề bên hơi hơi cong thành một nụ cười nhàn nhạt, suy nghĩ một chút, dứt khoát rút cây tiêu bên hông cầm trên tay.

Ngón tay khẽ ma sát ống tiêu, thủ khúc năm ấy chưa kịp thổi cho y nghe lấy một lần từ từ động lại trong đầu, ngón tay thon dài nhẹ nhàng đặt lên trên tiêu khổng (*lỗ tiêu dùng để điều chỉnh âm thanh*).

Tiếng tiêu ôn nhã uyển chuyển chậm rãi vang lên trong phòng, vô cùng êm tai, dễ nghe.

Một khúc hoàn tất, dư vị chưa kịp tiêu tan, giai điệu ấy lại tiếp tục vang lên, thủ vĩ tương liên (*đầu cuối tương ứng*) không chút gián đoạn ngập ngừng.

Đợi cho đến khi mặt trời mọc lên ở phương đông, ánh nắng sớm mai tràn vào rơi rụng khắp gian phòng, tiếng tiêu kia mới ngừng lại.

“Tỉnh?” Âu Dương Minh Nhật thu hồi ống tiêu, nhìn về phía bên cạnh người kia đã mở mắt từ khi nào.

“Thủ khúc này rất êm tai.” Nói xong, nghĩ lại chính mình thiếu chút nữa vĩnh viễn không thể nghe được thủ khúc này, trong lòng Đông Phương Bất Bại không khỏi có chút hờn giận. Nắm tay vô thức dùng lực nắm lại càng chặt, đem mặt vui vào thắt lưng hắn.

Tùy ý đặt ống tiêu lên bàn trà nhỏ cạnh giường, Âu Dương Minh Nhật đưa tay đặt lên vai y, “Làm sao vậy? Đau đầu phải không?”

Lắc lắc đầu, Đông Phương Bất Bại mím môi không nói.

Thấy vậy, Âu Dương Minh Nhật nâng tay giúp y xoa nhẹ huyết Thái Dương, sau đó thay y nhẹ nhàng day day.

“Đỡ không?” Sau nửa canh giờ, Âu Dương Minh Nhật thu tay, hỏi một câu, lại phát hiện hơi thở y đều đều vững vàng, hiển nhiên là lại đang ngủ, không khỏi cười không thành tiếng.

Cười xong liền nhớ lại những lời tối qua y nói với mình, biểu tình trên mặt Âu Dương Minh Nhật không khỏi phai nhạt.

Những điều tối hôm qua y nói mặc dù đơn giản, nhưng nghĩ lại, có thể ngồi trên bảo tọa giáo chủ này, mấy năm nay y hẳn là không có được mấy ngày có thể nghỉ ngơi thoải mái đi!

Tưởng tượng như vậy, Âu Dương Minh Nhật liền cẩn thận không quấy rầy y. Nâng lên tay bắn ra thiên cơ tuyến, từ trong ngăn tủ lấy ra một cuốn sách, tựa vào bên giường chuẩn bị đọc giết thời gian.

Đợi cho đến khi thái dương đã lên cao, Đông Phương Bất Bại rốt cuộc cũng tỉnh.

Đưa tay khép lại trang sách, Âu Dương Minh Nhật nhìn về phía một đôi con người còn đang mộng lung mơ màng vừa ngẩng lên, khóe môi không khỏi nhiễm chút ý cười, “Còn chưa ngủ đủ?”

Để sách lên bàn trà, Âu Dương Minh Nhật tới đỡ lấy người tựa hồ còn đang mơ ngủ kia.

Nương theo lực đạo của hần ngồi dậy, Đông Phương Bất Bại chỉ cảm thấy trong đầu có chút trướng trướng khó chịu, bàn tay day day trán, thuận thế tựa vai hần, “Lúc nào rồi?”

“Đã sắp trưa.” Âu Dương Minh Nhật đáp.

Tuy rằng rất muốn tiếp tục ở bên hần, nhưng nhớ ra hôm nay còn có chút việc, Đông Phương Bất Bại nhúu mày, vẫn là ngồi dậy.

Lại một lát sau, đợi cho hai người xuống giường đi rửa mặt sửa sang lại, Đông Phương Bất Bại một bên vừa bước ra ngoài, một bên nói với hần: “Ta còn có việc, đợi lát nữa cho người mang ngọc thiện tới, người ”

Nghe lời này của y ý tứ rõ ràng là không định dùng bữa trưa, Âu Dương Minh Nhật lập tức nắm lấy cổ tay y, không đồng ý mà cắt ngang lời của y: “Có việc cũng phải dùng bữa rồi nói sau.”

Tuy rằng muốn nói mình không có khẩu vị muốn ăn, nhưng thấy vẻ mặt hần không cho cự tuyệt, Đông Phương Bất Bại đành đáp ứng, cùng hần đi tới đại sảnh.

Đợi hạ nhân mang điểm tâm tới, Âu Dương Minh Nhật cầm một chén canh thanh đạm đưa qua, “Uống chút canh trước.”

Đông Phương Bất Bại tiếp nhận, uống một ngụm nhỏ, chỉ cảm thấy một dòng nước ấm áp theo cổ họng chảy xuống, nhất thời thấy thư thái không ít, vì thế liền chậm rãi uống hết.

“Trong giáo nhiều sự vụ lắm sao?” Thấy y vừa rồi ngay cả ngọc thiện cũng không định dùng đã muốn ra

ngoài, Âu Dương Minh Nhật hỏi.

Thực ra trong giáo ngày nào cũng có việc, nhưng cũng không tính là vội, chỉ là vừa qua tiết Đoan Ngọ, trong giáo không tránh khỏi có nhiều sự vụ cần giải quyết.

Nhưng Đông Phương Bất Bại cũng không nghĩ muốn trả lời cụ thể, uống cạn chén canh xong mới nói: “Ta hiện giờ mới chưởng quản thần giáo, trong giáo không tránh khỏi có một số kẻ không phục, rất nhiều chuyện cũng phải đích thân làm, có chút vội.”

“Trong giáo không có người có thể tin tưởng sao?”

“Có, nhưng cũng chỉ là vừa mới đề bạt, hiện giờ còn chưa thể trọng dụng.” Ánh mắt có chút trốn tránh, Đông Phương Bất Bại nói.

“Có chuyện cần hỗ trợ, lúc nào ngươi cũng có thể nói với ta.” Suy nghĩ một chút, Âu Dương Minh Nhật nói.

Trên mặt lộ ra ý cười, Đông Phương Bất Bại nói: “Ta tất nhiên sẽ không khách khí với ngươi.”

“Vốn là ngươi không cần khách khí.” Âu Dương Minh Nhật cầm đũa, “Không phải còn có việc sao? Nhanh dùng bữa đi!”

Dùng xong ngọc thiện, Đông Phương Bất Bại đứng dậy nói với hắn: “Trong phòng ta còn ít sổ sách, ngươi nếu không có việc gì làm thì giúp ta nhìn qua xem.”

Âu Dương Minh Nhật hơi hạ mi, “Tại sao đến sổ sách ngươi cũng phải tự mình kiểm tra? Vậy giáo chúng trong giáo làm cái gì?”

“Khi ta còn là Phó giáo chủ, sổ sách trong giáo cũng là qua tay ta kiểm tra, hiện giờ cũng chưa kịp chuyển giao công việc, chờ mấy ngày nữa tìm được người thích hợp thì ta không cần quản nữa.” Thấy hắn giống như đang bất bình vì mình, Đông Phương Bất Bại mỉm cười giải thích.

Nghe y nói như vậy Âu Dương Minh Nhật mới nhẹ gật đầu.

Đông Phương Bất Bại lúc này mới mang theo ý cười yên tâm rời đi.

Buổi chiều ở Thành Đức điện, mọi người trong thần giáo phát hiện giáo chủ hôm nay tâm tình rõ ràng tốt hơn nhiều so với mấy ngày trước, đều không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Đồng Bách Hùng nhin không được lòng hiếu kỳ, sau khi nghị sự liên vội chạy tới hỏi y hôm nay là có chuyện gì vui.

Đông Phương Bất Bại cũng không để ý tới, sau khi tùy ý nói hai câu đuổi hắn đi liền có chút vội vàng bước nhanh về phía viện tử của mình.

20. Chương 20

Khi Đông Phương Bất Bại trở về, thấy viện trở lại giống như ngày trước – yên tĩnh không một tiếng động, y nhú mày, nhắc chân bước vào thư phòng.

Cửa phòng mở một nửa, y trực tiếp bước vào, liếc mắt một cái liền nhìn thấy người kia đang ngồi ở bên cửa sổ, tâm mắt tập trung vào sổ sách trong tay.

Trên mặt lộ ra ý cười, Đông Phương Bất Bại bước qua, “Chỗ sổ sách này cũng chưa vội cần đến, không cần nghiêm túc như vậy.”

Nâng mắt liếc nhìn y, Âu Dương Minh Nhật chỉ chỉ một góc bàn, nói: “Chỗ sổ sách này ta đã sửa lại xong rồi.”

Nghe vậy, Đông Phương Bất Bại hơi giương mi, nghiêng người đi qua, lật xem chỗ sổ sách trên bàn. Thấy tất cả đều đã được sửa sang lại tốt, hơn nữa những lỗ hỏng, sai sót đều được đánh dấu bằng vòng tròn đỏ nổi bật, không khỏi có chút tán thưởng nhìn hắn.

Nhưng, nếu chỗ sổ sách đó đã xử lý tốt, vậy thì hắn đang nhìn cái gì?

“Người đang xem gì vậy?” Đông Phương Bất Bại nghi hoặc hỏi.

“Tiêu phổ ở trên bàn người.” Âu Dương Minh Nhật giơ lên quyển sách trong tay.

Đông Phương Bất Bại lúc này mới nhớ ra đó là tiêu phổ y vẫn đặt trên bàn trước đó vài ngày còn chưa kịp cất đi.

Nói đến tiêu phổ, y nhớ tới mình cũng sưu tầm được một hộp, vì vậy liền xoay người đi tới chỗ cái tủ bên cạnh đó.

Nghe thấy âm thanh mở tủ, Âu Dương Minh Nhật không khỏi ngẩng đầu.

Một lát sau, Đông Phương Bất Bại đem một cái hộp gỗ vuông đặt trước mặt hắn.

“Đây là?” Nhìn thấy thứ đột nhiên xuất hiện ở trước mặt, Âu Dương Minh Nhật có chút kinh ngạc.

“Cho người.”

Thu thập trong nhiều năm như vậy rốt cục có thể đưa đến tay người nhận, Đông Phương Bất Bại vui vẻ vô cùng.

Nghe y nói như vậy, Âu Dương Minh Nhật buông sách, đưa tay mở hộp.

Tất cả đều là? tiêu phổ!

Liên tục lấy ra mấy quyển tiêu phổ trong hộp, Âu Dương Minh Nhật nâng mắt nhìn về phía y.

“Chỗ đó đều là vài năm nay vô tình gặp được, liền thuận tay thu về.” Đông phương Bất Bại nhẹ nhàng băng quơ nói.

“Thuận tay thu về nhiều như vậy?” Lấy ra một chồng sách, trong hòm vẫn còn không ít, trong mắt Âu Dương Minh Nhật nhem lên chút ý cười, ánh mắt nhìn về phía y mang ý không tin tưởng rõ ràng.

Bị hấn tự tiểu phi tiểu nhìn như vậy, Đông Phương Bất Bại có chút mất tự nhiên, dời ánh mắt nói lại: “Chỗ tiêu khúc đó người phải thổi cho ta nghe.”

“Được.” Âu Dương Minh Nhật đáp ứng, cũng không tiếp tục nhìn y chăm chăm nữa.

Hắn lấy toàn bộ những quyển sách đã ố vàng ra ngoài, sau đó lại đặt quyển tiêu phổ đã đọc xong vào trong hộp.

Thấy hấn thực sự hứng thú với chỗ tiêu phổ này, trên mặt Đông Phương Bất Bại lộ ra thần sắc vui mừng.

Kéo chiếc ghế cạnh đó lại gần, Đông Phương Bất Bại lặng lẽ ngồi bên cạnh cùng hấn.

Đại khái lật xem tới một khúc phổ, nếu cảm thấy hứng thú Ân Dương Minh Nhật còn lấy cây tiêu của mình ra, thử thổi một hồi, vẻ mặt cực kì thỏa mãn.

Qua hồi lâu, đến khi thả quyển tiêu phổ cuối cùng vào lại trong hộp, Âu Dương Minh Nhật nâng mắt, “Đúng rồi, đứa nhỏ kia đâu?”

Hắn đột nhiên nói như vậy khiến Đông Phương Bất Bại có chút ngây ngẩn, lập tức phản ứng lại: hấn đang nói đứa nhỏ con của Mạc trưởng lão, “Nó lúc này hấn là đang ở trong viện tử của người.”

“Ừm! Ta về nhìn xem.” Thu lại chiếc hộp tiêu phổ gọn gàng, Âu Dương Minh Nhật đứng dậy.

Đông Phương Bất Bại tự nhiên đứng lên đi theo.

“Giáo chủ, công tử.” Thấy hai người một trước một sau bước vào, Thanh Vân lập tức bước lên chào.

“Mạc Thiên Hữu có ở đây không?” Đông Phương Bất Bại hỏi.

“Tên của đứa nhỏ kia?” Âu Dương Minh Nhật liếc mắt, thấy y gật đầu, không khỏi nói: “Đáng tiếc người không thể giống như tên.”

“Gặp được người coi như nó được trời bảo hộ.” Đông Phương Bất Bại tiếp lời. (*Thiên Hữu = được trời bảo hộ*)

Đợi cho hai người ngừng nói chuyện, Thanh Vân mới nói: “Ở đây, hiện tại đang nằm trong phòng.”

Theo phân phó trước đó, Mạc Thiên Hữu được an bài tới gian phòng ngay bên cạnh phòng của Âu Dương Minh Nhật.

Khi hai người đi qua, thấy đứa nhỏ kia đang nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, thoạt nhìn tuy rằng suy yếu, nhưng không có cảm giác tùy lúc có thể ngừng thở như mấy ngày trước.

Ngồi vào bên giường xem xét một hồi, Âu Dương Minh Nhật cuối cùng cũng thả lỏng tâm tình.

“Thế nào?” Đông Phương Bất Bại nhìn lướt qua người trên giường, hỏi.

“Vẫn còn hư nhược, tiếp tục bồi dưỡng một thời gian nữa hẳn là có thể bắt đầu điều trị.” Âu Dương Minh Nhật nói.

Nói xong, hắn đang muốn đứng dậy, lại phát hiện tay áo bị túm. Nghiêng đầu nhìn, quả nhiên, đứa nhỏ trên giường đã mở mắt.

“Người tỉnh, có thấy khó chịu ở đâu không?” Âu Dương Minh Nhật lại ngồi xuống.

Ngày hôm qua phụ thân nói muốn đưa nó đi trị bệnh, lúc này nhìn thấy người xa lạ trước mặt, Mạc Thiên Hữu cũng không sợ hãi, “Ta không thấy khó chịu.”

Nhìn đôi con ngươi trong suốt của tiểu hài tử kia, Âu Dương Minh Nhật hơi giật giật tay.

Tiểu hài tử lúc này mới phát hiện ra mình đang nắm tay áo của hắn, vì thế lập tức buông tay, “Thật có lỗi.”

Nhìn đứa nhỏ nghiêm trang tạ lỗi, Âu Dương Minh Nhật cong cong môi, trên gương mặt Đông Phương Bất Bại cũng nhiễm thêm ý cười.

Mạc Thiên Hữu cảm giác bên giường tựa hồ còn có một người khác, nhưng khi nó thấy rõ, con người liền nặng nề khép lại.

“Nó... đây là?” Thấy người vừa tỉnh lại nhắm mắt ngủ, Đông Phương Bất Bại không khỏi nghi hoặc, hỏi.

“Không có gì. Chỉ là quá hư nhược thôi.” Nói xong liền đứng lên, Âu Dương Minh Nhật suy nghĩ một chút, đi đến bàn viết thêm một đơn thuốc, sau đó giao cho Thanh Văn vẫn luôn túc trực bên ngoài.

Hai người rời phòng đến đại sảnh dùng bữa, xong xuôi, Đông Phương Bất Bại liền lôi kéo hắc tảo bộ trên nhai.

“Ai! Đông Phương huynh đệ.” Đồng Bách Hùng đang trên đường rời đi, từ xa đã nhìn thấy người đang đi về hướng này, không khỏi nhanh chân đi qua. Chờ thấy rõ người bên cạnh y, lại nói: “A! Trại Hoa Đà cũng ở đây a!”

Âu Dương Minh Nhật nhẹ gật đầu với hắc, xem như chào lại.

“Đồng đại ca sao lại ở đây?” Đông Phương Bất Bại nói.

Đồng Bách Hùng cười hai tiếng, “Ta vừa mới tìm huynh đệ trong đường luyện tập, lúc này vừa xong. Đúng rồi, đã lâu không cùng Đông Phương người uống rượu, có muốn sang viện tử của ta uống vài chén?”

Liếc mắt nhìn người bên cạnh, Đông Phương Bất Bại nói: “Chúng ta vừa dùng cơm xong, uống rượu gì đó vẫn là để sau đi!”

Vốn cũng chỉ là đột nhiên nhớ tới thì hỏi, thấy y cự tuyệt Đồng Bách Hùng cũng gật gật đầu: “Kia đi, vậy để lần sau đi.”

“Chúng ta đi trước, Đồng đại ca cũng sớm về dùng bữa đi!” Nói xong Đông Phương Bất Bại liền cùng người bên cạnh tiếp tục tảo bộ, trò chuyện vui vẻ.

Nhìn khuôn mặt ngày thường đại đa số thời gian luôn lạnh lùng lãnh khốc của giáo chủ, lúc này đang cùng người bên cạnh vừa nói vừa cười rời đi, Đồng Bách Hùng không khỏi có chút ngây người. Nhớ lại ngày hai người đó mới đến Hắc Mộc Nhai thái độ không có thân thiết như vậy, Đồng Bách Hùng lập tức lẩm bẩm: “Mới mấy ngày, sao hai người này cảm tình đột nhiên tốt như vậy?”

21. Chương 21

“Lúc trước thôn làng bị đốt, là Đồng đại ca cứu rồi mang ta lên Hắc Mộc Nhai. Mà năm ấy Nhậm Ngã Hành đột nhiên lệnh cho ta hạ nhai đến Thái Hành làm nhiệm vụ, nào biết ta cùng thuộc hạ lại rơi vào cạm bẫy mà Lộ Đông Thất Hổ đã thiết kế sẵn. Khi đó võ công của ta còn chưa đại thành, nếu không có Đồng đại ca đuổi tới kịp lúc ”

Nhân tiện Âu Dương Minh Nhật hỏi, Đông Phương Bất Bại liền vừa đi vừa kể cho hắn chuyện về Đồng Bách Hùng năm đó.

Còn chưa nói xong, từng đạo ám khí ánh quang mang sắc đen u ám đột nhiên bắn về phía hai người.

Quầy rầy ngay lúc này, quả nhiên là đáng chết!

Đông Phương Bất Bại sắc mặt lạnh lùng, khóe mắt hơi hơi nhướn lên, mang theo một tia sắc bén. Nâng tay muốn cuốn vòng chỗ ám khí này trả lại cho chủ nhân đứng nơi góc tối, ai ngờ người bên cạnh lại cầm tay kéo y ra phía sau.

Đây là?

Nương theo lực đạo của hắn lui xuống, ngay lúc Đông Phương Bất Bại vừa liếc mắt nhìn sang liền thấy người trước mắt nâng tay bắn ra sợi dây kim tuyến vẫn cuộn trong lòng bàn tay, vừa phóng vừa thu, đánh rớt hết chỗ ám khí xuống đất.

Đông Phương Bất Bại vốn có chút tức giận, ánh mắt từ chỗ ám khí rơi trên mặt đất chuyển tới bàn tay đang nắm lấy mình, khóe môi bất chợt không chút dấu vết khểnh lên.

Sau khi ám khí rơi xuống đất, bốn phía nhất thời yên tĩnh không tiếng động.

“Cư nhiên còn có độc.” Âu Dương Minh Nhật thu hồi sợi kim tuyến, đồng thời cầm lên một chiếc phi tiêu vừa bị đánh rơi xuống đất, thấy trên lưỡi phi tiêu nhiễm một mảng sắc đen loang loáng, trong lời nói của hắn phát ra ẩn ẩn giận dữ.

Nghe vậy, Đông Phương Bất Bại hừ một tiếng châm chọc, lập tức đưa tay đón phi tiêu dính độc trong tay hắn ném xuống đất, ánh mắt nhìn chăm chăm vào bàn tay hắn vừa cầm ám khí.

Tuy rằng biết thứ ám khí nho nhỏ này tuyệt đối không thể làm mình bị thương, đối diện với ánh mắt mang theo quan tâm lo lắng của y Âu Dương Minh Nhật vẫn cảm thấy vô cùng hưởng thụ, xòe tay đưa đến trước mặt y, cười trêu ghẹo, “Tay ta có nở hoa rồi sao?”

Thấy bàn tay cuộn đầy kim tuyến của hắn không chút vết thương, Đông Phương Bất Bại mới thả lỏng tâm, đồng thời nâng tay đánh tới.

“Ba” một tiếng giòn vang, Đông Phương Bất Bại cười cười, chỉ vào lòng bàn tay hắn đã đỏ ửng, nói: “Như vậy có tính là nở “hoa” không?”

Ngay khi hai người kia đang vui đùa, kẻ vốn đang đứng ở chỗ tối kiềm chế không được, cố chấp cầm kiếm xông ra từ bốn phía, liếc nhau đồng thời đâm tới chỗ hai người đang đứng.

Mà hai người vốn dĩ trở thành mục tiêu kia lại không hề động đậy, thần sắc trên gương mặt lúc này phẳng phất sự ngạo nghễ tương tự nhau, rõ ràng là không đem những kẻ ám sát kia để vào mắt.

Những kẻ ám sát xông tới kia thấy kiếm trong tay mình sắp đâm trúng mục tiêu, không khỏi thu lại hơi thở, trong lòng khẩn trương lại mang theo chút kích động.

Đột nhiên, ngay tại khi mũi kiếm của sát thủ sắp chạm tới hai người, một vệt sáng đỏ cùng vàng chợt lóe, lập tức bốn sát thủ trượt mắt, bay thật mạnh ra ngoài.

Thu hồi một chiếc tú hoa châm có gắn sợi chỉ hồng, Đông Phương Bất Bại nghiêng đầu liền thấy người bên cạnh hơi híp mắt, sắc mặt lạnh nhạt, bàn tay không ngừng mân mê cuốn sợi kim tuyến.

Khóe miệng giương lên một nụ cười nhẹ, Đông Phương Bất Bại mở miệng, lại nghe thấy tiếng mười người đang đi về hướng này, liền hạ môi, thần sắc lạnh xuống.

Tựa hồ cảm nhận được cơn tức giận của y, Âu Dương Minh Nhật nâng mắt nhìn về phía y.

Đối diện ánh mắt của hắn, Đông Phương Bất Bại hơi cong khóe môi cười với hắn, rồi lập tức sắc mặt lạnh như băng nhìn người vừa tới.

“Thuộc hạ đến muộn, xin giáo chủ thứ tội!”

Một thanh niên ngũ quan đoan chính, sắc mặt nghiêm nghị mang theo mười người vội vã chạy tới, liếc mắt nhìn những kẻ mặc áo đen ngã đầy trên mặt đất, nhanh chóng quỳ xuống.

Mười thủ vệ đi theo hắn cũng lập tức quỳ xuống.

“Hôm nay đến phiên người trực?” Tà mắt liếc người đang quỳ, Đông Phương Bất Bại hỏi.

Ngũ khí của y lãnh đạm lạnh lùng, không chút phập phồng như mọi ngày, nghe không ra hỉ nộ.

Thanh niên quỳ dưới mặt đất lên tiếng, đầu cũng không dám nâng, thỉnh tội: “Thuộc hạ thất trách, để sát thủ quấy nhiễu đến giáo chủ, thỉnh giáo chủ trách phạt.”

“Người tới nhanh như vậy chúng tỏ thật tận tâm tuần tra, bỗng tọa vì sao còn muốn phạt người?”

Nghe xong lời này, thanh niên nghe không ra ý của giáo chủ đến tột cùng là như thế nào, cũng không dám nói tiếp. Bàn tay giấu trong tay áo hơi giật giật, thắt lưng hắn cũng có chút thẳng, tựa hồ muốn đứng lên.

Đúng lúc này, Âu Dương Minh Nhật vốn đang mân mê cuốn sợi thiên cơ kim tuyến đột nhiên quét mắt nhìn qua người thanh niên đang quỳ, sau đó hai ngón tay mang theo sợi kim tuyến vung lên, đánh bay người ra ngoài.

“Đồng Phương huynh đệ có chuyện gì ”

Đồng Bách Hùng vốn đang trở về viện tử thì nghe người báo xảy ra chuyện liền lập tức chạy tới, đang muốn hỏi, vừa lúc thấy người tự xưng là “Trại Hoa Đà” ra tay, liền cau mày thu lại lời muốn hỏi.

Bởi vì biết giáo chủ cùng người này thoát nhìn có quan hệ không tầm thường, liếc mắt nhìn hắc y sát thủ đang nằm đầy mặt đất cùng người vừa động thủ, Đồng Bách Hùng mặc dù có chút hoài nghi nhưng cũng không trực tiếp phát tiết nổi giận.

Nhưng Văn trưởng lão vừa chạy tới không biết tình hình nên không khách khí cổ kị như vậy. Gã nhìn đám sát thủ bị đánh trên mặt đất, rồi nhìn sang người vừa động thủ đánh thủ vệ tuần nhai ra ngoài, lớn tiếng nói: “To gan, dám ở thần giáo ta làm càn!”

Nâng mắt nhìn người đang chỉ tay vào mình, sau đó Âu Dương Minh Nhật lại đem ánh mắt dừng trên bàn tay, tiếp tục cuốn lại thiên cơ tuyến.

Một đám ngu xuẩn!

Mà Đồng Phương Bất Bại nghe được lời xúc phạm như vậy, sắc mặt trầm xuống, trong mắt thoáng qua chút lúng túng, giơ tay vỗ một chưởng vào vai gã, đồng thời trách mắng: “Văn trưởng lão, bỗng tọa thấy lá gan của người đứng là càng lúc càng lớn.”

Bị nội kình mạnh mẽ đánh lui hơn mười bước, Văn trưởng lão sắc mặt tái nhợt, chợt cảm thấy sau lưng một cơn lạnh lẽo đến run rẩy.

Mặc dù không hiểu giáo chủ vì sao đột nhiên nổi giận, nhưng gã vẫn nhanh chóng quỳ xuống.

Nghĩ lại thấy gã cư nhiên dám chỉ trích người bên cạnh mình, Đồng Phương Bất Bại vừa đánh ra một chưởng, nội khí bao trùm y không những không giảm, trái lại còn tăng cao hơn, cánh tay nâng lên muốn xuất thủ tiếp.

“Đồng Phương huynh đệ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Đồng Bách Hùng vốn luôn hồ hững câu trả, lúc

này cũng nhanh trí ngộ ra chút chuyện, thấy y vừa muốn động thủ, vội vàng bắt động thanh sắc chắn trước Văn trưởng lão.

Hắn hành động như vậy không phải vì có giao tình tốt đẹp gì với Văn trưởng lại, chỉ là nếu cứ vô duyên vô cớ đánh trọng thương hoặc giết chết một trưởng lão, chuyện này đối với Đông Phương Bất Bại vừa tại vị chưa được bao lâu không phải là chuyện tốt.

Liếc mắt nhìn hắn, lại thấy các trưởng lão cùng đường chủ từ phía xa đang chạy tới, Đông Phương Bất Bại hừ một tiếng, cánh tay nâng lên chuyển sang người thanh niên vừa bị Âu Dương Minh Nhật đánh hôn mê kia.

“Loảng xoảng đương ”

Một chủy thủ lưỡi phiếm sắc đen loang loáng, rõ ràng đã được tẩm độc, rơi ra từ tay áo tên thủ vệ đó.

“Tiểu tử này sao lại cất giấu chủy thủ dính độc này a?” Đồng Bách Hùng không phản ứng kịp, buồn bực.

Thấy vậy, Văn trưởng lão vốn không phải kẻ ngu dốt gì, trong lòng tính toán suy tư một hồi liền nhận ra, người mình vừa trách mắng vốn không có tâm ám hại mà là muốn giúp đỡ giáo chủ.

Trên trán toát mồ hôi lạnh, gã lập tức nói: “Thuộc hạ ngu muội, mong giáo chủ thứ tội!”

“Thuộc hạ bái kiến giáo chủ!”

Các trưởng lão, đường chủ vừa chạy tới, phiêu mắt quan sát tình cảnh nơi này, lập tức hành lễ.

Ánh mắt chậm rãi đảo qua những người vừa tới, Đông Phương Bất Bại thấp giọng “hừ” một tiếng.

Chỉ một tiếng, cũng khiến những kẻ đó sống lưng lạnh toát, đầu lập tức cúi càng thấp.

Ngay lúc Đông Phương Bất Bại tâm tình bực tức, mang theo chút giận chó đánh mèo muốn viện cớ mà giáo huấn những kẻ này, người bên cạnh vốn vẫn trầm mặc đột nhiên cầm lấy cổ tay y.

“Làm sao vậy?” Chỉ là một động tác nghiêng đầu, biểu tình trên mặt Đông Phương Bất Bại chuyển từ lạnh như băng sang nhu hòa hẳn đi.

Đồng Bách Hùng đang đứng ở đó nhìn thấy, nhất thời trợn mắt.

Này... sắc mặt thay đổi cũng quá nhanh rồi đi?

“Trời sắp mưa.” Âu Dương Minh Nhật thản nhiên nói.

Nghe vậy, Đông Phương Bất Bại lập tức cầm ngược lại tay hắn cùng phi thân rời đi, thậm chí còn không thèm liếc nhìn sắc trời một cái.

Giáo chủ, chúng ta còn ở đây a! Tốt xấu gì giáo chủ đại nhân ngài cũng nên cho chúng ta đứng dậy rồi hăng đi a!

Thấy Đông Phương Bất Bại rời đi, những người quỳ trên mặt đất không khỏi bắt đầu rối rắm, thậm chí có chút hối hận sao lại chạy tới nhanh như vậy.

Chỉ có Văn trưởng lão nhìn mọi người đang quỳ cùng gã, thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Nhìn hai người kia rời đi, Đồng Bách Hùng ngửa đầu nhìn trời xanh mây trắng nửa ngày, thản nói: “Trời nắng như vậy làm gì có chuyện sắp mưa a? Đông Phương huynh đệ sao lại chỉ vì một câu nói mẠc danh kì diệu (*ừ ừ các các chả hiểu ra làm sao*) của người kia mà đi ”

Đột nhiên, lời hắn nói còn chưa dứt, một luồng tia chớp bổ xuống, không đợi mọi người phản ứng, hạt mưa “lộp bộp” hạ xuống theo từng trận cuồng phong rền vang.

Thời tiết thành linh thay đổi khiến Đồng Bách Hùng sững sờ đứng đó, mãi đến khi hạt mưa lạnh lẽo rơi trúng cái miệng còn mở lớn vì kinh ngạc của hắn, hắn mới nhả ra hai ngụm nước miếng, ồm ồm nói: “Cư nhiên trời thật sự mưa!”

Mà theo sắc trời từ từ tối sầm xuống, sắc mặt đám người quỳ trên mặt đất kia cũng biến đen.

Này này, lão thiên gia đây là muốn chơi đùa bọn họ đúng không? Vừa mới rồi vẫn là gió nhẹ mây mỏng, cư nhiên lúc này trời thành linh mưa?

“Khụ.....”

Mắt nhìn trời mưa đang có xu hướng càng nặng hạt, bọt nước rơi xuống trên người cũng sinh đau, Đồng Bách Hùng ho khan một tiếng, liếc mắt nhìn những người đang quỳ kia, nghĩ nghĩ, lập tức chạy đi nhanh như chớp.

Mà những người còn lại kia tất nhiên không có cái gan đó, vì thế chỉ có thể cấn răng tiếp tục hoặc quỳ hoặc đứng dưới mưa.

“May mà chúng ta trở về nhanh.”

Hai người khó khăn lắm mới trở lại viện tử kịp trước khi mưa xuống, đưa mắt nhìn bóng tối đang dần bao phủ cả bầu trời, Đông Phương Bất Bại đưa tay thắp sáng ngọn nến trong phòng, gương mặt lộ ra nụ cười nhẹ với người bên cạnh.

Mặc dù không bị dính nước mưa, nhưng thời tiết thay đổi đột ngột như vậy cũng mang tới không ít khí lạnh.

Âu Dương Minh Nhật nhắc bình trà trên bàn, rót ra hai chén, đưa một chén cho y rồi hắn mới cầm lên một chén khác, đưa lên miệng uống một ngụm, khoe môi khẽ mỉm cười, “Ít nhiều cũng nhờ người phản ứng nhanh.”

“Mưa sẽ rơi trong bao lâu?” Tay cầm mân mê ly trà, Đông Phương Bất Bại cười hỏi.

“Không đến hai canh giờ sợ là không ngừng được.” Âu Dương Minh Nhật không cần nghĩ ngợi, đáp luôn.

“Có thể xem tinh tượng quả nhiên không tồi.” Giương mi liếc nhìn hắn, Đông Phương Bất Bại lại nói: “Như thế thật cũng rảnh rồi, không bằng đánh vài ván cờ?”

“Người mặc kệ mấy thuộc hạ kia?” Tuy nói như vậy, Âu Dương Minh Nhật cũng buông chén trà xuống, đứng dậy đi tới tủ đựng bàn cờ.

Uống hai ngụm trà, Đông Phương Bất Bại thờ ơ: “Quản bọn họ làm gì?” Nói xong, liền bưng trà đi qua.

“Ngẫu nhiên mưa rơi cho thanh tĩnh sáng suốt một chút cũng tốt.” Mở ra hộp cờ trước mặt, Âu Dương Minh Nhật nói.

Đông Phương Bất Bại nghe vậy, đầu tiên là hơi kinh ngạc, sau đó lập tức gật đầu nói: “Chính xác!”

Ngoài cửa sổ mưa càng lúc càng lớn, không hề có chút dấu hiệu ngừng lại, mà trong phòng trừ bỏ tiếng “ba ba” có vẻ vang vọng giữa không gian tĩnh lặng, chỉ có một mảnh âm áp.

22. Chương 22

Ngày ấy, sau khi đứng nửa ngày dưới trận mưa to đột ngột, không ít trưởng lão trong giáo bị thương phát hiện bản thân nhiều năm không sinh bệnh, vậy mà cứ nhiên bị nhiễm phong hàn!

Không ít giáo chúng không biết tình hình thấy đại phu thường xuyên ra ra vào vào trong giáo nhiều ngày qua, không khỏi cảm thấy kì quái liền một phen lên lút đồn đãi, suy đoán lung tung vô căn cứ.

Mà một số đường chủ, trưởng lão khác tuy rằng không có bệnh, nhưng nghĩ đến hành vi của giáo chủ ngày hôm đó cũng không khỏi suy nghĩ nhiều trong lòng, nhất thời đều thu liễm các hành động mờ ám không ít.

Bởi vậy, trên Hắc Mộc Nhai có vẻ yên tĩnh hơn ngày trước rất nhiều.

“Người đến rồi.” Thu hồi sợi kim tuyến cuốn trên cổ tay tiểu hài tử, Âu Dương Minh Nhật nghiêng đầu nhìn người vừa bước vào cửa.

Mạc Thiên Hữu tựa nửa người ngồi trên giường ngẩng đầu, đứa nhỏ qua vài ngày trị liệu sắc mặt đã tốt hơn không ít, sau đó cúi đầu nhu thuận chào một tiếng, “Đông Phương giáo chủ.”

Cười cười với hắn, Đông Phương mới phiêu mắt nhìn tiểu hài tử vừa chào mình, sau đó đi qua, “Thế nào rồi?”

“Hồi phục không tồi, thi châm xong lần này là có thể rồi.” Âu Dương Minh Nhật nói xong, ra hiệu cho tiểu hài tử nhắm mắt lại, sau đó lấy ra ngân châm.

Bởi vì người chịu thi châm dù sao cũng là tiểu hài tử, cho nên Âu Dương Minh Nhật cũng chỉ thi châm trên tay trái của nó.

Thấy hắn bắt đầu động thủ, Đông Phương Bất Bại cũng không quấy rầy, đi sang một bên ngồi xuống lặng lẽ quan sát.

Chưa tới một nén hương, Âu Dương Minh Nhật đã nâng tay thu lại ngân châm, đứa nhỏ trên giường cũng đã ngủ say.

Đưa cho hắn một tấm khăn ướt, Đông Phương Bất Bại nhìn sắc mặt hắn có chút trắng bệch, mày cau lại, lập tức hỏi: “Sắc mặt của người thoát nhìn không tốt lắm, chắc tại mấy ngày gần đây chịu quá nhiều mệt mỏi.” Nói xong quét mắt nhìn đứa nhỏ trên giường.

Đón lấy tấm khăn lau tay, Âu Dương Minh Nhật nói: “Không có gì, chỉ là thương thể từng có trước đây chưa khôi phục hoàn toàn thôi.”

Suy tư một hồi, Đông Phương Bất Bại hiểu được ý hắn nói chính là nguyên nhân đưa hắn tới thế giới này. Ở trên cổng thành ngoài hoàng cung, hắn đỡ một kịch hợp của hai người kia, trọng thương chưa lành.

Nhớ lại ngày trước hắn giải độc cho Vương đường chủ xong thì khí sắc đã không tốt, lại nhớ y thuật của hắn cao siêu như vậy, mà thương thể qua nhiều tháng còn chưa hề lành. Có thể thấy được lúc trước một chưởng đã đẩy hắn tới đây, kia có bao nhiêu nặng.

Cứu người, lại chẳng thể tự cứu mình. Ánh mắt hơi hạ xuống, Đông Phương Bất Bại nghiêm túc suy nghĩ

xem có nên triệu hồi Bình Nhất Chỉ về giáo xem bệnh cho người này không.

“Làm sao vậy?” Lau tay xong, đem khăn đặt sang một bên, thấy y đột nhiên trầm mặc, Âu Dương Minh Nhật đưa mắt sang, hỏi.

Lắc lắc đầu, Đông Phương Bất Bại thuận miệng nói: “Hôm nay Mạc trưởng lão lại hỏi về tình hình của Mạc Thiên Hữu, nếu người đã nói hài tử này không còn đáng ngại, ngày mai liền cho người đưa nó trở về?”

“Tùy người.” Âu Dương Minh Nhật đứng lên, “Người hôm nay không có việc gì sao?”

Cùng hắn đi ra ngoài, Đông Phương Bất Bại đáp: “Không có việc gì.”

“Mấy ngày gần đây người tựa hồ rất nhàn nhã.” Âu Dương Minh Nhật liếc mắt sang nhìn y.

Bước chân hơi ngừng lại một chút, trong lòng cũng không thể phủ nhận, bởi vì gần mấy ngày nay mình trừ bỏ xử lý sự vụ trong giáo, thời gian khác đều ở cùng hắn, tươi cười trên mặt Đông Phương Bất Bại không khỏi phai nhạt, âm đạm phần nào.

“Nhưng mà như vậy cũng tốt, chừa ra vài phần cho các đường chủ, trưởng lão trong giáo người còn có việc làm.” Âu Dương Minh Nhật cười nói.

Nghe lời hắn nói không giống như mình nghĩ, Đông Phương Bất Bại lúc này mới cong cong khóe môi, nửa thật nửa giả trêu ghẹo, “Sao vậy, chứ không phải là chê ta quá rảnh rồi đến quấy rầy người a?”

Quần quanh sợi thiên cơ tuyến, Âu Dương Minh Nhật nghiêng đầu nói với y: “Ta lại thấy vui nếu mỗi ngày người cứ nhàn nhã đến đây quấy rầy như vậy.”

Cười khê hai tiếng, Đông Phương Bất Bại vui vẻ nói: “Hôm nay tìm được một bàn cờ bày Trân Lung kì trận*, có muốn đi xem không?”

“Trân Lung?” Trong mắt sáng lên mấy phần hứng thú, Âu Dương Minh Nhật gật đầu.

Kì trận Trân Lung kia là do Đông Phương Bất Bại cố ý sai người tìm kiếm trong bảo khố (kho tàng), nghĩ rằng có thể khiến cho người này nổi lên hứng thú, hiện giờ đã sớm sai người đặt trong phòng hắn.

Hai người thông thả đi qua đó, Âu Dương Minh Nhật liền nhìn thấy những quân cờ nhỏ nhỏ trên bàn đang tạo nên thế cờ Trân Lung.

Thấy hắn nhanh chóng bị kì trận Trân Lung trên bàn hấp dẫn, vẻ mặt nghiêm túc ngồi xuống, Đông Phương Bất Bại hơi cong cong khóe môi, ngồi xuống đối diện hắn.

Nếu hạ xuống một quân cờ ở chỗ này mặc dù có thể bố trí thành tử địa rồi sau đó hồi sinh, nhưng chung quy chỉ có thể xem như một thế cờ hòa không phân thắng bại, nếu đi qua chỗ này.....

Một bên mân mê quán quanh sợi kim tuyến trong lòng bàn tay, một bên Âu Dương Minh Nhật cẩn thận suy nghĩ.

Ước chừng qua nửa canh giờ, nhìn bộ dáng hết sức chăm chú của hắn, Đông Phương Bất Bại cười khở lắc đầu, thầm nghĩ vừa rồi mình không nên đem kì trận Trân Lung ra trước ngộ thiện.

Y đang nghĩ vậy, đã thấy người đối diện đột nhiên cầm lên một quân cờ trắng, sau đó “ba” một tiếng đặt lên bàn cờ.

Đưa mắt nhìn lại trận cờ, Âu Dương Minh Nhật cười nhẹ, khóe mắt cong cong, quang hoa (*ánh sáng rực rỡ/lấp lánh*) trên điểm chu sa giữa mi tâm chậm rãi lưu chuyển.

Nhìn thấy hắn vui mừng chân thật do phá được thế cờ, Đông Phương Bất Bại cũng nhẹ cười theo, rồi mới đưa mắt nhìn tới ván cờ trên bàn, không khỏi khen: “Kì trận này giải rất kì diệu!”

Nghe vậy, trên mặt Âu Dương Minh Nhật ý cười càng đậm, không đợi y hỏi hào hứng giải thích, “Ta vốn nghĩ phải dừng ở nơi này, nhưng mà.....”

Nghe âm thanh trong trẻo của ngọc thạch va chạm trên bàn cờ, Đông Phương Bất bại cũng chuyển dần chú ý lên Trân Lung kì trận trên bàn, cùng hắn thảo luận.

“Chính xác, lui một nước cờ như ngươi nói quả là tốt nhất.” Sau nửa canh giờ thảo luận với hắn, Đông Phương Bất Bại nhìn hắn, đưa ra kết luận.

Âu Dương Minh Nhật vừa lúc ngẩng đầu, tầm mắt giao nhau với y, liền nhìn nhau mà cười.

“Ta tận hứng, nhưng lại làm ngươi bỏ lỡ ngộ thiện cùng ta.” Mắt nhìn sắc trời, Âu Dương Minh Nhật nói.

“Hiện tại dùng cũng không muộn.” Nói xong Đông Phương Bất Bại đứng dậy, “Đi thôi! Hiện tại đi dùng ngộ thiện.”

Quét mắt nhìn ván cờ lần nữa, Âu Dương Minh Nhật cùng y đi ra ngoài.

Dùng cơm xong, Đông Phương Bất Bại như trước không có ý rời đi viện tử của hắn.

Hai người ở phụ cận tản bộ vài vòng xong liền tới thư phòng, Âu Dương Minh Nhật nhân lúc hưng trí không tồi, cầm lấy bút trên bàn luyện tự.

Đông Phương Bất Bại đứng cạnh hắn, cầm quyển sách ngồi vào một bên, thỉnh thoảng ngẩng đầu đưa mắt nhìn người kia, trong mắt tràn đầy ý cười nhàn nhạt.

Thời gian nhàn nhã luôn trôi đi đặc biệt nhanh, đợi cho Âu Dương Minh Nhật luyện xong hai bức thư pháp, lại vẽ thêm một bức Liên Hoa đồ (*bức họa hoa sen*), ngoài phòng đã là sao đầy trời.

Nhìn người ngồi trên ghế tựa đọc sách, thần sắc chuyên chú, Âu Dương Minh Nhật mím môi cười, liền đi tới bên cửa sổ.

Vốn chỉ là tùy ý xem xét thiên tượng (*giống như xem chiêm tinh ý*), nhưng phát hiện mệnh tinh nắm giữ sinh mạng người nọ xuất hiện dị động, Âu Dương Minh Nhật nhin không được nhẫn nại.

“Làm sao vậy?” Đông Phương Bất Bại không biết từ lúc nào đã gấp lại sách đứng bên cạnh hắn, lúc này thấy thần sắc hắn biến đổi không khỏi thắc mắc.

Đưa mắt nhìn thiên tượng lần nữa, Âu Dương Minh Nhật quay đầu nói với y: “Hai ngày nữa cùng ta hạ nhai.”

“Được.” Đông Phương Bất Bại không chút do dự gật đầu đáp ứng.

Thấy y ngay cả nguyên nhân cũng không hỏi liền đáp ứng, Âu Dương Minh Nhật có chút giật mình, sau đó liền vui mừng nở nụ cười.

Nghĩ lại, thấy rằng có mình bảo hộ bên cạnh y hẳn là sẽ không có chuyện gì xảy ra, hắn cũng không đề cập với y chuyện xem tinh tượng, lại đem chú ý chuyển tới cuốn sách trong tay hắn, “Đây là thứ gì?”

Thấy hắn hỏi, Đông Phương Bất Bại trực tiếp đưa quyển sách qua.

“Bí tịch võ công?” Tiếp nhận quyển sách rồi tùy tay lật xem, Âu Dương Minh Nhật mang theo ý cười càng đậm cùng kinh ngạc nhìn về phía y, “Người ôm bản bí tịch xem cả buổi chiều?”

Đông Phương Bất Bại đưa tay đoạt lại quyển bí tịch trong tay hắn, “Làm sao, chẳng lẽ không thể?”

“Tất nhiên có thể.” Thấy y tựa hồ có chút giận, Âu Dương Minh Nhật lại nói: “Sư phụ ta có truyền cho ta một tuyệt kỹ tên là Thiên lý truyền âm (*ngàn dặm truyền âm*). Người có hứng thú không?”

“Nếu người muốn dạy, ta đây tất nhiên có hứng thú.” Đông Phương Bất Bại gương mi nhìn hắn.

Âu Dương Minh Nhật cười cười, lập tức bắt đầu giảng giải Thiên lý truyền âm cho y.

Đứng bên người hân, Đông Phương Bất Bại trầm nghĩ, bữa tối có lẽ cũng phải hoãn lại dùng sau mất.

~~~~

*(Kì trận Trân Lung: thế cờ Trân Lung. Bạn nào đọc/xem Thiên Long Bát Bộ rồi hẳn là sẽ biết.

Mô tả

“Trân Lung tức là nan đề của môn cờ vây. Đó là cờ thế do người ta cố ý bày chứ không phải do hai người đánh cờ mà thành, do đó hoặc sinh, hoặc kiếp nước nào cũng thật khó mà đoán được. Những thế Trân Lung tầm thường, ít thì mười quân, nhiều có khi lên đến bốn năm chục quân, thế nhưng bàn cờ này có đến hơn hai trăm, gần như kín cả bàn cờ rồi.”

“Trên bàn cờ trong kiếp có kiếp, lại có cộng hoạt, lại thêm trường sinh, hoặc phản phác, hoặc thu khí, tùm năm tùm ba mỗi chỗ một nhóm thật là phức tạp.”

23. Chương 23

Đêm đó sau khi Âu Dương Minh Nhật nói phải rời Hắc Mộc Nhai, Đông Phương Bất Bại liền ghi tạc trong lòng.

Hiện giờ đã qua Đoan Ngọ, người trong giáo gần đây cũng coi như an phận. Dùng thời gian hai ngày để an bài toàn bộ giáo vụ ổn thỏa, Đông Phương Bất Bại qua loa nói một tiếng với thuộc hạ của mình rồi cùng Âu Dương Minh Nhật lặng lẽ rời khỏi Hắc Mộc Nhai.

Mặt trời chói chang từ từ nhô lên cao, hoa cỏ hai bên đường dưới ánh nắng gay gắt đều rũ xuống. Trên ngọn những cây đại thụ lại không ngừng truyền đến tiếng ve kêu ồn ã như không nề hà cái nóng oi ả chói chang này.

Một tuần mã lực lưỡng, bộ lông ánh sắc đen chở trên lưng hai người đi không nhanh không chậm trên con đường nhỏ. Người ngồi phía trước một thân trường bào màu đỏ, một tay cầm dây cương, đôi mắt quan sát xung quanh, mặc dù không nhìn ra được biểu tình trên gương mặt nhưng con người mang theo tia vui vẻ chứng tỏ tâm tình của y lúc này không tồi.

Người ngồi phía sau một thân y phục vàng kim tao nhã, thoát nhìn cao quý không thể khinh thường, vô

thức gầy nhẹ sợi kim tuyến nơi bàn tay, trên gương mặt là biểu tình thản nhiên, nhìn không ra cảm xúc.

“Chúng ta đi đâu?”

Đi được một khoảng thời gian ngắn, người ngồi đằng trước nghiêng đầu hỏi.

Đã đi cùng hắn cả nửa ngày trời rồi, giờ mới hỏi đi đâu?

Tựa tiểu phi tiểu liễu mắt nhìn y một cái, Âu Dương Minh Nhật mới đáp lại: “Ta chỉ tùy ý đi một chút mà thôi, cũng không có mục đích gì.”

Nhìn thấy ý cười trên mặt hắn, Đông Phương Bất Bại quay lại nhìn về phía trước, trong mắt lướt qua một tia ảo não, thanh âm vô thức cao hơn hai phần: “Người tùy ý đi dạo như vậy thì muốn ta đi cùng làm gì?”

Thấy y có vẻ bất mãn vuốt vuốt tóc, ý cười trong mắt Âu Dương Minh Nhật càng đậm, lời ra khỏi miệng lại cho y một bậc thang để xuống, “Vậy Đông Phương có muốn đi nơi nào không? Ta đi cùng người.”

Nghe vậy, Đông Phương Bất Bại “Nga” một tiếng, quay đầu lại nhìn hắn.

“Nơi nào cũng được?” Cúi người nhìn thẳng vào hắn, Đông Phương Bất Bại chớp mắt nói.

Thấy y xoay người lại tới gần chính mình, dây cương trong tay cũng buông lỏng, Âu Dương Minh Nhật vươn tay đặt lên lưng y, sau đó mới gật đầu nói: “Tất nhiên.”

“Nếu đã như vậy thì người theo giúp ta đến các phân đàn của thần giáo tuần tra một vòng đi!” Nói xong, thấy hắn cũng không cự tuyệt, mà thần sắc trên mặt cũng không nhìn ra chút không hài lòng nào. Ánh sáng lướt qua trong mắt Đông Phương Bất Bại, y lập tức cầm lại dây cương, vung lên đánh mạnh vào tuấn mã tăng tốc.

Động tác đột ngột của y không đến mức làm cho Âu Dương Minh Nhật vốn không có chút chuẩn bị nào ngã ngựa, nhưng cũng khiến thân mình hắn lắc mạnh mất thăng bằng.

Cảm giác được tình huống của người phía sau, Đông Phương Bất Bại cầm tay hắn, sau đó hơi cong môi, bàn tay không dừng lại, điều khiển ngựa chạy nhanh hơn.

Mặc dù không biết vì sao y đột nhiên nổi lên hưng trí như vậy, nhưng Âu Dương Minh Nhật cũng không ngăn cản, chỉ là khi trên bàn tay được nắm lấy của mình truyền đến cảm giác man mát, hắn lặng lẽ khẽ nhăn mày.

Mặt trời chậm rãi di chuyển về hướng tây, dần dần có từng trận gió mát thổi tới.

Nhìn về phía xa xa trước mắt, thấy trời xanh mây trắng, Đông Phương Bất Bại tâm tình vui vẻ không rõ vì sao chậm rãi giảm tốc độ.

“Mệt mỗi rồi?” Thấy y như vậy, Âu Dương Minh Nhật một bên rút lại bàn tay vẫn bị y nắm lấy, một bên thuận miệng hỏi.

Chỉ là một đoạn đường như vậy, làm sao có thể khiến y mệt mỗi? Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng lời từ miệng Đông Phương Bất Bại phát ra lại chỉ là một tiếng “Ừ.”

“Vậy để ta điều khiển ngựa đi.”

“Người?” Nghĩ lại hình như hần trước đây không cưỡi ngựa, Đông Phương Bất Bại hơi liếc mắt.

Âu Dương Minh Nhật cười khẽ, “Thế nào, Âu Dương Minh Nhật ta trong lòng người ngay cả chút năng lực ấy cũng không có?” Lời nói mặc dù tùy ý, lại mang theo khí thế ngạo nghễ cùng tự tin.

“Sao lại thế được!” Đông Phương Bất Bại phủ nhận, thuận tay thả dây cương.

Tay vươn đến trước người y, Âu Dương Minh Nhật cầm lấy dây cương nhẹ nhàng rung lên, giúp ngựa tiếp tục duy trì tốc độ không nhanh không chậm đi về phía trước.

Ánh mắt ngưng lại trên bàn tay thon dài, trắng tựa bạch ngọc của hần một hồi, Đông Phương Bất Bại nghĩ nghĩ, khóe môi giương lên một chút, dứt khoát ngả người dựa vào người phía sau.

Thấy y tựa vào vai mình, nhắm mắt dưỡng thần, Âu Dương Minh Nhật khẽ nhướn chân mày, lập tức bàn tay cuốn kim tuyến cũng vươn đến trước người y, hai tay cùng nắm lấy dây cương.

Nhận thấy động tác của hần, tuy trên mặt không biểu hiện ra nhưng trong lòng Đông Phương Bất Bại vô cùng vui vẻ.

Hai người đi được thêm một đoạn đường, cây cối rậm rạp dần hiện lên phía trước, ánh mặt trời chói chang cũng chỉ có thể xuyên khe hở những tán lá cây dày đặc mà rơi xuống trên mặt đất.

“..... Tránh ra.....”

“..... Ha ha, gia đây không tránh thì sao.....”

“Nhìn khuôn mặt hần kia, bộ dạng thật sự không tồi.....”

Đột nhiên truyền tới tiếng tranh chấp từ phía trước, Đông Phương Bất Bại hơi run khốe mắt, nhưng cũng không mở ra.

Khéo léo điều khiển ngựa đi vòng qua mấy gốc cây đại thụ che trời, Âu Dương Minh Nhật trông thấy có mấy kẻ đang vây thành một vòng tròn, mà ở giữa vòng tròn có một gã đang dồn ép một người mặc y phục xanh vào thân cây.

Nhìn người mặc thanh y kia không ngừng giãy dụa, mà những kẻ đứng quanh đó mặt mày hèn hạ hi hi ha ha, tuôn ra những lời bần thiêu đáng khinh. Trong mắt Âu Dương Minh Nhật lướt qua một tia sắc lạnh, hai ngón tay mang theo thiên cơ tuyến bắn ra, trong nháy mắt toàn bộ những kẻ đó đều ngã gục xuống mặt đất.

Nghe được âm thanh những kẻ kia ngã xuống, người mặc thanh y lập tức giãy dụa lần nữa, cũng không nghĩ lại có thể dễ dàng đẩy ngã tên khốn kiếp kia ra khỏi người mình đến vậy.

Hắn đầu tiên là sững sốt, lại ngẩng đầu lên liền thấy được người ngồi trên lưng ngựa, điểm chu sa kiểu điểm trên trán lấp lánh quang hoa, tuấn mỹ mà thanh nhã, nổi bật vô cùng dưới ánh nắng loang lổ, tựa như trích tiên nơi trần thế, không nhiễm chút khói lửa nhân gian.

“Sao vậy?” Từ lúc cảm nhận được hắn động thủ, Đông Phương Bất Bại đã mở mắt, nhìn hắn thuận miệng hỏi một câu rồi chú ý tới người đứng dưới ngựa.

Nam tử kia dung mạo hay khí chất đều có thể nói là thanh nhã, thế nhưng nhìn cách ăn mặc của hắn lại giống như tiểu quan trong nam phong quán.

Thấy hắn ngơ ngác nhìn người ngồi sau mình, trong lòng Đông Phương Bất Bại ẩn ẩn tức giận bất mãn.

Nhưng nghĩ lại y giả (thầy thuốc, đại phu, bác sĩ) như hắn thường nhân từ, hơn nữa người cũng đã cứu, cũng không thể để hắn ngơ ngác ở đây mà đi. Để tránh người bên cạnh phải xuống ngựa mang theo người này đi cùng, Đông Phương Bất Bại mở miệng trước: “Phía trước cách thành cũng không xa, để ngựa lại cho hắn, chúng ta cũng thuận tiện tỷ thí khinh công.”

Cứu người đối với Âu Dương Minh Nhật mà nói chẳng qua chỉ là cử thủ chi lao (tiện tay giúp đỡ), nhưng hắn cũng không phải là người nhiều chuyện, có làm cũng chỉ đến thế này mà thôi. Lúc này lại nghe y nói vậy, kinh ngạc nhìn y một cái, nhưng cũng không nói nhiều, khẽ gật đầu rồi cùng y nhảy xuống ngựa.

Nam tử mặc thanh y lúc này mới như từ trong mộng tỉnh lại, thấy ân nhân còn muốn để ngựa lại cho mình, chiếc cảm gậy nhọn thanh tú hơi nâng, đôi mắt hoa đào phiếm thủy quang, “Đa tạ công tử ra tay cứu giúp, nhưng ngựa này cũng không cần lưu lại cho Thanh Y.”

Nghe người mặc thanh y kia tên cũng gọi là “Thanh Y”, Âu Dương Minh Nhật không khỏi nghiêng đầu nhìn hắn thêm một lần.

“Nếu không đi, người thua.” Thấy hắn nhìn tiểu quan kia, Đông Phương Bất Bại đưa tay nắm lấy ống tay áo của hắn, hừ nhẹ một tiếng, sau đó thân hình lập tức nhanh chóng lướt về phía trước.

“Ta vẫn chưa nói muốn tỷ thí cùng người, như vậy làm sao mà luận thắng thua?” Tuy nói như vậy, thân hình Âu Dương Minh Nhật vẫn lập tức chột lóe đuổi theo.

Hơi nghiêng đầu nhìn lại, thấy hắn đang đuổi theo, Đông Phương Bất Bại lúc này mới thư thái, phóng khoáng nở nụ cười, “Người thua đêm nay mời rượu.”

“Người đường đường là người đứng đầu một giáo, còn sợ không có rượu để uống sao?” Âu Dương Minh Nhật trêu đùa.

Đông Phương Bất Bại cười cười với hắn, khoe mắt hơi giương lên, trong mắt nhiễm thêm chút mỉa mai, “Chẳng lẽ người không biết? Thứ mà phải lao lực tâm tư để đạt được mới là thứ có giá trị nhất.”

“Nga? Vậy thứ người khác hai tay dâng lên thì không hề có giá trị?”

“Không.” Đông Phương Bất Bại lắc đầu, con ngươi nhìn về phía hắn mang theo bóng tối mờ mịt sâu thẳm, “Có người bất kể đưa cho ta thứ gì với ta đều vô cùng quý giá. Đương nhiên, nếu hắn có thể hai tay cam nguyện tặng cho ta thứ ta muốn nhất, vậy.....” cuộc đời Đông Phương Bất Bại này sống cũng không uổng. Đêm những lời kia chặn lại trong cổ họng, y lập tức tăng nhanh tốc độ.

Đến khi ánh tà dương bao phủ cả bầu trời, Đông Phương Bất Bại mới đáp đến thành, y quay lại thoáng nhìn qua người phía sau, rồi bước vào một khách điểm.

Âu Dương Minh Nhật nhìn bóng lưng y, cười cười mang theo ý đường hoàng hiểu rõ, lúc đi vào đã thấy y đang giao ngân lượng cho lão bản sắp xếp phòng.

“Hai vị khách quan mời đi bên này.” Lão bản nhìn đã quá ngũ tuần có vẻ cũng là một người khôn khéo, nhìn hai vị khách một trước một sau từ ngũ quan tới khí thể đều không tầm thường, vì thế dứt khoát tự mình dẫn đường.

Bởi vì hai người đều thích yên tĩnh, cho nên Đông Phương Bất Bại vừa mới đặt phòng liền bao hết toàn bộ những phòng xung quanh, bởi vậy các phòng trước sau trên dưới lầu hai đều trống không.

Hai người tự chọn một căn phòng để nghỉ ngơi, sau đó cùng xuống dưới lầu, tùy ý dùng cơm.

Dùng cơm xong trời đã tối hẳn, tại thành trấn nhỏ này ban đêm cũng không có gì náo nhiệt, bởi vậy mọi người đều sớm nghỉ ngơi.

“Còn muốn đòi rượu của ta nữa?” Thấy Đông Phương Bất Bại dùng cơm xong liền đến ngồi trong phòng

mình uống trà, một tay chống lên trán, bộ dáng thật sự vô cùng buồn ngủ, Âu Dương Minh Nhật khép lại cuốn sách rồi đi qua.

“Ừm.” Hàm hồ lên tiếng, Đông Phương Bất Bại ngay cả mắt cũng không chịu mở.

Thấy y như vậy, Âu Dương Minh Nhật đưa tay gỡ xuống cánh tay đang chống đỡ trán của y, lại nói: “Ngày mai cũng được a, nhưng đừng có lúc nào cũng bám theo ta đòi rượu vậy.”

“Không cần, đừng phiền.” Đông Phương Bất Bại bị hấn lòi kéo thiếu chút nữa đụng đầu vào bàn, híp mắt trừng hấn một cái, sau đó dứt khoát nằm úp sấp luôn trên bàn.

Không dự đoán được y buồn ngủ đến mơ mơ hồ hồ như vậy, Âu Dương Minh Nhật bị y trừng có chút xấu hổ, sau đó lập tức lại cảm thấy buồn cười, bộ dáng người này ghé người ngủ trên bàn hiện giờ có chỗ nào giống một giáo chủ?

Nhưng cả ngày hôm nay rời khỏi nhai, hết phi ngựa chạy cả ngày, cuối cùng còn tỷ thí khinh công hết nửa ngày, thật sự là cũng có chút mệt mỏi.

“Đứng lên, mệt thì đến trên giường nghỉ đi.” Âu Dương Minh Nhật vỗ vỗ vai y nói.

“Ngô ân.....” Không kiên nhẫn kêu một tiếng, Đông Phương Bất Bại rớt cuộc mặc kệ, làm theo ý mình, tiếp tục ghé vào trên bàn.

Thấy y như thế, Âu Dương Minh Nhật lắc đầu, đành phải dứt khoát động thủ kéo y dậy, sau đó đưa y tới giường nằm xuống.

“Ta đến phòng bên cạnh ngủ.” Vung tay dập tắt ánh nến trong phòng, Âu Dương Minh Nhật thấp giọng nói, sau đó liền đi ra ngoài.

Đợi đến khi cửa phòng bị khép lại, người nằm trên giường hơi híp mắt nhìn cánh cửa, mở miệng lầm bầm than thở câu gì đó, rồi xoay người một cái, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

24. Chương 24

Hai người trụ lại ở một nơi cách Hắc Mộc Nhai không xa, bởi vậy nên tuy chỉ là một thành trấn nhỏ, nhưng bên trong cũng có không ít sản nghiệp của Nhật Nguyệt thần giáo.

Nếu đã đi, Đông Phương Bất Bại liền có ý muốn đi nhìn qua các sản nghiệp của thần giáo một chút. Y muốn nhìn xem vì sao một Đường chủ có thể xuất ra một chồng ngân phiếu dày cộp để mời đại phu về xem

bệnh, mà tiền bạc mỗi lần nộp lên thần giáo đều chỉ có giảm mà không có tăng.

Đối với việc này Âu Dương Minh Nhật không có hứng thú, vì thế nên ở lại khách điểm, để y tự đi một mình.

“Qua giờ Tỵ ta sẽ về.” Đi tới cửa phòng, Đông Phương Bất Bại quay đầu nói.

“Ừ” một tiếng, Âu Dương Minh Nhật lại nói: “Nếu có việc thì lưu lại đó một ngày cũng không sao, không cần trở về vội.”

Nhìn chằm chằm hẳn một hồi, Đông Phương Bất Bại phất tay áo, dứt khoát bước ra ngoài.

Đây là làm sao vậy? (*Ame: mỹ nhân đối rầu chứ sao =))))*)

Âu Dương Minh Nhật hơi ngạc nhiên, quần thiên cơ tuyền vài vòng rồi nở nụ cười. Sau khi mở miệng, âm thanh liền giống như sợi chỉ mảnh vô hình bay tới tai y: “Ta chờ người trưa nay trở về cùng dùng ngộ thiện.”

Đông Phương Bất Bại vừa bước tới sảnh đường dưới lầu, nghe thấy thanh âm truyền đến bên tai, bước chân hơi ngừng lại, gương mặt vừa rồi còn lạnh lùng lãnh khốc thì giờ đã nhu hòa đi không ít.

“Khách quan, ngài có chuyện gì cần giúp đỡ không?” Người này lớn lên quả thật là quá đẹp, nhìn người đang đứng trước mặt mình, tiểu nhị ân cần hỏi.

Quét mắt liếc gã một cái, Đông Phương Bất Bại thuận tay ném một thỏi bạc qua, rồi lập tức xuất môn.

Tiểu nhị nhận được bạc, ngốc lăng một chút, ngay sau đó vui vẻ ra mặt, lập tức nhét bạc vào ngực, sau đó tiếp tục ở trong đại đường nghênh đón khách nhân càng thêm nhiệt tình.

Mà Âu Dương Minh Nhật ở lại khách điểm ngược lại không hề có ý muốn ra ngoài, ở trong phòng từ tốn uống trà, sau đó đứng dậy đi về phía cửa sổ.

Khi hẳn cô độc một mình thường lộ ra vẻ mặt trầm tĩnh, bình thản như không gì có thể khiến người ta kinh sợ. Không giống như khi ở trước mặt người khác – khi cao ngạo, lúc ngông cuồng, khi lạnh lùng, lúc lại ôn nhu như ngọc.

Ngã tư đường nhìn từ cửa sổ vô cùng náo nhiệt, người tới người đi như dòng nước. Tiếng mời hàng của những gánh hàng rong, hay những cửa tiệm ồn ào không dứt, ở góc đường còn có rất nhiều đứa trẻ tóc còn để trái đào đang chơi đùa vui cười âm ỉ.

Nơi đó không thuộc về ta, ta cũng không thuộc về nơi đó.

Nhìn cảnh tượng huyền ảo trên đường, trong đầu không khỏi hồi tưởng lại câu nói chính mình đã nói ra ở Tứ Phương thành ngày trước.

Như vậy, đâu mới là nơi thuộc về Âu Dương Minh Nhật? Âu Dương Minh Nhật lại nên thuộc về đâu?

Ánh mắt chuyển hướng nhìn về phương xa, Âu Dương Minh Nhật ngắm nhìn dãy núi xanh mông lung cùng khoảng trời xanh lam biêng biếc như vừa được gột rửa, trong ánh mặt hiện lên chút sầu muộn nhàn nhạt.

Một lúc lâu sau, khe thở dài một tiếng, thanh âm nhẹ tới mức như có như không, rồi xoay người, rời khỏi khung cửa sổ.

Một vật nặng lúc này đang hạ xuống bên cửa sổ, khoảnh khắc hần xoay người, quang hoa lấp lánh lưu chuyển nơi điểm chu sa kiêu diễm giữa mi tâm, một thân tao nhã thanh cao phi thường, tựa như một trích tiên nơi trần thế, không nhiễm lấy một hạt bụi nhỏ.

“Mẫu thân người nhìn kia, thần tiên ca ca!” Tiểu hải tử vừa nhìn thấy một màn như vậy liền “Oa” một tiếng, lập tức nắm tay áo người mẫu thân bên cạnh mà kéo, hưng phấn hô to.

Phụ nhân (*người phụ nữ đã có chồng*) kia nhìn nhìn quanh bốn phía, vẫn chưa nhìn thấy người phi phàm mà hải tử mình gọi là “thần tiên ca ca” đâu. Nàng còn cho là đứa nhỏ nhà mình nghịch ngợm vui đùa, cúi đầu cười cười nhẹ nhàng khiển trách một tiếng, “Còn nói đùa với nương a!”

“Con thật sự thấy được mà.....” Hải tử giận dỗi lắm lắm, lại bị phụ nhân kia kéo đi.

Qua một lúc lâu, tiếng tiêu du dương vang lên, khiến những kẻ đi ngang qua khách điểm ngoài kia không khỏi dừng chân mà ngược mắt lên nhìn nơi tiếng tiêu vọng ra.

Lại xong một khúc, Âu Dương Minh Nhật xoay một vòng cây tiêu trong tay ra sau lưng, thần nhiên nói: “Nếu vì con ngựa đó mà đến, ta đã biết, người rời đi được rồi.”

Người đứng ngoài cửa trong lòng cả kinh, chiếc khay trong tay vì hoảng hốt mà rung lên, khiến bát đĩa trên khay va chạm vào nhau, phát ra tiếng vang lách cách.

Hần vội ổn định vật trong tay, rồi thấp giọng nói: “Thanh Y chỉ muốn gặp mặt công tử để nói lời cảm tạ, không biết có thể vào hay không?”

“Không cần.” Dứt lời, tiếng tiêu trong phòng lại vang lên.

Người đứng ngoài cửa nghe vậy thì hạ mí mắt, nhưng cũng không rời đi.

Sau nửa canh giờ, Âu Dương Minh Nhật đặt cây tiêu trong tay lên mặt bàn, “Không vào sao?”

Thanh Y nghe vậy lập tức ngẩng đầu, thầm nghĩ người này quả nhiên thật dễ mềm lòng. Nhưng hắn còn chưa kịp tươi cười, một trận chưởng phong đã ủa tới đẩy hắn ra.

Hắn lảo đảo lui sang bên cạnh hai bước, ngược lên liền thấy người nọ một thân hồng y đỏ rực mở cửa bước vào.

“Đã trở lại sao còn không vào?” Quay đầu nhìn người vừa bước vào, Âu Dương Minh Nhật mỉm cười, trên gương mặt còn thoáng qua chút lo lắng, không giống vừa rồi khi ở một mình, trầm tĩnh, trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Đi tới trước bàn ngồi xuống, Đông Phương Bất Bại liếc nhìn hắn, “Có kẻ đứng trước cửa phòng ngươi, làm sao ta vào được?”

Nhớ lại, lúc quay về khách điểm, tâm tình của Đông Phương Bất Bại thực sự không tồi, nhưng khi về đến cửa đại đường của khách điểm, nhìn thấy con ngựa kia, trong lòng đã có chút suy đoán. Đến khi lên trên lầu, thấy có người đứng ngoài cửa phòng người kia, lập tức tâm tình tốt đẹp gì cũng bay sạch.

Nâng tay rót cho y chén trà, Âu Dương Minh Nhật cười cười nói: “Sao ta lại thấy ngươi không giống như bị chặn đường? Mà giống như có ai đó làm tâm ngươi thêm phiền muộn vậy?” (*Ame: chơi chữ 1 chút, chặn/lấp và phiền muộn/buồn phiền trong tiếng Trung đều là*)

Còn không phải là ám ức sao! Nghĩ lại, bản thân mình bưng bưng háo hức nhanh chóng trở về chuẩn bị cùng hắn dùng ngộ thiện, lại có người đã sớm chuẩn bị tốt giúp hắn đứng ngay ở cửa. Đông Phương Bất Bại hơi nghiêng đầu trừng hắn.

Mặc danh kì diệu (*chẳng hiểu gì cả*) bị y trừng, Âu Dương Minh Nhật cũng chỉ nghĩ là khi ra ngoài y gặp chuyện không vui, vì thế vòng vo đối đãi, “Hiện tại cho người mang ngộ thiện lên đây được chứ?”

“Công tử, đây là Thanh Y tự tay làm, đa tạ công tử hôm qua đã cứu giúp.” Đông Phương Bất Bại còn chưa kịp trả lời, người đang đứng bên ngoài cửa nghe thấy lập tức bước vào, đặt mâm đồ ăn trong tay xuống bàn, khước mắt liếc nhìn vị công tử ôn nhu như ngọc kia, rồi lại vội vàng rời đi.

Khước mắt liếc nhìn kẻ vừa rời đi, trong mắt Đông Phương Bất Bại thoáng một tia lạnh lẽo. Quét mắt nhìn mâm thức ăn đầy đủ ngũ vị trên bàn, Đông Phương Bất Bại đứng lên đi về hướng cửa phòng, “Đi xuống dùng bữa.”

Đi được hai bước, thấy hắn vẫn đứng yên bất động, Đông Phương Bất Bại xoay người vung tay áo, cả bàn đồ ăn lập tức bay xuống sàn nhà ngoài cửa.

“Người đây là ý gì?” Âu Dương Minh Nhật nhìn y.

Biết hần cực kì không thích có kẻ dám vênh mặt hất hàm sai khiến hần, Đông Phương Bất Bại vỗ vỗ làm phẳng nếp gấp nhẹ trên cổ tay áo, thản nhiên nói: “Thức ăn đặt ở trong phòng sẽ có mùi dầu mỡ, buổi tối người định nghỉ ngơi thế nào?”

“Hần là ai?” Thấy y dường như vô cùng không thích người tên Thanh Y nọ, Âu Dương Minh Nhật vốn không để ý lắm, lên tiếng hỏi.

“Trước mắt xem ra là một tiểu quan bình thường.”

Chính vì tra ra hần chỉ là một tiểu quan bình thường, Đông Phương Bất Bại mới càng tức giận. Bởi vì, nếu không có âm mưu khác, như vậy kẻ kia quả thực là dám cả gan mơ ước người của y a!

“Trước mắt?” Âu Dương Minh Nhật bắt lấy trọng điểm trong lời nói của y.

Gật gật đầu, Đông Phương Bất Bại thuận tay kéo hần đi cùng, đáp: “Kết quả điều tra sơ lược thì là vậy, nếu chờ kết luận chính xác sợ là sẽ mất thêm hai ngày nữa.”

Âu Dương Minh Nhật gật đầu, sau đó liền cùng y xuống lầu.

Đợi đến lúc mọi việc xong xuôi, khi ánh nắng bên ngoài không còn chói chang, hai người liền cùng nhau rời khỏi thành trấn nhỏ này.

Một chiếc xe ngựa đẹp đẽ tinh xảo vững vàng chạy trên quan đạo trống trải, xa xa phía sau xe ngựa hiện ra hình bóng một tuần mã màu đen lực lưỡng, trên ngựa mơ hồ có thể nhìn thấy thân ảnh màu xanh.

“Sao lại đổi thành xe ngựa?” Xe ngựa đi ra đến ngoài thành, Âu Dương Minh Nhật mới hỏi.

Ánh mắt khê đảo qua người hần, Đông Phương Bất Bại trêu ghẹo: “Một nhân vật phảng phất tựa trích tiên trần thế như Minh Nhật, Đông Phương Bất Bại làm sao có thể không biết xấu hổ mà để người phải một mực xóc nảy trên lưng ngựa cho được!”

Nếu lại hấp dẫn thêm vài người bám theo phía sau, quả thật là tự tìm ám ức cho bản thân!

“Làm sao mà so được với dung mạo của Đông Phương.” Khê liếc nhìn y, Âu Dương Minh Nhật thuận miệng trả lời.

Tuy rằng muốn từ từ thân cận với hần, nhưng một chút tiến triển như vậy đối với Đông Phương Bất Bại mà nói thật sự không đủ. Mỗi lần ở bên hần một chút, lại khiến y không kiềm chế được mà muốn càng

nhiều hơn.

Lúc này thấy hắn vẫn chưa để ý, ngược lại hòa theo mình mà vui đùa, Đông Phương Bất Bại thật sự vô cùng muốn biết điểm mấu chốt của hắn đối với y rốt cục là ở đâu.

Chớp mắt một cái giấu đi quang mang sâu thẳm nơi đáy mắt, Đông Phương Bất Bại mỉm cười, cả khuôn mặt đọng đầy tiểu ý lại gần, đưa tay xoa xoa gương mặt hắn, thấp giọng: “Dung mạo của Minh Nhật đây mới thật sự là tuyệt diệu, làm cho ta.....” Phần tiếp theo của câu nói y chỉ hơi mấp máy môi, cũng không có nói ra tiếng.

Khuôn mặt hắn vốn trắng ngần, lúc này cười, trong ánh mắt trừ bỏ anh khí phi phàm, còn có nét thanh nhã xuất trần cùng chút hương vị mỹ hoặc vô biên.

Nhìn thẳng vào con người ánh nước lưu chuyển, sóng sánh thủy quang rửa rõ của y, trong nháy mắt, Âu Dương Minh Nhật ngây người. Đáy lòng sinh ra một cảm giác kỳ lạ khó hiểu, ngay khi hắn muốn nghiên cứu tỉ mỉ cảm giác ấy, lại nghe “cốp” một tiếng!

Thì ra xe ngựa vốn đang đi vững vàng trên đường, đột nhiên xóc nảy một cái, mà Đông Phương Bất Bại vốn đang đặt toàn bộ tâm tư lên người bên cạnh, không chú ý. Đường đường giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo, giang hồ ngăm thừa nhận là Thiên hạ đệ nhất, thế nhưng ðụng đầu vào vách xe!

Trong xe nhất thời trở nên yên tĩnh đến quái dị, mà người đánh xe đang ngồi bên ngoài đột nhiên cảm thấy sau lưng lạnh toát, rung mình một cái, gã ngẩng đầu nhìn mặt trời vẫn chói chang treo trên không trung trống trải, liền cảm thấy buồn bực khó hiểu, tiếp tục đánh xe.

“Ha ha ha ha.....”

Qua hồi lâu, trong xe đột nhiên truyền ra một tiếng cười sang sảng không dứt.

Nghe tiếng cười của hắn, nhìn thấy vẻ tươi cười rực rỡ mà ấm áp trên gương mặt hắn, Đông Phương Bất Bại ngây người, sau đó mới nghiêng răng nghiêng lợi hô: “Âu Dương Minh Nhật!”

Thấy y có phần thẹn quá hóa giận, Âu Dương Minh Nhật mím môi ngừng lại tiếng cười, chỉ là khoe mắt chân mày vẫn cong cong, gương mặt vẫn hàm chứa ý cười nồng đậm, “Người không phải hay nói đùa sao, sao lại không cho người khác cười?”

“Có thể thu được nụ cười của Trại Hoa Đà, đó lại là vinh hạnh của ta!” Thấy hắn thoải mái cười, Đông Phương Bất Bại vốn có ít nhiều tức giận lại chẳng còn được bao nhiêu, chỉ là chuyện xấu hổ như vậy khiến y cảm thấy có chút buồn bực.

“Đông Phương giáo chủ không cần tự coi nhẹ mình.” Nhìn mông hồng hồng trên trán phối hợp với gương mặt lạnh lùng của y, Âu Dương Minh Nhật lại không kìm được càng muốn trêu ghẹo y.

Thấy y không nói tiếp, chỉ nhìn chăm chăm mình, Âu Dương Minh Nhật mới chuyển chủ đề: “Trán người đỏ lên rồi, có cần ta xoa giúp người không?” (Hà: *có cần thiết phải thế không =))))))*)

Người trong giang hồ đừng nói là va chạm nhỏ nhất như vậy, dù là bị đao kiếm gây thương tích cũng không tính là chuyện lớn gì.

Bởi vậy lời nói chứa đầy ý quan tâm này của Âu Dương Minh Nhật cũng chỉ là thuận miệng nói ra. Nhưng Đông Phương Bất Bại làm sao còn khách khí với hắn, khẽ “Hừ” một tiếng, trực tiếp dựa vào lồng ngực hắn, ra vẻ đại gia nói: “Nhẹ một chút.”

Nhìn người trong ngực, Âu Dương Minh Nhật có chút dở khóc dở cười, nhưng tính tình tốt cũng không trái ý y, nâng bàn tay phủ lên vàng trán y rồi nhẹ nhàng xoa xoa.

Híp mắt cảm nhận độ ấm truyền đến từ trên trán, Đông Phương Bất Bại khẽ cong môi, thuận tay cầm lấy bàn tay trái của hắn, học hỏi bộ dáng ngày thường của hắn, ngón tay linh hoạt quăn đi quăn lại từng vòng từng vòng kim tuyến.

Nhìn bộ dạng đặc ý của y, Âu Dương Minh Nhật lắc đầu cười cười, trong mắt lướt qua vài phần dung túng mà chính hắn cũng không nhận ra.

25. Chương 25

Âu Dương Minh Nhật từ nhỏ lớn lên ở Thiên Sơn, lần duy nhất xuống núi kia cũng chỉ loanh quanh dây dưa trong Tứ Phương thành, ngay cả phong cảnh Trung Nguyên này cũng chưa từng một lần ngắm nhìn kĩ càng.

Lần này hai người rời Hắc Mộc Nhai, trước tiên rời khỏi Định Châu, sau ra Hà Bắc, sau đó đi thẳng một đường về phía nam.

Tuy rằng Đông Phương Bất Bại miệng nói đi tuần tra phân đàn các nơi, nhưng phần lớn thời gian đều ở cùng người nọ, ngao du sơn thủy khắp nơi.

“Quy tắc “tam bất cứu” kia của người sao lần này lại phá bỏ như vậy?”

Trong một tiểu viện thanh u đơn giản, Đông Phương Bất Bại nghiêng thân nhìn người đang sắp xếp các loại thảo dược, trêu chọc hỏi.

Chuyện là nửa tháng trước, hai người đi tới thôn trang nhỏ có vị trí nhìn sông tựa núi này, cùng nhau thưởng thức sơn thủy hữu tình, phong cảnh mỹ lệ, cũng không dự đoán được trời đang đẹp lại đột nhiên mưa to.

Vốn là có thể tránh ở trong xe ngựa trú mưa cũng không sao, ai ngờ trận mưa này lại càng lúc càng lớn, khiến hai người chỉ có thể chạy đến thôn trang gần nhất để tránh mưa.

Thôn trang này cũng không tính là lớn, chỉ có chừng hai mươi hộ gia đình, thấy có khách tới cũng rất nhiệt tình, chẳng những thu dọn sạch sẽ một viện tử trống để cho bọn họ ở lại, những thôn dân gần xa quanh đó nghe nói có khách nhân tới thôn cũng tới biếu tặng không ít thức ăn bất chấp mưa rền gió giạt.

Trận mưa to này cứ vậy kéo dài tới nửa tháng, rốt cục đợi đến lúc mưa tạnh, nhóm dân làng còn chưa kịp vui vẻ thì hơn phân nửa số người trong thôn bắt đầu sốt cao đột ngột, xuất hiện các triệu chứng khó chịu, đau đầu, đau bụng vừa nôn mửa lại tiêu chảy, hoặc hôn mê, phát ban, thân thể bốc mùi hôi thối khó chịu.

Mời thầy thuốc đến xem, nhưng tất cả các thầy thuốc đều hoảng sợ kêu to, “Ôn dịch..... Là ôn dịch.....” Lập tức chạy khỏi thôn, một khắc cũng không ở lại.

Khi cả thôn bị đè ép, bao trùm bởi không khí tử vong ảm đạm, người dân trong thôn cũng nhớ phải nhắc nhở ba người khách vẫn trú ngụ trong thôn kia phải lập tức rời đi.

Ở hiền gặp lành, gieo nhân nào thì gặt quả nấy, nghe nói người dân trong thôn nhiễm ôn dịch, lúc này Âu Dương Minh Nhật liền ra tay, vậy mà chỉ trong mấy ngày, các bệnh trạng giảm dần rõ rệt, rồi từ từ khỏi hẳn.

Mà những trường hợp triệu chứng nặng hơn, đợi đến khi thảo dược trong tay Âu Dương Minh Nhật được chuẩn bị cho tốt, có lẽ sẽ nhanh chóng khỏi hẳn.

“Cũng không phải.” Đặt gói dược thảo đã được sắp xếp tỉ mỉ sang một bên, Âu Dương Minh Nhật nói: “Thứ nhất: nếu ta không cứu, bọn họ hẳn phải chết. Thứ hai: người dân trong thôn chất phác hiền lành, cũng không phải kẻ ác nhân hay đăng đồ tử hạo sắc. Thứ ba ”

“Thần tiên ca ca, mẫu thân của đệ rang hạt dẻ bảo đệ mang tặng cho ca ca!”

“Thần tiên ca ca~!” Nghe tiếng bước chân chạy tới từ xa, cùng tiếng gọi ngọt ngào vang vọng từ ngoài viện, Đông Phương Bất Bại liếc mắt nhìn người đang đứng bên cạnh cái tủ chứa, lặp lại tiếng gọi của tiểu hài tử, trên mặt là ý cười nồng đậm, tiếp lời trêu ghẹo: “Thứ ba chính là người ăn đồ ăn ngon lành của nhà người ta nên tâm cũng mềm xuống đi!”

“Thức ăn nhẹ của nơi này quả thực không tồi.” Âu Dương Minh Nhật không hề khó chịu, ngược lại còn đồng ý.

“Thần tiên ca ca mở cửa, Tiểu Bàn đến đây.....” (*Tiểu Bàn: bé mập mập =*)))

Thấy hẳn không để ý Đông Phương Bất Bại cũng cảm thấy không thú vị, nghe tiếng gọi ngoài cửa, vung tay lên một cái, cửa liền mở ra.

“A ” không đoán được cửa đột nhiên mở, người đang dựa phía ngoài đột ngột xông vào, phải vung cái rổ xách trong tay ra phía sau mới lảo đảo đứng vững ở trong phòng.

“Tiểu mập mập, còn chưa tới ngày tết, không cần mang quà biếu lớn như vậy a.” Nâng tay đón lấy rổ đặt lên bàn, Đông Phương Bất Bại nói. Tâm tình y nhiều ngày nay quả thực không tệ chút nào.

Người tới là một tiểu nam hài chừng vài tuổi, tuy rằng gọi là Tiểu Bàn, nhưng bộ dạng lại không hề béo mập, thấy cái người ngày thường luôn lạnh lùng kia nói với mình, nó cũng không dám đáp lại, rụt rè hướng bên cạnh khẽ dịch dịch từng bước, rồi đưa mắt nhìn cái rổ nho nhỏ trên bàn.

Liếc nhìn nó một cái, Đông Phương Bất Bại lấy ra một hạt dẻ còn nóng trong rổ ra, dùng đĩnh thưởng thức.

“Được đã phối xong rồi, người mang cho những người trong thôn đi.” Gói thật gọn thang thuốc cuối cùng, Âu Dương Minh Nhật đưa cho tiểu hài tử một giỏ được đầy ắp, phá vỡ không khí im lặng đến quỷ dị trong phòng.

“Cám ơn thần tiên ca ca!” Tiểu Bàn cười toe toét nhận lấy, vừa chạy ra bên ngoài được hai bước thì quay đầu lại hô: “Thần tiên ca ca, hạt dẻ trên bàn là làm cho ca ca đó!” Nói xong, lên liếc nhìn người đang ngồi bên bàn kia, rồi lập tức chạy mất nhanh như chớp.

“Người thật có duyên với tiểu hài tử.” Nhìn nhìn nọ vừa ngồi xuống bên cạnh, Đông Phương Bất Bại bóc vỏ một hạt dẻ còn nóng rồi đưa qua.

“Còn chưa rửa tay.” Quơ quơ bàn tay vừa sửa sang lại thảo dược của mình trước mặt y, Âu Dương Minh Nhật lại nói: “Tiểu hài tử vốn mẫn cảm, khí thể của người rất mạnh.”

Vốn là thuận miệng nói, tất nhiên trong lòng cũng không thèm để ý. Nghe hắn nói như vậy, Đông Phương Bất Bại hơi gật đầu, ném hạt dẻ vừa bóc vào miệng rồi mới đứng dậy, bưng chậu nước tới trước mặt hắn.

Âu Dương Minh Nhật cũng không khách khí với y, nhúng tay xuống nước rửa rồi nhận lấy khăn tay từ Đông Phương Bất Bại, chậm rãi lau nước trên tay.

“Muốn ở nơi này vài ngày nữa, hay chuẩn bị rời đi?” Một lần nữa bóp vỏ vỏ hạt dẻ trong tay, Đông Phương Bất Bại hỏi.

Nhận lấy hạt dẻ y đã bóc vỏ đưa tới, Âu Dương Minh Nhật nói: “Buổi chiều đi thôi.”

“Được!”

Nói đến đây, hai người đều suy nghĩ lại, bản thân đều là người ưa tĩnh lặng, mà người trong thôn lại vô cùng nhiệt tình đối đãi với khách lạ đến thôn, làm cho bọn họ đều có chút không được tự nhiên.

Vì thế, buổi trưa qua đi, hai người liền ngồi xe ngựa lặng lẽ rời khỏi thôn.

Đợi đến khi trăng treo lơ lửng trên đỉnh trời, bọn họ tới một chỗ tên là Tĩnh An thành.

Bởi vì sắc trời đã muộn nên cửa thành đã đóng, bọn họ liền ở khách điểm ngoài thành nghỉ tạm một đêm, sáng sớm hôm sau mới vào thành.

Tĩnh An xem như một thành trấn lớn, người đi đường, người buôn bán đi lại đông như hội, tạo thành những dòng người ngược xuôi, hai bên ngã tư đường cửa hàng san sát, thoạt nhìn rất phồn hoa.

Bị trận mưa to làm cho mắc kẹt ở trong thôn dưới chân núi nhỏ ngày người hơn nửa tháng, Đông Phương Bất Bại cũng không muốn tiếp tục ngồi ở trong xe ngựa.

Vừa vào thành liền thả xe phu cùng xe ngựa đi, y cùng Âu Dương Minh Nhật thông dong đi dạo trên đường.

Y phục hai người tinh xảo sang quý, dung mạo lại không tầm thường, sóng vai đi cùng nhau, quả thực hấp dẫn không ít ánh mắt người đi trên đường.

Hôm nay vừa lúc ngày chợ phiên, không ít thôn dân vùng phụ cận và những tiểu thương hoặc là dẫn theo đồ vật này nọ đến hai bên đường phố bày hàng, hoặc là ở trên đường tìm vật phẩm mình cần, người đến người đi vô cùng huyền ảo.

“Nơi này quả thực rất náo nhiệt.” Nhìn thấy dòng người hai bên phố nối gót nhau đi tới đi lui, Âu Dương Minh Nhật khẽ vuốt sợi tóc, khóe môi cong lên một nụ cười.

Đưa mắt nhìn xung quanh, Đông Phương Bất Bại gật đầu, nghĩ nghĩ lại nói: “Đợi đến hội Hoa Mầu Đơn thành Lạc Dương năm nay bắt đầu thì có thể tới ngắm một chút, khi đó thành Lạc Dương mới thật sự là vô cùng náo nhiệt.”

“Hội Hoa Mầu Đơn? Nghe có vẻ không tồi.” Âu Dương Minh Nhật gật đầu, thấy người bên cạnh đột nhiên bước về một hướng, thuận mắt nhìn theo thì thấy một lão nhân bán tiêu đang ngồi bên đó.

Khóe môi hơi giương lên nụ cười nhàn nhạt ấm áp, Âu Dương Minh Nhật đưa tay sờ đến thắt lưng trống không của mình, nhắc chân đi theo y.

“Cây tiêu này thế nào?” Từ trên sạp cầm lấy một cây tiêu trúc tía, Đông Phương Bất Bại tỉ mỉ đánh giá một chút, rồi quay sang hỏi người vừa đến bên cạnh.

“Công tử thật tinh mắt.” Khẽ nhìn ống tiêu y cầm trong tay, lão nhân bày hàng kia cười nói: “Lão nhân ta làm tiêu hơn bốn mươi năm, cũng chỉ có cây tiêu trúc tía vừa hoàn thành hôm qua này là vừa lòng nhất.”

“Thử xem.” Lấy khăn lau lau hai lần, Đông Phương Bất Bại đưa cây tiêu trong tay cho người bên cạnh.

Nâng tay tiếp nhận, khẽ vuốt thân tiêu một lần, Âu Dương Minh Nhật đặt tiêu bên môi.

Đang ở trên đường, hần cũng chỉ tùy ý thổi vài câu nhạc, nghe được âm sắc trong trẻo liền vừa lòng buông tiêu xuống.

“Cũng không kém cây tiêu ngày trước của người đứng không!”

Thấy hần gật đầu, Đông Phương Bất Bại vừa lòng nở nụ cười, lấy bạc đang muốn trả tiền cho cây tiêu, đã thấy một bóng đen nhoáng lên một cái, đứng ngay trước mặt người bên cạnh.

“Vị công tử này, tại hạ vô cùng muốn có cây tiêu trong tay người, chẳng biết có bỏ được thứ yêu thích?”

Nghe vậy Đông phương Bất Bại đã có chút tức giận, lại thấy rõ người tới, thanh âm không khỏi lạnh lùng, nói: “Bốn tọa thật không biết, thì ra ngoại trừ yêu đàn, Khúc trưởng lão còn có hứng thú với cả tiêu.”

Nghe được thanh âm quen tai kia, trong lòng người vừa tới cả kinh, đến khi thấy rõ người mặc hồng y bên cạnh công tử ôn nhuận như ngọc, sắc mặt liền hết trắng lại xanh.

“Thuộc hạ.....” Muốn hành lễ rồi lại ngại trên đường nhiều người, cả người Khúc Dương cứng ngắc, trong lòng lại kêu khổ không ngừng.

Lúc trước đại loạn trong giáo hần may mắn tránh được, sao hiện tại lại đụng phải vị này tại đây. Quả nhiên là.....

Tà mắt liếc nhìn hần, Đông Phương Bất Bại cũng không có hứng thú gây náo nhiệt ở đây cho người bên cạnh xem, lưu lại bạc mua tiêu rồi cùng Âu Dương Minh Nhật rời đi.

Đứng tại đó một hồi, Khúc Dương rốt cuộc cũng không dám chạy, tự giác đi theo.

Thần giáo ở đây tất nhiên cũng có sản nghiệp, vì thế ba người một trước một sau đi tới một viện tử ở phía tây thành Tĩnh An.

“Thuộc hạ Khúc Dương bái kiến Đông Phương giáo chủ!” Vào đại sảnh của viện tử, Khúc Dương lập tức hành lễ.

“Bốn tọa khi kể vị giáo chủ cũng không hề nhìn thấy Khúc trưởng lão, lúc này làm sao dám nhận lễ của người?” Ánh mắt sắc bén quét qua người hần, Đông Phương Bất Bại trào phúng.

“Thuộc hạ không dám!” Khúc Dương cúi thấp đầu xuống, nói “không dám” xong liền không tiếp tục.

Thấy hần như vậy, Đông Phương Bất Bại hừ lạnh một tiếng, “Thật không biết Khúc trưởng lão coi trọng cây tiêu bốn tọa vừa chọn là chuẩn bị tặng cho người nào?”

Trong lòng “lộp bộp” một tiếng, Khúc Dương lập tức nói: “Phi Yên ham chơi, vài ngày trước nói muốn học tiêu, hôm nay thuộc hạ bỗng trông thấy cây tiêu trong tay vị công tử này, nhất thời yêu thích. Thuộc hạ mạo phạm, thỉnh giáo chủ thứ tội.”

Chậm rãi thưởng thức cây tiêu trong tay, Âu Dương Minh Nhật ngồi ở một bên thản nhiên liếc nhìn hần.

“Thì ra là thế.”

Ngữ điệu chậm rãi nghe ra có vài phần ý vị thâm trường, Khúc Dương quỳ cạnh đó nghe được, trên trán toát mồ hôi.

Nào biết đâu, sau khi nói ra bốn chữ này, Đông Phương Bất Bại lại vòng vo đề tài, “Như vậy, Khúc trưởng lão mấy năm nay không trở về thần giáo là vì đang dở dang việc hệ trọng gì đi.”

“Giáo chủ chê cười, thuộc hạ vốn yêu thích âm luật vô cùng. Mấy năm gần đây đang tìm kiếm khúc Quảng lăng tán ” Vấn đề này không khó trả lời, Khúc Dương thành thật nói.

“Chính là kiếm khúc mà Kê Khang trước khi bị hành hình đã đàn rồi thở dài: Quảng lăng tán đến nay đoạn tuyệt! Ôi Quảng lăng tán ?” Âu Dương Minh Nhật nghe đến đây, trong lòng nổi lên vài phần hứng thú. (Nguyên văn: “*Quảng lăng tán vu kim tuyệt hĩ! Dích Quảng lăng tán!*” mà mình dịch bừa 1 tẹo:v các bạn thông cảm nha owo)

Thấy hần đột nhiên chen vào, giáo chủ cũng không có vẻ tức giận, Khúc Dương biết địa vị người này trong lòng Đông Phương Bất Bại chắc chắn không phải tầm thường, vì thế đáp: “Đúng vậy.”

“Người cũng có hứng thú?” Đông Phương Bất Bại quay đầu về phía Âu Dương Minh Nhật, hỏi.

Âu Dương Minh Nhật gật đầu, “Nếu có duyên thì ta thực muốn mở mang kiến thức một chút về danh khúc này.”

Nghe vậy, Đông Phương Bất Bại chuyển hướng qua, nhìn Khúc Dương nói: “Nếu đã như vậy, Khúc trưởng lão tiếp tục tìm kiếm Quảng lăng tán đi. Bốn tọa cũng có vài phần hứng thú với nó, Khúc trưởng lão nếu tìm được nhớ mang về Hắc Mộc Nhai.”

Thuộc hạ thực không rõ vì sao giáo chủ ngài có hứng thú với Quảng lăng tán a!

Nâng mắt trộm nhìn vị công tử mặc hoa phục tao nhã ngồi bên cạnh, Khúc Dương oán thầm một câu trong lòng, miệng lại lập tức đáp: “Thuộc hạ đã nhớ.” Nói xong, lắc mình một cái, nhanh chóng rời đi.

26. Chương 26

“Các trưởng lão trong thần giáo của người đều tùy ý du ngoạn giang hồ, không hỏi chuyện trong giáo như vậy sao?” Thấy người nọ lập tức rời đi, Âu Dương Minh Nhật hỏi.

“Tất nhiên không phải.” Nghĩ nghĩ, Đông Phương Bất Bại lại nói: “Ở trong giáo, vị Khúc trưởng lão này có tiếng là yêu âm (âm nhạc) đến si mê, khi Nhậm Ngã Hành còn là giáo chủ đã không muốn gây người trong giáo, mấy năm gần đây vì tìm Quảng Lăng Tán, đến mức ngay cả khi trong giáo thay đổi giáo chủ cũng không thèm trở về.”

“Vậy a! Nói vậy, người này quả thực rất thú vị!” Âu Dương Minh Nhật cười nói.

Đông Phương Bất Bại không nói tiếp, một lát sau, hỏi: “Có muốn nghỉ ngơi một chút không?”

Hôm qua đã nghỉ ngơi đầy đủ ở ngoài thành, lúc này Âu Dương Minh Nhật cũng không cảm thấy mệt, vì thế lắc đầu cự tuyệt.

Vừa mới bị Khúc Dương làm phiền, Đông Phương Bất Bại cũng không có hứng thú tiếp tục đi dạo, khoe mắt liếc nhìn qua cây tiêu trong tay hắn, liền đề nghị: “Lúc vào trong viện ta thấy có một ngôi đình nhỏ, không bằng qua đó ngồi, thuận tiện thử xem cây tiêu mới của người thế nào?”

“Cũng tốt.” Âu Dương Minh Nhật đáp ứng, hai người cùng ra khỏi đại sảnh.

Ngôi đình mà Đông Phương Bất Bại nói nằm ở bên bờ ao, bên cạnh còn có một tòa núi đá giả. Xung quanh đình trồng những khóm hoa đỏ hoặc tím, nhìn qua cũng không tệ.

Hai người đi vào trong đình ngồi xuống, có nha hoàn mang trà cùng điểm tâm tới.

Hương trà vẫn vương tràn ngập, trong đình từ từ vang lên tiếng tiêu khoan thai, thản nhiên.

Bưng chén trà uống một ngụm, xuyên qua làn hơi nóng mãnh mãnh ngấm nhìn thần sắc chuyên chú của người nọ khi thổi tiêu, Đông Phương Bất Bại nhẹ nhàng lộ ra một nụ cười thỏa lòng mãn nguyện.

Nếu sau này ngày nào cũng có thể cùng hắn phẩm trà thưởng cảnh, đánh cờ nghe tiêu, cùng ăn cùng uống, cùng ra cùng vào, chỉ cần nghĩ như vậy thôi cũng có thể khiến tâm tình con người ta cảm thấy vui sướng.

Mắt phượng hẹp dài hơi nheo lại, nét cười trên khóe môi Đông Phương Bất Bại càng lúc càng sâu.

Đúng vào lúc này, một bóng đen rơi xuống khoảng bóng râm dưới đình, không chút tiếng động, hai tay dang lên một phong mật thư.

Hơi liếc mắt nhìn người đang thổi tiêu, chân mày nhăn chặt khi nhìn về phía bóng đen vừa hạ xuống kia của Đông Phương Bất Bại mới buông lỏng ra. Nâng tay nhận lấy thư, phất tay ra hiệu cho người vừa tới lui xuống, lúc này mới mở thư, tùy ý nhìn lướt qua.

Một khúc tiêu kết thúc, Âu Dương Minh Nhật đặt tiêu xuống bàn, Đông Phương Bất Bại thuận tay đưa cho hắn một chén trà, sau đó nói: “Phân đàn Sóc Châu xảy ra chuyện.”

Thấy y thừa nước đục thả câu, Âu Dương vừa uống một ngụm trà, vừa thuận miệng hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Vùng phía sau núi của phân đàn Sóc Châu bởi vì sương khói lượn lờ trong núi suốt nhiều năm, nên cũng không có ai muốn đi vào. Thế nhưng buổi tối năm ngày trước, phía sau núi đột nhiên phát ra ánh sáng mạnh, vậy nên người trong phân đàn đồn đại rằng phía sau núi có bảo bối.” Đông Phương Bất Bại nói.

“Cho nên, bọn họ truyền tin mời giáo chủ người đến tìm kiếm bảo vật?” Buông chén trà, Âu Dương Minh Nhật thuận miệng đoán.

“Chuyện không chắc chắn làm sao bọn họ dám đến quấy nhiễu ta, đây là ám vệ trong tay ta truyền tin đến.” Đưa tay phủi đi bột phấn còn tồn lại của lá thư sau khi bị hủy, Đông Phương Bất Bại ngạo nghễ nói.

“Như vậy là còn có chuyện khác?” Âu Dương Minh Nhật cũng không cảm thấy ám vệ trong tay y lại nhàn nhã như vậy, việc nhỏ thế này cũng bấm báo.

“Chính xác.” Đông Phương Bất Bại hơi cong cong khóe môi, “Ba ngày trước có một hương chủ trong phân đàn đó dẫn người vào trong núi, đến nay vẫn chưa ra.”

“Vậy sao!” Trong mắt Âu Dương Minh Nhật lướt qua chút hứng thú, “Vậy là người đang dự định đi đến đó nhìn qua một chút?”

“Dựa theo phương hướng chúng ta đang đi từ trước, không quá mấy ngày nữa cũng sẽ đến Sóc Châu.” Quả nhiên là thú vị! Trong mắt vụt qua một tia sáng tối tăm, Đông Phương Bất Bại suy nghĩ.

Ở nơi này cũng không có chuyện gì, nếu phía trước có chuyện thú vị, sau khi ngựa người một lúc trong viện tử, hai người lại lên xe ngựa rời đi.

Hai người ngồi xe ngựa ra khỏi thành, lại ngoài dự đoán bị một đám người cản lại ở một nơi cách ngoài thành hai trăm dặm.

“Xin cho hỏi, bên trong xe chính là thần y Trại Hoa Đà?” Người trung niên cầm đầu đám người lên tiếng hỏi.

“Tại sao ta không biết ngươi lại nổi danh như vậy từ khi nào?” Ở Bình Định châu có người biết hắn còn không có gì kì lạ, nhưng nơi này lại có người có thể nói ra danh hào của hắn..... Một tia sáng lạnh lẽo lướt nhanh qua khóe mắt, Đông Phương Bất Bại hơi nghiêng đầu nhìn người bên cạnh.

“Việc này, chỉ sợ là ngươi nên hỏi người ở ngoài kia.” Âu Dương Minh Nhật lại cười nói.

Người trung niên chặn đường kia nói xong, thấy không có người trả lời hắn, không khỏi lại lên tiếng: “Tại hạ cũng không có ác ý. Chỉ xin hỏi: bên trong xe ngựa có phải là thần y Trại Hoa Đà không?”

Dứt lời, trừ bỏ âm thanh “đất, đất” của con ngựa buộc trước xe cũng không người trả lời.

“Lưu quản gia, này.....” Một người đứng sau người trung niên thấy vậy, liền lên tiếng xin chỉ thị.

Lúc này tuy sắc mặt Lưu quản gia kia chưa đổi, nhưng trong mắt đã có chút không vui, trầm ngâm một lát liền nói tiếp: “Nếu không muốn trả lời, vậy xin thứ lỗi tại hạ đắc tội!” Nói xong vung tay lên, người phía sau liền xông tới bao vây xe ngựa.

“Ra nhìn một chút?” Đông Phương Bất Bại hỏi.

Âu Dương Minh Nhật tỏ vẻ không sao cả: “Tùy ngươi.”

“Ngươi đi trước đi.”

Nhìn đám người đang vây lấy xe ngựa, xa phu nhảy xuống đang muốn động thủ, lại nghe được mệnh lệnh truyền tới bên tai, khẽ gạt đầu rồi lập tức chạy đi.

Ban đầu những kẻ đang tiếp cận kia còn thật cẩn thận, lát sau thấy xa phu chạy đi mà trong xe vẫn không có chút động tĩnh nào, liền trực tiếp cho người tới kéo xe đi.

Ước chừng đi được một canh giờ, xe ngựa được kéo vào trong một điền trang.

Nghe thấy tiếng vó ngựa, một lão nhân mặc cẩm bào cùng một phụ nhân từ trong đại sảnh bước ra.

Thấy hai người đi ra, Lưu quản gia cúi người khẽ thì thầm bên tai lão nhân vài câu, rồi tự động lui ra sau.

“Lão hủ là Chung Ý, là trang chủ Kiếm Ý sơn trang, liệu có thể mời thần y Trại Hoa Đà bước ra để bái

kiến không?” Lão nhân kia đứng trước xe ngựa, khiêm tốn lên tiếng.

Qua hồi lâu, màn xe xanh biếc được vén lên, một nam tử mặc cẩm bào đỏ thẫm phối cùng đường viền màu đen trên y phục bước ra.

Nhưng vị nam tử kia mái tóc đen dài, đẹp tựa gấm, khuôn mặt trắng ngần, luồng anh khí mạnh mẽ hiện trong mắt, khóe mắt còn mang theo một tia sắc bén lạnh lẽo, đôi môi mỏng nhếch lên, có vẻ không kiên nhẫn.

“Vị này là ” Lão giả còn chưa nói xong, trong lại lại có một người bước ra.

Người nọ mặc cẩm bào vàng kim đơn giản, diện mạo tuấn tú, đôi mắt ôn hòa oánh nhuận như ngọc, nhưng trên mặt cũng mang vẻ lạnh lùng đậm đặc.

“Người ‘mời’ ta đến là có chuyện gì?”

Nhìn hai người đi ra từ trong xe, người trong điền trang không khỏi có chút ngầy ngời. Âu Dương Minh Nhật gầy gầy thiên cơ tuyến trong lòng bàn tay, chậm rãi nói.

“Ngưỡng mộ đã lâu! Lão hủ mạo muội mời thần y Trại Hoa Đà tới là muốn làm phiền tiên sinh trị bệnh cho hài tử của ta.” Lão nhân không vòng vo mà đi thẳng vào vấn đề.

“Sao người biết ta có thể cứu được lệnh lang?”

“Lão hủ nghe nói ngày trước tiên sinh đã cứu chữa được người của một thôn trang bị nhiễm ôn dịch.”

Hơi nghiêng đầu liếc nhìn hần, Âu Dương Minh Nhật nói: “Quả thật như vậy, người cũng chỉ có thể biết ta là đại phu, làm sao biết được danh hào của ta?”

“Này..... Thỉnh tiên sinh cứu người trước, lão hủ thì sẽ giải thích sau.” Lão giả chấp tay nói.

“Trại Hoa Đà có ‘tam bất cứu’: không chết không cứu; cường hào ác bá, kẻ háo sắc không cứu; nhìn không vừa mắt không cứu.” Âu Dương Minh Nhật lạnh lùng nói.

“Trại Hoa Đà, hiện giờ người đang ở Kiếm Ý sơn trang ta, làm sao có thể vô nghĩa tùy ý người như vậy! Lập tức đi cứu con ta, nếu không ” Lão giả ngầy ngời một chút, phụ nhân đứng bên cạnh đã không còn kiên nhẫn.

“Nếu không thì sẽ thế nào?” Âu Dương Minh Nhật ngạo mạn nở nụ cười lạnh lùng, “Trại Hòa Đà ta đã không muốn làm chuyện gì, ngay cả khi người có là thần là trời cũng không có cách ép buộc.”

Nghe phụ nhân vừa dứt lời, lão giả lập tức than thầm không tốt, một tay kéo nàng về phía sau trách mắng: “Người là nữ tặc, nói bậy cái gì!”

(Nữ tặc: kiêu là người phụ nữ trong nhà)

Nghe thấy sự ngạo nghễ trong lời nói của hắn, trong mắt Đông Phương Bất Bại lướt nhanh qua một chút ánh sáng kì lạ, lập tức tiến gần bên tai hắn.

Hơi nóng từ hô hấp của y phả lên tai hắn, Âu Dương Minh Nhật nghiêng đầu đang muốn tránh đi, lại nghe thấy “Ta không phải trời, cũng không phải là thần, nếu ta muốn ngươi cứu hài tử của lão giả kia, ngươi có cứu hay không?”

Kinh ngạc nhìn về phía y, Âu Dương Minh Nhật lập tức nói: “Nếu ngươi muốn cứu, tất nhiên không thành vấn đề.”

“Vậy ngươi từ bỏ quy củ của ngươi?” Nghe hắn nói như vậy, khóe mắt Đông Phương Bất Bại hơi sáng lên, trong miệng còn trêu ghẹo.

Trên khuôn mặt đậm mạc lộ ra vẻ tươi cười, Âu Dương Minh Nhật nói: “Đối với ngươi, ta không có quy củ.”

Tâm tình Đông Phương Bất Bại lập tức trở nên vô cùng vui vẻ, đến mức ngay cả khi nhìn khuôn mặt nhăn nhoe nghiêm nghị mà đầy u sầu của lão giả kia cũng thấy thuận mắt hơn không ít.

Đương nhiên, đó là thuận mắt hơn một chút, chứ Đông Phương Bất Bại không có thiện tâm lớn như vậy, vô duyên vô cớ cứu giúp nhi tử nhà người ta, vì thế nói: “Muốn cứu nhi tử của ngươi cũng không khó, chỉ cần trên danh nghĩa, Kiếm Ý sơn trang này của ngươi thuộc về thần giáo của bốn tọa.”

Thấy y nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, Âu Dương Minh Nhật cũng chỉ cười cười, tiếp tục đùa nghịch kim tuyến trong tay.

“Người là Đông Phương Bất Bại!” Lão giả kinh hãi, sau khi bình tĩnh lại nói: “Sơn trang này chính là sản nghiệp mà tổ tông lão hủ truyền lại, liệu Đông Phương giáo chủ có thể đổi điều kiện được hay không?”

Đông Phương Bất Bại cười lạnh một tiếng, không nói.

Vị phụ nhân đứng phía sau vỗ một cái lên người lão giả, sắc mặt khó coi, “Người chỉ có một nhi tử để giao phó sơn trang này, nếu nhi tử chết thì ngươi còn có thể giao cho ai?” Nói xong lại chuyển hướng nhìn Âu Dương Minh Nhật, “Vừa rồi là ta quá kích động. Điều kiện chúng ta đáp ứng, xin tiên sinh cứu nhi tử của ta.”

Mặc dù phụ nhân này tính tình không quá tốt, nhưng đối với nhi tử lại hết lòng yêu thương.

Âu Dương Minh Nhật thấy lão nhân kia gật đầu, liền nói: “Dẫn đường đi.”

Thứ mà thiếu chủ của sơn trang này trúng phải chính là kì độc, các đại phu khác không giải được, nhưng đối với Âu Dương Minh Nhật lại không tính là khó khăn.

Hôm nay hắn thi châm một lần, vị thiếu chủ kia đã từ từ hồi tỉnh lại, thế nhưng nếu muốn trừ hết độc tố trong người thì còn phải mất mấy ngày.

Vì thế sau khi phu thê trang chủ thiên ân vạn tạ xong liền an bài hai người ở lại.

“Đã điều tra xong. Sau khi thiếu chủ của Kiếm Ý sơn trang trúng độc, kẻ mật báo rằng thần y Trại Hoa Đà có thể cứu chữa được là kẻ theo đuôi mà ta đã lạc mất vì trận mưa trước.” Nghe xong kết quả điều tra của ám vệ, Đông Phương Bất Bại liền đi tới phòng Âu Dương Minh Nhật.

“Thanh Y? Xem ra là có người muốn giữ chân chúng ta ở đây vài ngày.” Âu Dương Minh Nhật nói.

“Đúng vậy. Nhưng bốn tọa thật muốn biết, rốt cục là có kẻ nào muốn chơi đùa, giở trò lừa bịp này với bốn tọa.” Quay quay cái chén trong tay, Đông Phương Bất Bại cong cong môi.

Mím môi cười, Âu Dương Minh Nhật lên tiếng: “Sắc trời không còn sớm, đi nghỉ ngơi đi.”

“Được.” Đông Phương Bất Bại đứng dậy, đi thẳng vào phòng bên trong, còn nói vọng ra: “Bọn họ chỉ chuẩn bị một gian phòng ở.”

Âu Dương Minh Nhật ngậy người một chút, rồi cũng không chút để ý, tiêu sái đi vào.

27. Chương 27

Đêm đã khuya, khắp nơi đều say ngủ.

Cảm giác được hơi thở ấm áp cùng một chút ngứa ngáy truyền đến từ phía sau gáy, Âu Dương Minh Nhật vốn đã chìm vào giấc ngủ, chợt tỉnh lại.

Hơi nghiêng đầu, liền thấy người nằm bên cạnh áp đầu vào lồng ngực mình, những sợi tóc rối tung che mất nửa phần khuôn mặt. Có lẽ bị sợi tóc che phủ trên mặt không thoải mái, khiến y thỉnh thoảng lại động đậy xê dịch vị trí, vẻ mặt buồn bực cọ tới cọ lui trên cổ mình.

Thấy y co người, cả thân mình dường như thu lại, lui thành một đoàn trong lòng mình, khóe môi Âu Dương

Minh Nhật hơi cong lên một ý cười ôn hòa ấm áp, đưa tay giúp y gạt những sợi tóc vương vúi kia, lộ ra gương mặt trắng khuynh thành nồn nà.

Khi không ngủ, khóe mắt y luôn giương lên, còn mang theo vài tia ngạo khí bề nghệ thiên hạ. Nhưng lúc này, khi y khép lại đôi con ngươi sâu thăm thẳm cất chứa sự ngạo nghệ cùng bá đạo ngày thường, cùng với đôi môi mỏng mang chút sắc đỏ nhàn nhạt khiến y trông không còn lãnh khốc kiêu ngạo như ban ngày. Ngược lại, những sợi tóc đen rối tung phủ trên gương mặt kia lại tăng thêm vài phần mịn hoặc, nhưng không hề lả lướt như nữ tử mà đầy anh khí.

Ánh mắt hơi dừng lại trên gương mặt khi ngủ của y hồi lâu, Âu Dương Minh Nhật lại đưa tay nắm lấy góc chăn gấm mềm mại bên hông y, muốn kéo lên đắp cho y, tránh nhiễm lạnh.

Nào biết vừa mới cử động một chút, một cảm giác ấm áp mềm mại khê dán sát lại, nhẹ nhàng ma sát qua khóe môi hần.

Người đang mộng đẹp kia vô thức ngẩng đầu lên, cũng trong vô thức mà co lại thân thể, hướng về nguồn nhiệt ấm áp bên cạnh mà dựa vào ngày càng gần. Làn môi mỏng đỏ nhàn nhạt kia cũng vừa lúc mà lướt qua khóe môi người bên cạnh.

Đột nhiên bị bắt ngờ ngoài ý muốn, Âu Dương Minh Nhật ngây ngẩn cả người, góc chăn đang nắm trong tay cũng rơi xuống.

Trong nháy mắt cảm thấy trái tim mình đột ngột nhảy mạnh một nhịp, Âu Dương Minh Nhật chuyển ánh mắt nhìn người đang chìm trong mộng đẹp kia, con ngươi ngày thường luôn cơ trí, lúc này lại lộ ra vài phần mê mang khó hiểu.

Qua hồi lâu, hần mới thoát khỏi vòng mê mang, kéo chăn lên đắp lại thật tốt cho cả hai, sau đó một lần nữa nhắm mắt.

Ngày hôm sau, Đông Phương Bất Bại vừa có một đêm mộng đẹp an ổn tĩnh lại trước, nhìn người bên cạnh còn đang ngủ say, gương mặt khuynh diễm lộ ra nét tươi cười ấm áp.

Nhưng khi nhìn thấy mi tâm của hần hơi cau lại, không nhận được mà nâng ngón tay điểm lên vết chu sa tiên diễm trên trán, rồi khe khẽ vuốt nhẹ nơi hai đầu lông mày đang nhăn lại, y cũng không vội vã thức dậy.

Thỏa mãn dựa vào hần nghỉ ngơi một hồi, thấy hần vẫn chưa tỉnh, Đông Phương Bất Bại vừa buồn bực trong lòng rằng sao hôm nay hần lại ngủ muộn hơn ngày thường như vậy, vừa yên lặng đứng lên.

Đợi đến khi Đông Phương Bất Bại rửa mặt, mặc y phục xong, người đang nằm trên giường kia mới từ từ tỉnh dậy.

Mở mắt liếc sang phần giường bên cạnh, thấy một khoảng trống không, lúc này Âu Dương Minh Nhật mới ngồi dậy.

Nhìn người chỉ mặc một lớp áo đơn mỏng manh trắng muốt, bờ môi Đông Phương Bất Bại hàm chứa ý cười, “Tối qua ngủ không ngon sao? Canh giờ cũng còn sớm, có thể ngủ tiếp một lát.”

“Không sao.” Âu Dương Minh Nhật xốc chân bước xuống giường, lập tức lấy ngoại bào mặc vào.

Đông Phương Bất Bại ngồi ở một bên, đợi hắc tử rửa mặt xong, thấy mái tóc dài còn đang xổ ra tản mát trong không trung, trong lòng khẽ động, liền tới gần, vui vẻ đề nghị: “Ta giúp ngươi buộc tóc a?”

Tuy là câu hỏi, nhưng không đợi câu trả lời Đông Phương Bất Bại đã lôi kéo hắc tử ngồi xuống, sau đó cầm lấy cây lược gỗ.

“Đông Phương!” Nâng tay nắm lấy cổ tay y, Âu Dương Minh Nhật thấp giọng quát khẽ một tiếng.

Đổi tay cầm lược, Đông Phương Bất Bại giả bộ không nghe thấy, tiếp tục vui vẻ giúp hắc tử chải mượt những sợi tóc mềm nhẹ, đen như mực kia.

Thấy y kiên trì, Âu Dương Minh Nhật cười cười, rồi buông cổ tay y ra.

Từng chút từng chút cẩn thận chải tóc, Đông Phương Bất Bại dùng cây lược gỗ gạt ra một nửa mái tóc, nói với hắc tử: “Phát quan.”

Phản chiếu trên mặt gương đồng là khuôn mặt nghiêm túc cùng chuyên chú của y, trong mắt Âu Dương Minh Nhật lướt qua một tia ấm áp, cầm lấy phát quan màu vàng đưa qua cho y.

“Được rồi.” Cầm lấy kim quan từ tay hắc tử cố định mái tóc dài, Đông Phương Bất Bại kéo hắc tử đứng dậy, nhìn người trước mặt trường thân ngọc lập, thanh dật xuất trần đặc ý nói.

(Trường thân ngọc lập: dáng người cao cao, nhìn anh tuấn tựa như một khối ngọc)

“Vậy ra ngoài thôi.” Âu Dương Minh Nhật vừa dứt lời, đang muốn đi ra ngoài, lại bị y giữ chặt, “Sao vậy?”

“Chỗ này rách khi nào?” Cầm lấy vạt áo của hắc tử, Đông Phương Bất Bại chỉ vào một lỗ hổng to chừng một ngón tay cái.

Ánh mắt rơi xuống trên vạt áo của mình, Âu Dương Minh Nhật nghĩ nghĩ rồi lắc đầu, “Không chú ý.” Nói xong liền muốn đi thay y phục.

“Không cần phiền toái vậy.” Đông Phương Bất Bại nâng tay, một vệt sắc hồng từ trong tay áo bay ra, tưởng như trong nháy mắt, lỗ hồng kia được thay thế bằng một đóa mẫu đơn kiều diễm đang nở rộ.

Nhìn hoa văn xinh đẹp nở rộ trên vạt áo màu vàng nhạt, Âu Dương Minh Nhật tán dương: “Trong chớp mắt đã hoàn thành một đóa mẫu đơn tinh xảo như vậy, tốc độ của Đông Phương thật nhanh a!”

Thêu xong, Đông Phương Bất Bại vốn còn đang lo lắng không biết hắn có thích hay không, nghe hắn nói như vậy không khỏi cười: “Nguyên lai ta chỉ là tốc độ nhanh thôi a!”

Cười khê một tiếng, Âu Dương Minh Nhật mới lại nói: “Tự nhiên không chỉ vậy, hoa văn người thêu cũng rất đẹp, so ra hoa văn ban đầu trên áo cũng không thể sánh bằng.”

Thấy trên mặt hắn mang ý cười không chút để ý, Đông Phương Bất Bại lúc này mới yên lòng, ngạo nghễ nói: “Đó là đương nhiên, chuyện bốn tọa đã làm tất nhiên là phải hoàn hảo nhất.”

“Nga?” Âu Dương Minh Nhật phiêu mắt liếc y một cái, không khỏi nói: “Tại hạ lúc này đói bụng, chẳng biết có thể phiền Đông Phương giáo chủ làm một phần tảo thiện tốt nhất mang đến được không?”

Nhìn vẻ mặt hắn nghiêm trang đùa giỡn ngược lại mình, Đông Phương Bất Bại tà mắt nhìn hắn, “Bốn tọa lại có thể cho người đi làm phần tảo thiện tốt nhất mang đến, người cứ tiếp tục chờ xem.” Hai chữ “cho người” nhấn mạnh một chút, nói xong y liền bước ra ngoài.

Âu Dương Minh Nhật cũng không cảm thấy rằng cứ chờ ở nơi này sẽ có tảo thiện, mỉm cười bước theo y.

Đợi hai người thu thập mọi thứ xong xuôi, sau khi dùng cơm liền tới phòng của thiếu trang chủ Kiếm Ý sơn trang.

Bởi vì hôm qua hắn mới vừa tỉnh thì hai người đã rời đi, vậy nên vị thiếu chủ này vẫn chưa gặp được ân nhân của mình.

Hôm nay hắn ngồi dựa trên giường, thấy hai người cùng bước vào cửa, trong lòng không khỏi tán thán, thậm chí cả hai vị nam tử thoát nhìn đều là nhân vật bất phàm, thậm chí ánh mắt còn dừng lại trên người Đông Phương Bất Bại một hồi lâu.

“Trại Hoa Đà ta tuy đã đáp ứng lệnh tôn cứu người, nhưng nếu phá hủy quy củ của ta, mạng của người Trại Hoa Đà ta sẽ đích thân đến thu lại.” Thấy ánh mắt kẻ kia di chuyển trên người bên cạnh, Âu Dương Minh Nhật lạnh lùng nói.

Nghe vậy, Đông Phương Bất Bại vốn đang có chút tức giận, trong đáy mắt lại dần hiện ra ý cười, lặng lẽ thu hồi tú hoa châm vẫn đang chờ sẵn nơi đầu ngón tay.

Trang chủ Kiếm Ý sơn trang đang lui ở phía sau tròng mắt nhìn đứa con trai của mình. Thiếu chủ kia nhớ lại lời cha mẹ dặn dò hôm qua, lại nhớ ân nhân đã cứu mình có quy củ “Tam bất cứu”. Hiểu được đây là thân y đang cảnh cáo mình, vì mạng nhỏ suy nghĩ, hấn thành thật hạ mắt, không hề nhìn sang nam tử mặc hồng y kia.

“Tiên sinh.....” Thấy vậy, trang chủ nhỏ giọng gọi một tiếng.

Liếc mắt nhìn người trên giường, Âu Dương Minh Nhật dùng thiên cơ tuyến chẩn mạch xong, lúc này mới bảo hấn bỏ ngoại bào xuống, ngồi xếp bằng trên giường.

Nâng tay bắn ra mười ngàn châm cắm lên các huyệt đạo trên đầu và trước ngực hấn, lấy thiên cơ tuyến linh hoạt mang theo ngàn châm liên tục di hình hoán huyệt.

(Di hình hoán huyệt: linh hoạt đổi vị trí huyệt đạo liên tục)

Ngồi ở một bên uống trà, ánh mắt Đông Phương Bất Bại dừng ở những động tác thuần thực đến hành vân lưu thủy của người nọ, ý cười vui thích trong mắt ngày càng đậm.

(Hành vân lưu thủy: mây trôi nước chảy, ý nói động tác nhanh nhẹn, thuần thực linh hoạt)

Sau nửa canh giờ, vẫy tay một cái thu hồi ngàn châm, Âu Dương Minh Nhật lạnh lùng nói: “Ngày mai lại thi châm một lần nữa sẽ khỏi hấn.” Nói xong, cũng không chờ hai phụ tử kia còn gì thắc mắc, liếc mắt ra hiệu cho người ngồi uống trà bên kia một cái rồi lập tức rời đi.

Đông Phương Bất Bại cũng không thèm nhìn hai phụ tử đang ngậy người kia, đứng lên đi theo.

“Cha, rốt cuộc hai người này là ai, tại sao hành động lại kiêu ngạo như thế? Rõ ràng đang ở ” Thấy người rời đi, thiếu chủ kia nhin không được hỏi.

“Câm miệng! Đó không phải người mà ngươi có thể đụng vào!” Chung Ý lập tức ngắt lời đứa con, một lát sau rốt cuộc lại quan tâm hỏi: “Thân mình ngươi còn khó chịu nữa không?”

Rốt cuộc vẫn e sợ phụ thân của mình, thấy hấn trách cứ, người trên giường cũng im lặng, lúc này thấy sắc mặt phụ thân đã hoàn hoàn lại, liền gật đầu đáp: “Đã tốt hơn nhiều rồi.”

Chung Ý gật gật đầu, dặn dò hấn nghỉ ngơi cho tốt, rồi cũng rời đi.

Dù sao sơn trang này cũng coi như đã thuộc về mình, hai người vừa rời đi kia liền tùy ý đi dạo trong sơn trang.

Khi đi tới một mảnh vườn trăm hoa nở rộ, cảnh đẹp hiếm có, hai người ăn ý dừng nện bước, nhìn nhau rồi tìm nơi ngồi xuống, thổi tiêu, đánh cờ, phẩm trà, thưởng thức, một ngày nhàn nhã cứ như vậy mà trôi qua.

(Thưởng thức: thưởng thức món ăn)

Người trong sơn trang nhận được mệnh lệnh, cũng không dám quấy rầy, mang những thứ cần thiết đến khu vườn, sau đó thì đều lui đi.

Trên khoảng trời xanh thăm thẳm, bông bành vài áng mây trắng, giữa khu vườn muôn loài hoa đang nở rộ khoe sắc, thân ảnh màu vàng thấp thoáng cùng bóng dáng mang sắc đỏ thoạt nhìn vô cùng hài hòa.

28. Chương 28

Danh tiếng của Kiếm Ý sơn trang trong chốn giang hồ không lớn, nhưng ở Giang Tây lại có tiếng tăm hàng đầu.

Sơn trang có tên “Kiếm Ý” không phải vì nơi này có cao thủ dùng kiếm, mà là nơi này lấy nghề rèn đúc kiếm làm sinh ý kiếm sống.

Từ trước đến nay việc tư tàng, tự ý rèn đúc binh khí vốn là điều tối kỵ của triều đình, mà Kiếm Ý sơn trang này lại có thể coi việc rèn kiếm là sinh ý, cũng xem như có chút bản lĩnh.

Hơn nữa, hành tẩu trên giang hồ, tất nhiên không thể thiếu binh khí. Đây cũng là nguyên nhân mà Đông Phương Bất Bại rất coi trọng sơn trang này, phải biết rằng, hằng năm số tiền mà thần giáo chi ra để mua binh khí không phải con số nhỏ.

“Giang Tây Lam Kỳ kì chủ Tiền Giang bá kiến Đông Phương giáo chủ!” Người quỳ bên dưới tuy rằng sắc mặt nghiêm nghị, nhưng trong lòng đã sớm lo lắng không yên. Giáo chủ tới Giang Tây mà hần cư nhiên không biết, cũng không rõ hôm nay gọi hần đến là có chuyện gì.

Khoát tay ý bảo hần đứng dậy, ánh mắt Đông Phương Bất Bại quét qua hần, “Nghe nói Tiền kì chủ rất có năng lực trong việc kinh doanh và làm thương nghiệp?”

Không biết ý tứ của giáo chủ đến tột cùng là như thế nào, Tiền kì chủ ở trong lòng suy tư xem có nên trực tiếp thừa nhận hay là nên khiêm tốn một phen, nhất thời không nói tiếp.

Nếu đã cho gọi hần đến, tất nhiên là Đông Phương Bất Bại đã sớm điều tra rõ ràng, vì vậy, không đợi hần trả lời, đã lên tiếng, “Tiền kì chủ.”

Tiền kì chủ vốn còn đang mãi suy tư về câu trả lời, nghe giáo chủ gọi liền bước lên trước một bước, nói theo phản xạ: “Có thuộc hạ!”

“Kiếm Ý sơn trang này hiện giờ đã trở thành sản nghiệp của thần giáo, bổn tọa giao nó vào tay ngươi, ngươi phải phụ trách cho tốt.”

Sơn trang này từ khi nào đã biến thành sản nghiệp của thần giáo? Nhớ lại các kì vùng Giang Tây mấy hôm trước vừa mua số lượng lớn đao kiếm của nơi này, Tiền kì chủ ngây người, lại lập tức nghĩ: không hổ là giáo chủ, quả nhiên là thủ đoạn vô biên, đi ra ngoài một chuyến liền thu được một sản nghiệp lớn như vậy.

“Thuộc hạ lĩnh mệnh! Nhất định không phụ kì vọng của giáo chủ.” Đã biết được mục đích giáo chủ gọi mình tới, Tiền kì chủ giương khóe miệng, thanh âm trả lời cũng có thêm vài phần tinh thần. Trong lòng hắn đã bắt đầu tính toán xem dùng sơn trang này để kiếm tiền như thế nào.

Nghiêng đầu liếc nhìn hắn, Đông Phương Bất Bại lại nói: “Bình khí trong sơn trang trước hết là đưa tới cung cấp trong giáo, sau đó mới tính đến lợi nhuận. Nhớ kỹ, ngươi chỉ cần âm thầm điều hành cho tốt, bổn tọa không muốn nghe trong giang hồ có tin đồn sơn trang này thuộc về thần giáo ta.”

Bị ánh mắt lạnh lẽo cùng giọng nói lạnh lùng nghiêm nghị quét tới, Tiền kì chủ lập tức đứng thẳng sống lưng, nhanh chóng đáp lời, “Tuân lệnh!”

Lúc này Đông Phương Bất Bại mới đứng dậy, trong chớp mắt bước ra khỏi đại đường.

Qua hồi lâu, Tiền kì chủ mới thở ra một hơi, sau đó cũng rời đi.

“Mọi chuyện sắp xếp xong rồi?” Nghe tiếng đẩy cửa, Âu Dương Minh Nhật lật thêm một trang sách trong tay, thuận miệng hỏi.

“Ừ” Quay người khép lại cánh cửa, nhìn người đang ngồi trước cửa sổ, thần sắc chuyên chú mà đọc sách kia, Đông Phương Bất Bại ậm ừ trả lời.

Đi đến bên cạnh hắn rồi dừng lại, vận chút nội lực kéo một chiếc ghế bành đến bên cạnh hắn, ngồi xuống. Ngồi một hồi, thấy ngay cả một ánh mắt hắn cũng không liếc lại mình, Đông Phương Bất Bại bắt đầu cảm thấy cuốn sách trong tay hắn có chút chướng mắt.

Vươn tay kéo nhẹ quyển sách của hắn, y chỉ nghĩ là muốn nhìn tên quyển sách, muốn xem xem quyển sách đó là thứ gì mà có thể khiến hắn chuyên tâm đến vậy. Nào biết, vừa mới giật nhẹ một chút nhưng tay lại trực tiếp cầm cả quyển sách lên.

Người này thật sự không chút phòng bị đối với y như vậy sao?

Thấy hần hơi kinh ngạc nhìn về phía mình, khoe miệng Đông Phương Bất bại cong lên, ánh mắt phiêu qua nhìn tên quyển sách, rồi lại nhét vào tay hần, “Y thuật của người đã rất cao minh rồi, tại sao còn có hứng thú với quyển dược thư tầm thường này?”

Cũng không để ý đến hành động cướp sách vừa rồi của y, Âu Dương Minh Nhật mở lại quyển sách đến trang vừa xem, “Trong sách này có nhiều bài thuốc kì dị nhưng nhìn kĩ có vẻ rất hay và hữu dụng.”

Thấy hần dứt lời liền ngược lên thật sự nghiêm túc nhìn mình, Đông Phương Bất Bại cũng không thể không biết xấu hổ mà đi quấy rầy.

Một lát sau, cảm giác sức nặng đè xuống vai, Âu Dương Minh Nhật lúc này mới nghiêng mắt nhìn về phía bên cạnh.

Nhìn người bên cạnh nhắm mắt dựa vào vai mình, hần nhẹ giọng: “Nếu mệt mỏi thì vào trong phòng nghỉ ngơi một lát đi.”

Đông Phương Bất Bại không nói, chỉ nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

Thả lỏng vai để cho y dựa vào được thoải mái một chút, Âu Dương Minh Nhật liền tiếp tục đọc sách.

Ánh mặt trời long lanh rơi rụng đầy cả sân, ngẫu nhiên có hai cơn gió nhẹ thổi vào qua cửa sổ, khiến không khí buổi chiều sớm càng thêm thanh bình, yên ả.

Đến khi cảm giác được người bên cạnh đã ngủ, Âu Dương Minh Nhật mỉm cười, động tác lật sách cũng bất giác mà nhẹ nhàng hơn.

Đột nhiên, tiếng xé gió rất nhỏ truyền đến, một bóng đen nhẹ chân tiến vào qua cửa sổ, trong tay cầm một phong mật thư.

Không nhìn người đi vào, Âu Dương Minh Nhật hơi hơi nghiêng đầu, thấy người trên vai không tỉnh, nâng tay vận lực rút phong thư từ tay ám vệ tới đưa tin, dùng Thiên lý truyền âm nói hai chữ, “Lui ra.”

Nghe thấy thanh âm truyền đến bên tai, trong lòng hắc y nhân cả kinh, nhìn bức thư trong tay người nọ, vẫn là mở miệng muốn lên tiếng.

Đột nhiên, một vệt kim quang hiện lên, hắc y nhân phát hiện mình phát không ra âm thanh!

Nhìn vào ánh mắt lạnh lùng lại có có phần ngạo nghễ của nam tử vừa liếc nhìn mình, lại nhìn sang giáo chủ đang ngủ tựa vào vai hần, hắc y nhân do dự một chút, rồi lập tức nhảy ra khỏi cửa sổ rồi đi.

Nghe tiếng hít thở nhẹ nhàng bên tai, Âu Dương Minh Nhật kẹp thư vào trong sách, sau đó tiếp tục đọc trang được thư mà mình vừa bỏ dở.

Đợi đến khi vầng tà dương đỏ rực lui dần về phía tây, quyển sách trên tay Âu Dương Minh Nhật cũng được lật tới trang cuối cùng. Hắn gấp sách lại, đặt sang một bên, hơi nghiêng đầu nhìn người vẫn còn tựa trên vai mình, rồi lại chuyển tầm mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Vầng thái dương còn chưa hạ xuống, phía chân trời đã rơi rớt đầy những tia nắng yếu ớt, mờ nhạt.

“Tĩnh?” Sức nặng trên vai biến mất, Âu Dương Minh Nhật nghiêng mắt nhìn sang.

Vốn chỉ định dựa vào một hồi, vậy mà lại ngủ mất, lại còn ngủ lâu như vậy. Nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, trên gương mặt tuấn mỹ của Đông Phương Bất Bại thật hiếm thấy mà xuất hiện một chút ngượng ngùng lúng túng.

“Vai có mỏi không?” Nghĩ lại thấy mình dựa vào lâu như vậy, Đông Phương Bất Bại lên tiếng hỏi, không đợi hắn trả lời, lại nói: “Ta thay ngươi xoa bóp.”

Sau đó cũng không đợi hắn mở miệng cự tuyệt, Đông Phương Bất Bại liền đứng dậy lùi về phía sau hắn, đặt tay trên vai, điều chỉnh lực đạo lúc mạnh lúc nhẹ xoa xoa ắn ắn.

Thấy y động thủ, giờ cự tuyệt lại có vẻ xa cách, Âu Dương Minh Nhật liền thu lại lời vừa muốn nói ra.

Vừa rồi vì lo lắng sẽ đánh thức y, Âu Dương Minh Nhật vẫn duy trì tư thế ngồi ngay ngắn đọc sách cả buổi chiều. Ban nãy còn không cảm thấy gì, lúc này được y xoa ắn một chút, quả thực cảm thấy thư thái không ít.

Thấy hắn hơi híp mắt dựa vào lưng ghế, Đông Phương Bất Bại khẽ giương khóe môi.

Ánh mắt hưởng thụ liếc nhìn quyển được thư trên bàn, Âu Dương Minh Nhật nhớ ra bức mật thư nọ, liền rút ra rồi đưa qua cho y, “Vừa mới nhận được.”

“Ngươi mở ra nhìn xem.” Đông Phương Bất Bại nói.

Mở trang giấy bên trong phong thư ra, Âu Dương Minh Nhật đọc lướt qua nhanh chóng, không khỏi cười nhẹ một tiếng.

“Chuyện gì vậy?” Nghe tiếng cười kia của hắn, Đông Phương Bất Bại nghi hoặc.

Nâng bức thư cao lên một chút, Âu Dương Minh Nhật nói: “Tự ngươi nhìn đi.”

Động tác trong tay không ngừng lại, Đông Phương Bất Bại cúi người, cảm đặt nơi hõm vai người nọ, ánh mắt tập trung vào nội dung bức thư.

Nội dung trong thư cũng đơn giản, tổng kết lại được bốn điểm chính: một – đàn chủ phân đàn Sóc Châu ngày trước dẫn người vào núi vẫn chưa có tin tức. Hai – mấy ngày vừa rồi trong chốn giang hồ liên tục truyền ra tin đồn phía sau ngọn núi vô danh kia có cất giấu bảo vật của một tiền bối võ lâm nào đó, có thể là bảo kiếm, hoặc bí tịch võ công đã thất truyền. Ba – mấy tiểu môn tiểu phái ở Sóc Châu thừa dịp đàn chủ không có mặt, kẻ trong phân đàn bạc nhược, kéo đến gây rối làm loạn. Bốn – các môn phái đang kéo đến Sóc Châu.

“Ha!.....” Xem xong, Đông Phương Bất Bại cười lạnh một tiếng.

“Giáo chủ, thuộc hạ có việc gấp phải bẩm báo ” Tiền kì chủ vừa rời đi lúc trưa, thu được tin tức liền lập tức chạy tới, vội vội vàng vàng trực tiếp đẩy cửa phòng chạy vào.

Đến khi thấy rõ giáo chủ đại nhân nhà mình đứng sau một vị công tử ôn nhuận như ngọc, thân mình thon dài cúi xuống, cơ hồ như vành tai mái tóc kề nhau cùng người nọ, nhất thời Tiền kì chủ kinh hoảng đến sững sờ, chết đứng tại chỗ.

Nghe nói khi giáo chủ còn là đường chủ, phó giáo chủ, có không ít kẻ muốn nịnh nọt mà dâng mỹ nữ cho y, thế nhưng số phận của những nữ tử này nếu không phải bị chuyển đi cho kẻ khác thì cũng là chọc giận y, bị một chưởng đánh chết.

Hiện giờ xem ra, nguyên lai là do giáo chủ vốn thích..... [*Hà: thật bất ngờ =))))))*]

Tự ý thức được rằng mình đang tiếp cận chân tướng, Tiền kì chủ không ngừng toát mồ hôi lạnh.

Vừa rồi giáo chủ còn để hãn quân lý Kiếm Ý sơn trang, hẳn là sẽ không bởi vậy mà giết hãn đi?

Thấy Tiền kì chủ tự tiện xông vào trong phòng, đã vậy còn gây người ở cửa, sắc mặt đối tới đối lui hết xanh lại trắng, Đông Phương Bất Bại ẩn ẩn tức giận, đứng thẳng dậy, ngữ khí mang theo lãnh khốc đến tàn bạo: “Tiền kì chủ, ngươi thật quá to gan!”

“Thuộc hạ nhất thời vì tình thế cấp bách, thỉnh giáo chủ khoan thứ!”

Vỗ vỗ tay, ý bảo y không cần xoa bóp nữa, Âu Dương Minh Nhật kéo giáo chủ đại nhân đang tức giận đến bên cạnh ngồi xuống.

Sắc mặt Đông Phương Bất Bại lúc này mới tốt hơn một chút, thản nhiên nở nụ cười với hãn, rồi quay sang nhìn người đang kinh sợ, “Có chuyện gì?”

Tiền kì chủ nhẹ nhàng thở ra, ngẩng đầu liếc mắt nhìn người ngồi bên cạnh giáo chủ, đang muốn mở miệng lại nghe Đông Phương Bất Bại lạnh giọng quát: “Bổn tọa nói ngươi có thể ngẩng đầu sao?”

“Thuộc hạ biết sai!” Kẻ bị trách cứ lập tức cúi đầu, sau đó mới nói: “Phân đàn Sóc Châu bị công kích, đàn chủ lúc này không rõ tung tích, các môn phái nghe nói sau núi phân đàn Sóc Châu có kho báu liền liên tục kéo tới. Không biết giáo chủ có chỉ thị gì?”

“Bổn tọa đã biết. Ngươi chuyển lời đến các phân đàn khác ở Giang Tây, chưa có mệnh lệnh của bổn tọa, bất luận kẻ nào cũng không được tùy tiện hành động. Còn nữa, nếu các môn phái kéo đến đây, nhắc nhở bọn họ mấy ngày nay hành động cẩn thận cho bổn tọa. Nếu để bổn tọa nghe được tin tức bất kì phân đàn nào bị công kích gây rối một lần nữa.....”

“Dạ, thuộc hạ ghi nhớ! Nhất định chuyển lệnh đến các phân đàn.” Tiền kì chủ ôm quyền.

“Lui ra đi.”

“Thuộc hạ cáo lui!” Vốn tưởng rằng thế nào cũng phải chịu một chương, lại nghe giáo chủ nói vậy, Tiền kì chủ âm thầm kinh ngạc trong lòng, nhưng cũng lập tức rời đi.

“Ngày mai chúng ta sẽ rời khỏi đây.” Đông Phương Bất Bại chuyển ánh nhìn sang người ngồi bên cạnh.

“Xem ra, người đứng sau màn trong chuyện ở phân đàn Sóc Châu này vốn là muốn ngươi phải xuất hiện, hiện giờ các môn phái trong giang hồ cũng bị kéo tới, việc này có thể sẽ có nguy hiểm.” Âu Dương Minh Nhật lạnh nhạt trần thuật.

Điều đó tất nhiên Đông Phương Bất Bại cũng hiểu được, nhưng dựa vào ngạo khí của y, làm sao có thể làm con rùa rụt cổ, khi thấy phân đàn của mình bị tấn công làm loạn mà mặc kệ không can thiệp, “Nếu ta nhất định phải đi?”

“Vậy thì đi thôi.”

“Ngươi đi theo giúp ta?”

“Tất nhiên.” Âu Dương Minh Nhật gật đầu.

Nghe vậy, Đông Phương Bất Bại nhẹ nở nụ cười.

29. Chương 29

Gần trăm năm nay, võ học trong giang hồ dần suy tàn, những môn phái cấp bậc như Không Động, Nga Mi mặc dù không thể nói là suy vong nhưng cũng đang từ từ tàn lụi. Trừ bỏ một vài ngôi sao sáng trong võ lâm giang hồ, Thiếu Lâm – Phương Chứng đại sư cùng Vũ Đường – Trùng Hư đạo nhân, mấy năm gần đây có rất ít hậu bối có thể gọi là kinh tài tuyệt diệu nổi lên.

Càng khiến cho người trong võ lâm lạnh tâm chính là, kẻ được cả giang hồ ngầm thừa nhận là thiên hạ đệ nhất kia lại chính là giáo chủ ma giáo – Đông Phương Bất Bại!

Điều này sao có thể không khiến cho các nhân sĩ tự xưng là võ lâm chính phái kia phải hận đến nghiến răng? Nhưng chẳng thể làm gì, bọn họ chỉ có thể càng khinh thường kẻ thuộc về ma giáo này.

Lúc này, Sóc Châu truyền ra tin xuất hiện bảo kiếm và bí tịch, các môn các phái tuy bán tín bán nghi, nhưng nghĩ đến việc chỉ cần đoạt được bí tịch, sau đó khiến môn phái của mình trở nên lớn mạnh hơn, liền không còn do dự.

Tưởng như trong chốc lát, bốn phương rực rạch dậy sóng, trừ Thiếu Lâm, Vũ Đường, tất cả những môn phái dù nổi danh hay không nổi danh trong giang hồ đều lục đục chạy tới Sóc Châu, mà dẫn đầu chính là những kẻ mà mấy năm gần đây thường xuyên được người nhắc tới – Ngũ Nhạc kiếm phái.

“Một tin đồn đại tùy tiện như vậy, có đáng cho những kẻ đó làm to chuyện sao?” Nghe âm thanh của một đám người vừa phi ngựa vượt qua bên ngoài mã xa, nhớ lại mấy ngày gần đây gặp phải rất nhiều người trong giang hồ, Âu Dương Minh Nhật có chút kinh ngạc.

Cười nhạo một tiếng, Đông Phương Bất Bại nói: “Những kẻ tự xưng là chính đạo từ trước đến nay đều như vậy.”

Một lát sau, nhớ lại người bên cạnh từng thuận miệng nói sẽ có rất nhiều người biết võ công đến, không khỏi tà mắt liếc nhìn hắn: “Người cho là đám người trong giang hồ này ai cũng hiểu biết về võ công như ngươi sao?”

“Bọn họ cũng không giống như Âu Dương Minh Nhật ta, có được một sư phụ tốt.” Âu Dương Minh Nhật nói tiếp.

“Vị sư phụ kia của ngươi quả thật không tồi, đáng tiếc không thể báỉ kiến.” Hồi tưởng lại những lời hắn từng kể lại với mình về vị tiền bối Biên Cương kia, Đông Phương Bất Bại gật đầu, rồi lại nói, mang theo ít nhiều sự ngạo nghễ: “Ngay cả khi đám người đó có được sư phụ tốt, cũng không phải ai cũng có được thiên phú tài hoa, uyên bác lợi hại như ngươi.”

Nghe y nhắc tới sư phụ, Âu Dương Minh Nhật vốn có chút thương cảm, đến khi nghe được lời tán dương đầy kiêu ngạo kia của y, không khỏi bật cười vui vẻ.

“Giáo chủ, phía trước có một quán trà, có cần dừng lại nghỉ ngơi một lát không?” Đã đi được hơn nửa ngày đường, nhìn thấy tấm bảng hiệu bằng vải bố bay phất phơ phía xa xa, người đánh ngựa hỏi ý của giáo chủ đại nhân.

“Dừng đi.”

Nghe thanh âm truyền ra từ bên trong, xa phu cung kính nói “tuân lệnh”, rồi giơ roi thúc ngựa chạy, không mất bao lâu đã đi tới quán trà nhỏ kia.

Quán trà nằm lơ lửng ở vùng ngoại ô, trên cái cây to ngoài cửa buộc năm, sáu con ngựa, xa phu hô một tiếng, buộc xe ngựa ở một nơi cách đám ngựa đó không xa.

Người trong quán trà nghe thấy tiếng vó ngựa, chỉ liếc mắt nhìn ra ngoài một cái, sau đó cũng không quá chú ý, chỉ có lão bản của quán trà, một lão nhân đầu bạc tươi cười bước ra ngoài đón khách.

Sinh ý hai ngày nay của quán trà quả thực rất tốt! Nghĩ nghĩ một chút, lão nghênh đón xa phu vừa tới, “Khách quan mời vào bên trong, bên ngoài nắng nóng, vào trong quán nghỉ chân hóng mát một chút.”

Xa phu liếc nhìn lão nhân đang chào mời khách, rồi đi sang một bên đứng, không nhúc nhích.

Không bao lâu sau, tấm màn xe ngựa bằng gấm màu xanh biếc bị vén lên, hai người một trước một sau từ trong xe ngựa bước ra.

Lão nhân ở vùng núi hoang vắng này đã lâu, chẳng trách chưa từng gặp qua những nhân vật xuất chúng như vậy, lúc này chỉ biết sững sờ ở đó, đến khi hai người bước vào quán trà rồi mới hoàn hồn phản ứng lại.

Nhìn lướt qua năm, sáu hán tử mặc trường bào xanh lục ngồi phía bên trái, lại nhớ tới thói quen không thích ngồi cùng một chỗ với người khác của người đứng cạnh, ánh mắt Đông Phương Bất Bại trở nên lạnh lùng, đang muốn mở miệng đuổi người.

Đưa tay khẽ kéo y một chút, Âu Dương Minh Nhật lắc lắc đầu, “Quán trà này mặt gió lùa, không phải một gian phòng, không cần như vậy.”

Lúc này Đông Phương Bất Bại mới bỏ qua, cùng hần bước đến một cái bàn trống gần đó.

Một tiểu tử chừng tám, mười tuổi, dáng người nho nhỏ trong quán trà, thấy hai khách nhân vừa đến, không hiểu sao có chút khẩn trương lại trộm liếc nhìn hai người một chút, sau đó lập tức cúi đầu, dẫn họ đến chỗ cái bàn trống đó, lại lau lại một lần.

Bọn họ vừa ngồi xuống, lão nhân nọ cũng vừa lúc bước vào, thấy đứa nhỏ kia còn đang đứng gốc ở một bên, không khỏi nhắc nhở: “Tôn nhi, sao còn không nhanh mang trà lên cho khách?”

Động tay ném một thỏi bạc vào tay lão chưởng quầy, Đông Phương Bất Bại lên tiếng: “Không cần để ý tới chúng ta.”

Nắm bạc trong tay, lão giả đang muốn nói nữa, đã thấy xa phu kia đang đi đến, trên tay còn cầm theo một thực hộp bằng gỗ được điêu khắc tinh xảo.

Xa phu kia đứng trước bàn, im lặng cúi đầu hành lễ với hai người, sau đó mới mở thực hộp, lấy từng đĩa đồ ăn còn bốc khói ngon lành ra.

Nhìn canh mộc nhĩ hạt sen còn bốc khói trong bát ngọc, cùng những đĩa điểm tâm tinh xảo xinh đẹp chưa từng thấy trên bàn, lúc này lão nhân mới kéo hải tử tên Tôn nhi kia lui sang một bên.

Đem những món trong thực hộp bày hết ra, chiếm hơn phân nửa cái bàn, Đông Phương Bất Bại phát phát tay ra hiệu dừng lại, xa phu kia mới lui sang một cái bàn khác ngồi xuống, cầm theo bánh bao lằng lằng ngồi ăn và uống trà.

Động tĩnh vừa rồi không tính là nhỏ, nhóm hán tử trên đầu quán vải bố trắng, mặc một thân áo xanh lục, hai chân để lộ ra ngoài, cẳng chân để trần, đi giày cỏ ngồi bên này tất nhiên chú ý tới.

Ngửi mùi điểm tâm truyền qua, thấy ngay cả đồ hạ nhân nhà người ta ăn cũng là bánh bao trắng trắng thơm thơm, lại nhìn trên bàn mình chỉ có nước trà cùng màn thầu nhạt nhẽo vô vị, một kẻ có vẻ nhỏ tuổi trong số đó làm bộ ngửi ngửi trong không khí, rồi lên tiếng: “Cha nó chứ, thơm quá a!”

Người trẻ tuổi ngồi cạnh nghe vậy, hơi liếc mắt nhìn hai khách nhân vừa đến ngồi bên kia, vô ý hữu ý nói: “Cổ lão nhị, người là nói điểm tâm kia? Hay là nói người nọ?”

“Tiểu tạp chủng người a!” Người họ Cổ kia nhìn hán tử trẻ tuổi nọ một cái, rồi híp mắt đánh giá hai người đang ngồi bên kia, cười mắng một câu: “Dư huynh đệ vừa nói ta mới thấy, nguyên lai là một tiểu công tử mang theo thổ gia nhà mình đến nơi này. Hương thơm a, quả nhiên là điểm tâm thơm, người cũng tỏa hương a!” Nói xong còn đưa đầu qua lại, nhếch mũi ngửi ngửi.

“Ha ha ha ha..... Không biết hai người này ai là mới công tử, còn ai là thổ gia nhà người ta nha? Mụ nội nó chứ, không bằng lão tử qua đó sờ sờ thử chút xem.....” Mấy người kia cùng hòa theo cười đùa, đứng lên, một kẻ trong số đó đứng lên chuẩn bị đi qua bên kia trên đùa.

Đột nhiên, một đường sáng vàng vút qua, kẻ vừa mới đứng lên kia liền “viu” một tiếng bay ra ngoài, ngã trên mặt đất, tắt thở mà chết ngay tức khắc.

Năm hán tử còn lại nhất thời không kịp phản ứng, đến khi phục hồi tinh thần lại, nhìn bốn phía xung quanh, liền thấy một nam tử mặc hồng y dung mạo tuấn mỹ, cao nhả hơn người khê cong môi, giương lên một nụ cười lạnh lùng, bàn tay nâng chén canh hạt sen trước mặt đặt lên môi uống một ngụm. Mà bên cạnh y, một nam tử mặc ngoại bào vàng kim hoa nhã cao quý, gương mặt trầm như nước, đang cuốn từng vòng, từng vòng kim tuyến trong lòng bàn tay.

Mấy hán tử liếc mắt nhìn nhau một cái, kẻ họ Cổ kia vỗ bàn đứng bật dậy, chỉ vào nam tử mặc ngoại bào vàng kim hoa quý kia: “Mụ nội nó vừa rồi chính là tên tiểu tử ảo lá này động ”

Gã còn chưa nói xong, một đường đỏ rực vụt sáng, lập tức trợn to hai mắt ngã xuống.

Nam tử mặc kim y kia còn đang chậm rãi cuốn sợi kim tuyến, người mặc hồng y kia cũng không động dậy, vậy Cổ lão nhị sao lại ngã gục xuống như thế?

Mấy vị hán tử còn lại trong lòng cả kinh, làm sao còn ngồi yên được, mãnh liệt đứng bật dậy.

Giương mắt nhìn lại, thấy trên người Cổ lão nhị không có lấy một vết thương, lại không biết kẻ bên kia đã sử dụng thủ đoạn gì để hạ thủ.

Liên tiếp hai sư huynh đệ chết ngay trước mắt ở đây, trong mắt mấy người còn lại hiện ra tia sáng ngoan độc phần nộ, bàn tay lập tức đặt lên chuôi kiếm bên hông.

Một nam nhân nhìn có vẻ lớn tuổi hơn, lắc lắc đầu với bọn họ, rồi nhìn về phía hai người bên kia, nói: “Chúng ta là đệ tử phái Thanh Thành. Không biết hai vị huynh đệ là người phương nào? Có thể xưng danh không?”

Lạnh giọng “Hừ!” một tiếng, Đông Phương Bất Bại uống xong ngụm canh mộc nhĩ hạt sen cuối cùng trog chén, thuận tay vung lên.

Kẻ nhìn có vẻ lớn tuổi đó lập tức ngã gục, trên mi tâm còn cắm một cái thìa nhỏ làm từ bạch ngọc.

“Cha nội nó! Các người thật to gan, đã biết chúng ta là người phái Thanh Thành mà còn dám động thủ? Muốn ném thử Tội tâm chuông của Thanh Thành ta có phải không?” Người trẻ tuổi họ Dư kia chính là nhị tử của chuông môn phái Thanh Thành, ngày thường lúc nào cũng kiêu ngạo, lúc này tuy biết đối phương không phải kẻ không có bản lĩnh, nhưng cũng không áp được lửa giận trong lòng.

“Phái Thanh Thành? Tội tâm chuông?” Đông Phương Bất Bại lạnh lùng cười, ý tứ châm chọc không cần nói cũng đã quá rõ ràng.

Từ trước đến nay họ Dư kia luôn lấy làm kiêu ngạo vì môn phái nhà mình, thấy vậy, lập tức vung kiếm triển khai thức mở đầu của Tùng phong kiếm pháp phái Thanh Thành xông tới.

Những nam tử bên cạnh gần như đồng thời rút kiếm cùng gã, vọt lên, mà kẻ còn lại trong số đó mặc dù cũng rút kiếm, nhưng chỉ di chuyển chậm từng bước.

Ánh mắt một chút cũng không đặt ở những kẻ đang đánh úp tới, Đông Phương Bất Bại gấp khối điểm tâm được nặn thành hình hoa mai đưa đến bên môi cắn một ngụm. Cầm thấy hương vị không tồi liền buông

phần còn lại xuống, lại gấp một khối đặt vào trong bát người đối diện, “Lãnh hương cao này không tồi, người ném thử chút đi.”

Kim tuyến trong tay bắn ra, hai kẻ vừa xông tới bị đánh bay ra khỏi quán trà, Âu Dương Minh Nhật chậm rì rì cuốn lại sợi kim tuyến, sau đó cầm đũa gấp khối điểm tâm trong bát lên, cắn một miếng.

Mà kẻ chậm chạp tiến lên phía sau kia thấy huynh đệ đồng môn bị đánh bay ra ngoài, lập tức dừng bước chân, nhìn chằm chằm hai người. Một lúc sau gã mới cắn răng phi thân chạy đi.

Hắn chạy vội tới gốc cây buộc ngựa, nhanh chóng nhảy lên lưng một con, vung kiếm chặt đứt dây buộc, tay nắm chặt lấy dây cương, hai chân dùng lực kẹp chặt bụng ngựa, điều khiển ngựa chạy trốn đến đâu cũng không dám ngoảnh lại.

Nhìn người ngồi đối diện ăn khối điểm tâm mình gấp cho, khóe môi Đông Phương Bất Bại khẽ cong lên thành một nụ cười dịu dàng thỏa mãn, lại tiếp tục chọn những món điểm tâm mà mình cảm thấy không tệ gấp vào bát cho hắn, sau đó mới hờ hững nâng tay, bắt ra một ngân châm hướng về phía bên ngoài.

“Viu –!

Kẻ vốn đã chạy trốn được hơn một dặm kia trợn trừng mắt, dường như không thể tin được, sau đó loạng choạng ngã khỏi lưng ngựa, làm hất lên một đám bụi đất bắn tứ phía.

Từ khi kẻ đầu tiên của phái Thanh Thành ngã xuống, một già một trẻ trong quán trà này đã run run sợ hãi trốn vào trong phòng.

Mà xa phu kia, khi người cuối cùng ngã xuống, lập tức đứng dậy nhanh chóng thu thập xử lý các thi thể trong quán trà nhỏ, rồi rút chủy thủ chặt đứt dây cương của mấy con ngựa còn lại đang buộc trên thân cây, cầm roi quất vào phía sau để bọn ngựa chạy tán ra bốn phía.

“Phái Thanh Thành rất có danh tiếng?” Sau khi đã thử qua hết các món ăn trên bàn, Âu Dương Minh Nhật buông đũa, nhớ tới bộ dáng kiêu căng ngạo mạn của mấy người ban nãy, có chút hiếu kỳ hỏi.

“Một môn phái nho nhỏ chẳng đáng kể thôi. Phong cách làm việc của chương môn phái Thanh Thành rất âm hiểm độc ác, so với người trong Nhật Nguyệt thần giáo ta, gã càng giống ma giáo hơn.” Đông Phương Bất Bại giải thích, qua ngữ khí khinh bỉ có thể thấy y vô cùng chán ghét kẻ được gọi là chương môn phái Thanh Thành này.

Âu Dương Minh Nhật nhẹ gật đầu.

Sau khi nghỉ ngơi đủ trong quán trà, hai người liền tiếp tục lên đường hướng về phía Sóc Châu.

30. Chương 30

Mấy ngày gần đây, trên đường đi tới Sóc Châu xuất hiện không ít những kẻ đến từ giang hồ, một số người vốn không biết gì, qua trò chuyện thăm dò biết được tin tức ấy cũng liền lập tức khởi hành theo hướng Sóc Châu.

Mà đích đến của tất cả, phân đàn Sóc Châu của Nhật Nguyệt thần giáo, lúc này đã sớm bị người tới ý đồ bao vây chiếm đóng. Mà những kẻ tới trước cũng đã lục tục phái người tới sau núi tìm hiểu, nhưng kết quả không đợi được bất kì một ai trở lại, liền không dám tiếp tục có thêm hành động xằng bậy nào.

Vì vậy, phân đàn bắt đầu mở rộng đại môn, niềm nở nhiệt tình đón tiếp các nhân sĩ môn phái từ bốn phương đổ về, thương lượng xem làm thế nào để tiến vào hậu sơn thăm dò.

Phân đàn Sóc Châu được kiến tạo dựa vào núi, diện tích rất rộng lớn, bởi vậy mặc dù bên trong đã có không ít người nhưng cũng không có vẻ chật chội.

Thuộc hạ đứng thành hàng hai bên đại môn, ở cửa còn có một vị nam tử trung niên gương mặt treo sẵn nụ cười mỉm phụ trách tiếp đãi các nhân sĩ.

Một trận âm thanh vó ngựa truyền đến, nam tử trung niên kia ngược mắt lên, thấy một chiếc xe ngựa chạy tới, dừng ở một bên. Nhìn ra sau xe cũng không thấy có thuộc hạ đệ tử gì đi theo, thầm nghĩ chắc cũng không phải môn phái lớn gì, liền không đem người ngồi trong xe để vào mắt.

“Hẳn là không ít người đã tới ở trong đó rồi, chúng ta trực tiếp đi vào?” Sau khi xe ngựa dừng lại, Âu Dương Minh Nhật hỏi.

“Mấy năm ta hành tẩu trong giang hồ có dễ râu, có lẽ người nhận biết ta cũng không nhiều.” Nói xong, Đông Phương Bất Bại tạm dừng, rồi lại nói tiếp, mang theo mấy phần ngạo nghễ: “Lại nói, nơi này là phân đàn của bốn tọa, tất nhiên là phải trực tiếp đi vào.”

Âu Dương Minh Nhật gương nhẹ khóe môi mà cười, cũng không nói nữa.

Xa phu vén màn xe, hai người liền xuống xe ngựa, sóng vai bước tới đại môn.

Nam tử trung niên đứng ở cửa, nhìn hai người đi tới, thấy y phục sang quý không tầm thường, khí thế phi phàm, nghĩ thầm – đây là công tử thiếu gia nhà ai cũng lại đây giúp vui a?

“Tại hạ Chu Thiên phái Tung Sơn, xin hỏi nhị vị đến từ môn phái nào?” Nam nhân trung niên bước lên trước, ôm quyền cười hỏi.

Từ khi nào y đến địa bàn của mình mà còn phải báo danh?

Ánh mắt lạnh lẽo ngoan lệ quét qua kẻ không có mắt này, Đông Phương Bất Bại khẽ nhếch môi.

Bị tầm mắt lạnh như băng của nam tử tuần mỹ mặc hồng y kia đảo qua, nam tử trung niên cảm thấy khí lạnh chạy thẳng dọc sống lưng, yết hầu run rẩy di chuyển, quả thật có suy nghĩ muốn chạy khỏi nơi này.

“Chúng ta vào đi thôi.”

Nghe người bên cạnh lên tiếng, lãnh ý trên mặt Đông Phương Bất Bại mới tan đi một chút, quay lại khẽ cười mỉm với hắn, rồi cùng đi vào.

Một lát sau, nam tử trung niên kia mới thở ra một hơi, vừa đoán người kia là ai vừa nhịn xuống động tác muốn vỗ vỗ ngực, sau đó đi tới nghênh đón một nhóm người khác.

“Tại hạ Chu Thiên phái Tung Sơn, xin hỏi nhị vị đến từ môn phái nào?” Vẫn là câu hỏi trước đó, chỉ là nụ cười trên mặt gã có vẻ cương cứng lại.

Cũng may người tới cũng không chú ý, báo danh xong liền đi vào.

Nhìn thấy nhóm người vừa vào được dẫn đi nghỉ ngơi, Âu Dương Minh Nhật quay đầu nhìn về phía người bên cạnh, “Trước tiên vẫn là ở lại nghỉ ngơi?”

“Trực tiếp đến hậu sơn.” Nhìn một đám người đi tới đi lui trong phân đàn của mình chuyện trò hàn huyên, trong mắt Đông Phương Bất Bại phấp lên ánh sáng lạnh lẽo, lập tức lôi kéo hắn đi về phía sau núi.

Một đường đi này trừ bỏ ngẫu nhiên nghe thấy thanh âm trò chuyện, thì không hề gặp phải bất cứ ai, Âu Dương Minh Nhật nói: “Người rất quen thuộc nơi này.”

Đông Phương Bất Bại cười cười, “Vài năm trước ta từng ở đây một thời gian.”

Lại đi qua một viện tử vắng vẻ, cuối cùng hai người cũng đi tới phía sau núi.

Ngọn núi quanh năm bao trùm bởi sương khói, căn bản không thể nhìn rõ tình huống bên trong, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một mảng màu xanh đậm bên ngoài.

“Núi này có bảo bối, quả thật có vài phần giống.” Nhìn ngọn núi trước mắt, Âu Dương Minh Nhật nói.

Nhẹ gật đầu một cái, Đông Phương Bất Bại đáp lại: “Vậy chúng ta liền đi vào tìm ‘bảo bối’ đó thôi.”

Khi hai người đang định bước vào ngọn núi, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, một đám người đang bước nhanh về phía này.

“Người mặc hồng y đó là Đông Phương Bất Bại?” Từ trong đám người truyền đến một tiếng nghi vấn.

“Ta cũng nghe nói, cái kia..... Đông Phương Bất Bại đích thật là thích mặc hồng y.” Tên còn lại nói.

“Ai? Vừa mới kêu to Đông Phương Bất Bại ở trong này là kẻ nào? Đi ra xác nhận một chút xem hồng y nhân này rốt cục có phải hay không a!”

Nguyên lai vừa có người hô lớn Đông Phương Bất Bại đang đến phía hậu sơn, mọi người mới đang chạy lại đây, thế nhưng đều vì quá khẩn trương nên không ai chú ý tới người vừa hô lên là ai.

“Chư vị thỉnh yên lặng một chút.”

Đám người vừa kéo tới kia đang cảnh giác nhìn hai người khí thế bất phàm trước mắt, vừa xì xào bàn tán, một thanh âm dùng nội lực để lan truyền tới tai tất cả mọi người.

Trong lòng mọi người chấn động, nhìn lại thấy một vị nam nhân trung niên tướng mạo uy nghiêm, thân hình cao lớn bước ra.

Lúc này có người nhận ra, người nọ là đương nhiệm minh chủ Ngũ Nhạc kiếm phái, rất có danh tiếng trong chốn võ lâm, cũng chuộng môn phái Tung Sơn Tả Lãnh Thiên.

“Không biết Đông Phương giáo chủ đến đây có việc gì?”

Lời này của Tả Lãnh Thiên vừa nói ra, lập tức chỉ đích danh người đối diện gã chính là Đông Phương Bất Bại. Mọi người thẫn cả kinh, lập tức thủ thế, nâng cao cảnh giác.

“A.....” Cười nhạo một tiếng, Đông Phương Bất Bại nghiêng mắt liếc nhìn kẻ vừa bước ra, “Nơi này chính là phân đàn của Nhật Nguyệt thần giáo ta, lời này nên là để bốn tọa hỏi các ngươi đi?”

“Chúng ta đến khi nơi này đã trống không, mà đâu ngươi có cái gì chứng minh đây là phân đàn của ngươi?”

Tả Lãnh Thiên còn chưa nói tiếp, một kẻ đang cúi đầu trong đám người kia đã lên tiếng, ngữ khí châm chọc.

Một tia ngoan lệ lướt qua khóe mắt phượng, Đông Phương Bất Bại cười lạnh một tiếng.

Mọi người chỉ thấy một vết hồng chợt lóe, một kẻ trong đám người chính phái đó bị Đông Phương Bất Bại kéo ra, quăng tới trên mặt đất.

“Nếu ngay cả mặt cũng không phải, mệnh này cũng không cần thiết giữ làm gì.” Lấy ra một mảnh khăn xoa xoa bàn tay, Đông Phương Bất Bại thản nhiên nói.

Lời này là nói về kẻ đã chết trên mặt đất kia, nhưng đồng thời cũng là châm chọc tới cái danh môn chính phái.

“Ở trước mặt ta dám ngang nhiên sát hại võ lâm đồng đạo, mà đầu này một ngày không trừ, võ lâm một ngày khó an!” Chương môn phái Thái Sơn thấy vậy, sắc mặt biến đổi, lập tức rút kiếm vọt tới.

Ngân châm trong tay lại vút ra, Đông Phương Bất Bại không tốn chút sức, nhẹ nhàng hờ hững đánh bay lưỡi kiếm đang có ý đồ công kích mình.

“Không cần giảng chuyện giang hồ đạo nghĩa với ma đầu này, mấy vị chương môn các người cùng lên đi!”

“Đúng vậy! Đúng vậy!”

“Đúng, vì võ lâm trừ hại.....”

Thấy chương môn phái Thái Sơn không phải đối thủ của Đông Phương Bất Bại, một người lên tiếng đề nghị, những người khác đều phụ họa theo.

Tung Sơn, Hoa Sơn, Không Động, Hành Sơn, chương môn mấy đại phái liếc nhau, đều lập tức gật đầu, sau đó rút binh khí cùng lao lên.

Đó chính là cái gọi là danh môn chính phái?

Nhìn thấy những trò lố bịch đám người đó làm ra, Âu Dương Minh Nhật không khỏi cau mày, ánh mắt dừng ở nam tử hồng y rực rỡ bị vây trong đám người kia, trong tay nắm lấy thiên cơ tuyến, hiển nhiên là chuẩn bị tùy thời mà động thủ.

Khi tất cả mọi người cùng Âu Dương Minh Nhật đang tập trung tầm mắt lên nhóm người đang đánh nhau kia, một thân ảnh màu xanh đột nhiên nhảy ra từ trong ngọn núi, sau đó bất ngờ kéo theo Âu Dương Minh Nhật, lại mạnh mẽ lao trở lại vào trong hậu sơn thần bí.

Phi ngân châm đẩy lùi công kích của đao kiếm, đả thương hai chương môn Thái Sơn, Không Động, dư quang từ khóe mắt Đông Phương Bất Bại quét qua phía này, phát hiện đột nhiên có biến.

Đông Phương Bất Bại vốn đang có chút tâm tư muốn cùng đám người kia so chiêu lập tức căng thẳng, nâng tay liên tục bắn ra tới mười ngân châm, sau đó trực tiếp phi thân vào phía sau núi.

Thấy ma đầu kia lông tóc vô thương rời đi, mà mấy chưởng môn lại hoặc nhiều hoặc ít đều bị thương, trong lòng mọi người khiếp sợ không thôi.

Bởi vì tình huống trong núi không rõ ràng, hơn nữa người được phái đi vào không hề có dấu hiệu trở ra, những người này cũng không dám tùy tiện đi vào, liền phái người canh giữ tại chỗ này, những người khác về tiền viện, lại tiếp tục thương lượng tiếp.

Mà Âu Dương Minh Nhật tuy rằng bị kẻ kia đột nhiên kéo vào hậu sơn, nhưng thiên cơ tuyến trong tay hắn cũng đồng thời bắn ra, trực tiếp đánh tới kẻ mặc áo xanh kia.

“Thanh Y.” Dù trong núi sương mù dày đặc bao phủ, trong nháy mắt Âu Dương Minh Nhật vẫn nhìn thấy được rõ ràng dung mạo của kẻ đã lôi kéo mình vào đây.

Người tên Thanh Y kia bị một kích của hắn đánh tới nội thương, phun ra một ngụm máu, y cười khê hai tiếng, “Nhân lực công tử thật tốt.” Thanh âm vẫn nhẹ nhàng ôn nhu như trước đây, lại có thêm chút như có như không, làm cho người ta cũng mơ hồ mờ mịt theo.

“Tại sao ngươi lại kéo ta vào đây?” Bốn phía đều là sương mù, trừ bỏ nhìn rõ mọi vật trong phạm vi ba bước, còn lại cái gì cũng không thấy rõ. Mặc dù là như vậy, Âu Dương Minh Nhật cũng vẫn giữ vẻ mặt lạnh nhạt như trước.

“Vốn là nếu đám người bên ngoài có thể giải quyết được Đông Phương Bất Bại, Thanh Y cũng sẽ không làm phiền đến công tử. Đáng tiếc, những người đó quá vô năng, vậy chỉ đành phiền công tử ở lại nơi này nửa ngày.” Kẻ áo xanh chậm rãi nói.

“Vì sao ngươi phải đả thương y?” Hai ngón tay Âu Dương Minh Nhật kẹp lấy thiên cơ tuyến.

“Thanh Y chỉ là theo lệnh..... Không phải ngươi bị nhốt trong trận pháp sao..... Sao..... Sao lại.....”

Rõ ràng khi hắn tiến vào hậu sơn thì đã rơi vào trận pháp mình bày ra, sao còn có thể ở nơi sương mù dày đặc như thế này phát hiện ra mình?

Một đường kim quang vụt sáng lên giữa màn sương dày đặc, Thanh Y vừa mới hạ xuống tại cửa “Nhi” của trận pháp lập tức học ra một ngụm máu, không thể tin mà trợn mắt ngã xuống.

“Khả năng bày trận pháp trong sương mù của ngươi đích xác không tồi.” Âu Dương Minh Nhật hạ mắt bắt đầu quần sợi kim tuyến trong tay, “Nhưng, Âu Dương Minh Nhật ta không thích nhất bị lợi dụng. Mà ngươi, thể nhưng còn muốn mạng của y.....”

Công dụng của trận pháp này chỉ là để bao vây, không mang theo sát khí, cũng bởi vậy nên Âu Dương Minh Nhật cũng phải mất chút thời gian để thoát ra.

Vừa bước khỏi trận pháp, hắn nhắm mắt lại đứng tại chỗ một hồi, sau đó nhấc chân bước về hướng bên trái.

Đi được chừng hai mươi bước, Âu Dương Minh Nhật nâng mắt nhìn phía trước, mi tâm hơi nhíu lại.

Nghĩ lại, nếu người nọ thấy mình bị kéo vào núi chắc chắn sẽ chạy vào theo, Âu Dương Minh Nhật thầm nghĩ có thể y cũng đang ở trong mê trận này.

Thầm nhủ như vậy, hắn nhắm mắt, liên tục bắn ra thiên cơ tuyến đánh vào bốn phương trước mặt, nghe thấy một tiếng “răng rắc” rất nhỏ liền đi về phía bên phải ba bước, lại tiếp tục đánh ra thiên cơ tuyến.

Cứ như vậy, một lúc lâu sau, phía trước liền truyền một tiếng “viu” rất nhỏ.

Âu Dương Minh Nhật mở mắt ra, khôi phục thị giác, nhanh chân bước về phía trước.

31. Chương 31

Tiếp tục đi về phía trước được hơn mười bước, Âu Dương Minh Nhật mơ hồ thấy một mảnh màu đỏ, “Đông Phương.”

Còn chưa dứt tiếng, một thân ảnh mang sắc đỏ rực rỡ lập tức mạnh mẽ lao tới gắt gao ôm chặt lấy hắn, tốc độ cực nhanh, nhất thời khiến Âu Dương Minh Nhật không kịp phản ứng.

Cảm nhận được thân thể người đang vùi trong ngực mình khe khẽ run rẩy, Âu Dương Minh Nhật lập tức nghĩ chắc hẳn y đã nhìn thấy chuyện gì đó bên trong ảo ảnh của Huyền trận.

Huyền trận (*Ame: Trận pháp ảo ảnh β tên trong raw nên tui hem muốn đổi -w-*)

Vươn tay vỗ nhẹ lên lưng y, ý muốn trấn an thân thể đang run rẩy, một lát sau hắn mới nói: “Tất cả đều là giả, đừng sợ.”

Như được động tác nhẹ nhàng cùng thanh âm trầm thấp ôn nhu của hắn trấn an, Đông Phương Bất Bại từ từ thả nhẹ lực đạo nơi bàn tay đang nắm lấy hắn, ngừng đầu trấn tĩnh nhìn hắn.

Lúc này Âu Dương Minh Nhật mới phát hiện sắc mặt y đã tái nhợt, đôi mày trước đây luôn mang theo

ngạo khí đường hoàng giờ đang gắt gao nhả lại, đôi mắt phượng vốn hắc bạch phân minh hiện tại hơi phiếm hồng, đôi môi đang gắt gao mím chặt không nhìn ra được chút huyết sắc nào, thậm chí khóe môi còn tràn ra tơ máu.

Rốt cục y đã nhìn thấy gì? Có chuyện gì có thể khiến kẻ được tôn là thiên hạ đệ nhất, kẻ luôn cuồng ngạo bá đạo này sợ hãi đến vậy? Nhìn y lúc này như bị bao trùm mỗi một tầng bi thương, sắc mặt chật vật, đau khổ đến tuyệt vọng, Âu Dương Minh Nhật thấy vô cùng khó hiểu, chân mày khẽ nhả lại.

Thấy hấn nhẹ cau mày, bàn tay Đông Phương Bất Bại đang ôm bên hông hấn vô thức siết chặt, nhìn người trước mắt, ngữ khí mang theo vài phần khó chịu, vài phần khẩn cầu: “Đừng rời khỏi ta.....”

Giọng nói khàn khàn tựa như đã vỡ vụn, ngữ khí thê lương như cầu khẩn đánh thẳng vào tâm người nghe, không khỏi khiến người chần động.

Đừng rời khỏi y? Như vậy, bởi vì mình y mới chật vật như vậy sao? Trong ngực tựa hồ như có cái gì đó kịch liệt giãy dụa, muốn bùng nổ, muốn tràn ra, loại cảm giác này, có chút chua xót, có chịu khó chịu, lại có chút kì quái, nhưng tựa hồ cũng không khiến người ta phản cảm.

Ánh mắt lướt qua vài tia nghi hoặc khó hiểu, Âu Dương Minh Nhật nhìn người trong lòng đang dè dặt quan sát mình, cuối cùng tầm mắt dừng lại trên cánh môi trắng nhợt không chút huyết sắc của y.

Nhìn tơ máu tràn ra bên khóe môi y, không hiểu sau hấn lại cảm thấy vô cùng chướng mắt.

Đến khi trên môi truyền tới xúc cảm mềm mại mang theo chút lạnh lạnh, Âu Dương Minh Nhật mới phản ứng lại, xác định chuyện mình vừa làm.

Trong lòng đầu tiên là có chút kinh ngạc, sau đó lại lập tức hiểu ra tất cả.

Thì ra là vậy.....

Hấn, Minh Nhật? Cảm nhận được xúc cảm ấm áp truyền tới từ cánh môi, đồng tử Đông Phương Bất Bại hơi co lại, có chút không dám tin.

Đến khi đầu lưỡi mềm mại lướt trên khóe môi mình, đến khi người trước mặt ngẩng đầu lên nhìn mình mỉm cười ôn nhu, Đông Phương Bất Bại mới kêu lên, có chút ngốc ngốc ngây người: “Minh Nhật?”

Tại sao lại đột nhiên thân mật với y như vậy? Có lẽ... là an ủi y? Tim lại đập nhanh hơn một chút, tuy biết rằng khả năng này rất nhỏ, nhỏ đến mức không nên ôm hy vọng, trong lòng Đông Phương Bất Bại vẫn không thể kìm được mà có chút chờ mong.

“Ta nghĩ, ” Âu Dương Minh Nhật mỉm cười, trong ánh mắt ngập đầy niềm vui sướng, ánh sáng lấp lánh

chậm rãi lưu chuyển trên điểm chu sa kiều diễm, bàn tay xoa nhẹ gò má y, “Âu Dương Minh Nhật, đã yêu Đông Phương Bách mất rồi.”

Hắn vừa mới nói.....

Ngữ khí khẳng định chứa chan niềm vui sướng kia khiến Đông Phương Bất Bại sững sờ, ngây người tại chỗ.

Âu Dương Minh Nhật yêu Đông Phương Bách.

Thanh âm trong trẻo ôn hòa lại một lần nữa vọng lại bên tai, trái tim Đông Phương Bất Bại đập càng lúc càng nhanh, niềm vui sướng hạnh phúc cũng ngày càng tràn ngập trong ánh mắt.

Hơi hé miệng cắn lấy đầu lưỡi, cảm giác đau đớn truyền đến trong nháy mắt, nhắc nhở y đây không phải là giấc mơ

Trên thế gian này có chuyện gì hạnh phúc hơn việc người người vốn thầm yêu đột nhiên nói với người rằng “ta yêu người”!

Nhìn nụ cười ôn nhu dịu dàng, nhìn vào đôi mắt tràn ngập ý cười kia, lại nhớ hành động vừa rồi của người nọ, lúc này trên gương mặt trắng nhợt của Đông Phương Bất Bại lại nhiễm thêm tầng đỏ ửng. Khóe môi không kìm được mà giương lên: “Đông Phương Bách cũng vậy.”

Sương mù lượn lờ trong không trung, trong mắt hai người chỉ có hình bóng đối phương, không khí xung quanh cũng đông đầy tình ý, dịu dàng ấm áp đến không nói nên lời.

Chỉ là, nhớ lại vừa rồi mình chỉ vì một nụ hôn khẽ lướt qua của hắn mà ngây ngẩn cả người, trong mắt Đông Phương Bất Bại hơi ánh lên vài tia xấu hổ ảo não.

Đưa tay vòng lên ôm lấy cổ hắn, Đông Phương Bất Bại dăng lên đôi môi mình, mang theo tình ý dạt dào mà hôn lên môi hắn.

Mặc y liếm mút chơi đùa hai cánh môi của mình một hồi, Âu Dương Minh Nhật mới nâng tay giữ lấy sau cổ y, đầu lưỡi men theo khóe môi khẽ nhếch, cẩn trọng dò xét thâm nhập vào trong miệng.

Hai người nhắm mắt lại, hơi thở bắt đầu trở nên dồn dập, qua hồi lâu mới buông đối phương ra.

Nghiêng đầu tựa vào vai hắn, trên gương mặt trắng nõn của Đông Phương Bất Bại nổi lên một tầng đỏ ửng. Cảm giác được ngón tay hắn đang dò xét lần xuống phía cổ tay mình, y mới đứng thẳng thân mình, cố ý tránh đi bàn tay hắn, “Ta không sao.”

Thấy y không muốn cho mình bắt mạch, Âu Dương Minh Nhật cũng không kiên trì. Thế nhưng, chỉ đơn giản quan sát sắc mặt của y cũng biết, vừa rồi cảm xúc của y dao động quá lớn, sợ là đã sớm bị nội lực của mình đả thương không nhẹ.

“Trước khi nội thương khỏi hẳn, không được dùng đến nội lực.” Âu Dương Minh Nhật nghiêm mặt dặn dò.

“Được.” Lúc này tâm tình đang cực kì vui sướng, đối với cử chỉ quan tâm của hắn, Đông Phương Bất Bại tất nhiên là gật đầu không chút do dự.

Thấy y đáp ứng, Âu Dương Minh Nhật nắm tay y, tiếp tục đi về hướng đỉnh núi.

Không gian trắng xóa, dường như vĩnh viễn không đi được đến điểm cuối cùng, thế nhưng hai người bước đi trong không gian ấy lúc này lại không hề mất đi nụ cười mỉm nhàn nhạt dịu dàng.

Không biết đã đi bao lâu, sương mù trước mặt càng lúc càng nhạt, đã có thể nhìn thấy mọi thứ xung quanh trong phạm vi vài thước.

“Sắp đến đỉnh núi rồi.”

Đông Phương Bất Bại nhìn phía trước nói: “Ngọn núi này quả thực là kỳ quái, càng lên cao, sương mù lại càng loãng.”

Khi đã sắp lên đến đỉnh núi, hai người đồng thời thả chậm bước chân.

“Có không ít người.” Âu Dương Minh Nhật nói.

Đông Phương Bất Bại gật đầu, đang muốn nói cùng âm thầm đi lên nhìn một chút, lại bị hắn trực tiếp ôm vào ngực, dùng khinh công lướt nhanh lên đỉnh núi.

Trên đỉnh núi là một mảnh đất bằng phẳng trống trải, hầu như không có sương mù, ngoại trừ cây cối cùng các bụi cỏ, còn có một gian nhà gỗ.

“Lý đàn chủ, khi nào chúng ta mới có thể rời khỏi cái nơi quỷ quái này a?”

Trong căn nhà gỗ có khoảng mười người ngồi quây quanh một đồng lửa, một người đột nhiên hỏi.

Uống một ngụm rượu trong bát, Lý đàn chủ trả lời: “Gấp cái gì, chờ Đông..... Giáo chủ chết là chúng ta có thể xuống núi.” Một chữ đã muốn thoát ra khỏi miệng, thế nhưng hắn lại không dám gọi thẳng cái tên kia, vì thế đành sửa lại.

“Nhưng mà, Lý đàn chủ, lỡ như trận pháp dưới chân núi không thể giết được y thì sao?” Một người khác hỏi.

Kẻ được gọi là Lý đàn chủ kia trầm mặc uống thêm hai ngụm rượu, sau đó mới nói, nhấn vào từng tiếng: “Vậy sẽ đến lượt chúng ta ra tay.”

Cả đám người đều im lặng.

Một lát sau, một người cúi đầu nói: “Lý đàn chủ, giáo chủ chính là thiên hạ đệ nhất, chúng ta..... làm sao chúng ta có thể giết được y a?”

Lời này vừa nói ra, tâm tình mấy người đó lại càng hạ thấp.

“Cho dù y có may mắn thoát được trận pháp kia thì chắc chắn cũng sẽ bị nội thương nặng, đến lúc đó chúng ta đương nhiên có thể giết hắn.” Giọng tên đàn chủ kia cao thêm vài phần.

Những người khác gật gật đầu, cầm bát rượu lên uống, nhưng tâm tình cũng không hề nhẹ bớt.

Thấy vậy, Lý đàn chủ kia lại nói: “Đừng quên các ngươi trở thành hương chủ là do ai đề bạt. Hơn nữa, sau khi đại sự thành công, các ngươi đều là người có công lớn đối với thần giáo, người đó sẽ không bạc đãi chúng ta.”

Nghĩ tới việc sau khi đại sự thành công, bọn họ có thể nhanh chóng trở thành đường chủ hoặc trưởng lão trong giáo, trên mặt những người này lại ẩn ẩn mang theo chút chờ mong. Thậm chí ở trong lòng chờ đợi, mong rằng Đông Phương Bất Bại tốt nhất là chết ở dưới chân núi, như vậy sẽ không cần bọn họ phải ra tay.

“Lý đàn chủ, lâu như vậy cũng chưa thấy người đi lên, ta đi xem xem có phải giáo chủ đã chết dưới chân núi hay không?”

“Sao còn gọi là giáo chủ?” Một người nói xong, gã nam tử mắt híp nọ nhìn trời dường như đã gần tối, trong lòng một cân nhắc cảm thấy khả năng này rất có thể, vì thế ngạo nghễ lên tiếng: “Kể cả Đông Phương Bất Bại không chết, lúc này y lên đây lão tử cũng có thể khiến y quy thiên chỉ với một kiếm.”

“A.....”

Một tiếng cười mang theo khinh thường chế nhạo không che giấu truyền đến, gã nam tử kia đứng dậy, cầm kiếm khoa chân múa tay: “Ai cười đó? Các ngươi đừng có mà tỏ vẻ không tin, ta ”

Những người khác nhìn trái nhìn phải, không phát hiện có người cười, trong lòng không khỏi căng thẳng. Đúng lúc này, một vệt sáng vàng vút lên, gã nam tử cầm kiếm kia lập tức ngã gục xuống.

“Ai?”

Mọi người đồng thời quát một tiếng, đồng loạt đứng dậy, mạnh mẽ rút vũ khí.

“Lý đàn chủ phân đàn Sóc Châu?”

Nghe tiếng nói, mọi người đồng thời xoay người, thấy dưới tàng cây không xa là hai thân ảnh một đỏ một vàng đứng cạnh nhau, vô cùng nổi bật.

“Giáo chủ!” Nhìn thấy người mặc y phục đỏ kia, Lý đàn chủ hô một tiếng, tâm không nhịn được mà nảy mạnh.

“Bổn tọa không gánh nổi một tiếng “giáo chủ” này của ngươi.” Trào phúng một tiếng, ánh mắt sắc bén của Đông Phương Bất Bại quét về phía bọn họ, “Là ai cho các ngươi lá gan lớn như vậy?”

Lý đàn chủ khẽ hạ ánh mắt, sau đó lại mạnh mẽ mở ra, nháy mắt ra hiệu cho đám người phía sau, không nói một lời lập tức dẫn người lao lên triển khai tấn công.

“Không biết tự lượng sức!” Quét mắt liếc nhìn bọn họ, Đông Phương Bất Bại nâng ngón tay, ý muốn phóng châm giết hết bọn chúng.

Lập tức cầm tay hấn, Âu Dương Minh Nhật nghiêng đầu liếc nhìn y, “Ta vừa nói gì?”

Hơi ngậy người một hồi, Đông Phương Bất Bại cũng nhớ ra chuyện đã đáp ứng hấn, vì thế liền thành thật thả tay xuống.

Một đường sáng vàng bay nhanh vào trong gian nhà gỗ, cuốn một cái ghế ra.

“Ngồi xuống nghỉ ngơi đi.” Kéo y ngồi xuống, lúc này Âu Dương Minh Nhật mới đi phía trước vài bước, thản nhiên đón nhận công kích của những kẻ lớn mật này.

Y biết người này từ trước đến nay vốn không thích tranh đấu giết chóc, hiện giờ lại ra tay hết lần này đến lần khác.

Ngồi trên ghế nhìn người nọ đánh cho từng người từng người rơi xuống vách núi, vẻ mặt Đông Phương Bất Bại vô cùng sung sướng.

Lát sau, thấy hấn để lại một người không động thủ, Đông Phương Bất Bại đi qua, “Lưu lại làm gì?”

“Lưu cho người tra hỏi.”

Âu Dương Minh Nhật vừa mới nói xong, người nọ lập tức xin tha, “Giáo chủ tha mạng..... Giáo chủ tha mạng, thuộc hạ nhất định khai ra mọi chuyện.....”

Đông Phương Bất Bại cũng không có tâm tình tra hỏi, một cước đạp kẻ đang ầm ĩ kia xuống vách núi.

Bất gặp ánh mắt người bên cạnh nhìn qua, y giải thích: “Trong thần giáo kẻ dám làm vậy không có mấy người, kẻ có năng lực và tâm kế thâm sâu như vậy chỉ có Tả sứ Hưởng Vấn Thiên.”

“Người đã biết thì cần gì phải đến đây?” Nhớ tới nội thương của y, Âu Dương Minh Nhật không tán thành.

Vốn cũng chỉ là muốn nhìn xem gã rốt cục có thể bày ra trò bịp bợm gì, nhưng lúc này Đông Phương Bất Bại lại cảm thấy chuyện đi này thật sự là một quyết định sáng suốt.

Giương môi, Đông Phương Bất Bại cầm tay hắn: “Trời cũng tối rồi, chúng ta ở trên núi một đêm đi.”

Tuy biết rằng y đang lảng tránh sang chuyện khác, song Âu Dương Minh Nhật vẫn đáp ứng, rồi cùng y đi vào căn nhà gỗ kia.

32. Chương 32

Bên trong nhà gỗ rất đơn sơ, ngoại trừ một ít đồ dùng đơn giản thì chỉ có một cái ghế tựa không lớn. Ngay cả cái giường duy nhất đặt trong góc phòng cũng chỉ được trải một lớp chiếu manh, ngay cả gối đầu cũng không có.

Bước vào căn nhà gỗ, Đông Phương Bất Bại quét mắt nhìn cái ghế tựa kia, rồi dứt khoát kéo Âu Dương Minh Nhật bước về phía cái giường.

Dù sao, cái ghế tựa đó cũng không ngồi được hai người.

Thế nhưng khi y an ổn ngồi xuống giường, Âu Dương Minh Nhật lại buông tay y, rào bước ra ngoài.

“Người đi đâu?” Thấy vậy, Đông Phương Bất Bại lại đứng lên.

“Ta đi một lát sẽ trở lại.” Lưu lại một câu, Âu Dương Minh Nhật liền đi ra ngoài.

Tuy rằng không biết hấn muốn đi làm chuyện gì, nhưng điều đó cũng hoàn toàn không ảnh hưởng đến tâm tình tốt đẹp của Đông Phương Bất Bại lúc này.

Một lần nữa ngồi xuống, khoe môi y nhẹ nhàng cong lên, bàn tay mân mê thưởng thức vật trang trí phối với y phục treo bên hông, trong lòng lại suy nghĩ về lời hấn nói trước đó.

Dường như đã qua một lúc lâu, khi Âu Dương Minh Nhật bước vào nhà liền thấy người mặc một thân hồng bào rực rỡ, mái tóc đen mượt lụa như gấm, khoe môi hơi giương lên, dưới ánh nến mờ ảo lung linh, ánh mắt ấy như thiếu đi vài phần lạnh lẽo vô cảm ngày xưa, lại nhiều hơn vài phần nhu hòa cùng lo lắng.

Thấy vậy, hấn không kìm được mà mím môi, lộ ra một nét cười nhàn nhạt.

Mùi thuốc đông y nồng đậm truyền đến, Đông Phương Bất Bại ngẩng đầu, nhìn thấy chén thuốc trong tay hấn liền hạ ánh mắt xuống.

“Trong núi mặc dù không có bảo bối gì, nhưng dược thảo tốt hiếm có lại không ít.” Thấy y nhìn qua, Âu Dương Minh Nhật nói, sau đó đi đến trước mặt y, đưa chén thuốc qua.

Nước thuốc màu xanh biếc nổi bật trên nền trắng của chén gốm, tản ra mùi thuốc đông y nồng đậm, vừa xem qua đã thấy đắng.

Nhìn chén thuốc trước mặt, Đông Phương Bất Bại không cầm lấy ngay lập tức.

“Thuốc đắng dã tật.” Âu Dương Minh Nhật lại nâng cái bát lên trước một chút.

Tuy biết rằng trời đã tối, hấn đi hái thuốc rồi lại sắc thuốc rất vất vả, nhưng lại nhìn vài mẫu lá thảo dược nhỏ nhỏ nổi lên trên mặt chén thuốc còn nóng kia, Đông Phương Bất Bại ngẩng đầu nói: “Ta không sao.”

“Người hấn là cảm thấy chút đau đớn ở ngực đi?” Vốn là câu nghi vấn lại bị hấn nói với ngữ khí khẳng định, ánh mắt Âu Dương Minh Nhật trầm xuống một chút, “Ta không thích người luôn thờ ơ với thân thể mình như vậy.”

Nghe hấn nói xong câu thứ hai, Đông Phương Bất Bại bất chợt nhớ tới tình cảnh của mình khi lạc trong mê trận, đột nhiên lại hạ xuống mí mắt.

Không thích ta thờ ơ với chính thân thể mình sao? Nhưng mà, ta đã.....

Như vậy, nếu sau này người biết được, liệu người có thể thực sự tha thứ cho hành động ấy của ta, hay sẽ dùng ánh mắt tràn đầy sự buộc tội cùng chán ghét mà nhìn ta? Liệu người có thực sự vì vậy mà rời xa ta?

Không, ngay cả khi người còn chưa nói những lời kia ta đã không thể để người rời khỏi ta, huống chi người đã nói tâm của người đã buộc chặt với ta. Đã vậy, ta lại càng không thể để cho người rời khỏi ta!

Cảm giác đau đớn trong ngực ngày càng trở nên mãnh liệt, nội lực trong cơ thể lại bắt đầu rục rịch, như chuẩn bị nhảy loạn khắp nơi trong người.

“Bình tâm tĩnh khí!” Âu Dương Minh Nhật khẽ quát một tiếng, nâng tay đặt trên vai y.

Giúp y áp chế nội lực trong cơ thể xong, Âu Dương Minh Nhật ngồi xuống bên cạnh y, trực tiếp nắm cầm y đổ được vào miệng.

Chén thuốc đắng chất chảy thẳng xuống dọc theo cổ họng, Đông Phương Bất Bại còn chưa kịp thở ra một hơi đã bị nhét vào miệng một thứ gì đó lạnh lạnh.

Răng nanh nhẹ cắn xuống một chút, chất lỏng mang hương vị chua ngọt dịu dàng tràn ra, xua tan dư vị đắng chất của chén được vừa rồi.

Hơi nhếch miệng nhăm nháp thứ trái cây không biết tên kia vài lần rồi nuốt xuống, vị ngọt ngào theo đầu lưỡi chảy xuống lồng ngực, ngọt tới tận tim, Đông Phương Bất Bại tựa đầu vào bờ vai người ngồi bên cạnh, mí mắt khẽ hạ xuống.

“Vừa rồi xảy ra chuyện gì?” Nâng tay phủ nhẹ lên mái tóc mượt mà của y, Âu Dương Minh Nhật hỏi.

Đông Phương Bất Bại không nói, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu.

Cúi đầu nhìn thấy khóe môi hơi nhếch lên của y, ánh sáng trong mắt Âu Dương Minh Nhật chợt lóe, yên lặng ôm y đặt lên giường.

Khóe mắt nửa mở nhìn sang, thấy hắn nằm xuống bên cạnh mình, Đông Phương Bất Bại đưa tay ôm lấy thắt lưng hắn, lại một lần nữa nhắm mắt.

“Nghỉ ngơi đi. Ngày mai chúng ta rời đi.” Nghĩ đến nội thương trên người y còn cần phải tìm một nơi an ổn để điều dưỡng, Âu Dương Minh Nhật nói.

Đông Phương Bất Bại “ừ” một tiếng, một vệt sáng vàng chợt lóe lên, lập tức ánh nền trong phòng liền tắt rụi.

Sáng sớm hôm sau, trời vừa hửng sáng Âu Dương Minh Nhật đã thức dậy.

Ngay sau đó Đông Phương Bất Bại cũng mở mắt, nhìn sang người bên cạnh, sau đó lại nghe được động

tĩnh từ bên ngoài, hẳn là từ sườn núi truyền tới, “Hẳn là mấy kẻ tự xưng danh môn chính phái kia đang lên đây.”

Hai người cùng đứng dậy, đơn giản rửa mặt chải đầu trong căn nhà gỗ, mới vừa bước ra cửa liền thấy một đám người đứng bên ngoài.

“Đông Phương Bất Bại!”

Vừa lên đến nơi đã chạm trán với đại ma đầu, tuy rằng trong lòng đã sớm có chuẩn bị, song vẫn có người không nhịn được gào to một tiếng.

“Chư vị không cần sợ hãi, xem sắc mặt của ma đầu này chỉ sợ là đã bị nội thương.” Bên cạnh Tả Lãnh Thiên, một kẻ thấp lùn béo ục ịch, da mặt vàng vọt sưng phù nhìn sắc mặt Đông Phương Bất Bại trắng bệch, kém hơn rất nhiều so với hôm qua, thanh âm lạnh lùng nói.

“Tránh ra.” Nhìn lướt qua đám người đang cản đường trước mặt, Âu Dương Minh Nhật nói. Ngực khí lạnh nhạt cùng với biểu tình lạnh lùng của hắn mang theo một loại khí thế không cho phép bất kì kẻ nào cự tuyệt.

Người kia là ai?

Nhìn nam tử dung mạo tuyệt luân, khí chất thanh cao, tao nhã đứng bên cạnh đại ma đầu, trong mắt đám người chính phái không giấu được sự nghi hoặc.

“Tại hạ – Hoa Sơn Nhạc Bất Quần, không biết các hạ là?” Một người có vẻ như thư sinh, mang một chòm râu dài tựa liễu dưới cằm, dung mạo tương đối ưa nhìn, vẻ mặt chính khí, trên người là bộ thanh sam nho nhã, thông thả bước ra, chấp tay nói.

“Âu Dương Minh Nhật.” Nghiêng mắt liếc nhìn hắn, Âu Dương Minh Nhật trả lời.

“Nguyên lai là Âu Dương công tử.” Thấy hắn không mang binh khí trên người, nhìn cũng không giống như người hành tẩu trong giang hồ, Nhạc Bất Quần gọi hắn là công tử xem ra cũng không phải không thích hợp.

Nhìn thoáng qua Đông Phương Bất Bại, hắn lại nói: “Âu Dương công tử có biết người bên cạnh ngươi là kẻ nào không?”

Thấy hắn không đáp, Nhạc Bất Quần mỉm cười, nói: “Bên cạnh ngươi chính là giáo chủ ma giáo Đông Phương Bất Bại. Người trong ma giáo hành sự tàn ác bất nhân, sát hại các nhân sĩ vô tội trong chốn giang hồ ta nhiều không kể hết, nếu công tử bị dùng lời lẽ lừa gạt, vậy thì nên lập tức rời đi.”

Hắn chậm rãi nói, bộ dáng quân tử chính khí đầy mình phân tích rõ phải trái đúng sai, khiến đám người kia không khỏi nhìn về phía hắn, sau đó gật gật đầu tán thành.

Đệ tiện nhất chính là những kẻ trong ma giáo.

“Tránh ra.” Âu Dương Minh Nhật lại nói, trong giọng nói đã có phần nào không kiên nhẫn.

Nghe y nói vậy, Nhạc Bất Quần nghĩ hắn chuẩn bị rời đi một mình, vì thế vui mừng gật đầu, “Nếu Âu Dương công tử có thể nghe theo lời Nhạc mỗ, võ lâm đồng đạo ở đây tất nhiên sẽ không làm khó người, vậy người có thể tự nhiên rời ”

Lời còn lại bị động tác cầm lấy bàn tay người bên cạnh của Âu Dương Minh Nhật làm nghẹn đứng lại trong cuống họng.

“Ta thấy tiểu tử này căn bản là đồng bọn của đại ma đầu kia!” Trong đám người chính phái kia, một kẻ hô lên.

“Đúng vậy, nói không chừng bí tịch trên núi này đã nằm trong tay bọn họ. Chúng ta cùng tiến lên, buộc hai người bọn họ phải giao ra.”

Tiếng nói vừa phát ra, mọi người lập tức nhớ tới mục đích ban đầu của mình khi tới đây, lúc này đều yên tĩnh lại, ánh mắt lạnh lẽo đánh giá hai người đang đứng trước mặt.

Ngay lúc hai bên đang giằng co, một người từ giữa đám nhân sĩ chính phái đột nhiên xông ra, gã quan sát hai người, cuối cùng rút kiếm đâm về phía Âu Dương Minh Nhật.

Không biết lượng sức.

Trong mắt Đông Phương Bất Bại vụt qua một tia khinh thường, quả nhiên, sợi kim tuyến trong tay người bên cạnh vụt ra, kẻ kia lập tức ngã gục xuống đất.

“Bí tịch ngay trên người bọn họ, mọi người cùng tiến lên!”

Không biết là ai hô lên một tiếng, chuông môn của các môn phái nhỏ đồng thời rút vũ khí lao tới.

Âu Dương Minh Nhật kéo người đứng cạnh mình ra phía sau, ánh mắt lướt về những kẻ đang đánh úp tới thoáng hiện lên vài phần tức giận, sợi thiên cơ tuyến lập tức vút ra từ hai đầu ngón tay, thân hình chưa hề chuyển động mà đã đánh bay mấy kẻ ngông cuồng vừa rồi.

Thấy thân thủ của hắn, trong mắt những người khác tràn đầy kinh ngạc.

Mà bởi vì Đông Phương Bất Bại không hề động, mấy chưởng môn của Ngũ Nhạc kiếm phái cũng chỉ đứng yên tại chỗ mà quan sát.

Âu Dương Minh Nhật? Trong chốn giang hồ khi nào xuất hiện một nhân vật như vậy? Hơn thế nữa, nhìn ra hắn còn có vẻ rất thân cận với ma đầu kia.

Nhìn nam tử kia một lúc giao thủ cùng mười người, chiêu thức nhìn qua vô cùng nhẹ nhàng thanh thoát mà uy lực lại không thể coi thường, ánh mắt Tả Lãnh Thiền dường như đông lại.

Chỉ là một tiểu bối trong chốn giang hồ, thế mà đã có năng lực đến vậy...

Nhìn đám người đang đánh nhau giữa mảnh đất kia, trên mặt Nhạc Bất Quần không biểu hiện chút cảm xúc gì, bàn tay giấu trong tay áo dài cũng từ từ nắm chặt lại.

Nhìn bộ dạng khiếp sợ của những kẻ đó, tâm tình Đông Phương Bất Bại rất tốt, khóe miệng nhếch lên một nụ cười câu nhân.

Người y coi trọng, đương nhiên là tốt nhất.

Đúng lúc này, thấy một bóng đen đánh úp về phía mình, ngân châm dưới đầu ngón tay Đông Phương Bất Bại khẽ động, ý muốn xuất thủ, lại nhớ lời dặn dò của người nọ không cho mình dùng nội lực.

Chỉ thấy vật bay đến trước mặt cũng không phải ám khí lợi hại gì, chỉ là một tảng đá bình thường, tốc độ cũng không nhanh, y liền thu châm, đến khi vật kia bay đến trước mặt thì khẽ phẩy tay áo, đánh bay nó ra ngoài.

Nhưng ngay sau đó, nơi cổ tay truyền tới cơn đau bất chợt khiến cho Đông Phương Bất Bại hiểu rằng mình đã quá thiếu cảnh giác.

Đưa tay ra phía sau, Đông Phương Bất Bại liên tiếp điểm vào mấy huyệt đạo, cảm giác được cơn đau không có chút dấu hiệu ngừng lại nào, thậm chí còn bắt đầu dao động hướng về phía trước, y không khỏi nhú mày.

Giương mắt nhìn lại trong đám người, vừa lúc ánh mắt y dừng trên người một kẻ mặc y phục trắng đang cúi đầu, chậm rãi lui ra phía sau, ý định rời khỏi đỉnh núi.

Hướng VãnThiên!

Nhìn bóng dáng quen thuộc kia, ánh mắt Đông Phương Bất Bại lạnh lùng.

Từ trước đến nay y không bao giờ thích để mình phải chịu thiệt thòi, lúc này đương nhiên cũng không ngoại lệ, đầu ngón tay phải khẽ động, mấy mảnh ngân châm âm thầm lặng lẽ vụt ra hướng tới mục tiêu.

Kể mặc y phục trắng kia vừa đi tới vách núi, đang muốn đi xuống, lập tức bị mấy ngân châm đâm trúng tử huyệt nơi xương cổ, thân mình gã lập tức cứng đờ, cứ thế lăn xuống núi.

Mà Đông Phương Bất Bại sau khi phóng ngân châm, nội lực trong người phản phệ cùng với đau đớn nơi cổ tay khiến thân mình y lung lay, không thể đứng vững.

“Ma đầu kia hình như có chút bất thường!” Một kẻ nào đó tinh mắt lập tức hô lên.

Những người đó phát hiện, Âu Dương Minh Nhật vốn vẫn phân ra một phần chú ý đặt trên người y tất nhiên cũng đã phát hiện. Lúc này hắn lập tức ra tay không hề lưu tình, kim tuyến trong tay tựa như rồng cuốn rắn gào, vùn vụt cuộn lên tả xung hữu đột giữa không trung, đánh bay những kẻ không biết tự lượng sức kia.

“Người sao vậy?” Phi thân tới bên cạnh y, Hai tay Âu Dương Minh Nhật đỡ lấy bờ vai lung lay của y.

“Ta ” Đông Phương Bất Bại đang muốn trả lời, song đau đớn truyền tới từ cánh tay trái lập tức khiến sắc mặt y tái nhợt, bờ môi mỏng mím chặt lại.

Âu Dương Minh Nhật cũng không hỏi lại, hai tay ôm lấy y rồi lập tức phi thân về phía chân núi.

Đợi đến khi mọi người phản ứng lại, hai người đã sớm không còn thấy bóng dáng.

33. Chương 33

“Các người là ai?”

Tuy rằng những nhân sĩ võ lâm có mặt ở Sóc Châu đã vào núi, nhưng vì để phòng trường hợp ngoài ý muốn nên có để lại khoảng mười người canh giữ dưới chân núi.

Lúc này, thấy có người xuống núi, hơn nữa trong ngực còn ôm một người, một đệ tử phái Tung Sơn đứng ra chặn ở phía trước, không chút khách khí quát hỏi.

Mặc dù người trong ngực chưa hôn mê, nhưng sắc mặt cũng đã ngày càng kém, lúc này Âu Dương Minh Nhật cũng không có tâm tình để ý tới những thứ râu ria khác, thân hình chợt lóe, vụt qua người kẻ không có mặt kia mà trực tiếp phi thân ra ngoài.

“Này.....Xảy ra chuyện gì vậy?” Chỉ trong nháy mắt người trước mặt đã biến mất không dấu vết, đệ tử phái Tung Sơn vốn vô cùng lo lắng, đành phải nuốt một ngụm nước miếng, sau đó đành đứng trở về vị trí ban đầu.

Ra khỏi phân đàn, thấy xe ngựa của bọn họ dừng ở bên ngoài, Âu Dương Minh Nhật lập tức ôm người phi nhanh đến.

“Giáo chủ!” Nhìn thấy bọn họ, xa phu chạy nhanh nghênh đón.

“Tìm một chỗ tĩnh lặng.” Bỏ lại một câu, Âu Dương Minh Nhật lập tức bước vào trong xe.

Thấy giáo chủ hình như bị thương, xa phu kia cũng không dám hỏi nhiều, chờ hai người vào trong xe rồi liền nhanh chóng điều khiển xe rời khỏi.

Siết chặt vòng tay ôm lấy người trong ngực, Âu Dương Minh Nhật trực tiếp vén tay áo bên trái của y lên.

Cánh tay thon gầy, trắng nõn mịn màng lộ ra, cũng không thấy có miệng vết thương, hai ngón tay Âu Dương Minh Nhật khép lại, khẽ đặt lên cổ tay y.

“Dừng!” Đông Phương Bất Bại rút mạnh cánh tay về. Lại cảm thấy phản ứng của mình hình như quá mức kích động, y nhanh chóng bình ổn hô hấp, sau đó nói: “Ta không sao, không cần người ra tay, tới nơi rồi ta sẽ cho gọi danh y Bình Nhất Chỉ trong giáo tới xem.”

“Người cảm thấy y thuật của Âu Dương Minh Nhật ta kém cỏi hơn người trong thân giáo của người?”

Đông Phương Bất Bại quay đầu nhìn về phía hắn, ánh mắt mang theo vài phần vội vàng lúng túng, “Ta thật sự không có ý này, người không cần nghĩ nhiều, ta chỉ.....”

“Là chuyện gì?” Âu Dương Minh Nhật nhìn thẳng y.

Phương Đông Bất Bại nghiêng đầu né tránh.

Thấy vậy, Âu Dương Minh Nhật không đợi y trả lời, trực tiếp đặt ngón tay xem mạch cho y.

Đợi đến khi Đông Phương Bất Bại phản ứng lại, hắn đã xem xong mạch tượng rồi.

Trong lòng đã biết y trúng cổ, Âu Dương Minh Nhật hạ mắt, chìm vào suy tư.

Một lát sau, thấy người trước mặt mình vẫn cúi đầu, tâm tình y dường như có chút bất ổn, hắn không khỏi

gọi một tiếng, “Đông Phương?”

“Sao lại không nói lời nào?” Thấy y trầm mặc, Âu Dương Minh Nhật lại hỏi.

“Nếu người đã biết, ta còn có thể nói gì...” Thanh âm của Đông Phương Bất Bại có chút trầm thấp.

Trên mặt vụt qua một chút nghi hoặc, Âu Dương Minh Nhật đưa tay nhẹ nâng gương mặt của y, chuyển hướng nhìn thẳng vào mình, “Biết chuyện gì?”

Đôi mắt trong suốt của hắn không có lấy một chút gì gọi là chán ghét hay khinh thường, nội tâm Đông Phương Bất Bại từ từ trầm tĩnh, còn ẩn ẩn sinh ra một chút hy vọng.

Có lẽ, hắn cũng sẽ không để ý đâu?

Lời kéo tay hắn phủ lên hạ thân của mình, Đông Phương Bất Bại mím môi nhìn thẳng hắn, không muốn buông tha bất kì biến hóa nào trên gương mặt tuấn dật kia, dù chỉ một chút.

Về mặt Âu Dương Minh Nhật không thay đổi, chỉ có một chút kinh ngạc lướt qua khóe mắt, “Người đang nói về cái này?”

Không đợi Đông Phương Bất Bại lên tiếng, hắn lại nói: “Người quá coi thường Âu Dương Minh Nhật ta rồi, chuyện này không cần bắt mạch, đương nhiên ta cũng biết.”

“Người đã sớm biết?” Đông Phương Bất Bại vô thức nâng cao thanh âm.

Âu Dương Minh Nhật gật đầu.

Như vậy, nói cách khác hắn cũng không để ý, tất cả chẳng qua là tại mình lo sợ không đâu?

Trái tim đang treo lơ lửng rốt cục cũng được thả xuống, lúc này Đông Phương Bất Bại mới nhớ ra mình vừa làm chuyện ngốc nghếch gì, không khỏi kêu lên: “Người đã sớm biết, vậy còn không bỏ tay ra.”

Thấy biểu tình của y tuy lạnh nhạt có vẻ không để ý, nhưng vành tai lại đỏ ửng lên, Âu Dương Minh Nhật thâm cười nhẹ trong lòng, bàn tay dịu dàng chuyển qua bên hông y.

Tảng đá luôn đặt trong lòng rốt cục đã rơi xuống, Đông Phương Bất Bại hoàn toàn trầm tĩnh lại, khóe miệng cong lên một nụ cười nhàn nhạt.

Chỉ là vừa nhắc mắt liền thấy hắn đang cười cười nhìn mình, Đông Phương Bất Bại chợt thấy có chút buồn

bực, sau đó liền ngẩng đầu tiếp cận đôi môi của hắn, nhẹ nhàng cắn một ngụm.

Âu Dương Minh Nhật cũng không thèm để ý, thấy trên trán y lấm tấm vài giọt mồ hôi lạnh, liền đưa tay giúp hắn lau đi, “Người bị trúng cổ, có chỗ nào không thoải mái không?”

“Bả vai đau.” Đông Phương Bất Bại buông một tiếng, sau đó liền ôm lấy thắt lưng của hắn, thuận thế dựa vào lồng ngực ấm áp.

Bàn tay Âu Dương Minh Nhật dịu dàng mân mê mái tóc đen huyền của y, “Người sẽ không có chuyện gì đâu.”

“Ta trúng cổ gì?” Nghe ngữ khí khẳng định của hắn, ấm áp dâng đầy trong lòng Đông Phương Bất Bại, y khẽ hỏi.

Đúng lúc này, xe ngựa ngừng lại, Âu Dương Minh Nhật không trả lời, trực tiếp ôm hắn xuống xe.

Xe dừng trước cổng một viện tử, xa phu xuống khỏi xe ngựa, đẩy cánh cổng lớn rồi dẫn người đi vào.

Viện tử không lớn, đi xuyên qua tiền thính là một vài gian phòng ở.

Bước vào một gian phòng gần nhất rồi nhẹ nhàng thả người trong ngực xuống giường, Âu Dương Minh Nhật cầm lấy giấy bút trong phòng nhanh chóng viết ra một phương thuốc, sau đó đưa cho xa phu, “Đi bốc thuốc chính xác rồi sắc thành một chén.”

“Vâng.” Nhìn lướt qua phương thuốc, trong mắt xa phu hiện lên vài tia kinh ngạc, nâng mắt nhìn người trước mặt, rồi sau đó cũng nhận mệnh nhanh chóng ra ngoài.

“Hiện tại còn đau ở đâu?” Sau khi những người khác rời khỏi, Âu Dương Minh Nhật ngồi xuống bên giường.

“Bên trái xương quai xanh.” Bàn tay chỉ chỉ vị trí vừa nhói đau, Đông Phương Bất Bại nói: “Là bởi vì cổ trùng đang di chuyển?”

Âu Dương Minh Nhật gật đầu.

“Đây là loại cổ gì? Người định giải như thế nào?” Nếu Hường Văn Thiên đã muốn mạng của y, như vậy cổ trùng mà gã chọn để ra tay này hẳn là cực kì lợi hại, nếu không hỏi rõ ràng, Đông Phương Bất Bại cũng không khỏi lo lắng.

“Người không cần lo lắng, đợi lát nữa ta sẽ phong tỏa cảm giác từ năm giác quan của người, người chỉ cần ngủ một giấc thôi, sau đó cổ trùng sẽ được giải.” Âu Dương Minh Nhật nói.

“Kia ”

“Nghỉ ngơi một lát đi.” Thấy y còn muốn hỏi tiếp, Âu Dương Minh Nhật liền đặt bàn tay lên mí mắt y, nhẹ giọng nói.

Sau nửa canh giờ, xa phu bưng chén được đã được sắc tốt đến phòng.

Âu Dương Minh Nhật tiếp nhận chén được trong tay hắn, một ngụm uống cạn, sau đó trả lại cái chén không.

“Người ?!” Nhìn chén thuốc đã trống rỗng trong tay, trong mắt xa phu đầy hoảng sợ.

“Sao vậy?” Đông Phương Bất Bại nằm bên trong, nghe thấy tiếng liền mở miệng hỏi. Y vừa dứt lời, Âu Dương Minh Nhật nhanh chóng điểm hơn mười huyệt vị trên người y, phong tỏa toàn bộ hoạt động của ngũ quan, khiến y không còn cảm giác gì nữa.

Thấy hành động của hắn hiển nhiên là đang muốn cứu giáo chủ, ánh mắt nhẹ liếc qua cái chén thuốc trống rỗng trong tay, xa phu kia cũng không dám ở lại quấy rầy, liền nhỏ giọng lui ra ngoài.

Đưa tay tháo xuống đai lưng của y, cởi ra lớp ngoại bào rồi ném sang một bên, một bàn tay Âu Dương Minh Nhật đặt lên mạch môn của y, tay kia thì cầm một cây ngân châm sáng loáng, cực kì cẩn thận đâm xuống lồng ngực bên trái.

Khi tiếng tim đập trong lồng ngực y càng ngày càng chậm, cho đến lúc ngừng hẳn, cổ tròng trong cơ thể y bắt đầu xao động, khua loạn không có phương hướng.

Người trên giường lẳng lặng nằm đó, dường như không còn chút dấu hiệu nào của sự sống. Chỉ có làn da trên xương quai xanh lộ ra một gò nhỏ màu đen nhìn cực kì ghê tởm, động đến động đi không ngừng.

Ngay lúc này, Âu Dương Minh Nhật lập tức dùng một cây ngân châm vẽ xuống một vết thương ở cổ tay của cả mình và người đang nằm trên giường, sau đó đặt tay lên tay y, ép miệng vết thương của cả hai dán chặt vào nhau.

Dường như cảm nhận được phương hướng tỏa ra hương vị ngọt ngào của máu cùng âm thanh bình ổn mà mê người của trái tim đang đập mạnh mẽ, con cổ tròng kia lập tức trầm tĩnh lại, vòng vo vài vòng trên xương quai xanh rồi từ từ di chuyển về phía thứ đang quấy rầy nó.

Mặt trời đỏ rực trên cao di chuyển từng chút từng chút một, cho tới khi lên đến vị trí cao nhất, ánh mặt trời rực rỡ cũng chiếu tới những ngõ hẻm cả con đường nhỏ hẻo lánh nhất trong viện tử.

Ánh mặt trời có chút chói mắt xuyên qua song cửa nhảy thẳng vào trong phòng, hàng mi dài đen tựa mực

của người đang nằm trên giường bỗng run rẩy, đôi mắt đẹp lập tức mở ra.

Sao lại ngủ mất?

Đông Phương Bất Bại mạnh mẽ ngồi dậy, nhìn thấy người đang nằm ngủ bên cạnh mình mới bắt giấc yên tâm, đồng thời nhớ lại câu nói trước đó của hắn – “*Người chỉ cần ngủ một giấc thôi, sau đó cổ trùng sẽ được giải.*”

Bàn tay xoa xoa vị trí xương quai xanh, ngoại trừ có chút cảm giác đau xót tê dại ra thì cũng không cảm thấy gì. Đông Phương Bất Bại khẽ cong môi, nhìn thoáng qua cảnh vật ngoài cửa sổ rồi lại nằm xuống, ôm lấy người bên cạnh.

Chờ đã!

Khoảnh khắc nằm xuống kia, Đông Phương Bất Bại đột ngột nhận thấy hơi thở vô cùng mỏng manh của người nọ, liền lập tức ngồi dậy.

“Minh Nhật? Minh Nhật.....” Đông Phương Bất Bại liên tiếp gọi mấy tiếng, ngữ khí có chút hoảng loạn, song người nằm trên giường vẫn không hề đáp lại.

Giống như năm đó, hắn ở bên kia bức tường.....y đợi mãi, đợi mãi, cũng vẫn không thể nghe được tiếng hắn đáp lại.....

“Âu Dương Minh Nhật!” Đông Phương Bất Bại lớn tiếng gọi, trong mắt đã phấp phấp đỏ, lửa giận bốc lên ngàn ngút trong lòng.

Rốt cục người này đã làm cái gì?

Cố gắng bình ổn cảm xúc đang phập phồng, Đông Phương Bất Bại nén giận trừng mắt nhìn người trên giường, rồi lớn tiếng hướng ra ngoài cửa mà gọi: “Người đâu!”

“Giáo chủ.” Xa phu vẫn đang chờ ở ngoài cửa, lúc này nghe gọi liền bước vào.

“Sao lại thế này?” Kim xuống lửa giận, Đông Phương Bất Bại lạnh lùng hỏi.

Xa phu bước lên trước hai bước, trình lên tờ giấy ghi phương thuốc người nọ đã viết, nói: “Đây là phương thuốc Âu Dương công tử lệnh cho thuộc hạ đi mua rồi sắc.”

Hắn lệnh cho xa phu đi sắc thuốc, chuyện này Đông Phương Bất Bại nhớ rất rõ, song lúc này nhìn đơn thuốc ghi đầy tên những loại thuốc kịch độc, trong lòng lập tức nảy lên cảm giác không tốt.

“Được sắc xong đâu?” Đông Phương Bất Bại bắt giắc siết chặt tờ giấy trong tay.

“Bị.....Bị.....” Xa phu cúi đầu ấp úng.

“Nói!” Thấy hần ấp a ấp úng, cơn giận của Đông Phương Bất Bại càng tăng.

“Bị Âu Dương công tử uống rồi.” Cảm giác được sát ý mãnh liệt tỏa ra từ người giáo chủ khi nghe thấy những lời vừa rồi của mình, đầu xa phu càng cúi thấp.

Đông Phương Bất Bại lập tức đánh một chưởng vào vai kẻ đang đứng trước giường, lớn tiếng quát: “Lớn mật, thấy tên đám được vật này mà ngươi cũng dám sắc cho hần uống?”

“Thuộc hạ đáng chết!”

“Ngươi thật sự đáng chết!” Đông Phương Bất Bại ném đơn thuốc trong tay vào người hần, hít sâu một hơi, nói: “Đi tìm đại phu đến cho bốn tọa, đồng thời truyền lệnh cho Bình Nhất Chỉ nội trong ba ngày phải đuổi tới đây.”

“Tuân lệnh!”

Đợi khi người vừa rời khỏi, Đông Phương Bất Bại nhìn về phía người đang nằm trên giường, bàn tay lạnh lẽo xoa lên gò má hần, “Minh Nhật.....”

34. Chương 34

Khi mới nhận được thư của Đông Phương giáo chủ lệnh cho mình lập tức chạy đến Sóc Châu nhanh nhất có thể, Bình Nhất Chỉ cứ cầm tờ giấy kia, cân nhắc cả nửa ngày.

Song Đông Phương Bất Bại đã lên tiếng ra lệnh, hần cũng không dám không đi. Ngay trong ngày hôm đó hần lập tức xuất phát, dọc đường đi đã chết mất mấy con ngựa mới kịp chạy đến Sóc Châu trước buổi tối ngày thứ ba.

Hần vừa mới bước vào trong viện tử, còn chưa kịp thở ra một hơi đã bị xa phu vẫn đang trực chờ ở đó giữ chặt, kéo hần nhanh chóng chạy đến phòng của Đông Phương Bất Bại.

“Ta..... Ta nói, tiểu tử ngươi đang vội chạy đi đâu thai sao?” Đông Phương Bất Bại thì hần không dám trêu đến, còn những người khác Bình Nhất Chỉ không thềm nể tình. Vốn dĩ lên đường mang theo lo lắng vì mệnh lệnh đã khiến hần không vui, lúc này lại bị người lôi kéo chạy bạt mạng, hần không kìm được mà chòng chọc nhìn người nọ, lên tiếng chế nhạo.

Nghĩ đến việc tất cả những đại phu được mời đến đều không nhìn ra được rốt cuộc Âu Dương công tử bị làm sao, nhiều ngày nay khí áp trong phòng giáo chủ càng lúc càng thấp, lạnh lẽo tới mức muốn đông cứng người khác, nên xa phu cũng vội vàng, cơ bản không thèm để ý đến hần.

“Giáo chủ, Bình tiên sinh đã tới, hiện tại có cho hần vào không?” Kéo người đến trước bậc thang ngoài cửa phòng, xa phu cung kính xin chỉ thị.

“Cho hần vào.”

“Dạ!” Xa phu đi tới đẩy cửa ra, bày ra tư thế mời, “Bình tiên sinh, mời!”

“Hừ” một tiếng với xa phu kia, Bình Nhất Chỉ mới bước vào, phiêu mắt nhìn về phía người đang nằm phía sau lưng giáo chủ, lập tức cúi đầu nói: “Thuộc hạ bái kiến Đông Phương giáo chủ!”

“Lại đây xem hần thế nào, vì sao vẫn bất tỉnh?” Đông Phương Bất Bại lui về phía sau hai bước, ánh mắt không rời khỏi người vẫn đang an ổn nằm trên giường kia.

Đáp lại một tiếng, Bình Nhất Chỉ bước vài bước tới trước giường, hai ngón tay đặt lên mạch môn của hần, đôi mắt tranh thủ quan sát đánh giá đối phương.

Điểm chu sa kiều diễm rực rỡ như tỏa sáng nơi mi tâm, đôi mày thanh dật, anh tuấn xuất trần, đôi mắt tuy nhắm chặt song vẫn không thể làm mờ đi vẻ sáng sủa đường hoàng, tư thái có vẻ nhàn hạ thông dong, nho nhã dịu dàng. Tuy lúc này người nọ chỉ đang lẳng lặng nằm đó, song cũng không thay đổi được phong thái thanh lãnh, tuấn dật cao quý, ngạo khí bức người, cũng là một nhân vật phong lưu khó thấy trên thế gian.

Dò xét mạch tượng người này một lát, Bình Nhất Chỉ đột nhiên “A” một tiếng.

“Làm sao vậy?” Thấy hần đột nhiên phát ra tiếng, Đông Phương có chút vội vàng hỏi hần.

Từ sau ngày đó, Âu Dương Minh Nhật vẫn luôn hôn mê bất tỉnh, tất cả các đại phu được mời đến đều không tìm ra được nguyên do. Nếu không bởi vì hần vẫn còn hơi thở, chỉ sợ rằng Đông Phương Bất Bại sẽ không kiềm chế lửa giận bốc lên của mình mà đồ sát toàn bộ nhân sĩ võ lâm có mặt tại Sóc Châu này cho hả giận.

Nếu là người khác, khi Bình Nhất Chỉ đang bắt mạch mà có kẻ chen lời vào, chắc chắn sẽ không tránh khỏi việc bị hần mắng chửi cho đến cầu huyết lâm đầu, nhưng đối mặt với Đông Phương Bất Bại, hần tất nhiên không dám, vì thế nói: “Tại sao trong người của vị này có Phệ Tâm cốt?”

“Phệ Tâm cốt? Thì ra cốt trùng lại chạy sang người hần...” Đông Phương Bất Bại khẽ lẩm bẩm một câu, cảm xúc trên mặt không có dấu hiệu biến hóa gì, song bàn tay giấy dưới tay áo dài rộng đã siết chặt.

Bình Nhất Chỉ lại đột nhiên “A” một tiếng, chân mày từ từ nhăn chặt, rồi lại lẩm bẩm với ngực khí kỳ quái: “Quả nhiên là cổ quái, tại sao có thể như vậy?” Dứt lời, lại duỗi tay đặt lên mạch môn của người nọ mà dò xét.

“Cổ này vốn là ở trong người bồn tọa.” Xem như đáp lại câu đầu tiên của hắn, Đông Phương Bất Bại lại hỏi: “Rốt cục hiện tại hắn sao rồi? Có biện pháp chữa trị khỏi không?”

“Ban đầu cổ này là ở trong người giáo chủ?” Bình Nhất Chỉ kêu một tiếng, thu hồi tay, sau đó lắc đầu nói: “Điều này không thể, không có khả năng!”

Nghe lời này của hắn tựa hồ còn có thâm ý sâu xa, Đông Phương Bất Bại nhú mày, “Tại sao lại không có khả năng?”

“Phệ Tâm cổ có xuất xứ từ Miêu Cương. Ban đầu là do một Miêu Nữ vì muốn trừng phạt kẻ phụ lòng nàng mà bồi dưỡng ra được, hiện nay xem như loại cổ trùng này ngày càng hiếm. Phệ Tâm cổ, cổ cũng như tên, một khi cổ trùng tiến vào được cơ thể người, nó sẽ kiên định không ngừng di chuyển về phía trái tim, quá trình đó thống khổ đến mức độ nào không cần phải đề cập tới, đến khi cổ trùng di chuyển được tới lồng ngực gặp được trái tim, sẽ không ngừng gặm cắn nó từng chút một.” Bình Nhất Chỉ đưa tay vuốt chòm râu, dừng một chút rồi nói tiếp: “Ta nói không có khả năng, là bởi vì một khi Phệ Tâm cổ tiến vào trong cơ thể sẽ đồng nhất với chủ thể qua máu thịt của người trúng cổ. Trừ phi cổ trùng đó đã hoàn toàn cắn nuốt hết trái tim trong cơ thể chủ thể rồi tự mình rời đi, nếu không đừng nói là khó giải, ngay cả việc di chuyển cổ trùng sang cơ thể người khác cũng là việc không thể làm được.”

Nghe xong lời hắn giải thích, Đông Phương Bất Bại nhìn người trên giường, trầm mặc không lên tiếng.

“Rốt cục người này đã làm như thế nào, tại sao lại làm được điều đó?” Bình Nhất Chỉ ngửa đầu nhìn nóc nhà, tay trái không nhịn được mà gãi đầu, bày ra bộ dạng chỉ hận không thể lắc tỉnh người trên giường dậy để giải đáp nghi hoặc của mình.

“Người xem cái này.” Ánh mắt phiêu đến đơn thuốc nằm chơ vơ trên mặt tủ nhỏ cạnh đầu giường, trong lòng Đông Phương Bất Bại khẽ động, liền cầm lấy đơn thuốc mà đưa qua, “Trước khi hắn thay bồn tọa giải cổ đã uống được sắc từ đơn thuốc này.”

Nghe vậy, Bình Nhất Chỉ nhanh chóng tiếp nhận phương thuốc, quan sát thật kỹ xong, đồng tử hắn hơi co lại, lập tức cẩn thận nhớ đến được hiệu của các loại dược liệu được ghi trong đơn thuốc này, mới vỗ chân nói: “Thật độc, quá độc a!”

Đông Phương Bất Bại vốn tưởng rằng hắn đang nói mấy thứ dược liệu trong phương thuốc kia sắc cùng nhau thì sẽ “thật độc”, đến khi phát hiện kẻ kia đang kích động đi vòng quanh tại chỗ, trên mặt là biểu tình hưng phấn đến khó diễn tả, sắc mặt y lập tức trở nên không tốt, trầm giọng quát, “Bình Nhất Chỉ!”

“Giáo chủ, phương thuốc này thật sự quá kì diệu a! Thật quá ảo độc, quả nhiên là quá độc!”

“Đủ rồi!” Đông Phương Bất Bại lạnh lùng nhìn về phía hắn, “Nếu ngươi còn nhiều lời vô nghĩa như vậy, bốn tọa liên cho người sắc mười chén ‘thật độc’ trong tay kia ban thưởng riêng cho ngươi.”

Bình Nhất Chỉ thu lại cảm xúc kích động, không dám tiếp tục làm càn, chỉ là khi nhìn về phía người đang nằm trên giường kia, hai mắt hắn lập tức phát sáng lờ lờ.

Chờ người này tỉnh, nhất định phải cùng hắn thảo luận nghiên cứu cho thật kỹ!

“Lập tức giải cổ trên người hắn cho bốn tọa, nếu không, danh hiệu ‘Sát nhân danh y’ kia cũng không cần tiếp tục tồn tại trên giang hồ!” Thấy hắn đứng ngốc tại chỗ như vậy, Đông Phương Bất Bại lạnh lùng quát.

“Giải cổ?” Bình Nhất Chỉ kinh ngạc nhìn về phía giáo chủ đang tỏa ra khí lạnh đông chết người kia, “Không cần giải.”

Một cây ngân châm lập tức đâm về phía mi tâm của Bình Nhất Chỉ, lưu lại một lỗ nhỏ mắt thường có thể nhìn thấy rồi rơi xuống đất.

“Bình Nhất Chỉ, quả nhiên là ngươi muốn chết sao?” Nghe hắn nói không cần giải, Đông Phương Bất Bại chỉ cảm thấy cơn tức giận đang xông lên lấp kín cả lồng ngực.

Thật vất vả mới tìm lại được người này, rồi lại phải chịu áp lực lâu như vậy mới phát hiện cả hai tâm ý tương thông, lưỡng tình tương duyệt, nếu nguyên do là tại bản thân mình mà khiến hắn biến mất, như vậy y làm sao có thể tiếp tục tồn tại cô độc trên thế gian này nữa?

Nửa đời này, y đã mất đi rất nhiều, cũng chiếm được rất nhiều. Khi thôn trang bị đốt, y không oán hận ông trời bất công; khi ở trên Hắc Mộc Nhai bị người cười nhạo ức hiếp, y không oán hận ông trời bất công; khi buộc mình phải luyện môn võ công kia y cũng không oán hận ông trời bất công..... Nhưng lúc này, Đông Phương Bất Bại lại oán, lại hận. Tại sao, tại sao khi vất vả lắm mới tìm được hắn, vất vả lắm mới cùng hắn tâm ý tương thông, mọi chuyện lại trở nên như vậy? Vì sao cho tới bây giờ, ông trời cũng không chịu thỏa mãn ý nguyện của y được một lần?

Không có tâm tình cảm thán công lực của giáo chủ có thể điều khiển một cây tú hoa châm đến cảnh giới xuất thần nhập hóa như vậy, lại phát hiện thần sắc trên mặt y có chút khác thường, Bình Nhất Chỉ cảm thấy dường như y đang hiểu lầm chuyện gì, lập tức giải thích: “Giáo chủ, người trên giường lúc này chỉ là hôn mê mà thôi, chờ hắn tỉnh lại thì sẽ không có việc gì nữa.”

“Không phải ngươi nói trong cơ thể hắn còn có cổ trùng sao?” Nghe hắn nói, Đông Phương Bất Bại ngây ngẩn, vui sướng từ từ dâng lên trong lòng, ngay sau đó lại là sự lo lắng nghi ngờ – nghi ngờ Bình Nhất Chỉ đang mượn cớ để giữ mạng.

“Đúng vậy!” Bình Nhất Chỉ gật đầu, sau đó chỉ tay vào phương thuốc nói: “Trước đó ta cũng không hiểu được làm cách nào mà hắn có thể dẫn dụ cổ trùng ra khỏi cơ thể giáo chủ, đến khi nhìn thấy phương thuốc này thì đã có phán đoán đại khái.” Nói xong, hắn lại nhìn về phía người trên giường, đẩy mắt mang theo

về tán thưởng không chút keo kiệt.

Nâng tay buông xuống màn giường ngăn cách tầm mắt nóng bỏng của Bình Nhất Chỉ, Đông Phương Bất Bại bình tĩnh buông một chữ, “Nói!”

“Ta nghĩ, sau khi uống bát được được sắc theo đơn thuốc, vị công tử này đã khiến tim của giáo chủ tạm thời ngừng đập, sau đó rạch hai vết thương trên tay hai người nhằm dẫn dụ cổ trùng đi ra mà chuyển đổi cơ thể kị chủ. Mà những việc sau đó cũng dễ hiểu, thực tế thì ai cũng có thể làm được, hần viết ra đơn thuốc này, trong đó nhất định có loại được có tác dụng hấp dẫn cổ trùng. Hơn nữa khi tim giáo chủ ngừng đập, khiến cổ trùng mất phương hướng di chuyển, đồng thời kề sát miệng vết thương của hai người lại với nhau, dùng được vật cùng tiếng tim đập của hần hấp dẫn cổ trùng khiến nó chuyển đổi kị chủ, song nếu không thể nắm chắc thời cơ thì phương pháp này quả thực quá nguy hiểm.” Bình Nhất Chỉ nói.

Nghe hần giải thích một lượt, rung động trong lòng Đông Phương Bất Bại càng sâu sắc.

Bình Nhất Chỉ tiếp tục nói: “Ta nói phương thuốc này kì diệu, cũng không phải chỉ vì nó có thể hấp dẫn cổ trùng, còn bởi vì cho dùng thành phần của nó đều là các loại thảo dược kịch độc song lại không gây hại tới cơ thể kị chủ, ngược lại gây ảnh hưởng đến cổ trùng, khiến nó dần yếu đi và chết. Chờ đến khi cổ trùng trong cơ thể hần bị dược vật ảnh hưởng trở nên yếu đi rồi từ từ tử vong, ta nghĩ người nọ kia sẽ tỉnh.”

Thấy hần tỏ vẻ người trên giường sẽ không có việc gì, trái tim vẫn đang treo lơ lửng của Đông Phương Bất Bại nhất thời được thả xuống, thở phào một hơi nhẹ nhõm, sau đó cũng không quên liếc mắt về phía Bình Nhất Chỉ: “Nếu hần không có chuyện gì, vậy tại sao lúc đầu ngươi hét ‘ồ’ lại ‘a’?”

“Ta chỉ là tò mò tại sao Phệ Tâm cổ trong người hần vẫn chưa hề di động, hơn nữa mạch tượng của hần vừa giống như trứng độc, lại vừa có vẻ không giống, nên thấy có chút kỳ quái.”

Nhận được loại trả lời thế này, nỗi lo lắng nhiều ngày qua của Đông Phương Bất Bại lập tức biến thành giận dữ, nếu không phải còn chưa hỏi xong, có lẽ y đã không nhịn được mà một chưởng đánh chết người này. Y thản nhiên dời ánh mắt, hỏi: “Như vậy khoảng bao lâu nữa hần sẽ tỉnh lại? Có chuyện gì cần chú ý không?”

“Đã nhiều ngày rồi, hần là không lâu nữa sẽ có thể tỉnh. Mấy ngày nay không cần cho hần ăn gì, ngay cả nước cũng không cần uống, để tránh gây rối loạn được tính trong cơ thể.” Nghĩ nghĩ một chút, Bình Nhất Chỉ nói.

“Hiện tại hần có thể đi xa không?”

“Không có vấn đề.”

“Như vậy ngày mai ngươi theo bốn tọa trở về thần giáo.”

“Dạ, thuộc hạ xin cáo ”

Bình Nhất Chỉ còn chưa dứt lời, Đông Phương Bất Bại đã đánh một chưởng về phía hắn, đến khi hắn đung vào cửa bay ra ngoài mới hừ lạnh một tiếng, sau đó phát tay đóng cửa lại.

Nhìn thấy người bay ra từ trong phòng, xa phu vừa thảm cảm thán một tiếng “quả nhiên là vậy” trong lòng, vừa đi tới đỡ Bình Nhất Chỉ đứng dậy.

“Giáo chủ.....có ý gì?” Ôm ngực phun ra một ngụm máu, Bình Nhất Chỉ chẳng hiểu gì cả.

“Nhiều ngày nay các đại phu đi vào phòng thì sau đó đều đi ra bằng cách này, ngài vẫn còn hơi thở mà ra ngoài đã là tốt lắm rồi.” Buông ra một câu giống như an ủi, xa phu đỡ hắn loạng choạng bước ra khỏi viện tử của giáo chủ.

“Minh Nhật.....” Đông Phương Bất Bại vén màn lên, ngồi xuống bên mép giường, bình tĩnh nhìn người đang nằm đó một hồi, rồi cúi người xuống khẽ cắn lên cánh môi nhợt nhạt an tĩnh kia, sau đó cứ giữ nguyên tư thế thân thiết như vậy mà nỉ non, “Người dọa ta.”

“Trước khi hành sự mà không chịu nói trước với ta, chờ người tỉnh ta sẽ tính sổ với người!” Cánh môi hồng nhạt khẽ chuyển về bên tai của hắn bỏ lại một câu, sau đó Đông Phương Bất Bại đứng lên đi ra khỏi phòng.

Sắp xếp mọi chuyện để ngày mai rời đi xong, y nhanh chóng trở lại phòng. Đông Phương Bất Bại cởi ngoại bào, rồi nằm xuống bên cạnh người nọ.

Cánh tay nhẹ nhàng đưa qua ôm lấy thất lưng hắn, khuôn mặt với đường nét tinh tế dán sát vào lồng ngực hắn, Đông Phương Bất Bại thỏa mãn thở dài một tiếng, sau đó khép mắt lại.

35. Chương 35

“Đông Phương.” Nhẹ giọng gọi một tiếng, thấy y hồ hững vén màn xe, chăm chú đánh giá cảnh sắc bên ngoài, không thèm chú ý đến hắn, Âu Dương Minh Nhật có chút cảm nín.

Chuyện là, khi hắn tỉnh lại vào ngày thứ hai sau khi mọi người khởi hành trở về đỉnh Hắc Mộc Nhai, Đông Phương Bất Bại cực kì cao hứng, ân cần hỏi han lo lắng cho hắn suốt hai ngày. Làm sao nghĩ đến, đợi đến khi xác định hắn hoàn toàn không còn vấn đề gì, y lại bắt đầu trở nên lạnh lùng, không thèm để ý đến hắn.

Tuy vén màn xe nhìn ra ngoài, song Đông Phương Bất Bại lại chẳng có tâm tình đi ngắm nhìn cảnh sắc tươi đẹp, khéo mắt không nhìn được cứ như có như không liếc về phía người còn lại ngồi trong xe. Thấy hắn khẽ gọi một tiếng, rồi trưng ra khuôn mặt có chút ngượng ngùng mà nhìn mình, tức giận trong lòng vì hành vi mấy ngày trước của hắn giảm bớt phần nào, thay vào đó là một chút buồn cười.

Hắn thay y giải cổ tròng mà cũng không chịu để lộ phương pháp, có lẽ nghĩ rằng phương pháp này có ít nhiều nguy hiểm, hắn biết y sẽ không đồng ý. Nhưng Đông Phương Bất Bại buồn bực chính là điều này, hắn giải cổ xong thấy y không còn việc gì liên quan tâm, nhưng sao hắn không nghĩ đến tâm tình của y khi tỉnh dậy lại thấy hắn lẳng lặng nằm đó, tựa như một thi thể?

Nếu hắn kiên trì muốn dùng loại phương pháp này để giải cổ, nói gì thì nói, mặc dù chắc chắn y sẽ không vui, nhưng rốt cuộc cũng đâu nở làm trái ý hắn!

Buông màn xe, liếc nhìn sắc mặt có chút trắng do chưa hoàn toàn khôi phục của hắn, Đông Phương Bất Bại lại có chút đau lòng, nghĩ thầm, hai ngày lạnh nhạt với hắn như vậy có phải đã đủ rồi không?

Nhưng ngay lập tức trong đầu y lại đột nhiên hiện ra bộ dạng người nọ hai ngày trước, gương mặt trắng bệch tái nhợt khi vừa mới tỉnh dậy, không biết hắn đã dùng bao nhiêu máu để bức con sâu chết tiệt kia ra! Đông Phương Bất Bại khẽ cắn môi, mỗi lần nhớ lại bộ dạng yếu ớt tái nhợt vì mất máu của hắn lại khiến y không vui, trừng mắt nhìn người kia một cái, sau đó lạnh lùng cầm quyển sách, dựa vào thùng xe.

Nhìn bộ dạng có thể gọi là ‘không được tự nhiên’ kia của y, trong mắt Âu Dương Minh Nhật lướt qua một chút ý cười nhàn nhạt, nhưng cũng không khuấy rầy y.

Cười ngửa theo phía sau, ánh mắt Bình Nhất Chỉ thẳng tắp nhìn chăm chăm vào thùng xe, trong lòng giống như có con gì đang cào cào đến ngứa ngáy, hận không thể xông vào lôi cái người kì lạ kia ra ngoài để giải đáp những nghi hoặc của mình.

Chỉ tiếc là, sau khi cái người tên Âu Dương Minh Nhật nọ tỉnh lại, không nói mấy ngày trước Đông Phương Bất Bại luôn túc trực bên cạnh chăm sóc lo lắng cho hắn. Ngay cả những ngày sau, khi thái độ trở nên hồ hững, song cũng không rời hắn nửa bước, khiến cho Bình Nhất Chỉ không có cơ hội tới gần.

“Khụ.....”

Bên trong xe ngựa, Âu Dương Minh Nhật đột nhiên ho nhẹ một tiếng, vừa nâng mắt lên liền bắt gặp một chén trà nóng ấm áp được đưa tới trước mặt.

Mặc dù người nọ không nói tiếng nào, nhưng trong mắt lại không giấu nổi những cảm xúc quan tâm lo lắng, khóe môi Âu Dương Minh Nhật cong lên vẽ ra một nét cười, tiếp nhận chén trà, uống hai ngụm.

Buông chén xuống, hắn chớp mắt mấy lần muốn nói chuyện nhưng chợt thấy xe ngựa dừng lại.

“Giáo chủ, trước khi trời tối chỉ sợ không thể chạy đến được khách điểm tiếp theo, phía trước có một con sông nhỏ, không biết giáo chủ có thể ở ngoài trời một đêm không?” Nhìn thấy tia nắng yếu ớt cuối cùng biến mất khỏi bầu trời đang dần tối, xa phu xin chỉ thị.

Nghe vậy, Đông Phương Bất Bại nhíu mày nhìn về phía người bên cạnh.

“Ta không có chuyện gì đáng ngại.” Biết là y lại lo lắng cho thân thể của mình, Âu Dương Minh Nhật cảm thấy âm áp, lắc đầu trấn an y.

Nhẹ nhàng “hừ” một tiếng, Đông Phương Bất Bại xốc màn xe, trực tiếp bước xuống.

“Giáo chủ.” Thấy y ra khỏi xe, xa phu thi lễ, trước hết đốt một đồng lửa cạnh xe ngựa, trải một tấm da thú lên mặt đất chỗ bên cạnh, sau đó liền bước sang một bên, tự giác đi chuẩn bị đồ ăn.

Mà Âu Dương Minh Nhật nhìn người kia xuống xe, bắt đầu đi lắc đầu, sau đó cũng theo đi xuống, ánh mắt dừng trên người đang đứng kia ngắm mặt sông, rồi ngồi xuống cạnh đồng lửa.

Thấy Âu Dương Minh Nhật ngồi đó một mình, còn Đông Phương Bất Bại đứng cách hắn vài bước, đang đưa lưng về phía này, Bình Nhất Chỉ nhanh chóng xuống ngựa, sau đó ngồi xuống cạnh đồng lửa, “Âu Dương công tử.”

“Bình tiên sinh.” Âu Dương Minh Nhật khẽ gật đầu với hắn.

Bình Nhất Chỉ cũng không vòng vo, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề – bắt đầu hỏi ra nghi hoặc trong lòng hắn, “Không biết phương thuốc kia của công tử có trộn lẫn dược vật có khả năng hấp dẫn Phệ Tâm cổ không? Tại sao công tử lại biết những thảo dược này có tác dụng với Phệ Tâm cổ đã thất truyền đó?”

Âu Dương Minh Nhật biết người trước mặt này chính là đại danh y có y thuật tốt nhất trong chốn giang hồ, liền cũng rất nể tình mà đáp lại nghi hoặc của hắn, “Phương thuốc này quả thực có dược vật có khả năng hấp dẫn Phệ Tâm cổ, nhưng những dược vật này cũng không chỉ có tác dụng với riêng Phệ Tâm cổ, chỉ cần là cổ trùng thì nó liền có công hiệu thu hút.”

“Thì ra là thế!” Nghe hắn nói vậy Bình Nhất Chỉ kinh ngạc, lập tức ngửa đầu lên nhìn trời, bắt đầu nghĩ xem trong phương thuốc ấy có những loại thảo dược nào mang hiệu quả này.

Một lát sau, Bình Nhất Chỉ liền tiếp nêu ra sáu, bảy loại thảo dược, sau đó có chút kích động dò hỏi: “Còn gì nữa không?”

Thấy hắn có thể nhanh chóng nêu ra đúng tên các loại dược vật có thể hấp dẫn cổ trùng, Âu Dương Minh Nhật cũng sinh ra vài phần tán thưởng với kẻ danh y có bộ dáng kì quái này, liền mở miệng nói thêm cho hắn một vài loại dược vật còn lại trong đơn thuốc. Sau đó liền đàm đạo cùng hắn về một vài loại dược nếu đặt cùng nhau sẽ có tác dụng hấp dẫn cổ trùng.

Lại nói với hắn về rất nhiều vấn đề gay go phức tạp của y thuật, nhưng với cái nào hắn cũng đều có thể đưa ra kiến giải của bản thân, Bình Nhất Chỉ không khỏi âm thầm thở dài một tiếng: đáng tiếc về phương diện y thuật mà nói, người này không hề thua kém chính mình, bằng không, trái lại có thể...

“Tiên sinh quả nhiên không hổ danh là ‘Sát nhân danh y’”. Cùng hắn thảo luận một hồi, trên mặt Âu

Dương Minh Nhật cũng lộ ra một nụ cười đậm nhạt.

“Bình Nhất Chỉ, lại đây.” Nghe hai người bên kia tán gẫu vui vẻ, Đông Phương Bất Bại đột nhiên quát lên, sau đó bước chậm về phía xa xa.

“Dạ!” Tuy Bình Nhất Chỉ có chút kinh ngạc, nhưng cũng lập tức đáp lời.

Quay đầu nhìn hình bóng màu đỏ càng lúc càng xa kia, Âu Dương Minh Nhật nghi hoặc, “Có phải Bình tiên sinh vốn là người của Nhật Nguyệt thần giáo?”

Bình Nhất Chỉ đang chuẩn bị đứng dậy, nghe vậy liền lắc đầu, “Vài năm trước, khi Đông Phương Bất Bại còn là phó giáo chủ đã cứu ta một mạng, ta mới gia nhập Nhật Nguyệt thần giáo.”

Tuy nói vậy, nhưng tính tình Bình Nhất Chỉ vốn cổ quái, đối với người của Nhật Nguyệt thần giáo cũng chẳng khác gì người ngoài, cũng chỉ có ở trước mặt Đông Phương Bất Bại hắn mới không dám làm càn.

“Vậy sao?” Đông Phương cũng không phải người nhiệt tình sốt sắng như vậy, Âu Dương Minh Nhật nhìn hắn, nghi hoặc.

Đại khái biết hắn vẫn còn nghi hoặc, Bình Nhất Chỉ quay nhìn thấy giáo chủ vẫn còn đang chờ mình, vì thế liền nhanh chóng giải thích một hơi, “Lúc trước giáo chủ cứu ta hình như vì muốn ta chữa bệnh cho một người, người nọ hẳn là có tật ở chân. Nhưng đã nhiều năm như vậy qua đi vẫn không thấy giáo chủ nhắc lại.” Nói xong liền đứng lên.

Rất nhiều năm trước, có tật ở chân.....

Sau khi hồi thời gian đại khái, Âu Dương Minh Nhật quả thực không thể diễn tả cảm xúc trong lòng lúc này. Thì ra lúc trước, khi còn ở Thiên Sơn, hắn chán nản vì hết lần này đến lần khác không thể trị hết tật ở chân, ở nơi này cũng có một người lo lắng cho hắn.

Nhớ lại lúc trước người nọ cũng từng nói, đã không ngừng phái thuộc hạ đến Thiên Sơn tìm hắn, còn hắn lại đặt toàn bộ tâm tư vào những chuyện ân ân oán oán nơi Tứ Phương Thành, khi hắn mệt mỏi cô độc với những thị phi rắc rối, nơi này vẫn còn một người luôn nhớ đến hắn, tìm kiếm hắn.

Ngay cả với kẻ vốn có tâm tính lãnh đạm như Âu Dương Minh Nhật, lúc này cảm xúc cũng không khỏi có chút kích động.

“Vừa rồi giáo chủ trông có vẻ tức giận, ta đi trước.” Tuy trên mặt không tỏ vẻ gì, nhưng trong lòng Bình Nhất Chỉ đã bắt đầu kêu khổ, không biết giáo chủ tìm hắn làm gì, không phải gọi đến để đánh cho một chưởng chứ?

Âu Dương Minh Nhật đứng lên, “Không cần, để ta qua.”

Mấy ngày nay hắn đã sớm nhìn ra giáo chủ đối xử với người trước mặt này thật sự rất đặc biệt, nghe hắn nói như vậy, Bình Nhất Chỉ không cần nghĩ ngợi lập tức đồng ý, sau đó lại ngồi xuống.

“Hiện tại thân thể hắn thế nào rồi?” Nghe tiếng bước chân sau lưng, Đông Phương Chăm chú nhìn mặt sông, lên tiếng hỏi.

Một lát sau, không thấy ai trả lời, nhưng y lại rơi vào một vòng ôm ấm áp. Ngăn chận vừa mới được đẩy ra nơi đầu ngón tay, song ngay khi cảm nhận được hơi thở quen thuộc kia, Đông Phương Bất Bại liền thu lại.

“Ta đã không còn gì đáng ngại rồi.” Tựa cái cảm đã có chút nhọn lên vai y, sườn mặt hai người dán sát lại với nhau, Âu Dương Minh Nhật ghé vào lỗ tai y, thủ thủ.

Nghĩ lại, bất kể hắn làm chuyện gì, Đông Phương Bất Bại cũng chẳng bao giờ có thể thật sự tức giận với hắn.

Cảm nhận độ ấm cùng cảm giác an toàn truyền đến từ sau lưng, Đông Phương Bất Bại thả lỏng cơ thể, “Sau này, bất kể chuyện gì cũng phải bàn trước với ta.”

“Được.” Âu Dương Minh Nhật đáp ứng.

Quay đầu nhìn thẳng vào hắn cả nửa ngày, Đông Phương Bất Bại buồn bực: “Người lần này dọa ta sợ.....”

“Thật có lỗi.” Chạm nhẹ lên cánh môi y, bàn tay nắm lấy tay y của Âu Dương Minh Nhật hơi siết chặt.

“Trong chúng ta không bao giờ cần phải nói xin lỗi!”

Cầm lấy bàn tay đang đặt bên hông mình của hắn, Đông Phương Bất Bại dâng lên cánh môi của mình.

Trong mắt chứa chan nhu tình dịu dàng ấm áp, Âu Dương Minh Nhật mang theo chút rung động làm sâu thêm nụ hôn ấy.

Vầng trăng cong cong treo lơ lửng trên ngọn cây, mang một vẻ thơ ngây hồn nhiên đến khó tả, ánh trăng bàng bạc, lạnh lạnh mà sáng tỏ rơi xuống mặt đất, bao phủ lấy hai con người đứng sát nhau bên bờ sông kia, phủ lên người họ một tầng ánh sáng vàng nhạt ôn nhu.

Ngay từ đầu hắn không nên đến đây, nếu lúc đó hắn đến cùng lắm là bị giáo chủ vỗ một chưởng, bây giờ cũng sẽ không phải chứng kiến chuyện không nên biết.

Tầm mắt dừng trên hai người đang thân thiết ôm nhau trước dòng sông nhỏ kia, Bình Nhất Chỉ nghĩ.

Đợi đến khi hai người trở về, Bình Nhất Chỉ thức thời chạy tới ngồi cùng xa phu gần một đồng lửa khác.

Qua loa ăn chút đồ ăn đơn giản, Đông Phương Bất Bại nhìn về phía người bên cạnh, “Có muốn vào trong xe ngựa nghỉ ngơi không?”

Âu Dương Minh Nhật lắc lắc đầu, liếc thấy màn đêm đen như nhung lấp lánh ánh sáng của vô vàn những vì sao, hắn không khỏi ngẩng đầu lên. Hắn tìm kiếm ngôi sao tượng trưng cho số mệnh của người nọ, phát hiện nó đang tỏa sáng lấp lánh tựa châu ngọc, mà tai tinh bên cạnh vì sao ấy đã biến mất không thấy bóng dáng, hắn chậm rãi cong khóe môi, nở một nụ cười nhàn nhạt.

Thấy hắn cười, Đông Phương Bất Bại nhìn theo tầm mắt của hắn, “Ngôi sao kia rất sáng.”

Gật đầu, Âu Dương Minh Nhật đáp lại, trong giọng nói mang theo chút vui vẻ, “Đó là vì sao mang tính mệnh của người.”

“Vậy vì sao nào là của người?” Đông Phương Bất Bại hiểu kỳ hỏi.

Thấy y chăm chú tìm kiếm trên bầu trời, Âu Dương Minh Nhật giải thích, “Ta vốn không thuộc về nơi này, cho nên bầu trời nơi đây không có mệnh tinh thuộc về ta.”

Trong lòng không thích cách giải thích này, Đông Phương Bất Bại cầm tay hắn, “Ta thuộc về nơi này, người thuộc về ta, vậy mệnh tinh của ta cũng chính là của người.”

Đồng tinh đồng mệnh sao? Âu Dương Minh Nhật nở nụ cười, “Được.”

Thấy hắn đồng ý, Đông Phương Bất Bại rất hài lòng, đưa tay rút cây tiêu bên hông hắn đưa qua, ý tứ không cần nói cũng biết.

Mỉm cười tiếp nhận cây tiêu, Âu Dương Minh Nhật thổi lên một thủ khúc mới.

Không giống với giai điệu bi thương sầu nhớ vấn vương của những thủ khúc trước kia, khúc nhạc hắn thổi lúc này đây mang theo chút nhẹ nhàng, du dương, trầm bổng. Tiếng tiêu như tạo cho người ta một ảo giác đang đắm chìm giữa ngàn hoa nở rộ rực rỡ, những làn gió dịu dàng mang theo hương hoa thoang thoảng mà say lòng người phả vào mặt trong ngày xuân sắc vô cùng.

Tiếng tiêu của hắn, Đông Phương Bất Bại y đã nghe nhiều năm, lúc này tất nhiên sẽ nghe ra được tâm tình khác biệt với lúc trước.

Nghe xong, Đông Phương Bất Bại liền cong cong khoe môi, nằm xuống gối đầu trên đùi hấn.

Dưới bầu trời lấp lánh những ánh sao, nghe tiếng tiêu du dương, kề bên một trái tim ấm áp, Đông Phương Bất Bại mỉm cười, bước vào giấc mộng đẹp.

36. Chương 36

Trong phân đàn Sóc Châu của Nhật Nguyệt thần giáo, các nhân sĩ chính đạo trong võ lâm cơ hồ muốn lật ngược cả vùng hậu sơn, song căn bản không hề tìm được chút tung tích nào của cuốn bí tịch đã thất truyền trong lời đồn đó.

Nhưng nếu đã đến đây, bọn họ cũng không dễ dàng chết tâm như vậy, một bên tiếp tục lưu lại phía sau ngọn núi của phân đàn tìm kiếm, một bên bắt đầu tìm kiếm tung tích của Đông Phương Bất Bại – kẻ có khả năng đã lấy đi bí tịch đó và lại đang bị thương – ở Sóc Châu.

Mà lúc này, Đông Phương Bất Bại đã sớm di chuyển vào Hà Bắc, ngay hôm nay đã tới được địa hạt của châu Bình Định.

Cứ như vậy thẳng một đường về phía Bắc, bọn họ nhanh chóng trở về Hắc Mộc Nhai.

Sau khi trở về, Đông Phương Bất Bại tùy ý hỏi thăm một vài vị đường chủ, trưởng lão ở ngay cửa nhai tình hình trong thần giáo gần đây, rồi nói: “Ngày mai đến Thành Đức điện nghị sự, còn chuyện gì thì đến lúc đó nói sau.”

“Dạ, giáo chủ đi đường mấy ngày nay đã vất vả, nên đi nghỉ ngơi. Chúng ta cũng đi thôi.” Nghe y nói như vậy, Đồng Bách Hùng liền bắt đầu đuổi người.

Mọi người cùng Đồng Bách Hùng lui xuống, rồi cùng rời khỏi đó.

Lúc này hai người mới bước vào trong nhai, đến khi đi qua viện tử nơi Âu Dương Minh Nhật vẫn ở trước đây, Đông Phương Bất Bại lại nắm lấy tay hấn không buông, ngữ khí vô cùng chắc chắn: “Viện tử của ngươi chắc đã bị bọn họ thu lại, đến ở viện của ta đi.”

Cười cười nhìn y, Âu Dương Minh Nhật cũng không từ chối, tiếp tục đi cùng y.

Cứ như vậy mà bước đi, tuy rằng không phải dùng sức nhiều, song khi trở lại nơi chốn quen thuộc của mình vẫn sẽ không khỏi sinh ra một cảm giác mệt nhọc lười biếng.

Vì thế, sau khi tắm rửa tẩy đi một thân gió bụi mệt mỏi, sau giờ Ngọ buổi chiều hai người liền nhàn nhã

ôm nhau chìm vào giấc ngủ, bù lại những ngày nghỉ ngơi không đủ đã qua.

Sớm đã lên giường ngủ, tưởng như không lâu vậy mà lại ngủ thẳng đến tận sáng hôm sau, hai người tỉnh lại ngơ ngác nhìn nhau, rồi không khỏi bật cười.

Mặc y phục rồi rửa mặt xong, Đông Phương Bất Bại liền lôi kéo Âu Dương Minh Nhật ngồi xuống, sau đó cầm cây lược gỗ muốn giúp hắn buộc tóc.

Cầm cây lược gỗ bóng mịn trên tay, chậm rãi nhẹ nhàng chải chuốt những sợi tóc đen dài đẹp tựa gấm nhung của hắn, từng lược từng lược hạ xuống, y không khỏi nhớ lại kí ức lần đầu tiên giúp hắn buộc tóc. Gương mặt Đông Phương Bất Bại chợt hiện ra một nụ cười, khi đó dù chỉ là suy nghĩ thôi y cũng không dám nghĩ, cuối cùng hiện tại y cũng đã có thể quang minh chính đại thể hiện tâm tư tình cảm của mình, mỗi ngày đều buộc tóc cho hắn.

Đợi đến khi y cầm lấy phát quan giúp mình buộc chặt cổ định mái tóc dài trên đầu, Âu Dương Minh Nhật quay ra nhìn y, “Ngày mai ta cũng giúp ngươi buộc tóc.”

“Không cần chờ đến ngày mai.” Đông Phương Bất Bại nâng tay gỡ phát quan trên đầu xuống, mái tóc dài đen bóng tựa như thác đổ đẹp đẽ cứ thế mà trút xuống.

Thấy vậy, trong mắt Âu Dương Minh Nhật càng nhiễm thêm vài tầng ý cười, đang muốn đứng dậy nhường ghế cho y thì đã thấy y cứ vậy mà ngồi không xuống ngay trước mặt mình.

“Đây.” Đưa cây lược gỗ cho hắn, gương mặt Đông Phương Bất Bại lộ ra nét tươi cười pha chút chờ mong.

Đưa tay tiếp lấy, Âu Dương Minh Nhật nói: “Đứng lên ngồi đi. Nếu không lát nữa chân sẽ tê.”

“Không sao, ngươi ngồi đi.” Đông Phương Bất Bại lắc đầu.

Cầm cây lược gỗ, một đường lướt từ vầng trán của y ra phía sau, mang theo vài sợi tóc đen bóng mềm mại rũ xuống trước mặt y vuốt ra sau. Ngón tay cảm nhận được xúc cảm mềm mại dịu dàng đến từ suối tóc đen huyền đẹp đẽ ấy, hắn không kìm được mà buông cây lược gỗ xuống, sau đó dùng ngón tay thay y nửa chải nửa vuốt tóc.

Cảm nhận được cảm giác ấm áp đến từ đầu ngón tay thon dài lướt qua da đầu, Đông Phương Bất Bại khẽ run lên một chút, sau đó có chút lưu luyến mà dụi dụi đầu vào lòng bàn tay hắn.

Nâng tay kéo chiếc ghế nhỏ có lót đệm gấm mềm mại lại, Âu Dương Minh Nhật ôn nhu lên tiếng: “Vẫn nên ngồi đi.”

“Ừm” một tiếng, Đông Phương Bất Bại ngồi xuống, thuận thế đặt đầu mình lên đầu gối hắn, để ngón tay

thon thon gầy gầy của hắn xen giữa mái tóc đen dài của mình mà vuốt ve, Đông Phương Bất Bại thoải mái khẽ nheo mắt.

Đợi đến khi Âu Dương Minh Nhật giúp y buộc tóc xong xuôi, rồi hai người cùng dùng xong bữa sáng, mặt trời bên ngoài đã sớm treo cao, tỏa nắng rực rỡ.

“Ta đi bàn bạc cùng bọn họ chút chuyện, nếu ta về muộn quá ngộ thiện thì người cứ dùng trước đi.” Đông Phương bất Bại nói.

Đứng lên tiễn y đi ra ngoài viện tử, Âu Dương Minh Nhật mới nói: “Ta chờ người trở về cùng dùng bữa.”

Vì thế, Đông Phương Bất Bại thỏa mãn, vui vẻ rời đi.

“Nhật Nguyệt thần giáo, thiên thu vạn tái! Đông Phương giáo chủ, nhất thống giang hồ!”

Trong Thành Đức điện, mọi người sớm đã có mặt đầy đủ, thấy Đông Phương Bất Bại bước ra từ trên đài cao, liền cao giọng hô to.

Tùy ý khoát tay, Đông Phương Bất Bại ngồi xuống bảo tọa, lòng bàn tay đặt trên tay vịn, trong lòng lại đã bắt đầu nhớ người trong viện tử.

Không biết hiện giờ hắn đang làm gì?

Thấy giáo chủ vẫn trầm mặc không lên tiếng mà nhìn chăm chăm bọn họ, trong lòng mọi người bắt đầu lộp bộp.

Sao giáo chủ vẫn không nói lời nào? Chẳng lẽ có kẻ nào to gan làm chuyện gì chọc giận giáo chủ?

Nghĩ như vậy, mọi người liền quay ra người nhìn ta, ta nhìn người.

Đến khi Đông Phương Bất Bại lấy lại tinh thần, đưa mắt nhìn xuống, thấy mọi người quay qua quay lại nhìn nhìn, liền hỏi: “Người đã đến đủ?”

“Giáo chủ thứ tội, Giảng đường chủ không biết ”

“Thuộc hạ đến muộn, xin giáo chủ trừng phạt!” Một người vừa lên tiếng, lập tức Giả Bố đầu đầy mồ hôi nhanh chóng chạy đến, quỳ mạnh xuống giữa đại điện.

Trách không được vừa rồi giáo chủ còn nhìn chăm chăm vào bên dưới, thì ra là có người còn chưa tới, đến

còn muộn hơn cả giáo chủ. Lúc này, vị trí đường chủ đứng đầu của Giả đường chủ, không, loại chuyện khiêu khích cả uy nghiêm của giáo chủ như thế này, chỉ sợ là ngay cả mạng hần cũng chưa chắc đã có thể giữ được?

Mọi người bừng tỉnh đại ngộ, người đồng tình kẻ cao hứng nhìn về phía trung tâm đại điện.

“Đứng lên đi. Lát nữa tự đến Hình đường linh phạt ba mươi roi.”

Ai! Quả nhiên như từ từ, vừa rồi giáo chủ nói cái gì? Đi Hình đường linh ba mươi roi? Ba mươi roi?!

Này... thật sự là giáo chủ? Chẳng lẽ Lâm trưởng lão ngày trước bởi vì đã đắc tội giáo chủ ở vấn đề nào đó nên mới có thể toi mạng chỉ vì đến muộn?

Mọi người âm thầm phỏng đoán trong lòng, Giả Bố cũng rất giật mình, không xác định được rằng giáo chủ đây là nói giỡn hay nói thật, nhất thời quên mất phải đáp lại.

“Sao vậy, Giả đường chủ chê nặng?” Thấy hần không nói gì, thanh âm Đông Phương Bất Bại trầm lạnh xuống.

Giáo chủ, đây rõ ràng là hần chê quá nhẹ!

Chuyển tầm mắt đến trên người Giả Bố, nhìn biểu tình ngốc lảng ngây ngẩn của hần, trong lòng mọi người thâm nghĩ.

Cũng may còn có Đồng Bách Hùng cẩn thận quan sát, nhắc nhở một câu, “Giả đường chủ, ngươi còn sững sờ ở đó làm gì?”

Lúc này Giả Bố mới phản ứng lại, lập tức nói: “Thuộc hạ không dám, đa tạ giáo chủ!” Trong lòng lại thâm nghĩ, hần là giáo chủ đã ít nhiều niệm tình biểu hiện của hần trong mấy năm gần đây, nếu không hôm nay sao lại có thể dễ dàng tha cho hần như vậy. Vì thế, Giả Bố quyết định sau này phải càng thêm trung thành và tận tâm cống hiến cho giáo chủ.

Thấy hần đã lui sang một bên, Đông Phương Bất Bại liền để cho các đường chủ lần lượt lên trình bày tình hình trong các phân đàn và dự định sắp tới.

Các vị đường chủ có chút dè dặt, cẩn thận trình bày, nhưng cũng không giống ngày trước – bình thường rất hay bị giáo chủ trách cứ.

Trong lòng thở phào một hơi nhẹ nhõm, đồng thời bọn họ cũng hiểu được, tâm tình giáo chủ hôm nay chắc chắn là vô cùng tốt!

Vì thế, một vài kẻ khôn khéo lập tức bắt lấy cơ hội hiếm có, đem những chuyện ngày thường vẫn giấu trong lòng không dám bẩm báo lúc này liền đứng ra trình bày với giáo chủ.

Đồng Phương Bất Bại phát tay ra hiệu cho hai vị trưởng lão trở về chỗ cũ, rồi vào vấn đề chính, “Chuyện Sóc Châu, các người đều đã biết?”

Có lẽ là cảm thấy hôm nay giáo chủ có phần hiền lành hơn, người ở bên dưới do dự một hồi, sau đó liền bắt đầu nói ra những tin tức mà mình nghe ngóng được.

“Giáo chủ, một phân đàn của thần giáo chúng ta cứ như vậy bị đám ngụy quân tử chính phái được chó nuôi dưỡng kia phá hoại, nhất định không thể buông tha bọn chúng!” Đồng Bách Hùng quát lớn.

“Đúng vậy! Có lẽ những kẻ này mượn cớ tìm bí tịch, nhưng thật ra là nhân cơ hội này phá hủy phân đàn của chúng ta, thù này nhất định phải báo!” Tần Vĩ Bang mới được đề cử ở Giang Tây phấn nộ lên tiếng.

Những người khác cũng mang vẻ mặt đầy căm phẫn trong lòng, chỉ hận không thể ngay lập tức đi diệt toàn bộ những môn phái đó.

“Giáo chủ, người hạ lệnh đi! Lão Đồng ta nhất định phải mang theo các huynh đệ Phong Lôi đường đi Sóc Châu, phải khiến cho đám người tự xưng danh môn chính phái kia bị giết đến mảnh giáp cũng không còn, báo thù cho các huynh đệ trong phân đàn của thần giáo ta!” Đồng Bách Hùng lại nói.

“Cũng chỉ biết đánh đánh giết giết, chẳng lẽ cái thứ trên cổ các người chỉ biết ăn cơm với uống rượu thôi sao?”

Lời của Đồng Phương Bất Bại vừa nói ra, đại diện lập tức yên lặng.

Đồng Bách Hùng sờ sờ đầu mình, cũng không dám nói tiếp.

Vốn cũng không trông cậy vào bọn họ có thể nghĩ ra ý kiến gì hay ho, Đồng Phương Bất Bại nói thẳng: “Không phải bọn chúng làm vậy vì bí tịch võ công sao? Vậy bọn tọạ liền ném cho bọn chúng một quyển bí tịch mà tranh đoạt.”

Như vậy thần giáo bọn họ sẽ không cần lao lực mà có thể khiến bọn nhân sĩ chính phái kia tự quay ra giết lẫn nhau, quả là diệu kế a!

“Giáo chủ anh minh!” Mọi người hô lớn.

“Nhưng chúng ta tìm đâu ra bí tịch cho bọn chúng tranh đoạt?” Đồng Bách Hùng nghi hoặc, hơn nữa hắn thấy, có bí tịch võ công tốt như vậy mà mang ra cho đám chính phái kia tranh tranh cướp cướp, hắn cũng thấy tiếc a!

“Con gấu ngu ngốc!” Thấy giáo chủ nhìn lại đây, Tang Tam Nương đứng bên cạnh lập tức kéo lấy hần, thấp giọng nói: “Người là ngu ngốc sao! Chẳng lẽ chúng ta không thể làm một quyển bí tịch giả làm mỗi dụ bọn chúng?”

Đồng Bách Hùng tưởng tượng, đúng a! Sau đó liền gật gật đầu lui sang một bên, không lên tiếng nữa.

“Các người còn có thắc mắc gì không?” Quét mắt nhìn Đồng Bách Hùng, sau khi thấy hần không nói lời nào, Đông Phương Bất Bại lại nhìn về phía những người khác.

“Thuộc hạ không có gì thắc mắc.” Mọi người trăm miệng một lời.

“Như vậy việc này sẽ do Tang trưởng lão, Tần trưởng lão và Thượng Quan đường chủ phụ trách, cụ thể làm thế nào thì các người tự thương lượng. Một tháng sau, bốn tọa muốn xem kết quả của việc gọi là danh môn chính phái tự giết lẫn nhau.”

“Dạ! Thuộc hạ lĩnh mệnh, nhất định không phụ kì vọng của giáo chủ!” Mấy người bị chỉ định bước lên trước một bước, đồng thời nói.

“Các người còn chuyện gì không?” Tính ra cũng sắp qua buổi trưa, Đông Phương Bất Bại nói.

Thấy mọi người lắc đầu, y lại lên tiếng: “Như vậy thì lui xuống đi.”

“Dạ, thuộc hạ cáo lui!” Mọi người tự giác lui ra ngoài, chỉ cảm thấy buổi nghị sự hôm nay đặc biệt thoải mái. Vì thế trong lòng liền không khỏi mong đợi, tốt nhất về sau mỗi lần nghị sự đều là như thế.

Ngày thường Đồng Bách Hùng luôn là người cuối cùng rời khỏi Thành Đức điện, hôm nay lại nhiều thêm một Giả Bố.

Đuôi lông mày Đông Phương Bất Bại khê nhưn, lập tức thấy Giả Bố quỳ xuống, “Thuộc hạ đa tạ giáo chủ! Về sau thuộc hạ nhất định càng thêm cúc cung tận tụy vì giáo chủ, vì thần giáo, đến chết không thôi!” Nói xong hần liền đứng lên rồi đi ra ngoài, chuẩn bị đến Hình đường lĩnh phạt.

“Hần đây là?” Đông Phương Bất Bại nhìn về phía Đồng Bách Hùng.

“Có phải hần nghĩ rằng nói như vậy giáo chủ sẽ miễn cho hần ba mươi roi đó?” Đồng Bách Hùng cũng chẳng hiểu gì, mơ hồ đoán.

Đông Phương Bất Bại hỏi lại: “Người cảm thấy bốn tọa sẽ làm vậy sao?”

Điều này sao có thể? Ý nghĩ này của Giả Bố cũng thật kì lạ, trừng phạt này của giáo chủ đối với hần đã

tính là rất nhẹ, cho dù hần nói thế nào đi nữa thì làm gì có chuyện được miễn.

Đồng Bách Hùng lắc đầu.

Thời gian không còn sớm, Đông Phương Bất Bại cũng không có tâm tình đoán xem rốt cuộc Giả Bố nghĩ cái gì trong đầu, lập tức đứng dậy rời đi, có chút vội vàng.

“A! Đông Phương huynh đệ ” Thấy người đi khỏi, Đồng Bách Hùng lập tức lớn tiếng gọi lại. Vừa rồi Tam Nương còn bắt hần ở lại dò hỏi y xem tại sao hôm nay tâm tình tốt như vậy, sao y lại đi nhanh như thế a!

37. Chương 37

Một thời gian dài giáo chủ không có mặt tại Hắc Mộc Nhai, tuy rằng đã phân phó để thuộc hạ tâm phúc đi xử lý chuyện trong giáo, song luôn có một số chuyện mà bọn thuộc hạ không có quyền quyết định. Vì thế, sau khi trở về, suốt mấy ngày liền Đông Phương Bất Bại đều bận rộn việc xử lý mọi chuyện còn tồn đọng trong giáo.

Mà Âu Dương Minh Nhật lại dành hầu hết thời gian ở trong viện tử của mình và giáo chủ đại nhân, hoặc đọc sách hoặc viết thư pháp, hoặc thưởng thức trà, suy nghĩ phá thế cờ Trân Lung mà Đông Phương Bất Bại sai người đi tìm về.

Lúc này, hần đang đọc một quyển sách về các loại thuốc, chợt nhìn thấy một phương thuốc thú vị, trong mắt hiện lên một chút hứng thú, “Thanh Văn.”

Gọi một tiếng, Âu Dương Minh Nhật mới nhớ ra hiện giờ mình đang ở cùng Đông Phương Bất Bại, mà cũng bởi vì y không thích có người lạ ở gần phòng mình, nên viện tử này cũng không có người hầu hạ.

Khép lại trang sách rồi đặt lên bàn, Âu Dương Minh Nhật đứng dậy ra khỏi phòng.

Thời tiết hôm nay không tồi, ánh mặt trời sáng lạn nhưng không quá chói chang, thỉnh thoảng còn có cơn gió nhẹ mang theo hương hoa thối đến, khiến con người ta trở nên thư thái.

“Công tử, người có chuyện gì phân phó?” Thanh Văn đứng trước cửa viện thấy Âu Dương Minh Nhật bước ra, liền buông xuống việc đang làm dở trong tay, đi tới hỏi.

Thời tiết như vậy thật tốt, khiến Âu Dương Minh Nhật nảy ra suy nghĩ muốn ra ngoài đi dạo một chút, vì thế phát phát tay với nàng, rồi đi ra khỏi viện.

“Trại Hoa Đà, sao ngươi lại đến đây?” Đồng Bách Hùng đang âm ỉ muốn Lưu tổng quản của Hắc Mộc Nhai

đưa mấy vò rượu đến viện tử của hắn lại bị cự tuyệt, đang muốn nổi cáu thì khước mắt lại trông thấy người đang bước tới, vì vậy hắn thả nắm tay đang giơ lên xuống, hỏi.

Dù sao Đồng Bách Hùng cũng chỉ là một tên thô lỗ quê mùa, ngày thường ở trong thần giáo lúc nào cũng gọi đến quát đi, thượng cẳng tay hạ cẳng chân là chuyện như cơm bữa, thế nhưng mỗi lần nhìn thấy người tựa như thần tiên lạc chốn trần gian này, bất giác mà bớt hung hăng không ít.

Trên cơ bản, người trên Hắc Mộc Nhai đều biết bên cạnh giáo chủ có một vị thần y “Trại Hoa Đà”, võ công cũng không kém, chỉ là ngày thường hắn ít khi đi dạo trên nhai, bởi vậy Lưu tổng quản cũng chưa từng nhìn thấy hắn.

Hiện giờ, cái kẻ vừa hung thần ác sát uy hiếp mình đem rượu đến viện tử của hắn lại bởi vì người đứng ở cửa này mà bỗng dưng trở nên thành thật, Lưu tổng quản không khỏi có chút kinh ngạc, lập tức quay người lại nhìn.

Thấy nam tử tuấn dật nho nhã, ôn nhuận như ngọc, tựa như thần tiên không nhiễm bụi trần kia, Lưu tổng quản tán thưởng một tiếng trong lòng: quả là một khí chất cao quý giữa chốn hồng trần! Quả là phong thần ngọc cốt! Y lập tức lên tiếng: “Công tử tới có chuyện gì phân phó?”

(khí chất cao quý giữa chốn hồng trần: vốn là “trọc thế giai công tử” – công tử đẹp đẽ giữa thời kì hỗn loạn đen tối.

Phong thần ngọc cốt: khí chất, thần thái thanh thản tự do như gió, xương cốt ngoại hình như ngọc)

Lúc này Âu Dương Minh Nhật mới bước vào, hơi gật đầu với hai người, rồi đưa một tờ giấy ra, “Có những loại thảo dược này không?”

Lưu tổng quản tiếp nhận, nhìn thoáng qua một chút, liền gật đầu: “Có, lát nữa ta sẽ cho người mang đến.”

“Làm phiền.” Lưu lại một câu, Âu Dương Minh Nhật xoay người rời đi.

“Hắc! Tiểu tử già kia, lão Đồng ta đòi ngươi mấy bình rượu mà ngươi chối đây đây, ngươi ta đưa qua tờ giấy, ngươi còn không thèm xem qua liền đáp ứng, ý ngươi là gì a!” Thấy người đi rồi, Đồng Bách Hùng hung hăng quát.

“Mới này lúc người còn ở đây sao ngươi không nói? Hơn nữa, tháng này ngươi đã lấy bao nhiêu rượu chỗ ta rồi?” Lưu tổng quản ném cho hắn ánh mắt xem thường, bắt đầu xem tờ giấy ghi tên thuốc, thầm nghĩ nếu trên nhai không có thì phải nhanh chóng cho người đi mua về.

Thấy y không để ý tới mình, Đồng Bách Hùng biết cứ bám dai như vậy cũng sẽ không lấy được rượu, liền hừ một tiếng rồi rời đi.

Bên kia, Âu Dương Minh Nhật không lập tức quay về viện tử, mà chỉ tùy tiện đi dạo chỗ này chỗ kia trên nhai.

“Thần tiên ca ca.....”

Nghe tiếng trẻ con mềm mại non nớt vang lên từ sau lưng, Âu Dương Minh Nhật xoay người, liền thấy một tiểu hài tử chạy tới, có chút khấn trương, bối rối nhìn mình.

“Sao ngươi lại ở đây?” Nhận ra đó là đứa nhỏ mấy tháng trước được mình trị bệnh, Âu Dương Minh Nhật nâng tay, bắn ra sợi thiên cơ kim tuyến.

Ánh mắt dừng lại ở sợi kim tuyến đang quấn trên cổ tay mình, Mạc Thiên Hữu biết là hắn đang xem bệnh cho mình, vì thế liền ngoan ngoãn đứng im không hề nhúc nhích.

Xác định thân thể đứa nhỏ trước mắt đã không còn vấn đề gì, Âu Dương Minh Nhật hơi mỉm cười.

Chờ hắn thu hồi thiên cơ kim tuyến, Mạc Thiên Hữu mới chỉ về viện tử phía sau: “Nhà của ta ngay bên kia, cách nơi này rất gần.”

Hơi cúi đầu xuống, Âu Dương Minh Nhật vừa quấn kim tuyến, vừa hỏi, “Ngươi có việc gì?”

Thấy hắn tựa hồ muốn rời đi, Mạc Thiên Hữu bước nhanh lên phía trước hai bước, “Thần tiên ca ca, ngươi muốn đi đâu? Ta có thể đi theo ngươi không?”

Thấy tiểu hài tử mở to mắt nhìn mình, ánh mắt mang theo chờ đợi và hồi hộp, Âu Dương Minh Nhật liền nói: “Ta phải về viện tử, ngươi muốn đi theo thì nhanh đi.”

Thấy hắn cho phép mình đi cùng, trên mặt tiểu hài tử hé ra tươi cười vui vẻ, đôi chân ngắn nho nhỏ lon ton chạy theo.

***

Xem xong một phần tin tức từ phân đàn đưa đến, Đông Phương Bất Bại đưa mắt nhìn sắc trời.

Thời gian mới trôi qua chưa được mấy canh giờ, y đã không còn kiên nhẫn nhìn đến mấy thứ này.

Không biết giờ này Minh Nhật đang làm gì? Một tay chống cằm, tay kia thì gầy gầy xấp giấy tờ sổ sách dày cộp trên bàn, Đông Phương Bất Bại chỉ cảm thấy cực kỳ vô vị.

Lại ngồi thêm một lúc, y cảm thấy lúc này tâm mình đã không còn đặt ở đây, có ngồi mãi nơi này thì cũng không có chút tập trung nào để xử lý sự vụ trong giáo, vì thế liền đứng dậy đi ra ngoài.

Công việc gì chứ, để ngày mai xử lý cũng được.

Thấy giáo chủ trở về trước thời gian bình thường, Thanh Vân có chút kinh ngạc, lập tức cúi đầu hành lễ, sau đó báo cho y biết Âu Dương Minh Nhật lúc này đang ở hồ sen bên kia.

Phất phất tay, Đông Phương Bất Bại lướt thẳng về phía hồ sen.

Hồ sen đã ở ngay trước mắt, từ xa đã thấy người nọ cầm một quyển sách, tùy ý ngồi trong đình, khoe môi Đông Phương Bất Bại nhẹ giương lên, lặng lẽ hạ xuống ngay phía sau hắn, đột ngột lấy mất quyển sách.

“Sao đã trở lại rồi?” Đầu cũng không ngoảnh lại, Âu Dương Minh Nhật cười hỏi.

“Trong đình ánh sáng không đủ, còn không sợ hại mắt sao.” Khép sách lại đặt lên bàn, Đông Phương Bất Bại thuận thế ngồi xuống, rồi nghiêng đầu liếc hắn, “Thấy mặt mỗi thì trở lại. Sao, không muốn thấy ta?”

Nghe thấy lời y nói, Âu Dương Minh Nhật rót cho y một chén trà, cười lắc lắc đầu. Mạc Thiên Hữu ngồi bên cạnh, nhớ tới lời phụ thân mình thường ngày vẫn dạy dỗ, vừa thấy giáo chủ đại nhân liền nhảy xuống khỏi ghế, “Mạc Thiên Hữu tham kiến giáo chủ!”

“Sao nó lại ở đây?” Nhận lấy chén trà, uống một ngụm, Đông Phương Bất Bại nhìn về phía người bên cạnh.

“Ta thấy nó có vài phần thiên phú đối với y thuật, nên mang một vài quyển sách nhập môn về y được cho nó.” Âu Dương Minh Nhật đáp lời.

Liếc mắt nhìn đứa nhỏ kia, Đông Phương Bất Bại phất tay ý bảo nó rời đi.

Mắt nhìn qua Âu Dương Minh Nhật, Mạc Thiên Hữu cầm lấy sách trên bàn, cung kính hành lễ rồi rời đi.

Thấy đứa nhỏ đã đi khuất, Đông Phương Bất Bại ngả đầu lên vai hắn, nửa thật nửa giả oán giận, “Người có thời gian rảnh rồi dạy nó, trong khi một mình ta ở Thành Đức điện vất vả mệt mỏi.”

Bàn tay dịu dàng đặt lên tóc y, Âu Dương Minh Nhật bật cười: “Ngay cả một đứa nhỏ người cũng muốn so đo?”

Thấy hắn trêu ghẹo mình, Đông Phương Bất Bại nghiêng đầu, cắn một cái không nhẹ không nặng lên cổ hắn.

“Bữa trưa ăn không no sao?” Âu Dương Minh Nhật gõ một cái lên đầu y. Đông Phương Bất Bại hé miệng, thuận thế ngã vào lồng ngực hắn, nhanh tay bắt lấy một lọn tóc của hắn thưởng thức, “Minh Nhật.....”

Nghe âm thanh gọi mình nhỏ nhẹ mềm mại, lại giống như làm nũng của y, Âu Dương Minh Nhật khẽ cười, tựa như bất đắc dĩ, lại thêm vài phần dung túng, “Nói đi. Người muốn thế nào?”

Đông Phương Bất Bại ngẩng đầu nhìn hắn, “Đứa nhỏ kia nếu muốn học y thuật thì đưa tới chỗ Bình Nhất Chỉ đi. Còn người, ngày mai theo ta đến Thành Đức điện xử lý sự vụ trong giáo.”

“Ta còn có thể nói không sao?” Âu Dương Minh Nhật cười.

Nghe hắn nói vậy, ý là đã đáp ứng, đuôi mày Đông Phương Bất Bại nhướng lên, ngạo nghễ đáp lại: “Tất nhiên là không.” Nói xong, y vòng tay ôm lấy cổ hắn, ngửa đầu ngăn chặn cái miệng kia.

Âu Dương Minh Nhật cười khẽ một tiếng, nâng tay ôm lấy thất lưng y. Hai người hôn đến triền miên, bất giác Đông Phương Bất Bại đã chuyển từ ghế sang ngồi lên đùi hắn.

Nụ hôn ngày càng sâu, hô hấp hai người cũng dần dần rối loạn, Âu Dương Minh Nhật ôm người trong lòng càng thêm chặt, bàn tay cũng không kim nổi mà chậm rãi di chuyển, ma sát bên thất lưng y qua lớp vải mỏng nhẹ.

“Ừ.....” Khẽ rên một tiếng, Đông Phương Bất Bại hơi tách ra khỏi hắn, hai đồng tử mê ly mờ mịt nhìn hắn, hô hấp có chút đứt quãng.

Khẽ hạ xuống hai nụ hôn dịu dàng trên môi y, Âu Dương Minh Nhật ấn nhẹ đầu y vùi trên bả vai mình, vừa tự bình phục hô hấp, vừa nhẹ nhàng vuốt ve lưng y.

Sau giờ ngo, ánh nắng mặt trời sáng chói chiếu xuống ngôi đình lục giác, ánh sáng vàng kim rực rỡ phủ một lớp hào quang lên ngôi đình, khiến cho mái đình được chế tác từ ngọc lưu ly trở nên nhu hòa hơn. Làn gió mang theo ôn nhu, dịu dàng đắm thắm thổi qua hồ sen, mang theo hương sen nhàn nhạt mà êm dịu vào đình, thổi tan đi hơi thở nóng bỏng kiêu diễm vừa rồi.

Trong đình, hai người lẳng lặng ôm lấy nhau, ôn nhu bào trùm cả không gian.

“Thuộc hạ Vương Thành cầu kiến giáo chủ!”

Nghe thanh âm truyền tới từ ngoài viện tử, Đông Phương Bất Bại hơi nhíu mày, cọ cọ vào cổ người đang ôm mình, bày ra bộ dáng không vui, không thêm để ý tới người bên ngoài kia.

“Thuộc hạ Vương Thành cầu kiến giáo chủ!”

Nhận ra sự vội vàng trong giọng nói của người đứng ngoài viện tử, Âu Dương Minh Nhật khẽ cười một tiếng, vỗ vỗ bả vai người trong lòng, “Hắn hẳn là đang có việc gấp, đi gặp đi.”

“Không muốn động.” Đông Phương Bất Bại chôn mặt ở hõm vai hắn, thuận miệng nói.

“Từ lúc nào lại nuôi ra thói quen lười biếng vậy a?” Trong mắt Âu Dương Minh Nhật tràn ngập ý cười.

Ngẩng đầu lên đang muốn phản bác, đã thấy hắn ôm lấy mình bước ra ngoài, lúc này Đông Phương Bất Bại liền ngậm miệng, sung sướng tựa vào lòng hắn, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Đến khi được người ôm tới thư phòng, thả xuống ghế tựa, Đông Phương Bất Bại mới lên tiếng cho người vẫn chờ bên ngoài kia vào.

“Thuộc hạ bái kiến giáo chủ!”

Lười biếng tựa lưng vào ghế ngồi, Đông Phương Bất Bại liếc hắn một cái, “Có chuyện gì?”

Hơi liếc nhìn sang người ngồi cạnh giáo chủ, Vương đường chủ mới lên tiếng: “Bẩm giáo chủ, Thánh cô đã một mình rời khỏi Hắc Mộc Nhai.”

“Doanh Doanh? Không có lệnh của bổn tọa, sao nàng có thể đi? Thủ vệ trên nhai đều để trống làm cảnh, hửm?” Thanh âm của Đông Phương Bất Bại lạnh lùng.

Vương đường chủ cúi đầu, “Là Đồng đường chủ mang Thánh cô hạ nhai. Nhưng vừa rồi giáo chúng mới xuống chân núi, phát hiện Đồng đường chủ say rượu trong tửu lâu nên đưa trở về, thủ vệ không nhìn thấy Thánh cô trở lại, lúc này mới nghi ngờ rồi báo với thuộc hạ.”

Nàng rời khỏi hắc Mộc Nhai, vậy chắc hẳn nàng đã biết được điều gì đó, nghĩ lại, nàng từ nhỏ đến lớn coi như do chính y nuôi lớn, Đông Phương Bất Bại cười lạnh một tiếng trong lòng, “Cho người âm thầm đi theo nàng, nàng muốn đi đâu thì tùy nàng đi.”

Thấy y không giận dữ, trong lòng Vương đường chủ cảm khái một tiếng, quả nhiên giáo thủ thật cứng chiều Thánh cô, không quên đáp một tiếng “Tuân lệnh”, rồi yên lòng lui xuống.

Thấy Vương đường chủ đã lui xuống, Đông Phương Bất Bại trực tiếp nằm úp vào lòng người vẫn luôn ngồi bên cạnh, “Minh Nhật.....”

38. Chương 38

“Minh Nhật.....”

Nghe ngữ điệu trầm thấp của y, Âu Dương Minh Nhật ôm lấy bờ vai y, hỏi: “Sao vậy?”

Cảm thụ nhiệt độ ấm áp từ cơ thể của người nọ truyền tới, nghe tiếng tim đập vững vàng của hắn, u ám trong ánh mắt Đông Phương Bất Bại dần dần tan đi.

Chỉ cần có người này làm bạn, còn những người khác ra sao không có quan hệ gì với y. Dù sao đi nữa trên khắp thế gian rộng lớn này, y cũng chỉ muốn một người.

Nghĩ như vậy, tâm tình liền vui vẻ, vặn vẹo trong ngực hắn tìm một tư thế thoải mái, Đông Phương Bất Bại chậm rãi mở miệng, kể lại chuyện cũ của mình.

Khi vừa mới gặp mặt, Đông Phương Bất Bại cũng đã kể sơ lược không ít chuyện về quá khứ của y, song lại không hề cẩn thận, tỉ mỉ như hôm nay.

Y nói, thiếu nữ tên Doanh Doanh kia từ nhỏ đã vui đùa lớn lên bên cạnh y, động tác võ về tầm lưng y trong vô thức của Âu Dương Minh Nhật hơi dừng một chút, có chút tiếc nuối khi những năm qua, người ở bên y lại không phải là mình.

Thế nhưng, khi nghe y nói rằng, mỗi ngày chuyện y chờ mong và vui vẻ nhất chính là khi được nghe tiếng tiêu của mình lúc sáng sớm, khi cùng mình nói chuyện phiếm, những tiếc nuối ấy lại tiêu tan.

Dù sao ở hai thế giới hoàn toàn khác nhau như vậy, bọn họ có thể vô tình quen nhau vào mười mấy năm trước, và mười mấy năm sau được gặp nhau, đã là do ông trời quá ưu ái bọn họ.

Nghe y nói, y và giáo chủ trước Nhậm Ngã Hành, tranh đấu gay gắt, cuối cùng y lựa chọn tu luyện thứ công phu thương tổn đến chính bản thân mình – Quỷ Hoa bảo điển, sau đó thành công khống chế Nhậm Ngã Hành, nhốt hắn dưới đáy Tây Hồ. Bàn tay Âu Dương Minh Nhật phủ lên tóc y, lông mày cau lại, đau lòng vì người trong ngực.

Tuy rằng hắn có vẻ như chẳng hề để ý chuyện này, nhưng khi kể lại chuyện mình luyện Quỷ Hoa bảo điển, Đông Phương Bất Bại bất giác ngẩng lên quan sát vẻ mặt của hắn, thấy hắn nhăn mày, trong mắt y không khỏi hiện lên chút mất mát, không nhịn được hỏi: “Người..... Có phải người không đồng ý chuyện ta luyện loại võ công kia?”

Hạ mắt xuống, nhìn thấy y đang mím môi, ngón tay khấn trương nắm lấy vạt áo của mình, Âu Dương Minh Nhật gỡ bàn tay kia của y, đan lại cùng năm ngón tay của hắn, mười ngón khăng khít triền miên: “Luyện môn võ công kia, bây giờ ngươi lại hối hận?”

“Chuyện Đông Phương Bất Bại ta đã làm sẽ không bao giờ hối hận!”

“Không hối hận?” Âu Dương Minh Nhật mỉm cười, “Vậy người có biết người trong thiên hạ nhìn người như thế nào không?”

“Đông Phương Bất Bại ta thế nào, đám người trong thiên hạ đó có tư cách gì để bàn luận? Ta cũng chẳng quan tâm đến mấy kẻ râu ria không quan trọng đó nghĩ cái gì.”

Thấy y hơi ngắc đầu, mang theo sự ngạo mạn bề ngỗ thiên hạ, ý cười trên mặt Âu Dương Minh Nhật càng sâu, “Đây mới là Đông Phương Bất Bại mà ta biết. Nếu người đã không hối hận, ta có thể có bất mãn gì?”

“Nhưng người không phải những kẻ râu ria đó, hiện tại ta chỉ quan tâm đến suy nghĩ của người, người thật sự sẽ không để ý sao?” Đông Phương Bất Bại nói.

“Nguyên lai Âu Dương Minh Nhật trong mắt người là một kẻ dối trá, lời nói không thể tin?”

Nghe hắn thở dài một tiếng bày ra bộ dáng thất vọng, khiến Đông Phương Bất Bại cười khê, nhin không được mà nhéo nhéo mắt hắn, “Thì ra Minh Nhật cũng biết nói đùa sao?”

“Nói đùa?” Thấy y cười vui vẻ, trong mắt đã không còn dấn đo, hai má trắng nõn có chút ửng hồng, Âu Dương Minh Nhật kéo lấy tay y, trong mắt chứa ý cười nhàn nhạt, lại có chút bá đạo hạ một nụ hôn xuống môi y, cùng y trao đổi một nụ hôn ngọt ngào đến không thể hít thở.

Đến tận khi y sắp không thở nổi, Âu Dương Minh Nhật mới buông ra, ghé vào bên tai y nói thầm, “Để xem sau này người có còn hoài nghi lời ta nói hay không.”

Nghe hắn nói vậy, Đông Phương Bất Bại tựa vào ngực hắn thở dốc, ánh mắt hơi nghiêng liếc hắn một cái.

Một lát sau, Đông Phương Bất Bại nhớ lại, nếu người nọ đã không để ý, vậy tại sao vừa rồi lại nhíu mày? Đang muốn mở miệng hỏi, lại nghe hắn nói: “Vì sao còn nhốt người dưới Tây Hồ?”

Mặc dù Âu Dương Minh Nhật không phải kẻ hay giết người, nhưng khi nghe y kể, đối với kẻ tên Nhậm Ngã Hành trước kia chèn ép y mọi nơi mọi lúc, thậm chí còn mang tâm tư ác độc giao cho y cuốn Quỷ Hoa bảo điển kia, hắn thật sự không thể vui nổi.

Tự hỏi trong lòng, kỳ thật Đông Phương Bất Bại cũng không biết lúc trước vì sao không giết người nọ, vì thế nói: “Coi như là báo đáp ơn tri ngộ năm đó của hắn đi.”

Thấy vậy, Âu Dương Minh Nhật cũng không nhiều lời nữa.

Đông Phương Bất Bại liền tiếp tục nằm trong ngực hắn, câu được câu chăng kể lại những chuyện cũ trước kia.

Nghe y kể chuyện phân đàn Sóc Châu lần đó là do một thuộc hạ tâm phúc của Nhậm Ngã Hành – Hướng Vấn Thiên âm mưu trù tính, lại đoán rằng có lẽ Nhậm Doanh Doanh đã biết chuyện của phụ thân nàng nên mới chạy khỏi nhai. Trong lòng Âu Dương Minh Nhật có chút không vui, ơn sinh thành cũng không thể sánh bằng ơn dưỡng dục, tốt nhất nữ nhân tên Nhậm Doanh Doanh kia đừng có làm ra việc gì khiến y thất vọng.

Nghĩ đến đây, trong mắt hắn tràn ra sự lạnh lùng tàn khốc, bỗng chợt nhận ra người trong lòng đã không còn tiếng nói, cúi đầu thì thấy người nọ vậy mà đang ngủ, khóe môi hắn không khỏi cong lên.

Lại ngồi thêm một lúc, đợi y hoàn toàn ngủ say, Âu Dương Minh Nhật mới ôm lấy y, bước vào phòng nghỉ.

Vành trăng cong cong không biết từ lúc nào đã treo trên ngọn cây, bầu trời đã dần dần tối.

Một cơn gió thổi tới, đột ngột mở tung ra hai cánh cửa không đóng chặt, khiến cho ánh nến trong phòng chập chờn.

Có lẽ là bởi vì ánh sáng trong phòng lúc sáng lúc tối, người vốn đang ngủ trên giường lại không an ổn mà trở mình, sau đó liền tỉnh dậy.

Trời tối rồi?

Thấy trên giường chỉ còn một mình mình, Đông Phương Bất Bại ngồi dậy, y còn đang ngạc nhiên mờ mịt không biết người nọ đã đi đâu, chợt nghe thấy từ bên kia truyền tới tiếng nước dội.

Y chỉ mặc trên người một chiếc áo đơn bạc, bước xuống giường, đi sang phía bên trái phòng mình, mở ra mặt tường trước mặt rồi bước vào.

Bước qua tấm bình phong thêu hoa mẫu đơn diêm lệ, Đông Phương Bất Bại liền sững sờ ngay ra tại chỗ.

Mái tóc người trong hồ đen nhánh tựa mực, lúc này đang xỏa ra, rối tung, lại bởi vì tư thế hơi nghiêng về phía trước mà mái tóc dài ấy chảy xuống, che khuất bờ vai. Vài lọn tóc nhỏ còn lại không thể che đi tấm lưng có chút gầy của hắn. Ở trong hồ đầy hơi nước mờ mịt làm phồng nển, khiến bóng dáng hắn giữa màn sương đó thật sự giống như một vị thần tiên lạc bước nơi trần thế, không nhiễm một hạt bụi trần.

“Người tỉnh.”

Âm thanh trong trẻo làm cho Đông Phương Bất Bại hồi thần, y bước tới bên cạnh hồ cũng là lúc Âu Dương Minh Nhật quay đầu lại.

Thấy điểm chu sa trên mi tâm hần bị hơi nóng của dục trì khiến cho càng thêm đỏ rực rỡ, Đông Phương Bất Bại như bị mê hoặc, không nhận được mà cúi người xuống, điểm một ngón tay lên đó.

Hơi lạnh từ ngón tay cùng nhiệt độ ẩm nóng của nước hồ tương phản, Âu Dương Minh Nhật hơi run một chút, vừa hơi nghiêng người tránh đi trong vô thức, lại thấy người nọ nhào về phía mình.

“Muốn làm gì vậy?” Tiếp được người nọ ôm vào trong ngực, Âu Dương Minh Nhật chọc chọc trán y.

Không thềm để ý việc mình mơ hồ trượt chân ngã xuống hồ, Đông Phương Bất Bại ghé vào tai hần, nửa thật nửa giả thăm thì: “Bị người mê hoặc.” Nói xong, môi liền hạ xuống điểm chu sa điểm lệ đó, đầu lưỡi tinh nghịch còn nhẹ nhàng quét qua.

Đôi môi ẩm áp kề sát lại, hơi thở ẩm ướt phả ngay giữa trán mình, cảm giác vừa ngứa ngáy, vừa tê dại lại vừa nóng bỏng từ trán lan tỏa toàn thân, Âu Dương Minh Nhật lui một chút, rồi lại ngẩng lên tiếp lấy đôi môi của y, hôn sâu.

Trên mặt Đông Phương Bất Bại hơi ửng đỏ, bàn tay đặt lên vai hần.

Đến khi y tưởng như khó có thể tiếp tục hô hấp, cánh môi ẩm áp của Âu Dương Minh Nhật mới từng chút từng chút hạ xuống, đặt lên cần cổ thon dài của y.

Thân thể Đông Phương Bất Bại hơi run rẩy một chút, từ từ nóng lên, “Minh Nhật.....”

Ngẩng đầu lên, Âu Dương Minh Nhật thấy đôi đồng tử mơ màng mê ly của y đang nhìn mình, hai gò má trắng nõn tựa bạch ngọc lúc này cũng ửng đỏ, trong ánh mắt còn lưu chuyển vài tia quyến rũ, xinh đẹp lạ thường mang theo một chút mê hoặc, hút hồn vô cùng.

Nâng tay gỡ ra ngọc quan đang buộc trên đầu y, “tôm” một tiếng, ngọc quan rơi xuống hồ, tiếp theo đó là mái tóc dài ào ạt phủ xuống, khiến người ta càng có cảm giác muốn tiếp xúc thân mật.

“Đông Phương.” Bàn tay dịu dàng vuốt ve gò má y, hơi thở Âu Dương Minh Nhật cũng trở nên rối loạn.

Thấy đôi đồng tử vẫn luôn trong sáng, thần nhiên của hần vì mình mà nhiễm đầy màu sắc tình dục, Đông Phương Bất Bại hơi cong khóe môi, nắm lấy tay hần, dẫn dắt cởi chiếc áo đơn bạc của mình, rồi lập tức dán sát vào ngực hần.

Da thịt tiếp xúc thân mật khiến nhiệt độ cơ thể của hai người càng trở nên nóng bỏng, Đông Phương Bất Bại như còn ngại không đủ, một bàn tay dò xét hướng về hạ thân của hần.

Thở mạnh ra một tiếng, Âu Dương Minh Nhật lập tức ôm chặt người trong lồng ngực, hỗn loạn hạ những nụ hôn ẩm ướt nóng bỏng lên cổ, lên gáy, lên xương quai xanh xinh đẹp của y, tay cũng bắt giắc di chuyển

vuốt ve thắt lưng y.

“Ừ.....” Theo từng động tác của hắn, Đông Phương Bất Bại chỉ cảm thấy cơ thể càng ngày càng nóng, không nhìn được phát ra một tiếng rên nhẹ, động tác nắm lấy thứ kia của hắn chuyển động càng thêm nhanh.

Y căng thẳng, khiến cho Âu Dương Minh Nhật rên lên một tiếng, đôi môi dẹt trên xương quai xanh của y bất giác không thể không chế lực đạo, lưu lại một dấu vết rõ ràng mà diễm lệ.

“Hừ” một tiếng, Đông Phương Bất Bại không ngừng cọ qua cọ lại trên người hắn, bàn tay ngọc ngà nắm lấy vật kia cũng chuyển động càng nhanh.

Không biết là do hơi nóng của nước hồ hay do hơi nóng từ người trong ngực, trên trán Âu Dương Minh Nhật đã toát ra lớp lớp mồ hôi, bàn tay đang quanh quẩn trên lưng người trong lòng dần dần chuyển xuống, lưu luyến nơi bờ mông trắng mịn, không muốn rời đi, nhẹ nhàng vuốt ve.

Tay kia mon men tới trước người y, dọc theo xương quai xanh mà đi xuống, mới vừa chạm đến lồng ngực phập phồng của y, Âu Dương Minh Nhật cảm giác người trong lòng run rẩy, thở hắt ra một hơi hổn hển, tay liền dừng lại ở nơi đó, giống như vô ý đùa giỡn với hai điểm hồng hồng trên ngực, khiến chúng dựng thẳng lên.

“Hah... a.....” Cảm giác vật nóng bỏng trong lòng bàn tay mình lại lớn thêm một vòng, Đông Phương Bất Bại vừa mới cong môi lên, đã bị bàn tay dịu dàng của hắn lưu luyến vuốt ve lồng ngực khiến y bật ra những tiếng rên rỉ đầy quyến rũ, âm cuối hơi cao lên, mang theo sự mê hoặc câu hồn khiến cho hô hấp của thủ phạm càng ngày càng nặng nề.

Chơi đùa trước ngực y một hồi, bàn tay trắng nõn tiếp tục trượt xuống dưới, Đông Phương Bất Bại chỉ cảm thấy những nơi bị hắn chạm đến đều dấy lên một ngọn lửa nóng bỏng không thể dập tắt, cả cơ thể dán lên người hắn, cọ cọ nơi cần cổ, vô thức tìm kiếm đôi môi hắn rồi triền miên hôn lên.

Khi bàn tay hắn thăm dò đến nơi giữa hai chân, vuốt ve ngọc trụ mềm mại mà lẻ loi vì thiếu hai bên âm nang, thân mình Đông Phương Bất Bại cương cứng, song cảm nhận được động tác của hắn vẫn đong đầy nhu tình như trước, mới chậm rãi thả lỏng.

Tuy rằng đã sớm biết, khi thật sự chạm đến vết thương dữ tợn hai bên ngọc trụ của y, ngực Âu Dương Minh Nhật không khỏi ần ần đau đớn. Trong nháy mắt cảm nhận được thân mình y căng thẳng, nụ hôn của hắn không khỏi mang theo chút lo lắng liền chậm lại, càng thêm chất chứa tình cảm. Đầu lưỡi mềm mại nóng ấm mang theo tình ái ôn nhu dịu dàng cùng cảm xúc đau xót yêu thương cuốn lấy y, triền triền miên miên không dứt.

Đợi đến khi hai đôi môi rời khỏi nhau, một sợi chỉ bạc làm từ nước vắn vương nú kéo hai khóe miệng, cảm của Đông Phương Bất Bại tỳ lên vai hắn, ghé vào tai hắn, nỉ non thăm thì tên của hắn.

Hơi thở nóng rực phả lên vành tai, bàn tay Âu Dương Minh Nhật phủ lên ngọc nhũ của y dần dần trượt

xuống, dò xét mà tiến vào khe hở bí ẩn giữa hai cánh môn, đầu ngón tay chạm đến miệng huyết đang đóng chặt.

Một cơn tê dại truyền đến lan ra khắp người, thân thể Đông Phương Bất Bại run lên một chút, vừa lúc ấy ngón tay vốn mân mê ngoài cửa huyết cũng tiến vào một nửa.

“A.....” Vật lạ xâm nhập cơ thể khiến Đông Phương Bất Bại kêu lên một tiếng, há miệng cắn xuống cổ hắn.

Ngón tay bị một nơi ẩm ướt nóng bỏng bao lấy chặt chẽ, Âu Dương Minh Nhật bất giác càng muốn dò xét, tò mò về nơi ấy, song thấy người trong lòng đột nhiên kêu lên như vậy, hắn liền nhẫn nại, “Khó chịu sao?”

Buông hàm răng ra khỏi cổ hắn, thanh âm của Đông Phương Bất Bại có chút hỗn hển: “Ta..... Ta không sao, ngươi tiếp tục.”

Một ngón tay đã hoàn toàn tiến vào, khoeo mắt Âu Dương Minh Nhật đỏ rực, nơi đó nương theo dòng nước ấm trong hồ mà co rút, giọng hắn khàn khàn, “Nếu khó chịu thì nói với ta.”

Lại cảm giác căng tràn từ phía sau truyền đến, thân thể Đông Phương Bất Bại khẽ rụt lại, nhưng chẳng hiểu sao lại càng muốn thêm nữa, liền nâng tay ôm lấy thắt lưng hắn, hỗn loạn di chuyển trên tấm lưng tiêm gậy mà vững chãi ấy.

Đến khi ba ngón tay có thể ra vào nơi ấy thông thuận, trên trán hai người đều đã đầy mồ hôi, nhiệt độ cơ thể cũng đều nóng đến dọa người.

Đến khi ngón tay hắn rút ra khỏi nơi kia, Đông Phương Bất Bại đã không nhịn được mà nâng hai chân vòng lấy lưng hắn, nhẹ nhàng cọ cọ, vô cùng quyến rũ.

Bị người nọ dụ dỗ như vậy, Âu Dương Minh Nhật vừa cúi xuống nhẹ hôn lên trán y, vừa lập tức động thân một cái, đưa vật nọ của mình tiến vào cơ thể y.

Trong nháy mắt, hai người cùng kêu lên một tiếng, Âu Dương Minh Nhật chú ý về mặt của y, thấy y thoáng nhăn mày, hiển nhiên không thoải mái như vừa rồi, liền cúi đầu xuống liên tiếp hôn lên chân mày đang nhăn lại của y, hôn lên hai cánh môi đang mím lại của y, rồi từ từ đi xuống.

“Minh Nhật..... Minh Nhật.....” Cảm giác khó chịu ban đầu được sự an ủi dịu dàng yêu thương của người nọ xua tan đi, Đông Phương Bất Bại ôm chặt lấy hắn, khàn giọng gọi tên hắn.

Nghe thanh âm của y, Âu Dương Minh Nhật biết rằng y đã sẵn sàng, liền từ bỏ sự nhẫn nại, ôm chặt lấy y mà chuyển động thắt lưng, từ chậm dần đến nhanh chóng rút ra rồi lại chôn sâu vào thân thể ngọc ngà kia.

Nước trong hồ dường như cũng vì động tác của hai người mà càng trở nên nóng bỏng.

Cơn sóng ái tình qua đi, Đông Phương Bất Bại lười biếng tựa vào ngực người phía sau, mặc hắn giúp mình tẩy rửa thân thể.

Giúp cả hai tắm rửa xong, Âu Dương Minh Nhật ôm lấy người đặt lên trên giường nhỏ mềm mại ngay trước tấm bình phong, mặc quần áo cho y, rồi lấy tấm khăn lớn giúp y lau khô tóc.

Hơi híp mắt, thoải mái tựa vào lồng ngực hắn, Đông Phương Bất Bại ngáp một cái.

“Mệt mỗi sao?” Đặt khăn sang một bên, Âu Dương Minh Nhật lấy tay luồn vào mái tóc dài của y.

Thoải mái “hừ” một tiếng, Đông Phương Bất Bại lắc lắc đầu.

Đến khi lau khô rồi chải mượt tóc cho y, đã thấy y dựa vào mình nhắm mắt, Âu Dương Minh Nhật cười, nhẹ nhàng điều chỉnh tư thế cho y, đặt y lên giường.

Nhanh chóng thu xếp lại bản thân mình, Âu Dương Minh Nhật đi ra ngoài một chuyến, sau đó mới quay về, ôm y trở về phòng hai người.

Vừa đặt người lên giường, y đã mở mắt, Âu Dương Minh Nhật xoa thắt lưng y, “Không thoải mái sao?”

“Ta có yếu ớt như vậy à?” Nói xong, Đông Phương Bất Bại nửa ngồi dậy.

Biểu tình trên gương mặt y thực thản nhiên, nhưng vành tai lại đỏ hồng, Âu Dương Minh Nhật mỉm cười, đứng dậy cho người mang cháo đã được nấu tốt tới.

“Ta không muốn ăn.” Nhìn thấy bát cháo trong tay hắn, Đông Phương Bất Bại không muốn ăn, định nằm xuống giường.

Âu Dương Minh Nhật nhanh tay ôm người vào ngực, cũng không nói nhiều mà cầm lấy thìa cháo đưa đến bên môi y.

Thấy vẻ mặt hắn kiên trì, Đông Phương Bất Bại đành phải mở miệng.

Hai người dùng xong cháo liền nằm lên giường. Ôm lấy người bên cạnh, Đông Phương Bất Bại thỏa mãn nhắm mắt.

Ngắm khuôn mặt người đang ngủ bên gối, trong lòng Âu Dương Minh Nhật ấm áp vui vẻ, đưa đầu qua hôn nhẹ lên môi y, nâng tay dập tắt ánh nến.

Trong phòng nháy mắt tối om, khoe môi Đông Phương Bất Bại cong nhẹ, chỉ cảm thấy cuộc đời của y không cần cầu mong gì hơn nữa.

39. Chương 39

Ngày hôm sau, trời thật xanh, mây cũng chỉ có vài đám nhỏ rải rác, ánh mặt trời chói chang.

Hồ hững khoác một lớp áo ngủ bằng gấm mềm mại, nghiêng người nằm trên tháp (giường nhỏ) trải đệm mềm mại êm ái, lúc thì nhàn nhã thưởng trà, khi lại ăn chút điểm tâm ngon ngọt, nhàn chán thì liền quay ra thưởng thức dáng vẻ bận rộn của người bên kia bàn gỗ. Đông Phương Bất Bại tỏ vẻ tâm tình y vô cùng sung sướng, cuộc sống đã không còn gì có thể tốt đẹp hơn.

Cầm bút, hạ xuống tập sổ sách những nét liên tục không ngừng nghỉ, Âu Dương Minh Nhật cũng không ngẩng đầu lên, nhắc nhở: “Dùng ít điểm tâm một chút, nếu không bữa tối lại không muốn ăn.”

Mặc dù trên mặt hắn vẫn là biểu tình thản nhiên đậm đặc như trước, song ý quan tâm trong ngữ điệu giọng nói lại chẳng thể nào che giấu nổi.

Giường nhỏ vốn được đặt ngay bên cạnh bàn. Nghe lời hắn nói, Đông Phương Bất Bại nhòm người dậy, tiến đến dán nửa thân mình vào tấm lưng gầy mà rộng của người vẫn đang mang khuôn mặt nghiêm túc xử lý giáo vụ kia, đưa điểm tâm trong tay tới bên môi hắn.

Rõ ràng biết rằng võ nghệ y cao siêu, tuyệt đối sẽ không có chuyện trượt ngã. Song khi cơ thể ảm áp của y áp tới lưng mình, Âu Dương Minh Nhật lại vẫn không nhận được mà vô thức đưa tay đỡ lấy thắt lưng y.

Thấy y đưa điểm tâm lại gần, Âu Dương Minh Nhật há miệng cắn một miếng nhỏ, nuốt xuống rồi nói: “Nếu buồn chán, hay ta ra ngoài dạo một chút?”

Vươn người qua liềm đi vụn điểm tâm mà mắt thường khó thấy còn dính trên khoe miệng của hắn, Đông Phương Bất Bại há miệng, ăn nốt phần điểm tâm còn lại trên tay, rồi lắc lắc đầu.

Có hắn ở đây, sao còn nhàm chán nữa.

“Người có mệt không, chỗ đó có thể để ngày mai xử lý cũng được.” Dính trên lưng hắn, Đông Phương Bất Bại hỏi.

Như cười như không liếc nhìn y, động tác trên tay Âu Dương Minh Nhật vẫn không ngừng, “Chúng ta mới ở lại đây còn chưa đến một canh giờ. Hơn nữa, hắn không ít giấy tờ sổ sách trên bàn người là được lưu lại từ hôm qua, đúng không?”

Ánh mắt phiêu đến một tập sổ sách dày của ngày hôm nay trong tay hắn, trông mắt Đông Phương Bất Bại hơi đảo.

Thấy y không nói gì, Âu Dương Minh Nhật lại trêu ghẹo: “Ngày mai rồi lại ngày mai, bao nhiêu ngày mai cho hết*?”

(Nguyên tác: “Minh nhật phục minh nhật/Minh nhập hà kì đa?” – Trích “Minh nhật ca”, đại ý là điều gì cũng có thể quay lại, chỉ có thời gian là một đi thì không thể quay về, việc hôm nay đừng để ngày mai)

Nghe vậy, Đông Phương Bất Bại cũng nở nụ cười, lập tức vung tay ôm lấy hắn, khoe mắt cong cong: “Ta chỉ cần có một “ngày mai” này, thuận tiện lười nhác một chút cũng đâu có sao?” *(Ame: Mỹ nhân đang chơi chữ, “Minh Nhật” có nghĩa là “ngày mai”)*

Bị y ôm lấy, tay không thể tiếp tục viết chữ, Âu Dương Minh Nhật buông bút, quay đầu nhìn về phía y, “Người nha!”. Hai tiếng thốt ra tuy rằng thực bất đắc dĩ, song trong đôi mắt trong suốt lại tràn đầy ý cười.

Khoe mắt hắn nhìn qua chiếc bàn nhỏ, thấy điểm tâm trong đĩa y đã ăn mất không ít, còn đĩa dưa và trái cây bên cạnh thì lại không mấy may đụng tới.

Nhìn theo tầm mắt của hắn, Đông Phương Bất Bại vươn tay cầm lấy một quả nho, lột vỏ, sau đó đưa đến bên môi hắn.

Mở miệng ăn mấy quả, đến khi y lại đưa đến, Âu Dương Minh Nhật đẩy lại cho y.

Đông Phương Bất Bại nhú mày, hiển nhiên tỏ vẻ không có hứng thú ăn mấy quả nho lạnh băng kia, nhưng rồi lại không muốn làm phật ý người nọ.

Thấy vậy, Âu Dương Minh Nhật há miệng ngậm lấy quả nho trên đầu ngón tay y. Sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của giáo chủ đại nhân, hạ xuống lấp lầy đôi môi y, đẩy quả nho đã nhiễm độ ẩm cùng vị ngọt ở khoang miệng mình sang miệng y.

Đến khi môi hắn rời khỏi, Đông Phương Bất Bại ngậm trái nho trong miệng vẫn còn ngây người một chút, sau đó mới hồi tỉnh, lập tức nhắm nháp rồi nuốt xuống trái nho nhỏ. Vị quả ngon ngọt lại có chút chua chua từ cổ họng ngấm vào trái tim y, khiến gò má y không khỏi nổi lên chút ửng đỏ.

Thấy bộ dáng y như vậy, Âu Dương Minh Nhật lại hôn nhẹ một cái trên môi y, rồi sau đó lập tức xoay người tiếp tục xử lý sự vụ trong giáo.

Lại nằm úp sấp trên lưng hắn một hồi, thấy ảnh hưởng tới cánh tay đang viết của hắn, Đông Phương Bất Bại nhồm đống dậy, nghĩ nghĩ một chút, rồi gối đầu lên chân Âu Dương Minh Nhật.

Ngày xưa, bất luận là khi đọc sách, viết thơ, vẽ tranh, hay đánh cờ, Âu Dương Minh Nhật đều luôn không thích bị người ở bên cạnh quấy rầy. Thế nhưng lúc này, thấy người đang nằm trên đùi mình, thi thoảng lại loay hoay đùa nghịch, nhìn ngắm bàn tay mình. Thi thoảng lại lột một quả nho đưa tới cho mình, hẳn lại không hề thấy phiền phức hay ghét bỏ mà thậm chí còn sinh ra cảm giác thỏa mãn.

Làm bạn với đồng sổ sách, giấy tờ của thần giáo này, có vẻ như cũng không buồn chán đến thế.

Ý cười lộ ra nơi đáy mắt, Âu Dương Minh Nhật há miệng ngậm lấy quả nho y đưa tới, bàn tay rảnh rỗi phủ lên gò má y.

“Đồng..... Ai u! Giáo chủ.....” Một đại hán vai u thịt bắp vừa chạy về phía Thành Đức điện vừa kêu to, bị nữ tử bên cạnh vỗ một chưởng, liền lập tức im miệng.

Nghे tiếng gọi âm ỉ từ xa, động tác trong tay Âu Dương Minh Nhật ngừng lại một chút.

“Là Đồng đại ca.” Nói xong, Đồng Phương Bất Bại cầm tay hán mỗ mê chơi đùa một hồi, đến khi tiếng bước chân đã gần tới cửa, y mới chậm rãi đứng dậy, rồi ngồi trở lại trên tháp mềm.

“Thuộc hạ Tang Tam Nương cầu kiến giáo chủ!”

Dưới tầm mắt nhìn chăm chăm của người bên cạnh, Đồng Bách Hùng thu lại bước chân sắp sửa đạp đến cửa, đứng ngoài cửa tùy tiện chấp tay, “Thuộc hạ Đồng Bách Hùng cầu kiến giáo chủ!”

“Vào đi.”

Nghे được tiếng cho phép, hai người nhấc chân bước vào, thấy giáo chủ đại nhân nhàn nhã ngồi trên tháp đệm mềm mại uống trà, rồi nhìn về phía nam tử đang ngồi sau bàn, nghiêm túc xử lý sổ sách sự vụ trong giáo, không khỏi ngáy ngẩn cả người.

Tang Tam Nương nhanh chóng có phản ứng trước, cúi đầu giấu đi kinh ngạc trong mắt, đồng thời không khỏi có những suy đoán.

“Đồng Phương huynh đệ, sao ngươi có thể ở một bên chơi bởi nhìn ngắm mà để cho Trại Hoa Đà xử lý hết sổ sách thế a?” Đồng Bách Hùng không giấu nổi sự kinh ngạc.

Trọng điểm là tại sao giáo chủ lại có thể để Trại Hoa Đà xử lý giáo vụ a? Tang Tam Nương nghiêng mắt, khinh bỉ liếc nhìn con gấu ngu ngốc nào đó.

“Đồng đại ca đến có việc?” Đồng Phương Bất Bại gương mặt nhìn về phía bọn họ.

Cúi đầu, Đồng Bách Hùng không nói.

Trong lòng hiểu được lý do hấn đến đây, Đông Phương Bất Bại cũng không vạch trần, thấy hấn không nói liền nhìn về phía Tang Tam Nương, “Tang trưởng lão, người nói?”

Trùng mắt liếc nhìn người bên cạnh, khi ngẩng đầu lên, Tang Tam Nương liền thay đổi, hé ra khuôn mặt tươi cười, “Hồi giáo chủ, là Đồng trưởng lão cảm thấy vì sai lầm của mình ngày hôm qua mà để cho Thánh cô rời khỏi Hắc Mộc Nhai, trong lòng áy náy, cho nên đặc biệt đến thỉnh tội.”

Đồng Bách Hùng thấy mấy lời nàng nói giúp mình này rất dễ nghe, vì thế liền gật đồng tỏ vẻ đồng tình.

“Chuyện Doanh Doanh rời đi, ta đã biết, trước tiên Đồng đại ca có thể nói tại sao hôm qua người hạ nhai lại mang theo Thánh cô không?”. Nói xong, Đông Phương Bất Bại thuận tay lột vỏ một quả nho, đưa đến bên môi người bên cạnh.

Đồng Bách Hùng đang nhớ lại mọi chuyện, không thấy được một màn này, song Tang Tam Nương tận mắt chứng kiến, trong lòng không khỏi run lên một chút, sau đó lập tức thu hồi ánh mắt. Cái người có vẻ mặt nhu hòa này có thật sự là giáo chủ nhà nàng không a?

“Hôm qua lúc ta đang muốn quay về phân đường của mình, trùng hợp gặp phải Thánh cô, cùng nàng nói chuyện phiếm một hồi, nàng liền nói muốn mời ta xuống chân núi uống rượu.....” Nói đến đây, nhớ tới việc mình chạy theo tổng quản trong giáo đòi rượu bị người đang ngồi xử lý sự vụ kia nhìn thấy, Đồng Bách Hùng có chút chột dạ liếc nhìn hấn một cái, thấy thần sắc hấn không đổi, nghiêm túc làm việc của mình, vì thế liền nói tiếp: “Nàng nói muốn đi, ta nghĩ buổi chiều cũng không có việc gì liền đáp ứng, nào ngờ lúc ta uống say tỉnh dậy, nàng đã không thấy tăm hơi.”

Tửu lượng của hấn thế nào, Đông Phương Bất Bại rõ ràng hơn ai hết, nghe vậy không khỏi nhẹ cong lên khóe môi.

“Hôm qua Thánh cô vừa mới rời đi, chắc chắn chưa đi được bao xa, hay để ta cho huynh đệ trong Lôi Phương đường đi tìm nàng về?” Đồng Bách Hùng đề nghị.

Phất phất tay áo, Đông Phương Bất Bại nói: “Bốn tọa đã phái người đi theo Doanh Doanh.”

Nghe vậy, Tang Tam Nương nâng mắt, Đồng Bách Hùng trực tiếp hỏi: “Vậy tại sao không trực tiếp mang Thánh cô trở về?”

“Nếu nàng đã muốn đi, vậy dù có mang nàng về, nàng cũng sẽ tìm cách trốn đi lần nữa, liền tùy nàng đi.” Đông Phương Bất Bại nói.

“Cũng đúng.” Đồng Bách Hùng gật gật đầu, coi như là thả lỏng cả tim.

“Tang trưởng lão, chuyện lần trước bốn tọa phái người đi làm sao rồi?” Chủ đề vừa chuyển, Đông Phương Bất Bại lại nói.

Nghe câu hỏi của y, trên mặt Đồng Bách Hùng thần sắc hưng phấn, đang muốn mở miệng, lại bị Tang Tam Nương giành trước, “Hồi giáo chủ, theo lời người nói, chúng ta phái người cầm quyển bí tịch giả đi Sóc Châu, sau đó cố ý khiến cho người ở một môn phái nhỏ phát hiện ra. Mặt khác, lập tức ra lệnh cho phân đàn Giang Tây phát tán tin tức đó ra ngoài, hiện tại quyển bí tịch giả đó bị bọn chúng tranh đoạt, không biết hiện giờ đang ở trong tay ai. Đám danh môn chính phái hiện tại đang tự làm rối loạn đầu trận tuyển.”

“Đúng vậy!” Đồng Bách Hùng chen vào nói, “Vốn đám người chính phái kia cũng không dễ dàng tin tưởng như vậy, nhưng bản bí tịch giả mà giáo chủ đưa ra kia, trưởng môn của môn phái nhỏ đã phát hiện nó liền luyện theo phần mở đầu của bí tịch, vậy mà lại lợi hại hơn không ít so với ngày trước. Cái này đừng nói tới chính phái, nếu không phải chúng ta biết nó là giả, chắc chắn cũng sẽ mắc mưu.”

Đông Phương Bất Bại gật đầu, “Đã vậy các người cứ mặc bọn chúng tranh đoạt, không cần phải chú ý nữa.”

“Vậy thuộc hạ cáo lui.” Mọi chuyện đã nói xong, Tang Tam Nương nghĩ cũng nên rút.

“Ừ” một tiếng, Đông Phương Bất Bại khoát tay.

Bị nàng lôi kéo ra cửa, Đồng Bách Hùng quay đầu lại nhìn một cái, liền thấy Đông Phương Bất Bại đứng dậy, bưng chén trà đưa đến miệng người bên cạnh. Mà người nọ cũng không hề nâng tay lên, cứ như vậy uống trà trên tay giáo chủ đại nhân, rồi hai người quay ra, nhìn nhau mỉm cười.

“Người chân chờ ở đó làm gì, còn không đi a?” Thấy người đứng góc ở cửa, Tang Tam Nương thấp giọng quát.

Nghe giọng nói của người bên cạnh, Đồng Bách Hùng quay đầu nhìn nàng một cái, sau đó lại nhìn về phía trong phòng, đã thấy giáo chủ quay về ngồi trên tháp như trước.

“Sao vậy?” Thấy hắn còn chưa đi, Tang Tam Nương hỏi.

“Không có việc gì, đau mắt thôi.” Nghĩ nghĩ, cho là mình đã nhìn lầm, Đồng Bách Hùng dụi dụi mắt rồi theo nàng rời khỏi Thành Đức điện.

Sau khi hai người rời đi, Đông Phương Bất Bại nằm xuống giường nhỏ, không bao lâu sau liền ngủ mất.

Cảm giác bên cạnh truyền tới tiếng hít thở đều đều, Âu Dương Minh Nhật buông bút, quan sát xung quanh phòng, lập tức đứng dậy cởi áo ngoài của mình đắp lên thân thể người đang say ngủ kia, sau đó lại một lần nữa ngồi vào bàn.

Đến khi vầng thái dương đỏ rực đi về phía tây, từng tia nắng màu vỏ quýt rơi rớt đầy không gian, người ngồi sau bàn mới ngẩng đầu lên nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, sau đó thu thập mọi thứ trên bàn, sắp xếp lại thật gọn gàng ngăn nắp.

Hắn vừa mới đứng lên, người trên thuyền thấp như lập tức cảm nhận được, liền mở mắt, hỏi, “Giờ nào rồi?”

“Giờ Dậu.” Vừa nói, Âu Dương Minh Nhật vừa ngồi xuống bên người y.

Đông Phương Bất Bại ngồi dậy, tựa vào trên người hắn, tựa hồ còn chưa hoàn toàn thanh tỉnh.

Đến khi Âu Dương Minh Nhật bưng trà rót vào miệng y từng chút một, y mới hoàn toàn mở mắt, liếc qua cái bàn đã được thu dọn sạch sẽ, “Người đã làm xong hết rồi?”

“Ừ.” Lên tiếng, Âu Dương Minh Nhật đưa tay sửa sang lại mái tóc có chút rối loạn vì vừa ngủ dậy của y, sau đó đứng lên, “Chúng ta trở về đi.”

“Được.” Cầm lấy tấm áo khoác trên người mình, Đông Phương Bất Bại xuống giường, giúp hắn mặc lại áo, sau đó vui vẻ cầm tay hắn.

Bước trên mặt đất dưới những tia nắng chiều tà lạng lẽ còn sót lại, hai người không hẹn mà cùng mỉm cười, cầm tay nhau trở về nhà.

40. Chương 40

Ngay lúc các nhân sĩ chính đạo đang xung đột, tranh đoạt không dứt chỉ vì một cuốn bí tịch không biết từ đâu chui ra, khiến cho bốn phía giang hồ nổi lên tinh phong huyết vũ, loạn đến không dám nhìn thẳng, Nhật Nguyệt thần giáo lại có vẻ rút về phía sau.

Đương nhiên, cái gọi là “rút về phía sau” này chẳng qua cũng là do các phân đàn ở khắp mọi nơi thu được mệnh lệnh từ Hắc Mộc Nhai, các đàn chủ đưa ra nghiêm lệnh đối với thuộc hạ dưới tay mình: không được liều mạng mà đâm đầu vào cái vòng xoáy “tranh đoạt bí tịch” đó, chỉ biểu hiện ra cho có, giả dối qua mắt người.

Nhưng, bất luận có phải giả dối hay không, dù sao trong mắt mấy bình dân bách tính ngoài kia, từ ngày xưa bọn họ bị gọi là “người của ma giáo” thì không nói, mà ngay cả những kẻ từ xưa đã tự xưng là các đại hiệp “danh môn chính phái” không biết gần đây vì chuyện gì mà lại tấp nập bay từ khách điểm tới tửu lâu, đánh từ khu phố này tới tòa viện khác, ảnh hưởng nghiêm trọng đến cuộc sống của họ. Tuy rằng sẽ không nói gì trước mặt, nhưng sau lưng thì cái gì mà “danh môn chính phái” rồi cuộc cũng chỉ có thế, bây giờ đại hiệp chân chính thật khó tìm a”. Thậm chí ngay cả “đại hiệp còn chẳng bằng người của ma giáo” cũng được đồn đại, bàn tán rộng rãi.

Mà cũng trong khoảng thời gian ấy, tâm tình mọi người từ các trưởng lão, đường chủ, cho tới từng giáo chúng trên Hắc Mộc Nhai đều rất tốt.

Nếu hỏi nguyên nhân, giáo chúng trả lời: gần đây tâm trạng các đường chủ, trưởng lão rất tốt, những sai phạm mắc phải đều có thể giải thích, thuận tiện còn có thể lập công chuộc tội, tất nhiên tâm tình sẽ vui vẻ!

Trưởng lão, đường chủ trả lời: gần đây giáo chủ có vẻ rất vui vẻ, khi họp bàn nghị sự sẽ không sợ bị quở mắng bất cứ lúc nào, lại càng không phải lo lắng việc tùy lúc được “ban thưởng” hai cây ngân châm, tất nhiên tâm tình sẽ cực kỳ vui vẻ!

Trên dưới Hắc Mộc Nhai tổng kết: tâm tình của giáo chủ đại nhân tốt mới là hạnh phúc nhất!

Thế nhưng, ngày hôm đó, thời tiết cả ngày rõ ràng không tệ, không khí cũng cực kỳ trong lành, song mọi người ở sân luyện võ trên Hắc Mộc Nhai lại có ảo giác “Mây đen đè nhai, nhai muốn đổ”.

(Ame: Nguyên tác là “Hắc vân áp nhai, nhai dục tồi”, lấy ý tưởng từ câu thơ mở đầu bài thơ “Nhạn Môn thái thú hành” của nhà thơ Lý Hạ – “Hắc vân áp thành, thành dục tồi”)

“Cát trưởng lão, có phải do mấy ngày gần đây bốn tọa không để ý đến các người, lá gan của người liền to ra?” Bàn tay khẽ vuốt lên tay vịn của chiếc ghế, Đông Phương Bất Bại hơi nghiêng mắt liếc nhìn.

Nghe vậy, trên trán nam nhân trung niên mặc áo khoác dài màu lam thẫm toát mồ hôi lạnh, vừa thắc mắc trong lòng không hiểu vì sao hôm nay giáo chủ đột nhiên đến võ trường, vừa lập tức tiếp lời: “Thuộc hạ không dám!”

Tang Tam Nương cùng Tần Vi Bang vốn đã ở sân luyện võ từ trước liếc nhìn nhau, đều thấy trong đáy mắt đối phương là nghi hoặc cùng khó hiểu.

Nói đến việc này, nếu là xảy ra trong những ngày khác thì có thể nói không phải là chuyện lớn gì. Từ đầu đến cuối chỉ là hôm nay, con gái bảo bối của Cát trưởng lão đến sân luyện võ, bắt ép người khác tới luận võ với nàng, sau đó liền đánh trọng thương một phó hương chủ.

“Không dám?” Hừ nhẹ một tiếng, Đông Phương Bất Bại hạ mắt nhìn khối noãn ngọc *(ngọc ấm, sờ vào thấy ấm tay:v)* bên hông, vô thức vươn tay nắm lấy, vuốt ve, thưởng thức nó, chậm rãi nói: “Nhưng bốn tọa thấy bộ dáng lệnh ái không có chút “không dám” nào cả.”

Nhìn nữ nhi của mình cầm roi ngẩng cao cầm đứng ở một bên, Cát trưởng lão trừng mắt liếc nàng, quát: “Vân Đình, có luận võ cũng phải biết điểm dừng, ngay cả khi Lưu phó hương chủ đánh không lại thì con cũng không được ra tay nặng như vậy! Còn không mau thỉnh tội với giáo chủ!”

Nghe ý tứ muốn giải vây cho nữ nhi của mình trá hình dưới lời quát mắng của lão, khóe môi Đông Phương Bất Bại hơi giương lên, mang theo một chút tàn bạo.

Mà nghe xong lời phụ thân nói, mặc dù Cát Vân Đình không hiểu được rằng chuyện mình tâm trạng không tốt đánh trọng thương một kẻ chỉ là phó hương chủ thì có vấn đề gì, nhưng rốt cuộc khi đối diện giáo chủ đại nhân có chút e sợ, vì thế liền hạ giọng, ngữ khí mềm mại nói: “Vân Đình ra tay không biết nặng nhẹ, xin giáo chủ trách phạt!”. Lời nàng nói mặc dù mềm mỏng, nhưng trong đó lại chẳng thấy có chút thành ý nào, hiển nhiên trong lòng nàng cũng không cảm thấy rằng mình đã sai, lại càng không cho rằng giáo chủ sẽ phạt nặng nàng – nữ nhi bảo bối của trưởng lão trong giáo.

Nghe thấy con gái không có to tiếng cãi lại mình như khi ở nhà, trái lại còn ngoan ngoãn nhận sai, Cát trưởng lão nhẹ nhàng thở ra, ánh mắt nhìn nàng cũng đầy vui mừng. Mấy ngày nay tâm tình giáo chủ vẫn không tồi, có lẽ cũng chỉ là do tâm huyết dâng trào mới quản đến mấy chuyện lông gà vỏ tỏi này, chắc chắn cũng sẽ không phạt nặng.

Thế nhưng, Tang Tam Nương thờ ơ nhìn nữ tử xinh đẹp thanh tú mặc váy dài màu đỏ, trên gương mặt vẫn hiện rõ vẻ “mình không sai” đứng ở một bên, lại lén liếc nhìn khuôn mặt không nhìn ra cảm xúc của giáo chủ đại nhân, trong lòng cảm thấy chuyện này sẽ không dễ dàng được giải quyết như vậy.

Quả nhiên, ngay khi tất cả những người có mặt tại đây đều đang có những liên tưởng, suy đoán khác nhau trong lòng, thì nghe Đông Phương Bất Bại nói: “Nếu người trên mặt đất kia là bị roi của người đánh trọng thương, như vậy người tự đi Hình đường lãnh năm mươi roi đi.”

Năm mươi roi?

Sắc mặt Cát Vân Đình tái nhợt, roi nắm trong tay cũng bị rơi xuống đất, nàng giật giật môi, đang muốn cãi lại, lại bị phụ thân trừng mắt nhìn qua, mới nghẹn lại lời trong họng.

Nghe lời giáo chủ nói, trong lòng Cát trưởng lão phát lạnh, sau khi ngăn chặn con gái mở miệng cãi lại liền lập tức quỳ sụp xuống đất, “Giáo chủ, hiện giờ Lưu phó hương chủ còn có thể cứu, nhưng nếu tiểu nữ bị đánh năm mươi roi, tuyệt đối sẽ không chịu nổi a! Xin giáo chủ..... Xin giáo chủ.....” Nói đến đây, nhớ tới việc lời của giáo chủ một khi đã nói ra tuyệt đối sẽ không sửa đổi hay thu về, hắn lập tức nghẹn lời, trong lòng cực kỳ sốt ruột.

“Tang trưởng lão, Tần đường chủ, xin các người giúp ta cầu tình với giáo chủ a!” Thấy vẻ mặt lạnh lùng của Đông Phương Bất Bại, rõ ràng thể hiện giáo chủ đang muốn nghiêm trị ái nữ của mình, Cát trưởng lão bắt đầu luống cuống, “có bệnh vái tứ phương” mà hô lên với hai người.

Nhìn bộ dáng thê thảm của phụ thân mình, rốt cuộc Cát Vân Đình cũng biết sợ, sợ tới mức quỳ xuống theo phụ thân, dưới sự làm nền của vài vóc màu đỏ rực rỡ tươi đẹp, sắc mặt nàng nhìn qua tái nhợt.

Về mặt Tần Vĩ Bang nghiêm túc, không lên tiếng. Tang Tam Nương nghĩ Cát Vân Đình kia là do Cát trưởng lão nuông chiều thành quen, ở trong giáo có vài phần hung hăng càn quấy, ngày thường giáo chúng trong giáo bị nàng đánh chết hoặc trọng thương cũng không ít, hiện giờ cũng không muốn giúp nàng cầu tình.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

Ngay khi Cát trưởng lão đang cầu xin, một người đi tới.

“Đồng đường chủ, người tới thật đúng lúc, giúp ta cầu xin giáo chủ tha cho Vân Đình lần này đi!” Nhìn thấy người tới, ánh mắt Cát trưởng lão sáng ngời, lão cảm thấy sự phòng bị ban nãy của mình thật sự quá đúng.

(Ame: giải thích một chút, lão cáo già này lên cho người mời Đồng Bách Hùng đến võ trường từ trước để đề phòng trường hợp lão không thể giải vây cho con gái, vì ĐBH là 1 trong những người thân thiết với mỹ nhân)

Thấy cha con hai người quỳ trên mặt đất, mặc dù Đồng Bách Hùng cũng không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì, nhưng theo như lời tường thuật của cái người vừa gọi mình đến đây thì hẳn là không phải chuyện gì ghê gớm lắm, vì thế liền lên tiếng phụ họa: “Giáo chủ ”

“Bản lãnh Cát trưởng lão thật lớn a, ngay trước mặt bốn tọa mà cũng dám giở chút mảnh khoe này!” Đồng Bách Hùng mới vừa mở miệng, Đông Phương Bất Bại liền cười lạnh nhìn về phía Cát trưởng lão, thẳng đến khi lão cúi đầu, không nhìn được mà run lên, lúc này mới quay lại, “Chẳng lẽ Đồng đường chủ cảm thấy có kẻ dám tùy ý đả thương hay đánh chết các hương chủ, phó hương chủ trong giáo mà bốn tọa lại không thể phạt?”

Nghe xưng hô của y, Đồng Bách Hùng sững sốt một chút, lại nhìn sắc mặt lạnh lùng tàn bạo của y, hẳn liền không khỏi cúi đầu, lui sang một bên.

“Dem người đến Hình đường.” Thấy hẳn không nói gì nữa, Đông Phương Bất Bại phân phó. Hai giáo chúng lập tức chạy đến kéo người đi.

“Phụ thân, nữ nhi không đi Hình đường! Lần trước ta đánh chết một hương chủ không phải là không có chuyện gì sao? Huống chi người này còn chưa chết..... Phụ thân.....!” Nhìn người đang tới gần, Cát Vân Đình hoảng sợ thét lên, trốn ra sau lưng phụ thân mình.

Nàng vừa nói xong, sắc mặt mấy người Tần Vĩ Bang đều có chút không tốt. Đồng Bách Hùng cũng nhíu mày, kéo một hương chủ bên cạnh đến hỏi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Các huynh đệ đang ở võ trường luyện võ thì Cát tiểu thư tới đây, nhìn có vẻ tâm trạng không tốt, muốn tìm người luận võ với nàng. Tính tình nàng người trong giáo ai chẳng biết, tất nhiên chẳng ai tự nguyện đứng ra. Nàng liền cứng rắn kéo Lưu phó hương chủ ra đánh với nàng, Lưu phó hương chủ vì e ngại thân phận của nàng, không dám dùng hết sức, liền bị nàng đánh trọng thương nằm kia, nhưng đến đó nàng vẫn không chịu dừng tay. Nếu không phải vừa lúc giáo chủ đến đây, chỉ sợ mạng của Lưu phó hương chủ cũng không còn.”

Nghe xong chuyện vị hương chủ kia kể lại, mặt Đồng Bách Hùng đen sì, cái người vừa gọi hẳn đến không có nói rõ ràng vậy a!

“Giáo chủ.....” Cát trưởng lão còn có ý đồ ngăn cản, song hai giáo chúng cũng đã kéo Cát Vân Đình ra.

“Phụ thân..... phụ thân.....”

“Giáo chủ, chỉ là một phó hương chủ nho nhỏ mà thôi! Xin giáo chủ nể tình thuộc hạ đã nhiều năm tận lực cống hiến cho thần giáo mà tha tiểu nữ một mạng đi!” Nghe con gái bảo bối khóc la, Cát trưởng lão đỏ mắt.

Có mấy người vốn còn có vài phần đồng tình với lão, lúc này nghe được lời nói của hắn thì sắc mặt lại càng tệ hại thêm, cái gì mà “chỉ là một phó hương chủ nho nhỏ mà thôi”? Trách không được sao lại nuôi ra một đứa con gái khác người như vậy!

“Cát trưởng lão, lá gan ngươi thật lớn a!” Mảnh noãn ngọc Đông Phương Bất Bại nắm trong tay lập tức nát thành bụi phấn, khí thế bá đạo tỏa ra quanh người, ánh mắt tàn bạo lạnh lùng nhìn về phía lão, “Chẳng lẽ các đường chủ, hương chủ trong thần giáo của bốn tọa đều có thể để cho hai cha con các người đánh chết hết sao?”

Nói xong, nhìn sắc mặt trắng bệch của lão, y tiếp tục hạ lệnh: “Tước chức vị của Cát trưởng lão, lập tức đưa đến Hình đường!”

Trừng phạt một nữ tử, bọn họ không quan tâm, nhưng cứ như vậy mà bỏ đi một trưởng lão thì những người đứng đó lại không thể thờ ơ.

Tần Vĩ Bang cùng Tang Tam Nương trao đổi ánh mắt, nàng liền lặng lẽ mà tự nhiên đi đến bên cạnh Đồng Bách Hùng, lấy tay đẩy đẩy hắn.

“Chuyện gì?” Tiếc là Đồng Bách Hùng không biết ý, quay đầu lại, chẳng hiểu cái gì, hỏi.

Con gấu ngu! Thầm mắng một câu, thấy giáo chủ nhìn lại đây, Tang Tam Nương kiên trì nói: “Giáo chủ, Cát trưởng lão chỉ là quá sốt ruột vì nữ nhi, không bằng lần này chỉ trừng phạt để Cát trưởng lão nhớ kĩ?”

“Thuộc hạ cảm thấy Tang trưởng lão nói có lý!” Tần Vĩ Bang chen vào.

Nghĩ nghĩ, Đồng Bách Hùng cảm thấy tội của Cát trưởng lão cũng không đến nỗi nào, liền cũng chuẩn bị khuyên một câu.

“Việc này đã định, không cần nói nữa!” Đông Phương Bất Bại đứng dậy, vung tay áo, chiếc ghế y vừa ngồi lập tức vỡ tan nát thành một đám mảnh gỗ, rơi vãi lung tung trên mặt đất.

Nhìn thấy giáo chủ tức giận, mấy người lập tức cúi đầu, ngay cả Đồng Bách Hùng cũng không dám mở miệng.

Lúc này, bọn họ làm gì còn tâm trạng xin tha cho người khác, còn hy vọng giáo chủ nhanh nhanh hết tức giận, nếu không ngày lành của bọn họ coi như chấm dứt.

Tưởng tượng như vậy, tất cả đều không khỏi trừng mắt nhìn về phía hai cha con kia.

Dưới khí thế oai hùng mà tàn bạo của Đông Phương Bất Bại, ngay cả tiếng hít thở của những người xung quanh cũng nhẹ đi không ít, chỉ sợ bản thân bị liên lụy trở thành “Cá trong chậu*”.

(Ame: Nguyên văn là “Trì ngư” chỉ người vợ tội bị liên lụy, bị sát hại)

Hôm nay không nên tới võ trường a! Giáo chúng bốn phía trầm mặc đồng thời nghĩ mà hối hận, trong lòng cũng không dám xin tha cái gì nữa, chỉ mong giáo chủ nhanh nhanh rời đi.

“Đông Phương.”

Ngay khi không khí quanh võ trường đã lạnh tới cực điểm, một âm thanh trong trẻo truyền tới.

“Sao ngươi lại đến đây?” Thấy người tới, Đông Phương Bất Bại hơi ngậy ra một chút, sau đó liền lập tức đi tới nghênh đón, biểu tình trên mặt cũng nhu hòa đi nhiều.

“Đến chờ người về dùng bữa.” Nhìn nhìn một đám người tụ tập trong này, Âu Dương Minh Nhật lại hỏi, “Ngươi còn có việc?”

Nhìn sắc trời, nghĩ đến việc mình để hấn ở lại Thành Đức điện xử lý công việc trong giáo, còn mình nói đi ra ngoài một chút, lại khiến cho hấn đi ra gọi mình trở về dùng bữa, Đông Phương Bất Bại lộ ra một nụ cười như lấy lòng, bàn tay giữ lấy ống tay áo của hấn, “Không có việc gì, chúng ta trở về đi.”

Cảm giác mùa đông biến thành mùa hè trong nháy mắt khiến tất cả thở phào một hơi, ánh mắt nhìn về phía người vừa tới tràn ngập cảm kích.

“Giáo chủ, ngươi nhanh trở về dùng bữa đi. Nơi này để chúng ta xử lý.” Thấy nụ cười trên mặt y, Đồng Bách Hùng tiếp một câu.

Đông Phương Bất Bại gật gật đầu với hấn, chuẩn bị trở về cùng người bên cạnh.

Thế nhưng, vừa thấy người mà bản thân mới tiếp xúc hôm qua, ánh mắt Cát Vân Đình sáng ngời, “Âu Dương công tử.....”

Nhạn Môn thái thú hành

Hắc vân áp thành thành dục tồ,

Giáp quang hướng nhật kim lân khai.

Giốc thanh mãn thiên thu sắc lý,

Tái thượng yên chi ngưng dạ tử.

Bán quyển hồng kỳ lâm Dịch thủy,

Sương trọng cổ hàn thanh bất khởi.

Báo quân Hoàng Kim đài thượng ý,

Đề huê Ngọc Long vi quân tử.

Dịch nghĩa

Mây đen trên thành như muốn đè nát thành,

Áo giáp vàng lóng lánh ánh vẩy cá trong nắng.

Tiếng tù và thổi vang trời trong sắc thu,

Ban đêm quan ải màu tía như phấn kẻ lông mày.

Cờ đỏ cuốn một nửa khi quân tới sông Dịch,

Sương mù dày, trời lạnh, trống thúc quân không nổi.

Để báo đáp ơn vua qua ý nghĩa của đài Hoàng Kim,

Nguyện đem kiếm Ngọc Long vì vua mà chiến đấu tới chết.

Dịch thơ

Mây đen đè thành, thành muốn đổ

Ánh gương tuốt vàng từng vảy cá

Tiếng tù và đỏ thắm trời thu

Biên giới tím, nhận đêm sao xác

Kề sông Dịch cờ hồng cuộn nữa

Nặng trĩu sương, tiếng trống chìm sâu

Trước thềm vàng trung với đức vua

Cầm rồng ngọc vì Người quyết tử

Nguồn: Lịch sử văn học Trung Quốc (tập 1), NXB Giáo Dục, 2002

41. Chương 41

Thanh âm kích động của Cát Văn Đình vừa thốt ra, mọi người vừa mới nhẹ nhàng thở phào lập tức nhảy dựng, trừng mắt nhìn qua.

Khó khăn lắm giáo chủ mới đi khỏi, người đột nhiên lên tiếng là vì cái gì a?

Mà Âu Dương Minh Nhật nghe thấy có người gọi tên mình liền ngừng lại, nhìn về phía phát ra âm thanh, nhưng khi nhìn thấy nữ tử ngày hôm qua đột nhiên xuất hiện ở hậu sơn, quấy rầy nhã hứng thổi tiêu của mình, chân mày nhăn lại một chút, nhìn qua thì khó mà phát hiện.

Thấy nữ nhân kia thế mà lại dám gọi người của mình một cách thân mật như vậy, trong lòng Đông Phương Bất Bại cực kì không thích.

Phát hiện người nọ nhìn thấy nữ nhân kia bị hai giáo chúng bắt giữ đến chật vật, thì chân mày có chút cau lại, ánh mắt sắc bén của Đông Phương Bất Bại lập tức đảo qua kẻ gây ra họa lần này. Đầu ngón tay co lại nhẹ nhàng mân mê một cây tú hoa châm, tựa hồ sẵn sàng bắn ra bất kì lúc nào.

Cảm nhận được độ ấm xung quanh lại hạ xuống, mọi người run lên một chút rồi tất cả lại đặt ánh mắt lên người Âu Dương Minh Nhật, thấy hắn trầm mặc nhìn Cát Vân Đình, không khỏi hồ hêt trong lòng: nàng đây là tự mình tìm chết a, đừng có cầu tình cho nàng nữa, mau dẫn giáo chủ về dùng bữa đi!

Song, một lát sau, Âu Dương Minh Nhật cũng không hỏi chuyện gì đã xảy ra, cũng không để ý đến nữ tử từ đâu tới này, lại càng không xin tha cho nàng, mà là đột nhiên nói với người bên cạnh: “Ta biết hôm qua vì sao tâm tình ngươi không tốt.”

A! Chuyện gì đây?

Những người vây xem xung quanh nghe thấy lời đột ngột kia, không khỏi không phản ứng kịp.

Kì thật trong lòng y cũng hiểu rõ, nếu người này đã đồng ý mãi ở bên mình, tất nhiên sẽ không để ý tới bất kì người nào khác. Nhưng nghĩ đến chuyện hôm qua hắn thổi xong một khúc tiêu, mà nữ tử kia lại ở một bên nghe, tâm tình y liền không thoải mái. Nhưng, chuyện lúc nào lại bị hắn nhắc đến, Đông Phương Bất Bại lại cảm thấy có chút ngượng ngùng bối rối, hơi hơi hạ mí mắt.

“Hôm qua ta vừa mới lấy tiêu ra thì nàng liền tới, bị quấy rầy hưng trí nên sau đó ta cũng không có thổi.” Nhớ lại buổi sáng y cứ buồn bực không được tự nhiên chạy ra ngoài là vì việc này, khóe môi Âu Dương Minh Nhật không khỏi nhiễm thêm chút ý cười nhỏ nhẹ.

Bị ý cười trên mặt hắn khiến cho thẹn quá hóa giận, Đông Phương Bất Bại nghiêng ánh mắt liếc hắn, “Nhân tiện đang ở ngay đây, nếu ngươi cảm thấy còn tiếc nuối hôm qua thì bây giờ liền thổi cho nàng nghe a!”

Thấy y già mồm át lễ phải, Âu Dương Minh Nhật cũng chỉ cười cười, lập tức nói với y: “Tiêu khúc của ta chỉ thổi cho ngươi nghe.”

Nghe xong lời này của hắn, khóe môi Đông Phương Bất Bại không kìm được mà giương cao, nghiêng đầu nhìn hắn, trong khóe mắt ánh lên chút gợn nước, kiều diễm mà chứa đầy vui sướng, “Thật sao?”

Mặc dù Âu Dương Minh Nhật chỉ cười mà không nói, song cũng không ngăn được Đông Phương Bất Bại tâm tình sung sướng, “Chúng ta trở về đi.” Nói xong liền nắm tay hắn bước đi.

Ngay từ khi người nọ mới xuất hiện ở Hắc Mộc Nhai, vô tình thấy người đó một thân thanh đạm xuất trần, Cát Vân Đình đã ghi tạc trong lòng. Sau khi hỏi thăm kĩ lưỡng mới biết y thuật của hắn tuyệt đỉnh vô song, cũng rất được giáo chủ coi trọng, nàng liền động tâm.

Hôm qua mới gặp, dù cho người nọ không hề để ý đến mình, nhưng Cát Vân Đình cũng chỉ cho rằng đó là phong phạm quân tử của người nọ, sợ mạo phạm nàng. Cho nên hôm nay, khi nàng đang gặp họa thì nhìn thấy hấn, Cát Vân Đình cảm thấy nhất định người đó sẽ cứu mình. Lúc này thấy hấn sắp đi, cũng chỉ cho rằng hấn không hiểu tình cảnh của mình, vì thế thừa dịp những người đang bắt giữ mình không chú ý, liền mạnh mẽ giẫy ra, sau đó bỏ nhào về phía lưng của Âu Dương Minh Nhật.

Hành động này của nàng rất đột ngột, hơn nữa là hoàn toàn không lưu lại đường lui, dồn hết sức lực, khi phản ứng lại Đông Phương Bất Bại cũng chỉ có thể kịp kéo người đứng bên cạnh mình sang một bên.

Lôi kéo như vậy, Âu Dương Minh Nhật tránh được, nhưng Cát Vân Đình mất đà nên cũng không thể dừng lại, mà lao vào một bên vai của Đông Phương Bất Bại.

Nàng chết chắc rồi!

Mọi người hoảng sợ nhìn nữ nhân vẫn còn dán nửa thân mình vào trên người giáo chủ đại nhân, cơ hồ đồng thời nghĩ vậy.

Chưa từng thấy có kẻ nào muốn tìm chết đến như vậy, Đông Phương Bất Bại giận dữ đến bật cười, nhưng trong lúc nhất thời lại quên mất việc đánh bật cái kẻ muốn tìm chết này ra khỏi người mình.

Tuy nhiên, y quên, nhưng người bên cạnh y lại không quên được, ý cười trên mặt Âu Dương Minh Nhật tiêu tán, đôi môi mím lại, ẩn ẩn giận dữ.

Mọi người chỉ thấy một vệt vàng kim chợt lóe trước mắt, thân ảnh màu đỏ vốn còn bám trên người giáo chủ đại nhân kia lập tức bay ra ngoài, “thịch” một tiếng ngã mạnh xuống mặt đất.

Nghiêng đầu nhận thấy sắc mặt hấn có chút không tốt, Đông Phương Bất Bại cũng không còn tức giận như vậy, thậm chí còn néo néo mu bàn tay hấn, ý muốn trấn an.

Song ngay sau đó, động tác của Âu Dương Minh Nhật lại khiến toàn thể đám người vây xem ở đó sợ ngây người. Hấn đưa tay kéo mạnh áo khoác ngoài của giáo chủ đại nhân ra, ném xuống đất!

“Minh Nhật?” Đông Phương Bất Bại cũng có chút kinh ngạc, không khỏi ngẩng đầu nhìn hấn.

Âu Dương Minh Nhật thản nhiên nói: “Áo bẩn rồi, chúng ta trở về đổi cái khác.”

Chẳng lẽ người này đang để ý chuyện nữ nhân kia dựa vào người y?

Bình tĩnh nhìn hấn một hồi, Đông Phương Bất Bại thiếu chút nữa nhin không được cười ra tiếng, lập tức gật đầu.

Nhìn thấy giáo chủ không hề tức giận, ngược lại hình như còn nở nụ cười, mọi người nhất thời hiểu ra: thì ra là giáo chủ ghét bỏ bị người chạm vào y phục của y! Vị này thật hiểu giáo chủ a! Giáo chủ còn chưa lên tiếng đã biết cởi áo cho giáo chủ vứt đi.

“Đưa kẻ này tới Hình đường, hình phạt tăng gấp đôi.” Bỏ lại một câu, Đông Phương Bất Bại cùng người bên cạnh cầm tay nhau rời đi.

Giáo chủ đi có vẻ rất thoải mái vui vẻ, hơn nữa tâm tình hình như cũng không tệ, trong lòng mọi người không khỏi tự nhủ – từ sau phải tạo quan hệ thật tốt với Âu Dương Minh Nhật a!

Chỉ có Tang Tam Nương chú ý tới bàn tay triển miên nắm chặt của hai người, ánh mắt không khỏi có chút dao động.

“Âu ” nhìn thấy cái người vẫn luôn ôn nhu như ngọc kia cách mình ngày càng xa, Cát Vân Đình vốn tưởng mình sẽ được cứu không khỏi sợ hãi đến cùng cực, chưa từ bỏ ý định mà quát to.

Thật vất vả mới có thể khiến giáo chủ khôi phục tâm tình mấy ngày nay mà rời đi, bọn họ cũng không muốn phải chịu cái nhiệt độ lạnh băng của giáo chủ lần nữa chút nào. Tang Tam Nương, Tần Vĩ Bang cùng mấy vị hương chủ cơ hồ lập tức bước tới điểm huyết đạo, không cho nàng lên tiếng.

Những người khác ném về phía mấy người có phản ứng nhanh nhất ấy những ánh mắt tán thưởng, sau đó đều yên tâm mà tản đi.

“Lần sau có chuyện gì không vui cứ nói ra.” Nghĩ lại, có lẽ người này vì buồn bực chuyện hôm qua cho nên ngay cả bữa sáng cũng không ăn đã vội bỏ đi, Âu Dương Minh Nhật dặn dò y.

Vô thức mân mê, cuốn lấy ngón tay hắn, Đông Phương Bất Bại đáp lại: “Ta luôn tin tưởng ngươi. Chỉ là nhìn thấy ngươi đứng cạnh một nữ tử khác thì thấy không vui, vậy thôi.”

Chuyện hôm qua, chẳng qua là sau khi ngủ hắn đi dạo đến hậu sơn, ai ngờ lại đụng phải nữ nhân kia, đã vậy còn bị y nhìn thấy. Bên cạnh việc có chút bất đắc dĩ, kỳ thật Âu Dương Minh Nhật cũng hiểu được cảm giác của y, dù sao ban nãy khi nữ nhân đó dựa trên người y, chính hắn cũng rất không vui, vì thế liền nói: “Như vậy, tốt nhất ngươi cứ ở bên ta mỗi giờ mỗi khắc.”

“Ta cũng nghĩ vậy!” Đông Phương Bất Bại cười cười đáp ứng, lại đột nhiên nhớ lại một chuyện, liền dừng bước quay sang nhìn hắn, “Vừa rồi sao ngươi lại nhìn chằm chằm nàng lâu vậy?”

Âu Dương Minh Nhật nhìn thẳng y nửa ngày, nhìn đến khi y sắp thẹn quá thành giận mới cúi xuống, nói nhỏ một câu vào tai y.

Nghe hắn nói xong, Đông Phương Bất Bại không để ý “hừ” một tiếng, rồi tầm mắt đi, song lại không che giấu được đỏ lan dần như tai xuống đến tận cổ.

Thấy vậy, Âu Dương Minh Nhật hơi mím môi cười nhàn nhạt, rồi nắm tay y cùng trở về viện tử.

Ngày hôm sau, quả nhiên Đông Phương Bất Bại một tắc cũng không rời hấn, khi xử lý sự vụ cũng lôi kéo hấn đi cùng, ôm hôn vài lần rồi chia một nửa công việc cho hấn. Đối với chuyện này, Âu Dương Minh Nhật cũng chỉ cười đầy dung túng, tất cả đều thỏa mãn giáo chủ đại nhân.

Mà khi tới Thành Đức điện nghị sự, Đông Phương Bất Bại cho người xếp thêm một chiếc ghế, để thêm một cái bàn, cho người nọ ngồi bên cạnh đọc sách hoặc thưởng trà.

Nói đến chuyện này, cũng có mấy trưởng lão có ý kiến về việc này, nhưng dưới sự trấn áp của Đông Phương Bất Bại. Hơn nữa cũng thấy vị thần y “Trại Hoa Đà” kia không để ý tới bọn họ bàn việc, và cũng vì thấy tâm tình giáo chủ khi có hấn ở đây thì tốt hơn rất nhiều, nên sau đó cũng không có ai phản đối chuyện này.

Mà về xưng hô, bởi vì trên nhai phát hiện hình như giáo chủ đại nhân không thích người ngoài gọi tên hoặc họ hoặc cả họ lẫn tên của Âu Dương Minh Nhật, vì vậy mọi người đều gọi hấn là “Trại Hoa Đà” hoặc “công tử”.

Thời gian nhàn nhã luôn trôi qua rất nhanh, đảo mắt một cái đã gần tới cuối năm.

Sắp cuối năm, sự vụ trong giáo tăng lên không ít, Đông Phương Bất Bại liền triệu tập đường chủ của các phân đường đến Thành Đức điện.

Các đường chủ cung kính hành lễ, sau đó tự giác chia nhau đứng về phía hai bên phòng, mọi người nhìn trái nhìn phải, không hiểu sao cứ cảm thấy thiếu thiếu gì đó.

Lần này Đồng Bách Hùng phản ứng khá nhanh, “Giáo chủ, Trại Hoa Đà đâu?”

Lúc này mọi người mới bừng tỉnh đại ngộ, đúng vậy, căn bản ngày thường cứ nhìn thấy giáo chủ là sẽ thấy thần y Trại Hoa Đà, thấy Trại Hoa Đà liền có thể thấy giáo chủ, lúc này thấy trên bục cao chỉ có một người, quả nhiên là có chút không quen.

Đối với vị công tử y thuật cao siêu, võ công trác tuyệt, lại không chuyện gì không biết này, Đồng Bách Hùng cùng tất cả giáo chúng trên dưới Hắc Mộc Nhai đã ở chung với Âu Dương Minh Nhật hơn nửa năm nay đều rất có thiện cảm với hấn.

Dù sao, hấn nhìn qua luôn mang một vẻ mặt đạm nhiên bình thản, nhưng mỗi khi trong thần giáo hoặc người nhà của giáo chúng trong thần giáo có bệnh nan y gì, hấn cũng có thể ra mặt trị bệnh. Y thuật không chút kém cỏi hơn so với cái kẻ “Sát nhân danh y” kỳ quái chuyên làm khó người khác kia. Hơn nữa, mấu chốt là, mỗi lần giáo chủ phát hỏa thì chỉ cần hấn xuất hiện là sẽ có thể cứu bọn họ ra khỏi “biển băng” của giáo chủ.

Đối với vị tri kỷ vô song này của giáo chủ, trên dưới Nhật Nguyệt thần giáo đều tỏ vẻ vô cùng vui mừng.

Nhắc tới hấn, biểu tình trên mặt Đông Phương Bất Bại vô thức trở nên nhu hòa, “Hấn xuống chân núi làm chút chuyện.”

“Vậy a” một tiếng, Đồng Bách Hùng cũng không nhiều lời nữa.

Kế tiếp đó, các đường chủ báo cáo những chuyện đã xảy ra cùng tình hình của phân đường mình trong một năm vừa qua. Sau đó lại bàn luận xem xử lý vấn đề một số phân đường xuất hiện hiện tượng không đủ chỗ cho giáo chúng thì phải xử lý ra sao.

Đợi cho các đường chủ nói xong, Đông Phương Bất Bại lại giao thêm một số việc, còn chỉ điểm góp ý vài câu cho mấy vị đường chủ, không khí trong đại sảnh coi như bình yên hài hòa, mọi người ngồi trong đó cũng ít nhiều thả lỏng hơn.

Đúng lúc này, Đông Phương Bất Bại vuốt nhẹ tay vịn, chuyển đề tài, “Nói đến đây, ai có thể nói cho bốn tọa, tiền bạc thu được năm nay từ các phân đàn khắp nơi tại sao còn chưa chuyển về thần giáo?”

Một lời đầy lạnh lùng này vừa ra, mọi người lập tức ngồi nghiêm chỉnh, không ai dám lên tiếng trả lời.

Nếu có công tử ở đây thì tốt rồi!

Trong lòng các đường chủ yên lặng nghĩ, trong đại sảnh nhất thời yên tĩnh không tiếng động.

Tần Vĩ Bang vô tình phiêu mắt nhìn ra ngoài một cái, lập tức ánh mắt sáng ngời, lén âm thầm đẩy đẩy Đồng Bách Hùng.

Đồng Bách Hùng liếc mắt nhìn sang hấn, nghĩ rằng ý Tần Vĩ Bang là bảo mình nhìn sắc trời, vui vẻ nói: “Giáo chủ, thời gian không còn sớm, có thể Trại Hoa Đà đã về, chờ giáo chủ trở lại dùng cơm trưa.”

Tất cả mọi người cúi thấp đầu, Đồng đường chủ, người nói thì nói đi, nhưng có thể không dùng cái ngữ khí vui vẻ rõ ràng như vậy không?

Quả nhiên, ngay khi hấn vừa nói xong, không khí trong đại điện càng trở nên lạnh lẽo.

Các đường chủ phỏng đoán hậu quả sau đó, đồng thời run lên, đầu cúi càng thấp, trong lòng đã chuẩn bị tốt để bị trách mắng.

Nào biết, Đông Phương Bất Bại hừ lạnh một tiếng, lập tức đứng lên, “Bốn tọa cho các người thời gian ba ngày, ba ngày sau.....” Lưu lại âm cuối khiến các đường chủ không nghĩ cũng biết, y liền lập tức bước ra ngoài.

Đội giáo chủ đại nhân đi khuất bóng, mọi người mới ngẩng đầu, người thứ nhất phản ứng: không sao rồi? Người thứ hai phản ứng: công tử quả nhiên là cái có tốt nhất!

42. Chương 42

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hiện giờ mỗi người trong giáo đều có một thói quen: mỗi khi Đông Phương Bất Bại tỏ ra không vui hoặc tức giận, họ đều sẽ chuyển đề tài đến Âu Dương Minh Nhật, Đông Phương Bất Bại không phải không biết, ngược lại y còn vui như mở cờ.

Thậm chí có khi y cũng cố ý thả lỏng, dựa vào điều này để cho giáo chúng trên dưới trong thần giáo đều hiểu được địa vị của Âu Dương Minh Nhật trong lòng y, đồng thời khiến cho tất cả mang lòng cảm kích và thiện cảm đối với Âu Dương Minh Nhật.

Từ trước đến nay, Đông Phương Bất Bại làm việc đều là tùy tâm sở dục, hiện giờ ở bên một nam tử, y cũng không để ý người trong thiên hạ sẽ đàm tiếu như thế nào, lại càng không quan tâm người đời sau sẽ bàn luận ra sao về y. Thế nhưng, y lại không nỡ để cái người luôn thần nhiên trầm tĩnh, xuất trần như thần tiên kia bị người chê bai chỉ trích. Bởi vậy, y không hề lo lắng chuyện uy nghiêm trong thần giáo của mình bị giảm bớt mà một lòng muốn tạo cho hắn một địa vị không thể lung lay trong Nhật Nguyệt thần giáo.

Cũng chính vì vậy, Nhật Nguyệt thần giáo mới âm thầm lén lút đồn đại: chộc giáo chủ giận còn có thể kéo tên của công tử ra để cứu vãn ít nhiều, còn nếu chộc công tử giận, vậy người tự giác tắm rửa rồi đến Hình đường chịu chết đi!

Vì thế, theo thời gian hơn nửa năm trôi qua, tất cả phát hiện giáo chủ và công tử cùng ăn cùng ở, cùng ra cùng vào, thậm chí ngay trong hành động cử chỉ đều toát ra sự thân mật ái muội thì cũng không có kẻ nào dám đồn đãi xằng bậy.

“Minh Nhật.” Vừa ra khỏi đại điện Thành Đức không bao lâu, Đông Phương Bất Bại liền nhìn thấy người đang đi về phía bên này, y liền gọi một tiếng, mỉm cười rồi bước qua cầm tay hắn.

Cảm giác được hơi lạnh truyền tới từ lòng bàn tay y, Âu Dương Minh Nhật bèn cởi chiếc áo khoác lông cáo trên người mình ra, choàng lên người y, “Trời lạnh, ra ngoài nhớ mặc thêm y phục.”

Cảm giác ấm áp bao phủ thân mình trong nháy mắt, Đông Phương Bất Bại cúi đầu, nhìn tấm áo khoác lông cáo đỏ rực trên người, ý cười bên môi tràn ra, khi ngẩng đầu lại liếc mắt lườm người trước mặt, “Ai bảo ngươi xuống núi!” Dứt lời, lại không nhịn được mà mân mê vuốt ve bộ lông cáo mềm mại, hiển nhiên là vô cùng yêu thích.

Nhìn người bên dưới lớp áo choàng đỏ rực như lửa kia hạ mi, gương mặt còn vương lại ý cười cùng suy tư, ngón tay thon dài mà duyên dáng vuốt ve lớp lông mềm mại ấm áp, hàng mi thật dài nhẹ rung động, cánh môi đỏ hồng hơi giương lên đầy yêu thích, Âu Dương Minh Nhật cũng cảm thấy vui vẻ theo, bàn tay áp lên gò má y.

“Áo lông cáo này là mua dưới chân núi?” Đông Phương Bất Bại ngẩng đầu.

Âu Dương Minh Nhật gật gật, “Người thích không?”

Mặc dù cơ thể có chứa nội lực mạnh mẽ, mùa đông cũng không hề sợ lạnh, nhưng đã là đồ của người nọ tặng, sao Đông Phương Bất Bại y lại có thể không thích, liền gật gật đầu.

“Đó là giáo chủ?” Một giáo chúng vừa mới được phép lên Hắc Mộc Nhai đứng phía xa xa, hỏi.

Người đối diện hắn đi qua, nhìn một cái, “Đúng vậy!” Thuận tiện lại nhắc nhở: “Người mặc áo vàng kim bên cạnh là công tử, ở trên Hắc Mộc Nhai ngay cả kẻ ngu cũng biết không nên chộc tới hắn.”

“Nhưng mà..... Giáo chủ..... Sao người.....” Nắm tay một nam tử, còn dựa vào nhau thân mật như vậy, giáo chúng mới tới lấp bắp, hoàn toàn không hiểu tình huống trước mắt.

Thấy hấn áp a áp ứng nửa ngày, người đối diện hấn lại quay đầu nhìn thoáng qua xa xa, nhìn qua hấn, tỏ vẻ chẳng hiểu tại sao hấn áp ứng: “Không có gì a! Người kinh ngạc cái gì?”

“Nhưng.....” Nhìn thấy hai người bên kia ôm hôn hồi lâu, giáo chúng nọ lại càng thêm kinh sợ.

Lần này giáo chúng đối diện hấn ngay cả đầu cũng lười không thèm quay lại, giáo chủ với công tử vốn là bằng hữu tri kỷ, nắm tay một cái thì có sao đâu, vì thế nói: “Chuyện này thực bình thường a, có gì mà người ngạc nhiên vậy chứ!”

Thì ra hai nam tử làm những chuyện như vậy là bình thường? Giáo chúng vừa được mở ra cánh cửa của thế giới mới đang cố gắng khép lại cái miệng há to vì kinh ngạc.

Mà bên kia, hai người vừa ôm nhau cũng buông ra, mười ngón tay đan vào nhau, thông thả trở về viện tử của mình.

“Người tìm Bình Nhất Chỉ làm gì vậy?” Vừa đi, Đông Phương Bất Bại vừa hỏi.

“Mượn nồi thuốc của hấn để chế ít dược.” Nghe y hỏi, Âu Dương Minh Nhật thuận tay đưa cho y một cái bình nhỏ bằng bạch ngọc.

Thuận tay tiếp lấy, Đông Phương Bất Bại lắc lắc cái bình, lập tức mở nắp bình ra, một mùi hương thơm nhẹ lành lạnh xông vào mũi.

“Đây là?” Đẩy lại bình cẩn thận, Đông Phương Bất Bại nghi hoặc.

Thu lại bình ngọc, Âu Dương Minh Nhật nói: “Dùng cho người điều trị thân thể.” Nhiệt độ cơ thể của y luôn thấp, cứ để như vậy mãi sẽ không tốt cho sức khỏe.

Một đường vừa đi vừa tán gẫu, rất nhanh đã tới viện tử, hai người cùng nắm tay đi vào.

Mới vừa vào trong viện, Đông Phương Bất Bại đã cảm thấy có gì đó từ trên không trung rơi xuống, vừa ngẩng đầu lên đã thấy mi tâm chợt lạnh lạnh.

“Tuyết rơi!” Ngậy ra rồi hồi tỉnh lại, Đông Phương Bất Bại nghiêng đầu nói với người bên cạnh.

Ngón tay lau đi bông tuyết đang hòa tan giữa mi tâm của y, Âu Dương Minh Nhật cười nói: “Chẳng lẽ năm vừa rồi không có tuyết xuống sao?”

“Đã vài năm không thấy rồi.” Đông Phương Bất Bại nói xong, không khỏi đạp từng bước về phía trước, vươn tay tiếp lấy hai bông tuyết đang rơi, lập tức hơi ngẩng đầu, lộ ra nụ cười khuynh thành.

Càng ngày càng có nhiều bông tuyết mới rơi xuống, thấy người kia mỉm cười đứng giữa mưa tuyết, trong lòng Âu Dương Minh Nhật vừa động, lập tức phi thân vào phòng.

Hấn đẩy cánh cửa sổ ra, đứng trước bàn, hướng ra ngoài nhìn thoáng qua sau đó liền mở tập giấy, lập tức nhắc bút lên.

Nghe tiếng cửa sổ mở ra, Đông Phương Bất Bại nghiêng đầu, thấy người nọ đang đứng trước bàn, thần sắc chuyên chú, đặt bút lên giấy bắt đầu vẽ.

Ẩn ẩn đoán được hấn đang làm gì, trái tim Đông Phương Bất Bại đập mạnh một cái, lập tức nhắc chân chậm rãi đi vào phòng.

Đợi đến khi y đến bên cạnh, cũng là vừa lúc Âu Dương Minh Nhật hạ bút, mím môi lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Rồi y nhìn lên mặt bàn, thấy người được vẽ một cách tinh tế trên tờ giấy kia là mình, nhịp tim liền đập nhanh hơn, mạnh hơn, rốt cuộc không kìm được, Đông Phương Bất Bại liền tựa vào lồng ngực ấm áp của hấn, không quên tán dương.

Âu Dương Minh Nhật ôm lấy thắt lưng y, cầm lấy bả tay y, nhẹ nhàng xoa bóp, trong miệng thì thầm: “Vẫn không thể bằng được người trước mắt.” Cho dù “người” trên tranh có giống tới đâu, làm sao có thể sánh bằng một người chân chính sinh động ngay trong ngực hân cơ chứ.

Hôn một cái dịu dàng lên môi hân, ánh mắt một lần nữa dừng lại trên mặt giấy, Đông Phương Bất Bại bỗng nhiên cảm thấy hình như thiếu thiếu thứ gì đó, sau khi tỉ mỉ quan sát thì y bỗng tỉnh đại ngộ, nhanh chóng rút ra một cây bút lông trên bàn.

Hơi suy tư một chút, y liền đặt bút bên cạnh cái người đang vươn tay tiếp lấy những bông tuyết kia. Không bao lâu sau, một nam tử ôn nhuận hiện ra trên trang giấy, bàn tay cùng người nọ giao nhau, mười ngón tay đan lại, triền triền miên miên.

Về đến vô cùng vừa lòng, Đông Phương Bất Bại quay đầu nhìn về phía người bên cạnh.

Mặt mày y tươi tắn hẳn lên, ánh mắt trong suốt rực rỡ, lóe sáng, trong mắt Âu Dương Minh Nhật, y cực kì giống một đứa trẻ làm việc tốt đang chờ người lớn khen ngợi, vì thế, hân không chút nào tiếc rẻ mà khen: “Vẽ rất đẹp.”

Nói xong, lại từ từ sát đến bên y, cầm lấy bàn tay còn đang cầm bút của y, hai bàn tay không rời nhau cùng vẽ thêm một cây hoa mai, còn đề thêm dòng chữ bên cạnh.

“Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão!” Nhẹ đọc lên dòng chữ trên tranh, ánh mắt Đông Phương Bất Bại dần sáng ngời, hạnh phúc vô bờ, ôm lấy cổ hân, lập tức hôn lên đôi môi mỏng nhạt màu kia.

Cầm cây bút trong tay y đặt sang một bên, hai tay Âu Dương Minh Nhật ôm lấy thắt lưng y.

“Minh Nhật.....” Nụ hôn vừa kết thúc, hơi thở hai người đều rối loạn, cả khuôn mặt Đông Phương Bất Bại gất gao dán trên lồng ngực của người nọ, nhẹ kêu lên.

Như là bị thanh âm nhỏ nhẹ mang theo một chút khàn khàn kia mê hoặc, Âu Dương Minh Nhật cúi đầu hạ xuống một vài nụ hôn lễ tế nơi cổ y, rồi ngậm lấy vành tai ngọc ngà trắng mịn đầy quyến rũ.

“Hư.....” Cảm giác tê dại lại có chút ngứa truyền đến, Đông Phương Bất Bại hơi đẩy người nọ.

Buông vành tai của y, Âu Dương Minh Nhật lại hôn vài cái sau tai y, rồi mới ngẩng đầu lên.

Nhìn ánh mắt đang dần nóng lên của hân, Đông Phương Bất Bại cười khẽ một tiếng, nâng ngón tay xoa xoa mi tâm hân.

Không biết là do ngón tay y rất lạnh, hay là độ ẩm trên trán hân rất cao, Đông Phương Bất Bại cảm nhận nơi tiếp xúc của ngón tay đang dần được ủ ấm.

Cảm giác ngón tay y dừng một chút, rồi từ từ chậm rãi di chuyển xuống dưới, Âu Dương Minh Nhật cầm lấy ngón tay nọ, âm thanh trong trẻo mang theo chút khàn khàn, “Đừng đùa nữa, nên dừng bữa rồi.”

Nghe vậy, lúc này Đông Phương Bất Bại mới thành thật thu hồi ngón tay, bị hân cứ nắm như vậy dắt đến đại sảnh.

Vừa vào cửa, Âu Dương Minh Nhật giúp y cởi xuống chiếc áo choàng lông cáo đỏ ấm áp, treo lên giá gỗ cạnh cửa.

Khi thấy hai người đến, Thanh Văn nhanh chóng đặt đồ ăn lên bàn, chờ hai người dùng nước ấm rửa tay xong liền bưng bồn nước lui xuống.

Âu Dương Minh Nhật ngồi xuống, thấy y còn đứng ở một bên, không khỏi nghi hoặc quay đầu ra nhìn.

Phiêu mắt liếc hân một cái, ánh mắt Đông Phương Bất Bại dừng lại ở giá gỗ bên kia, ném ra một chữ, “Lạnh!”

Vừa mới cởi áo choàng lông ấm áp xuống, độ ẩm chắc chắn sẽ có biến hóa, nhưng với nội lực cao cường như y, làm sao có thể cảm thấy lạnh được chứ!

Chỉ là ban nãy vẫn còn trong ngực hân, hiện tại hân ngồi xuống, Đông Phương Bất Bại lại cảm thấy có chút không được tự nhiên.

Nhìn y, hơi nhếch khóe môi, Âu Dương Minh Nhật trực tiếp ôm người vào ngực: “Như vậy còn lạnh không?” “Được rồi.” Thản nhiên đáp lại một câu, thấy hấn tựa tiểu phi tiểu nhìn mình, tầm mắt Đông Phương Bất Bại chuyển qua bàn ăn, hất cằm, nói: “Ta muốn uống canh.”

Âu Dương Minh Nhật bình sinh ghét nhất là bị người điều khiển, vậy mà khi đối diện với y, hấn lại có thể bày ra bộ dáng mặc người sai bảo này, chẳng những không buồn bực mà còn vô cùng vui vẻ chịu đựng.

Cầm lấy bát sứ men xanh trước mặt, múc vào đó nửa bát canh, Âu Dương Minh Nhật thử qua độ ấm một chút rồi đưa đến bên môi y.

Vốn Đông Phương Bất Bại đã há miệng uống canh, hấn lại nhoẻn cười, buông ra một câu, “Uống từ từ, coi chừng bị sặc.”

Nghe lời nói như dỗ dành đứa nhỏ kia, Đông Phương Bất Bại vẫn còn đang ngậm canh trong miệng lập tức quay ra trừng hấn, “Người..... Khụ khụ khụ khụ.....”

Vốn chỉ là đùa một câu, thấy y thật sự bị sặc, Âu Dương Minh Nhật lập tức vỗ nhẹ lưng y.

“Người..... Khụ khụ.....”

Thấy y sặc đến mức cả mặt đỏ rần, Âu Dương Minh Nhật trấn an: “Được rồi, trước hết đừng nói gì.”

Tựa vào vai hấn ho khan vài tiếng Đông Phương Bất Bại mới bình phục được, bàn tay đặt trên lưng hấn giật giật, muốn véo một cái cho hả giận rồi lại không nỡ. Đôi môi mấp máy muốn mắng lại mắng không nổi, chỉ có thể trợn mắt trừng kẻ gây chuyện.

Thấy vậy, Âu Dương Minh Nhật lại lấy thêm canh, im lặng đưa qua.

“Hừ” một tiếng, Đông Phương Bất Bại đoạt lấy bát canh trong tay hấn, một ngụm uống cạn, sau đó bỏ bát xuống, quay đầu không thèm nhìn hấn.

Đặt thìa xuống bàn, Âu Dương Minh Nhật nghĩ nghĩ, cầm lấy đôi đũa gấp món gà thái sợi đưa đến bên môi y, dỗ dành: “Mấy ngày trước không phải ngươi nói món gà thái sợi xào ngân nhĩ này làm rất ngon sao? Ném thử chút xem hôm nay thế nào.”

Thấy hấn ngay cả những lời mình vô ý nói ra mà cũng ghi nhớ như vậy, trong lòng Đông Phương Bất Bại âm áp lên, trên mặt vẫn là vẻ lạnh nhạt, song rốt cuộc đã há miệng ăn đồ ăn được hấn đưa tới.

Âu Dương Minh Nhật cười cười, liền tiếp tục gấp thức ăn mà y thích đút cho y ăn.

Ăn được mấy miếng, trên mặt Đông Phương Bất Bại mới dần hiện ra nét cười, “Ta muốn ăn đậu hũ minh châu³ bên kia..... Còn có thịt bò xào nấm trắng⁴ bên kia.....”

Âu Dương Minh Nhật cầm đũa di chuyển theo lời y, từng đũa từng đũa thức ăn đều được đưa đến bên môi y.

Nghĩ một chút, với loại thời tiết này thì chờ mình ăn xong, bàn đồ ăn này cũng đã lạnh, Đông Phương Bất Bại vừa mở miệng ăn đồ ăn hấn đưa tới, vừa cầm đũa lên: “Ta tự ăn, ngươi cũng nhanh ăn đi.”

Thời gian dùng cơm vừa hết, bên ngoài đã là một không gian trắng bạc xinh đẹp, Đông Phương Bất Bại lại nổi lên hưng trí, “Chúng ta ra ngoài dạo một chút đi.”

Thấy tuyết đã từ từ ngừng lại, Âu Dương Minh Nhật liền gật đầu đáp ứng.

1. Gà thái sợi
2. Gà thái sợi xào ngân nhĩ (mộc nhĩ trắng)
3. Đậu hũ/Đậu phụ minh châu
4. Thịt bò xào nấm trắng

43. Chương 43

Có câu nói: “Tuyết rơi không lạnh, tuyết tan lạnh”. Vì vậy, dù cho mưa tuyết bên ngoài chưa ngừng song thời tiết cũng không phải quá lạnh.

Chỉ là – dù như vậy, trước khi ra khỏi cửa Âu Dương Minh Nhật vẫn cầm lấy tấm áo lông cáo đỏ treo trên giá cẩn thận choàng lên cơ thể người bên cạnh.

Cúi đầu nhìn những ngón tay trắng nõn thon dài kia chậm rãi thắt nút thật chắc trên tấm áo choàng lông lầy quý giá, Đông Phương Bất Bại chỉ cảm thấy sự ấm áp đang bao quanh mình hiện tại dần thấm thấu vào sâu trong lòng.

Giúp y sửa sang lại trang phục, Âu Dương Minh Nhật lại đi rót một cốc nước nóng, đổ ra một viên thuốc trong bình ngọc rồi đưa đến bên môi y.

Đông Phương Bất Bại không chút nghĩ ngợi há mồm ngậm lấy, lại uống hai ngụm nước từ cái chén trong tay hắn, sau đó mới tiếp tục cùng hắn sánh vai bước ra ngoài.

Chỉ là trong khoảng thời gian của một bữa cơm, vậy mà cả trời đất như khoác lên một tấm áo mới màu trắng bạc sạch sẽ tinh khiết.

Đứng ở cửa một hồi, Đông Phương Bất Bại quay đầu nói với người nọ, “Mưa tuyết hôm nay thật lớn.”

Âu Dương Minh Nhật ừ một tiếng, rồi cùng y bước ra ngoài.

Hai người tùy ý đi dạo, không lâu sau liền ra khỏi viện tử của mình.

Đi được một lúc, Âu Dương Minh Nhật phát hiện người vốn đi bên cạnh mình lại tụt lùi về phía sau, không khỏi ngừng lại. Song hắn vừa hơi quay đầu, người đang đi phía sau lại đụng mạnh một cái vào lưng hắn.

“Sao vậy?” Loại thời tiết này, tùy tiện va đập một chút thì cảm giác đau sẽ lớn hơn ngày thường ít nhiều, Âu Dương Minh Nhật xoay người, giữ lấy người vừa đụng vào mình, thấy trán y hơi ửng đỏ liền giơ tay xoa xoa nhẹ nhàng cho y.

Vừa ngẩng đầu cho hắn xoa vết đau, Đông Phương Bất Bại vừa nói: “Ai bảo người đột nhiên dừng lại làm gì.”

Thấy y oán trách mình, Âu Dương Minh Nhật cũng chỉ nhìn y cười cười, trong tay động tác không chút ngừng lại. Đến khi ánh mắt vô tình quét qua đoạn đường vừa đi, thấy hai hàng dấu chân trên mặt tuyết đã biến thành một hàng, hắn liền biết tại sao người kia lại đụng phải mình.

Ánh mắt rơi xuống đôi chân y, khoe miệng Âu Dương Minh Nhật cong lên một nụ cười.

“Buồn cười lắm a?” Đông Phương Bất Bại hất mắt nhìn hắn.

Nếu hắn dám nói một tiếng “Đúng”, chỉ sợ người này sẽ giận ngay lập tức. Suy nghĩ một chút, Âu Dương Minh Nhật lắc đầu.

“Vậy à?” một tiếng, không biết Đông Phương Bất Bại nghĩ đến gì, đột nhiên cong cong khoe miệng, “Nếu không buồn cười, vậy thì đổi lại, người bước theo dấu chân của ta?” Nói xong, cũng không đợi hắn đáp lại, y liền vòng qua đi về phía trước hắn.

Trò chơi đạp lên dấu chân người khác này quả thực nhàm chán, nhưng nếu y có hứng thú, Âu Dương Minh Nhật tất nhiên sẽ phụng bồi.

Lúc đầu Đông Phương Bất Bại còn có ý gây khó khăn, dùng khinh công khiến cho bước chân vừa sát lại vừa nhanh, chờ một lát sau thấy người phía sau không nhanh không chậm đi theo, lúc này mới giảm tốc độ.

Lại đi thêm một lúc, Đông Phương Bất Bại ngừng lại, nhìn thấy một chuỗi dấu chân thật dài không thấy điểm cuối, tâm tình trở nên cực kì tốt, nhoẻn miệng cười với người phía sau.

Lúc này đã đi được hồi lâu, Đông Phương Bất Bại cảm thấy có chút nóng, liền đưa tay ý muốn cởi áo choàng lông trên người ra.

Âu Dương Minh Nhật vội vàng ngăn cản, thấy trên trán y có chút mồ hôi, liền rút ra khăn tay vừa cần thận giúp y lau đi, vừa nói: “Thời tiết này không nên tùy ý cởi áo.”

Duỗi tay về phía hắn, Đông Phương Bất Bại nói: “Thấy hơi nóng.”

Cầm lấy tay y, cảm nhận nhiệt độ đang dần nóng lên trong lòng bàn tay thường ngày lạnh lẽo như băng kia, Âu Dương Minh Nhật biết phần lớn nguyên do là vì ban nãy y dùng đến nội lực, viên thuốc uống vào lúc

này giờ này cũng phát huy hiệu lực. Trong lòng hẳn vui vẻ, nhưng miệng vẫn kiên trì nói: “Để về rồi cởi.”

Thấy vậy, Đông Phương Bất Bại đưa tay từ lòng bàn tay hẳn rút ra, liếc hẳn một cái.

Thấy y không còn ý định cởi áo choàng nữa, Âu Dương Minh Nhật nói với y: “Nếu người thấy nóng thì chúng ta không đi nữa. Ở chỗ này ngắm cảnh, lát nữa rồi về nghỉ.”

Nơi bọn họ dừng chân là một góc tường ngay bên ngoài viện tử, mà thật trùng hợp – góc tường kia lại có một gốc mai vừa chớm nở vài bông, cảnh sắc thật ứng với bài thơ:

Tường giác sổ chi mai

Lặng hàn độc tự khai

Dao tri bất thị tuyết

Vị hữu ám hương lai.

(Dịch thơ:

Mấy cành mai góc tường,

Băng lạnh, nở cô đơn.

Xa thấy không phải tuyết,

Vì nghe thoảng mùi hương.)

(“Mai hoa” – Vương An Thạch, Vũ Minh Tân dịch thơ)

Thấy hẳn vô thức chú ý tới mấy khóm mai góc tường, Đông Phương Bất Bại liền yên lặng tới bên cạnh.

Nhìn một hồi, lại cảm thấy có chút nóng, tầm mắt y liền dừng lại trên mặt tuyết trắng đến thanh sạch thuần khiết. Một ý nghĩ vừa lướt qua, bàn tập lập tức vén lên tấm áo lông cáo, Đông Phương Bất Bại ngồi xổm xuống, một tay khác lập tức vươn xuống nắm một vốc tuyết vào lòng bàn tay.

Cầm giác lạnh như băng truyền tới, trước tiên y giật mình, ngay sau đó liền thoải mái thở dài một tiếng.

“Giáo chủ?”

Vừa lúc ấy Tần Vĩ Bang mang theo hai hương chủ đi qua nơi này, đứng xa xa nhìn người khoác áo lông đỏ đang ngồi chồm hổm dưới đất, vô cùng nổi bật giữa khung cảnh trắng xóa của tuyết, có chút nghi ngờ gọi một tiếng.

Thấy người tới, Đông Phương Bất Bại chậm rãi đứng lên, biểu tình trên mặt không mấy thay đổi, song lời thốt ra miệng lại mang theo lạnh lẽo, “Đã cuối năm mà còn đi dạo lung tung vô ích trên Hắc Mộc Nhai, các người đây là rảnh rỗi quá sao?”

Cái này thật quá oan uổng a! Bọn họ đang bận rộn chuẩn bị cho bữa tiệc cuối năm đó! Ánh mắt phiêu đến nắm tuyết trong tay Đông Phương Bất Bại, Tần Vĩ Bang không khỏi lại oán thăm trong lòng: Còn nhàm chán tới mức ra ngoài nghịch tuyết, giáo chủ ngài mới quá rảnh rỗi đó!

Nhìn người nọ nắm quả cầu tuyết trong tay mà mắt tự nhiên, lại còn giận cá chém thớt lên đám thuộc hạ, trong con người Âu Dương Minh Nhật lướt qua một chút ý cười trêu chọc, cầm lấy quả cầu tuyết trong tay y ném xuống đất, “Bây giờ lạnh, đợi một lúc nữa bàn tay sẽ lại nóng hơn.”

“Công tử.” Không biết làm sao đáp lại lời Đông Phương Bất Bại, Tần Vĩ Bang liền vội vàng chào hỏi hẩn.

Âu Dương Minh Nhật gật nhẹ đầu với hẩn.

“Tần trưởng lão, ngân lượng bên Giang Tây đã chuyển tới?” Nhìn hẩn còn ngây ngô đứng ở nơi này, Đông Phương Bất Bại hỏi.

A? Không phải đã nói là cho thêm ba ngày sao? Nhớ lại thời hạn mà giáo chủ đưa ra lúc cuối buổi nghị sự ở Thành Đức điện, Tần Vĩ Bang buồn bực đáp: “Còn chưa.”

“Nếu chưa tới thì người còn đứng ở chỗ này làm gì?”

Đông Phương Bất Bại dứt lời, lập tức Tần Vĩ Bang liền hiểu được tình huống: thì ra mình đang làm phiền giáo chủ, vì vậy vừa âm thầm tự nhắc nhở trong lòng – từ sau thấy giáo chủ phải đi đường vòng, vừa chấp tay hành lễ, “Bọn thuộc hạ cáo lui!”

Ngay khi đám người Tần Vĩ Bang khuất bóng, Âu Dương Minh Nhật bẻ xuống một cành mai đẹp nhất đưa qua cho người bên cạnh mình, mỉm cười: “Trở về thôi.”

Nhận lấy cành hoa, khoe miệng Đông Phương Bất Bại cong cong, gật đầu một cái rồi cùng hẩn bước đi.

Trở về phòng, trước hết Đông Phương Bất Bại cắm cành mai vào một bình hoa đẹp, sau đó, không kịp cởi áo choàng ra, y đã lập tức ngồi xuống bàn rót một chén trà giải khát.

Âu Dương Minh Nhật ngồi xuống bên cạnh y, đưa tay chạm vào chén, nhận thấy trà bên trong đã lạnh đi nhiều, liền lập tức rút lấy cái chén trong tay y, dùng nội lực làm nóng nó, đến khi trà đã nóng ấm trở lại mới đưa cho giáo chủ đại nhân.

Uống xong chén trà, Đông Phương Bất Bại che miệng ngáp một cái, tựa vào người hắn.

“Mệt rồi sao?” Âu Dương Minh Nhật vuốt ve mái tóc dài của y, lại cười nói: “Sao lại càng nuôi càng lười thế này?”

“Người mới... Có bản lĩnh thì buổi tối người đừng có giày vò ta!” Vốn còn định lấy lời của hắn đáp trả lại, nhưng nghĩ lại gần đây cơ bản y đều giao hết việc xử lý mọi chuyện trong thần giáo cho hắn, Đông Phương Bất Bại liền sửa lại.

Chẳng qua sau khi thốt ra câu nói không kịp suy nghĩ kia, y liền có chút hối hận, lỗ tai từ từ đỏ ửng.

“Ta giày vò người thế nào?” Nhưng giống như là còn ngại y chưa đủ buồn bực, Âu Dương Minh Nhật thì thầm bên tai y, hỏi lại.

Trợn mắt lườm hắn hồi lâu, Đông Phương Bất Bại mới nói: “Tại sao người càng ngày càng...”

Tuy y không nói rõ ràng ra như thế nào, song Âu Dương Minh Nhật cũng hiểu được ý tứ mà y muốn biểu đạt, khóe miệng cong lên, tủm tỉm: “Hai ta đã thân mật đến vậy, tại sao lại không thể cười đùa vui vẻ một chút chứ?”

Nghiêng sang liếc nhìn hắn, Đông Phương Bất Bại giấu cột: “Cười vui cũng chỉ có mình người, không phải sao?”

Thấy hắn càng ngày càng thích trêu chọc mình, Đông Phương Bất Bại giơ ngón tay chọc chọc điểm chu sa trên mi tâm của hắn, thấy hắn vẫn là cái bộ dáng tươi cười, không nhịn được liền vòng tay ôm lấy cổ hắn, cắn cắn quai hàm.

“Còn cắn ra dấu răng khiến ta không thể ra khỏi cửa, đến lúc đó phải vất vả cho Đông Phương giáo chủ phải tự mình xử lý giáo vụ a.” Thấy y cắn đến vui vẻ không dừng được miệng, Âu Dương Minh Nhật cười nói.

Lại cắn mạnh một cái, Đông Phương Bất Bại nhìn dấu răng trên quai hàm hắn, tâm tình tốt vô cùng, hừ nhẹ một tiếng, rồi lên tiếng mang theo vài phần đắc ý: “Bốn tọa đã sớm cho người sửa sang lại gian phòng bên cạnh, giáo vụ ngày mai sẽ có người đưa đến cho người.”

Thời tiết càng ngày càng lạnh, tất nhiên y sẽ chẳng thể nào để cho người này ngày ngày đi một đoạn đường xa dưới tuyết để đến Thành Đức điện xử lý công việc được.

“Thì ra Đông Phương giáo chủ cần ta một cái này đã có mưu tính từ trước a!” Làm ra bộ dáng kinh ngạc thốt lên, ngay sau đó Âu Dương Minh Nhật đột nhiên ôm y đứng dậy.

Khẽ kêu một tiếng, vòng tay Đông Phương Bất Bại vòng quanh cổ hắn đột nhiên siết chặt, lườm hắn một cái, “Người làm gì đó?”

“Tất nhiên là ” ôm y tới trước giường, Âu Dương Minh Nhật đặt y lên giường, sau đó nằm đè lên, “Cẩn trở lại.”

Thấy môi của hắn thật sự hạ xuống quai hàm mình, nhẹ cắn một cái rồi sau đó lại di chuyển xuống bên dưới, bàn tay đặt bên hông đang ngọ nguậy muốn tháo đai lưng của mình, Đông Phương Bất Bại kêu một tiếng, “Âu Dương Minh Nhật!”

Song người đang nằm đè trên người y lại không hề để ý, sau khi bị rút mất đai lưng, lại bị kéo xuống áo khoác ngoài, trên mặt Đông Phương Bất Bại hiện lên một rặng mây đỏ, đưa tay đẩy đẩy trước ngực hắn, “Bây giờ là ban ngày!”

Thuận theo lực đẩy mà đứng lên, Âu Dương Minh Nhật tự mình cởi áo khoác ngoài của hắn, ngay sau đó lại nằm lên giường.

Thấy người bên cạnh nhìn mình chằm chằm, Âu Dương Minh Nhật vươn tay ôm y vào ngực, lại kéo tấm chăn dày mềm mại phủ lên cả hai, lúc này mới khẽ cười: “Được rồi, nghỉ ngơi đi!”

Lúc này mới biết là hắn lại trêu chọc mình, Đông Phương Bất Bại bị chọc tức đến bật cười, vỗ một chưởng không nhẹ không nặng lên ngực hắn, sau đó liền dứt khoát không thèm để ý hắn, rúc vào trong ngực người nọ mà nhắm hai mắt lại.

Khẽ vuốt ve tấm lưng y, đến khi y say ngủ, Âu Dương Minh Nhật mới sờ lên gò má chưa tan vết ửng đỏ, thì thầm: “Chỉ vì ta yêu vô cùng biểu tình lúc người nổi nóng thôi ...”

Hôn lên môi y, Âu Dương Minh Nhật lại ôm người trong lòng thêm chặt, sau đó vòng tay mái tóc triền miên mà chìm vào giấc ngủ.

Bên trong phòng tràn đầy yêu thương, hạnh phúc dịu dàng hòa vào nhau mà trở nên ấm áp, mà bên ngoài tuyết đã lại rơi không biết tự lúc nào.

Cuối năm sắp tới khiến cho trên dưới Hắc Mộc Nhai bận rộn đến rối loạn, song giáo chủ và công tử – hai người vẫn cứ ôm nhau triền miên trong mộng đẹp.

44. Chương 44

Trận tuyết này cứ dứt quãng buông xuống suốt sáu-bảy ngày, đến lúc tuyết ngừng, thời khắc quan trọng của một năm cũng đã đến.

Năm trước vào đêm ba mươi giao thừa, Nhật Nguyệt thần giáo bày một bữa tiệc thật lớn, các hương chủ trên Hắc Mộc Nhai đều vinh hạnh có thể ngồi một bàn dùng bữa với giáo chủ đại nhân.

Chẳng qua là, năm nay, Đông Phương Bất Bại lại không muốn lãng phí thời gian trên người bọn họ, liền vung tay, để cho mỗi người bọn họ về nhà đón giao thừa.

Nói cho cùng, một đám người trên dưới thần giáo tụ tập mở tiệc đón giao thừa sẽ ồn ào náo nhiệt cỡ nào, nhưng làm sao có thể so được với sự ấm áp yên vui khi trải qua thời khắc quan trọng này cùng gia đình!

Do vậy, người trong thần giáo khi nhận được lệnh này thì hoàn toàn không có gì là không vui, đều vui tươi hớn hở về nhà đón giao thừa.

“Đông Phương huynh đệ, hay là hôm nay hai chúng ta đón giao thừa đi, chúng ta tối nay không say không về!”. Sau khi hầu hết mọi người đã rời đi, Đồng Bách Hùng vẫn còn ngồi trên ghế quay ra nói với Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại đứng lên, “Không cần đâu, ý tốt của Đồng đại ca ta xin ghi nhớ.”

“Ta...”

Giáo chủ muốn không say không về đó cũng không phải là cùng người, con gấu ngu xuẩn này! Thấy Đồng Bách Hùng còn muốn nói nữa, Tang Tam Nương đang muốn rời đi liền thuận tay lôi theo hắn.

“Tam Nương, lão Đồng ta còn chưa nói hết...”

Nghे tiếng kêu la kia ngày càng xa, Đông Phương Bất Bại cong môi, nhấc chân đi ra ngoài.

Lúc này đã là buổi chiều, bầu trời có chút u ám, chỉ là, dù có thế nào thì cũng không có thứ gì có thể ảnh hưởng đến tâm trạng của y.

Đến khi Đông Phương Bất Bại trở lại viện tử, liền thấy người nọ vẫn ngồi trên bộ bàn ghế bằng đá dưới tàng cây mai – hệt như lúc trước khi y đến Thành Đức điện, thần sắc chuyên chú nhìn thể cở trên bàn.

Một cơn gió lạnh vù vù thổi qua, sắc mặt Đông Phương Bất Bại đen dần, người này còn không biết vào trong nhà sao? Đồng thời, lại có chút tâm lý giận cá chém thớt với Giả Bố – người dâng tặng ván cờ cổ bầy thể Trần lung kì trận này.

“Người đã về.” Khóe mắt liếc thấy người kia đang đi tới, Âu Dương Minh Nhật hạ quân cờ đen vẫn đang mân mê trong tay xuống, cũng không tiếp tục suy nghĩ tìm ra cách giải thứ ba của kì trận này nữa, đứng dậy đi ra đón y.

Đông Phương Bất Bại liếc hần, ánh mắt tỏ rõ vẻ không vui.

“Nhất thời nổi hứng, ta quên mất không vào phòng.” Nhớ lại trước khi đi y đã dặn mình phải vào phòng mà nghiên cứu cái này, Âu Dương Minh Nhật cười cười lấy lòng, giải thích.

Đưa tay phải rơi cánh hoa mỏng manh còn vương trên vai hần, nhìn nụ cười trên gương mặt anh tuấn đó, sắc mặt Đông Phương Bất Bại cũng mềm mại đi nhiều, kéo tay hần, vừa đi vào phòng vừa hỏi, “Hôm nay giao thừa, có món gì đặc biệt muốn ăn không, để ta cho người đi chuẩn bị.”

“Không phải nói là trong giáo có đại tiệc sao?”

“Hủy rồi.”

Trong góc phòng luôn bày mấy chậu than nóng, vừa mở cửa bước vào, bầu không khí ấm áp liền ập tới.

Tiếp theo cũng không có chuyện gì, hai người liền ngồi trên tháp mềm trải đệm, rảnh rỗi câu được câu không trò chuyện.

Mùa đông giá rét, sắc trời cũng tối lại rất nhanh, lại ngồi thêm một lát, sau đó hai người liền đi ra gian ngoài.

Không có ai ở gian phòng ngoài đó, song trên bàn đã được bày biện đầy đủ các món ăn phong phú đa dạng.

Lúc dùng bữa, hai người cũng không trò chuyện nữa, chỉ là trên mặt cả hai vẫn luôn nồng đậm ý cười ấm áp. Lúc thì gấp cho đối phương mấy đĩa thức ăn, lúc thì ngẩng đầu cười với người kia một cái, bầu không khí ấm áp đến mức không nói nên lời.

Dùng xong bữa cơm này, Đông Phương Bất Bại còn chưa hết hứng, liền xách rượu lên bàn rồi kéo người kia phi thân ra ngoài, sau đó hạ xuống mái nhà.

Thành Đức điện được xây dựng ở nơi cao nhất trên Hắc Mộc Nhai, lúc này đứng trên mái nhà, ngẩng đầu lên có thể thấy những đám sao nhỏ lấp lánh trên màn trời đen thẫm thẫm, cúi đầu có thể thấy vô số mái nhà của trăm họ san sát nhau, tất cả đều đang sáng đèn.

Phẩy tay phải rơi hết lớp tuyết đọng trên mái ngói, Đông Phương Bất Bại kéo hần ngồi xuống.

Thấy có vẻ như tâm tình y rất tốt, trên gương mặt kia đâu là sự vui vẻ khoái hoạt không hề che giấu, tâm tư Âu Dương Minh Nhật cũng theo đó mà càng âm áp thêm mấy phần.

Nâng vò rượu trong tay rót một ngụm lớn vào miệng, Đông Phương Bất Bại tựa đầu vào vai hắn, nụ cười bên khóe miệng cũng tươi hơn, “Ta chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày, có thể cùng người đón thêm một tuổi đời.”

Rõ ràng là thanh âm đầy vui sướng, song nương theo một cơn gió lạnh lẽo thổi qua, Âu Dương Minh Nhật lại nghe được thật rõ sâu trong lời nói đó ẩn chứa ít nhiều xót xa.

Những năm tháng trước đây, dù thế nào đi nữa, ở cùng hắn luôn có sư phụ, hoặc Dịch Sơn. Mà người này...

Âu Dương Minh Nhật ôm lấy bờ vai y, hơi hạ mắt nhìn y đầy yêu thương, “Dù cho biển cả có hóa thành nương dâu, cả đời này nguyện mãi mãi bên người, lòng này vĩnh viễn sẽ không thay đổi!”

Ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt hắn, Đông Phương Bất Bại cười không ra tiếng, ngay sau đó liền vùi mặt vào cổ hắn.

Chẳng biết lúc nào, đột nhiên “Đùng ” một tiếng.

Nghe được tiếng nổ, Đông Phương Bất Bại nghiêng mặt nhìn qua, liền thấy giữa bầu trời đen thẫm điểm vài đốm sao kia lúc này đang sáng rực với những chùm pháo hoa rực rỡ. Y cong môi cười, nhẹ giọng nói: “Thật đẹp.”

Nhìn nụ cười đơn thuần nhàn nhạt trên khuôn mặt y, Âu Dương Minh Nhật cười, gật đầu, “Đúng vậy.”

Thấy hắn miệng thì đáp lại, nhưng ánh mắt lại rơi xuống người mình, trên mặt Đông Phương Bất Bại trên mặt thoáng qua chút bối rối, liền nâng tay uống thêm ngụm rượu.

Nghĩ lại, trong khi dùng bữa y cũng đã uống không ít rượu, Âu Dương Minh Nhật liền cướp lấy vò rượu trong tay y, rót hết số còn lại vào miệng mình.

Cầm lấy vò rượu từ trong tay hắn về, lắc lắc, y phát hiện bên trong đến một giọt rượu cũng không còn, đuôi mày Đông Phương Bất Bại nhẹ giương, liền lập tức ném vò rượu đi, quay sang dán lên môi hắn.

Nhân lúc hắn còn chưa kịp phản ứng, Đông Phương Bất Bại đưa lưỡi vào trong miệng hắn, cướp lấy chỗ rượu còn chưa kịp nuốt xuống kia về miệng mình.

Bờ môi đang triển miên với giáocủ đại nhân vẽ lên một nét cười có chút bất đắc dĩ, ngay sau đó Âu Dương Minh Nhật liền gờ tay đè lại cổ y, vươn lưỡi chủ động dây dưa không dứt với y.

Chỗ rượu còn chưa kịp nuốt xuống kia vì nụ hôn mãnh liệt của hai người mà tràn ra khỏi khóe miệng, mang theo phần nào hơi thở kiều diễm sắc tình.

” Ừm...”

Đến tận khi Đông Phương Bất Bại khó khăn thở dốc, Âu Dương Minh Nhật mới buông lỏng vòng tay ôm y, sau đó lấy khăn tay lau đi vết rượu còn ướt đầm trên khóe môi y.

Đông Phương Bất Bại thở hổn hển dựa vào lồng ngực hắn, mắt phượng nửa híp nửa mở ngẩng nhìn từng đợt pháo hoa nổ tung trên bầu trời rồi lại hoàn toàn biến mất, bờ môi nhẹ nhàng cong lên.

Pháo hoa cứ phóng như vậy chừng hơn một canh giờ mới kết thúc, song tiếng trống chiêng cùng pháo dây đốt rộn rã dưới sườn núi vẫn vang lên không ngừng suốt cả một đêm.

Mãi đến khi phía chân trời dần hóa thành màu sáng bằng bạc, tiếng tiêu du dương vang lên trầm bổng mà êm ái. Xong một khúc tiêu, Âu Dương Minh Nhật liền thu lại tiêu, ôm lấy người bên cạnh nhẹ nhàng phi thân về phòng.

***

Sang năm mới, cuộc sống trở nên nhàn nhã, bởi vì Đông Phương Bất Bại cảm thấy hứng thú, Âu Dương Minh Nhật liền luận bàn võ học với y.

Liên tiếp mấy ngày sau đó, Đông Phương Bất Bại dường như có chút giác ngộ, sau khi thương lượng với Âu Dương Minh Nhật xong liền thông báo bế quan.

Mặc dù trước khi bế quan Đông Phương Bất Bại cũng không rõ ràng tuyên bố rằng để Âu Dương Minh Nhật thay mặt xử lý giáo vụ, nhưng các đường chủ trong thần giáo vẫn cứ theo thói quen mang công văn giấy tờ đến cho hắn giải quyết.

Hai tháng sau, một ngày nọ đám người Tần Vĩ Bang đột nhiên nhận được tin tức của giáo chúng trông coi cửa nhai chuyển tới, nói rằng công tử mang theo một chút đồ dùng đơn giản, muốn hạ nhai.

Nghe nói vậy, trong lòng bọn họ cả kinh. Nếu lỗ giáo chủ xuất quan mà thấy người không có ở đó, bọn họ còn có thể sống sao?

Nghĩ như vậy, mấy người liền vội vã chạy tới.

“Trại Hoa Đà, người đây là muốn đi đâu?” Đồng Bách Hùng hỏi trước.

Nhìn mấy người trước mặt, Âu Dương Minh Nhật vuốt nhẹ lọn tóc mai, “Sao, chẳng lẽ ta không thể rời đi?”

“Tất nhiên không phải.” Tần Vĩ Bang vội vàng nói: “Chẳng qua là lúc này giáo chủ đang bế quan, hay là công tử ở lại chờ giáo chủ xuất hiện rồi hãy đi.”

“Công tử muốn đi đâu, tại hạ đi cùng.” Giả Bố nói.

“Ta chỉ là muốn xuống núi mua một điền trang, các người không cần lo lắng.” Biết rằng mấy người này cũng được coi là thuộc hạ thân tín của Đông Phương Bất Bại, Âu Dương Minh Nhật nói một câu coi như giải thích.

“Có phải viện tử người đang ở không thoải mái?” Nghĩ lại viện tử của giáo chủ đang sống nằm ở vị trí hơi vắng vẻ khuất bóng trên nhai, Tần Vĩ Bang lại nói: “Nếu vậy, phía đông còn có rất nhiều viện tử trống, công tử có thể đi xem một chút.”

“Lúc đầu ta nói với Đông Phương huynh đệ rằng sẽ đổi cho y một viện tử khác lớn hơn, y còn không vui. Trại Hoa Đà, nếu người không thích ở lại đó, vậy thì tùy tiện chọn một chỗ trên Hắc Mộc Nhai này, lão Đồng ta sẽ cho người xây cho người một tòa viện tử mới a!” Đồng Bách Hùng hùng hồn nói.

“Phong cảnh trên nhai tuy tốt, càng cao lại càng thấy rét lạnh.” Bỏ lại một lời tựa như có thâm ý, Âu Dương Minh Nhật quay người bước tiếp.

Hắc Mộc Nhai vừa cao lại vừa hiểm, bất kể là trên hay dưới đều rất bất tiện, nhưng quan trọng hơn cao xử bất thăng hàn!

Nếu hắn đã có suy nghĩ muốn bầu bạn một đời một kiếp với người nọ, tất nhiên phải cho y một nơi gọi là “nhà”. Mà Hắc Mộc Nhai, cũng như Thiên Sơn ngày trước hắn từng ở, mang một vẻ thanh lãnh cô tịch, không phải một nơi thích hợp để xây dựng “nhà” của hai người.

Giáo chúng canh giữ cửa nhai nhìn hai vị đường chủ cùng một vị trưởng lão đứng phía sau hắn, không lên tiếng, song cũng cản đường tỏ ý không cho đi.

Âu Dương Minh Nhật có chút mất kiên nhẫn, vung tay lên, một khối lệnh bài gỗ màu đen chạm trổ hoa văn phức tạp hiện ra trước mắt bọn họ.

Đừng nói là mấy giáo chúng nhỏ nhoi kia, ngay cả đám người Tần Vĩ Bang nhìn thấy Hắc Mộc lệnh đại diện cho giáo chủ kia cũng không khỏi cả kinh, ngay sau đó lập tức ra lệnh cho mấy giáo chúng kia tránh ra nhường đường.

Tuy Âu Dương Minh Nhật nói rằng hắn sẽ không hoàn toàn rời khỏi Hắc Mộc Nhai, nhưng nghĩ lại giáo chủ đại nhân xưa nay hỉ nộ vô thường, từ khi hắn đến tính tình mới thu liễm lại không ít, mấy người vẫn

có chút không yên lòng.

Dẫu sao, nếu hấn đi thật, chờ tới lúc giáo chủ xuất quan rồi, bọn họ đi đâu mà tìm một công tử tuấn dật nho nhã, khí chất xuất trần như vậy tới bồi a!

Thấy đường chủ Thanh Long đường – Giả Bố có vẻ muốn đi theo mình, Âu Dương Minh Nhật cũng mặc kệ hấn, tiếp tục bước đi.

Vòng qua vòng lại dưới chân núi gần Hắc Mộc Nhai mấy ngày, cuối cùng Âu Dương Minh Nhật chọn trúng một mảnh đất ở ngay bên ngoài thành Bình Định.

Mảnh đất kia cách Hắc Mộc Nhai không xa, ra vào thành mua bán gì hay xử lý công việc cũng rất thuận lợi, hơn nữa phiến đất đó là đất bùn màu mỡ, rất thích hợp trồng thảo dược, nói tóm lại là rất tốt.

Sau khi chọn xong địa điểm, Giả Bố nhanh chóng cho thuộc hạ tìm thợ về xây nhà.

Âu Dương Minh Nhật cũng không cự tuyệt sự hỗ trợ của hấn, trực tiếp giao cho hấn bản vẽ của điền trang cùng tiền bạc xây dựng.

Vốn là tính chuẩn bị tiền lấy từ trong giáo, lúc này Giả Bố cầm trong tay một xấp ngân phiếu dày, không khỏi kinh ngạc.

Dù sao hấn cũng chưa từng nghe nói công tử có sản nghiệp kinh doanh gì.

Đến tận sau khi đi theo hấn ít ngày, Giả Bố mới hiểu được, vị này mới thực sự là kẻ có tiền! Tùy tiện đi chẩn bệnh một cái, thu một lần tiền xem bệnh cũng đủ cho người bình thường sống mấy đời.

Tuy vậy, Giả Bố cũng biết, những bệnh nhân mời hấn tới xem bệnh, hầu như đều là những người bị các đại phu khác nhận định rằng không thể cứu được nữa, cho nên chỗ tiền xem bệnh kia trong mắt bọn họ cũng không coi là đắt.

Ba tháng sau, bên ngoài thành Bình Định mọc lên một điền trang thanh bình mà hoa lệ.

Một năm sau, tin tức bên trong Bình Định châu, Hà Bắc có một vị thần y “Trại Hoa Đà” được lan truyền rộng rãi trong giang hồ.

45. Chương 45

Mấy năm gần đây, các môn phái trong võ lâm người tranh ta đấu không ngừng nghỉ chỉ vì một quyển bí tịch tuyệt thế nghe nói là do một vị cao nhân nào đó lưu lại. Khiến cho mối quan hệ giữa rất nhiều môn phái vốn từ bạn hữu hóa thành thù địch, nhiều môn phái nhỏ cũng vì vậy mà biến mất.

Kết quả thì, chẳng có ai lấy được cái gọi là tuyệt thế bí tịch kia cả, trong khi những danh môn chính phái kia thì lại đại thương nguyên khí, tạm thời không ngẩng dậy nổi.

Mà chuyện này, đối với Nhật Nguyệt thần giáo – giáo phái mà luôn bị người trong giang hồ gọi là ma giáo – tất nhiên là một chuyện vô cùng vui tai.

Thành Bình Định, nằm ngay bên cạnh tổng đàn của Nhật Nguyệt thần giáo, bởi vì đây là một tuyến đường quan trọng ra vào vùng Hà Bắc cho nên vô cùng sầm uất.

“Công tử, hay là để ta đi...” Nhìn cái người vẫn đang cố chấp bám theo công tử phía sau, Giả Bố nhăn chặt mày.

Tiểu tử này thật không biết điều, vốn là công tử đã cứu chữa cho cha hắn, ai bảo cha hắn đến chết vẫn không chữa, bệnh còn chưa khỏi đã tùy tiện phá bỏ quy tắc của công tử.

“Không cần.” Âu Dương Minh Nhật giơ tay ngăn lại lời hắn định nói, ánh mắt dừng lại trước một tiệm bán đồ ngọc trong chóc lát, ngay sau đó liền đi vào.

Suốt mấy năm Đông Phương Bất Bại bế quan, trên cơ bản Giả Bố sẽ luôn đi theo bên người hắn, do vậy cũng coi như hiểu ít nhiều về tính tình của hắn. Thấy vậy cũng không còn ý kiến gì, cùng hắn bước vào tiệm đồ ngọc nọ.

Chủ tiệm vốn đang ngồi lật xem sổ sách, khóe mắt liếc qua hai người đang bước vào cửa, ánh mắt nhanh chóng lướt qua y phục từ gấm vóc quý giá trên người họ liền biết đây là khách quý. Lúc này chủ tiệm lập tức khép lại trang sổ sách, đứng dậy nghênh đón.

Khi đến gần, trong lòng ông chủ tiệm không khỏi tán thưởng, quả là một công tử tiêu sơ hiên cử, thanh dật xuất trần.

“Không biết vị công tử này muốn gì?” Vừa cười cười, ông chủ vừa đi theo hắn tới trước chiếc tủ lớn bày đầy các loại trang sức bằng ngọc.

“Ta muốn xem ngọc bội.” Nhớ lúc người nọ rảnh rỗi tâm tình vui vẻ, thường mang trên người một miếng ngọc bội nhỏ làm đồ trang sức tùy thân, Âu Dương Minh Nhật nhanh chóng quét mắt nhìn chỗ ngọc bội được bày trong tủ, nói.

Xem qua lời nói, hành động cùng cử chỉ của hắn, nhìn như tùy ý, song lại toát ra khí chất thanh lãnh lạnh lùng, lại cao quý hoa lệ. Ông chủ tiệm liền hiểu rằng đám đồ ngọc đặt trên giá kia chỉ khiến hắn khinh thường, liền hỏi: “Không biết công tử muốn ngọc như thế nào?”

Tùy ý quần kim tuyến vòng quanh lòng bàn tay, Âu Dương Minh Nhật hỏi: “Chỗ người có hồng ngọc không?”

Hồng ngọc? Chú ý tới chữ “hồng”, Giả Bố đứng bên cạnh thoáng run lên trong lòng, còn vài ngày nữa là đến ngày giáo chủ xuất quan, không lẽ đây là để tặng cho giáo chủ?

(Ame: Hồng ở đây là màu đỏ nhé)

Nghe thấy yêu cầu của hắn, ông chủ trầm ngâm một hồi, lại nhìn hắn một cái, sau đó mới do dự nói: “Ta đây cũng là có một khối hồng ngọc hòa điền, nhưng...”

Hồng ngọc hòa điền trước giờ luôn vô cùng quý giá, từ xưa người ta đã nói “Ngọc thạch quả hồng, giá trị liên thành” (*Ngọc màu hồng có giá trị vô cùng lớn*). Năm xưa chủ tiệm vô tình có được một khối, liền coi nó như bảo vật trấn tiệm, cũng có ý nghĩ sẽ truyền lại đời đời cho con cháu. Chẳng qua mấy ngày gần đây trong nhà có chút chuyện, cần dùng tiền gấp, ông chủ tiệm lại thấy vị khách này mang khí độ bất phàm, sẽ không bỏ lỡ giá trị cùng khí chất của ngọc nên mới lấy ra.

“Giá tiền không phải là vấn đề, người chỉ cần mang nó ra đây.” Thấy ông chủ do dự, Giả Bố mở miệng nói.

Gật đầu một cái, chủ tiệm lưu lại câu “Chờ một chút” liền bước vào phòng trang.

Không lâu sau, ông chủ liền ôm hai cái hộp một lớn một nhỏ đi ra, sau khi mở hộp lớn ra đặt lên hộc tủ, ông liền mở hộp nhỏ, đưa về phía Âu Dương Minh Nhật.

Ánh mắt hắn rơi xuống vật được chạm khắc tinh xảo trong hộp gỗ, miếng hồng ngọc hòa điền mang một màu đỏ tươi rực rỡ như mào gà, như được phủ lên một lớp dầu sáng bóng lánh bắt mắt mà vẫn trang nhã, Âu Dương Minh Nhật không kìm được mà đưa tay cầm lên.

Khi ngón tay thon dài chạm vào mảnh hồng ngọc, dường như vẻ trắng nõn được tôn lên thêm vài phần. Chớp mắt một cái, ông chủ tiệm còn tưởng rằng mình đang được chiêm ngưỡng một khối ngọc âm Dương chỉ trắng đến động lòng người.

Tinh tế cảm nhận phẩm chất của miếng ngọc thượng phẩm – hoàn toàn nhẵn nhụi mịn màng, Âu Dương Minh Nhật đã hài lòng phần nào. Sau đó liền cầm miếng ngọc giơ lên cao, đưa ra trước ánh nắng quan sát một hồi, thấy các sắc độ của mảnh hồng ngọc: chỗ thì như máu ngưng đọng đỏ thẫm, chỗ thì lại thẫm đỏ như chu sa, khúc môi cong lên, vẽ ra một nụ cười khuyh diễm.

Cầm miếng ngọc trong tay mân mê chơi đùa, ánh mắt Âu Dương Minh Nhật rơi xuống một chiếc hộp gỗ lớn trong ngăn tủ.

Thấy hắn không trả miếng ngọc về chỗ cũ, Giả Bố liền hiểu được rằng hắn đã vừa ý. Hắn không quấy rầy công tử tiếp tục nhìn những món ngọc khí khác, trực tiếp kéo ông chủ kia đi sang một bên thương lượng giá cả.

Nhìn chiếc tiêu bên hông mình, nụ cười bên khóe môi Âu Dương Minh Nhật dường như lại đậm hơn một chút, liền vươn tay lấy cây tiêu bằng ngọc trong chiếc hộp kia ra.

Âm sắc của tiêu bằng ngọc tuy rằng không tốt bằng tiêu được chế từ trúc, nhưng bù lại, cây tiêu ngọc này lại vô cùng đẹp để tinh tế, có lẽ y sẽ thấy thích, nhỉ?

“Cây tiêu kia bao nhiêu tiền, cùng tính một lượt.” Ánh mắt nhìn qua thấy hắn thu miếng ngọc lại, trong tay lại đang xem xét mân mê cây tiêu ngọc, Giả Bố liền quay ra nói với ông chủ tiệm.

Có hắn ở chỗ này trả giá, Âu Dương Minh Nhật đã đạt được mục đích, tâm tình có vẻ rất tốt, thông dong bước ra khỏi cửa tiệm.

“Đứng góc ở đó làm gì? Tổng cộng bao nhiêu tiền?” Thấy ông chủ kia đứng đực ra đó, Giả Bố lặp lại.

Chưa thấy ai có thể mua đồ một cách sảng khoái như vậy, ông chủ nhanh chóng báo ra một cái giá, nhìn người cao lớn trước mặt có vẻ không dễ nói chuyện, trong lòng lại không khỏi thấp thỏm. Giá tiền cao như vậy, người trước mặt này sẽ không nổi giận chứ? Thế nhưng khối hồng ngọc kia quả thực là cực kì hiếm có và quý giá, hắn ra giá cũng coi là quả thực.

Chỉ là, đã đi theo bên người Âu Dương Minh Nhật mấy năm, sau khi được tận mắt nhìn thấy hắn đặt ra phí chẩn bệnh cao đến khó tưởng tượng. Đối với giá tiền mà ông chủ đưa ra, Giả Bố cũng chỉ nhướng mày một cái rồi nhanh chóng để lại ngân phiếu. Sau đó lập tức đuổi theo người đã sớm đi ra ngoài.

“Ân nhân, cầu xin ngài cứu cha ta!”

Vừa ra tới nơi đã nhìn thấy tiểu tử Lam gia kia đang quần lầy cầu xin công tử, Giả Bố vội bước đi tới, chỉ chờ Âu Dương Minh Nhật ra lệnh thì sẽ lập tức đuổi cổ tiểu tử kia đi.

Âu Dương Minh Nhật lúc này tâm tình đang tốt, liếc hắn một cái rồi nhàn nhạt trả lời: “Ta niệm tình người một lòng hiếu thảo hiếm có, đã chữa trị cho cha người một lần, nhưng nếu hắn đã không giữ lời hứa mà phá bỏ quy củ của ta, Trại Hoa Đà ta tuyệt đối sẽ không chữa trị cho hắn lần thứ hai.”

“Ân nhân, cầu xin ngài ra tay cứu cha ta một lần nữa. Lam Điền xin lấy tính mạng mình ra đảm bảo, tuyệt đối sẽ không để cho cha ta phá hỏng quy củ của ngài một lần nào nữa!” Lam Điền tự biết rằng việc cha mình vừa đỡ bệnh đã lập tức cưỡng đoạt một thiếu nữ nhà nghèo bên thành Tây đem về nhà là quá mức

bừa bãi hoang đường, song, thân làm con, hấn đầu thế giường mắt nhìn cha mình bị bệnh tật đau đớn hành hạ mà không làm gì.

“Người không cần phải gọi ta là ân nhân, ta cũng chẳng ban ân cho ai bao giờ, chẳng qua là ta cứu người ta muốn cứu, giúp người ta muốn giúp thôi.” Dứt lời, Âu Dương Minh Nhật liền muốn rời đi.

Thấy hấn phải đi, Lam Điền khuyu hai đầu gối xuống, “Ta biết cha ta không phải là người tốt, nhưng hấn dù xấu xa hơn nữa cũng là cha ta. Cầu xin ngài niệm tình một lòng hiếu thảo của ta mà cứu hấn một lần nữa!”

Nhìn thanh niên mặc y phục trắng kia mù quáng quỳ xuống, Giả Bố vốn vẫn luôn muốn tìm cách đuổi hấn đi cũng có chút rung động.

Người này vô cùng hiếu thảo, đáng tiếc rằng lại có một người cha háo sắc ác độc, bản tính khó sửa.

“... hấn dù xấu xa hơn nữa cũng là cha ta”. Nghe được lời nói đã từng ám ảnh trong lòng mình, từng là suy nghĩ của mình, con người Âu Dương Minh Nhật thoáng qua một vết thâm trầm.

“Cho dù người như vậy, nhưng hấn có từng quan tâm đến người?” Lưu lại một câu tựa như hỏi lại tựa như giễu cợt, Âu Dương Minh Nhật xoay người, lập tức bước đi.

“Không cần biết hấn có quan tâm hay không, ta nhất định phải cứu hấn!” Lam Điền chợt đứng dậy, kéo lấy tay áo dài của người đang muốn rời đi kia.

***

Hắc Mộc Nhai, sau núi.

Sau hơn bốn năm bế quan, võ công cũng đã đại công cáo thành, Đông Phương Bất Bại thông thả mở cánh cửa đá phong tỏa nơi bế quan.

Bởi vì bất ngờ xuất quan trước dự tính mấy ngày, hậu sơn lúc này cũng không có giáo chúng nào đứng canh chào đón.

Chẳng qua là dù vậy, tâm tình tốt đẹp của Đông Phương Bất Bại cũng không bị ảnh hưởng.

Rốt cuộc cũng có thể gặp được người kia, cánh môi nhẹ cong lên. Đông Phương Bất Bại cũng không định đứng đó, thân hình cao gầy lóe lên, mang theo vài tia cảm xúc không muốn chờ đợi, vọt về phía viện tử của mình.

Về tới đình viện, nhanh chóng nhận thấy bên trong không có người, chân mày Đông Phương Bất Bại khẽ nhướng lên, ngay sau đó nhấc chân bước vào phòng.

Bài trí bên trong phòng không hề thay đổi so với trước kia, bên trong căn phòng dường như vẫn còn thoảng thoảng mùi hương lành lạnh đượm mùi thảo dược tỏa ra từ người đó, ánh mắt Đông Phương Bất Bại khẽ dăng lên chút cảm xúc hoài niệm.

“Đã xế chiều rồi, sao lại không ở trong viện mà nghỉ ngơi.” Khẽ tự nhủ một câu, cố nén xuống ý nghĩ phải lập tức đi tìm hắc, Đông Phương Bất Bại đứng dậy đi đến nhà tắm.

Đến khi rửa mặt chải đầu xong, Đông Phương Bất Bại nghĩ rằng có lẽ hắc đang ngồi ở Thành Đức điện, liền bước ra khỏi đình viện.

“Đông Phương huynh đệ!” Thấy người trước mặt, Đồng Bách Hùng kinh ngạc kêu một tiếng.

Mấy người đi cùng là Tang Tam Nương, Tần Vĩ Bang, Văn trưởng lão lập tức cả kinh, ngay sau đó vội vàng hành lễ, “Thuộc hạ bái kiến giáo chủ! Chúc mừng giáo chủ thần công đại thành!”

Phất phất tay ra hiệu cho bọn họ, Đông Phương Bất Bại hỏi: “Minh Nhật đâu?”

“Trại Hoa Đà?” Thấy y vừa mở miệng lại không phải hỏi tình hình trong giáo, Đồng Bách Hùng hơi sững sốt một chút, tùy tiện nói: “Hắc đi rồi.”

Hắc còn chưa dứt lời, sắc mặt Đông Phương Bất Bại đã lập tức biến đổi, “Đi lúc nào?” Minh Nhật, hắc rời đi? Tại sao lại đi? Chẳng lẽ là trong giáo có người làm khó hắc sao?

Chỉ nghĩ như vậy, không khí quanh người Đông Phương Bất Bại liền lạnh xuống.

“Sau khi ngươi bế quan khoảng hai tháng thì đi.” Suy nghĩ lại một chút, Đồng Bách Hùng lại nói.

“Tại sao lại không thông báo cho bốn tọa?” Đi sau khi y bế quan không được bao lâu, như vậy tại sao lại không có ai nói cho y?

“Người đang bế quan, không cần để chút chuyện nhỏ như vậy quấy nhiễu người.” Dù sao diện trang của Trại Hoa Đà cách đây cũng không xa, hơn nữa hắc cách mỗi mấy tháng cũng sẽ trở lại ở mấy ngày, đi hay không đi cũng chẳng khác gì nhau mà. Đồng Bách Hùng lơ đãng đáp lại.

“Chuyện nhỏ...” Con người Đông Phương Bất Bại thoáng vụt qua ánh đỏ, giọng nói trầm xuống mang theo sự ẩn nhẫn cùng khí lạnh thấu xương.

Càng nghe hai người nói chuyện Tang Tam Nương càng thấy có gì đó không đúng, lúc này chú ý tới hơi thở của giáo chủ ngày càng lạnh lùng ngoan lệ, lập tức phản ứng lại.

Cái con gấu đàn độn! Chỉ giỏi làm người ta hiểu lầm!

Đẩy Đồng Bách Hùng sang một bên, Tang Tam Nương vội vàng bổ sung: “Giáo chủ, công tử chỉ là mua một thôn trang dưới chân núi không xa Hắc Mộc Nhai, cách một thời gian hắn vẫn sẽ trở về viện tử của người ở mấy ngày. Khi có những chuyện trong giáo mà chúng ta không giải quyết được cũng vẫn đi tìm hắc hủ ý kiến.”

Lửa giận cùng lệ khí vốn đang bị đè nén lại từ từ tản đi theo mỗi lời giải thích của nàng, Đông Phương Bất Bại liếc Đồng Bách Hùng một cái, ngay sau đó hỏi: “Điền trang ở đâu?”

“Bên ngoài thành Bình Định!”

Tang Tam Nương vừa dứt lời, mấy người đứng đó chỉ thấy lóe lên một vệt đỏ rực, trong nháy mắt cả bóng người cũng đã không nhìn thấy.

“Võ công của giáo chủ quả nhiên lại tiến thêm một bước!” Văn trưởng lão xúc động.

Tần Vi Bang gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

“Tại sao vừa rồi Đông Phương huynh đệ lại trợn mắt lườm ta một cái?” Đồng Bách Hùng buồn bực.

“Người không bị một chưởng đập chết đã là tốt lắm rồi!” Tang Tam Nương trợn trắng mắt liếc hắn, nghiêng rằng.

46. Chương 46

Cảm thấy ống tay áo của mình bị níu lại, trong đôi mắt vốn luôn ôn hòa, sáng tựa ngọc của Âu Dương Minh Nhật dâng lên một tầng ý lạnh, ánh mắt lạnh lẽo thoáng lướt qua cái kẻ sau lưng vừa thất thố kia.

Trong tình thế vội vã bất đắc dĩ nông nổi kéo tay người nọ, sau đó Lam Điền mới phản ứng lại, nhận ra rằng như vậy quả thực rất vô lễ. Thấy hắn nhìn qua, liền nhanh chóng buông một góc tay áo trong tay mình ra.

Đồng thời ngay khi hắn vừa buông tay, một vệt sáng xanh lạnh lẽo lóe lên, màu máu đỏ rực rõ phụt ra từ cánh tay hắn, sắc đỏ dính vào ống tay áo trắng toát của hắn lập tức tạo nên một bức tranh với sắc đỏ chói mắt.

“Người là ai?” Một tay còn lại che cánh tay phải bị thương, Lam Điền nhú mào nhìn cái người vừa mới xuất hiện, trong mắt mang theo vẻ tức giận không hề che giấu.

Người vừa tới mang một thân y phục đỏ thêu kim tuyến lộng lẫy, mái tóc dài được buộc cao bởi ngọc quan, khoe mắt phượng hẹp dài hơi nhướng lên, mang theo chút khinh miệt. Người nọ vung tay ném sợi dây buộc tóc màu xanh lục vừa rồi tiện tay lấy ở trên sạp hàng nhỏ bên cạnh xuống đất, ánh mắt liếc về phía người bên cạnh.

“Không chút ứ đọng vạn vật như một, cỏ cây trúc đá đều có thể làm kiếm, xem ra người đã đạt tới cảnh giới “Mộc kiếm”.” Ánh mắt phiêu từ sợi dây buộc tóc dưới đất chuyển qua cái người đột nhiên xuất hiện kia, Âu Dương Minh Nhật tán thưởng.

Tự biết cánh tay này của mình coi như bị phế bỏ, Lam Điền nghe lời ấy của hắn, liền biết nam tử mặc y phục đỏ này là người hắn quen. Lại nhớ rằng mình có việc phải cầu xin người ta, liền hạ mi mắt dè dặt xuống lửa giận trong lòng.

Hàng mi khẽ nhướng, Đông Phương Bất Bại liếc mắt khoanh tay nhìn cánh tay phải của Lam Điền, sau đó lại nhìn ống tay áo của hắn, không hề lên tiếng.

“Hắn là nam tử.” Hiểu thâm ý của y, Âu Dương Minh Nhật mở miệng giải thích.

Ý vị thâm trường mà “A” một tiếng, Đông Phương Bất Bại bình tĩnh nhìn hắn, “Thì ra ở trong lòng người ta là nữ tử hay sao?”

Ý tứ trong lời nói không cần nói cũng biết, lại khiến cho Âu Dương Minh Nhật có chút dở khóc dở cười, “Ta với hắn không có chuyện gì.” Nói xong, liền bước đến bên, thuận thế cầm lấy tay y.

Nếu thật sự “có ý gì”, vậy làm gì có chuyện y chỉ phế đi một cánh tay của kẻ đó. Thấy trên mặt hắn bày ra biểu tình bất đắc dĩ, Đông Phương Bất Bại cũng sẽ không tiếp tục ồn ào với hắn, lộ ra nụ cười khuyếch diễm, dựa vào trong ngực hắn, “Minh Nhật...”

Một hành động này, trực tiếp dọa cho Giả Bố đang chuẩn bị hành lễ sợ đến ngây ra tại chỗ. Cũng khiến cho Lam Điền cùng mọi người vây xem trên đường bắt đầu nghi hoặc: chẳng lẽ cái người mặc y phục đỏ này là một cô gái?

Ôm lấy người trong lòng, nét mặt Âu Dương Minh Nhật không hiện cảm xúc, nhưng trong ánh mắt lại xẹt qua một tia sung sướng.

“Trong vòng một tháng dẫn hắn đi Khai Phong tìm Bình Nhất Chỉ.” Ném một bình sứ trắng vào lòng Lam Điền, Âu Dương Minh Nhật để lại một câu rồi cầm tay ôm lấy người trong lòng, phiêu thân rời đi.

Lam Điền sững sờ, mãi đến tận khi bóng dáng hai người nọ đã hoàn toàn biến mất mới giật mình phản

ứng lại, nắm chặt bình sứ trong tay nhanh chóng chạy về nhà.

“Ồ trên nhai không thoải mái sao?” Sóng vai thông thả bước cùng hắn trong khu rừng trúc xanh mướt như ngọc, nghĩ lại cách sắp đặt trang hoàng độc đáo mà thú vị trong điền trang, Đông Phương Bất Bại thuận miệng hỏi.

Lời nói của y nghe như tùy ý, song trong lòng Âu Dương Minh Nhật sao lại không biết, người này cực kì dễ tâm đến mình, cực kì dễ tâm muốn bảo hộ, giữ mình trong lòng, chỉ sợ là y lại đang suy nghĩ quá nhiều.

Bàn tay dịu dàng vuốt mái tóc dài của y, Âu Dương Minh Nhật nói: “Hắc Mộc Nhai dù có tốt thì cũng không thể ở đó cả đời được, dù thế nào thì chúng ta cũng nên có một ngôi nhà của mình.”

Nhà? Đông Phương Bất Bại quay đầu nhìn hắn, bởi vì kinh ngạc mà mắt phượng mở lớn, giật giật môi tựa hồ muốn nói gì, cuối cùng lại chỉ toát lên một nụ cười rộ rỡ.

Nhờ một lời này của hắn, lúc sau nhìn lại điền trang này, Đông Phương Bất Bại liền cảm thấy mấy hòn non bộ kia được tạo hình rất tự nhiên mà tỉ mỉ. Những khóm hoa trong vườn hoa rộng lớn kia cũng vô cùng xinh tươi động lòng người, hay là dù hồ sen chỉ còn toàn những tấm lá xanh xanh nhìn cũng vô cùng thuận mắt.

“Nhà”... Trong lòng thâm ghi nhớ kỹ một chữ này, Đông Phương Bất Bại cảm thấy vô cùng vui sướng, vừa thông thả bước đi, vừa không kìm được mà cười rộ lên.

Âu Dương Minh Nhật lắc đầu cười cười, cúi xuống nhìn cây tiêu bằng ngọc mình vẫn cầm trong tay này giờ, liền trực tiếp đặt vào trong tay y.

Cảm giác lạnh lạnh truyền đến, Đông Phương Bất Bại theo phản xạ cầm lấy thứ vừa xuất hiện trong lòng bàn tay.

“Đây là cho ta”? Đông Phương Bất Bại ngẩng ngửa, mân mê tiêu ngọc trong tay, rồi sau đó nghiêng đầu nhìn hắn, cười nói: “Trước kia ta cho ngươi “Mộc đào” hẳn là ngươi cũng phải cầm “Quyển đao” đáp lại a!? Sao lại cầm một thanh tiêu đến đã muốn đuổi ta đi?” Vừa nói, vừa ra vẻ ai thăm, cầm tiêu trong tay gõ nhẹ một cái bên hông hắn.

Thấy y nắm chặt tiêu ngọc trong tay, rõ ràng là thích vô cùng mà vẫn còn bày ra bộ dạng muốn làm khó mình, Âu Dương Minh Nhật không nghĩ nhiều liền đưa tay kéo y ôm chầm vào trong ngực.

Bị động tác đột ngột của hắn dọa, Đông Phương Bất Bại theo bản năng muốn lui lại.

“Đừng nhúc nhích.” Hai cằm cổ trắng nõn nhẹ giao nhau, giọng Âu Dương Minh Nhật trầm thấp xuống vài phần. Hơi thở nóng ẩm thổi ra khi nói chuyện phả vào vành tai mỏng của Đông Phương Bất Bại, khiến cho khuôn mặt y không khỏi nóng lên, cũng không tiếp tục có cử động gì nữa.

Đến khi hần buông ra, lui lại nửa bước, Đông Phương Bất Bại liền có chút sững sờ, “Cứ vậy thôi?”

Nhìn bộ dạng y sững sờ đứng đó, miệng hơi mở, Âu Dương Minh Nhật không nhịn được mà khẽ bật cười, liền nhẹ nhàng hạ một nụ hôn thoáng qua trên môi y.

Nghe được tiếng cười của hần, lại giật mình nhận ra mình vừa nói gì, lập tức Đông Phương Bất Bại cảm thấy mặt mình nóng cháy rồi.

Lo rằng y then quá thành giận, Âu Dương Minh Nhật chỉ vào bên hông hần cười nói: “VẬY “Quỳnh dao” này có thể thỏa mãn ngươi không?”

Ánh mắt nhìn theo hướng bàn tay hần, Đông Phương Bất Bại phát hiện trên hông mình xuất hiện thêm một khối ngọc màu đỏ.

Nhìn món đồ trang sức bằng ngọc trơn láng tỏa ánh sáng diễm lệ, trong mắt Đông Phương Bất Bại thoáng qua cảm xúc vui mừng, lập tức cầm lấy miếng ngọc ấm áp trơn láng nhẵn nhụi nọ vuốt ve không ngừng. Chỉ cảm thấy sắc đỏ thắm đậm này cực kì giống với điểm chu sa khuynh diễm kia, trong lòng không khỏi càng thêm yêu thích.

Thấy y thích, Âu Dương Minh Nhật cũng lộ ra nụ cười, cầm lấy bàn tay của cái người đang đặt hết tâm tư lên mảnh hồng ngọc nọ bước về phía một gian phòng trong điện trang.

Tham quan tất cả các phòng trong thôn trang, nhận thấy toàn bộ đồ dùng nội thất trong đó đều được bố trí theo sở thích của mình, Đông Phương Bất Bại xoay người nhào vào trong ngực hần, há miệng nhẹ cắn lên chiếc cằm kiên nghị của người nọ.

Ôm lấy mỹ nhân trong ngực, Âu Dương Minh Nhật cười hỏi, “Thế nào, ngươi không thích cách sắp xếp như vậy sao?”

Lắc đầu, đôi tay của Đông Phương Bất Bại càng thêm siết chặt vòng ôm quanh hông hần, khó có được lúc hành động theo cảm tính: “Ta cảm thấy nhất định phải trông chừng ngươi thật kĩ, nếu không... bị người đoạt đi mất rồi, ta biết tìm chỗ nào mà khóc đây.” Lời tuy nói ra là thế, đáy mắt y lại xẹt qua một tia tàn độc. Hiển nhiên, nếu kẻ nào dám có tâm tư không nên có với người bên cạnh y, người không tìm được chỗ khóc chắc chắn là kẻ đó!

“Có ai dám đoạt người với cao thủ đệ nhất thiên hạ như ngươi?” Âu Dương Minh Nhật bật cười, lại nhớ đến việc y vừa mới xuất quan, liền hỏi: “Ăn cơm chưa?”

“Chưa. Nhưng ta không đói bụng.” Đông Phương Bất Bại nói.

Bàn tay không an phận nhéo nhéo hông y, Âu Dương Minh Nhật trêu ghẹo nói: “Gầy đi không ít, lại còn không ăn cơm, ngươi đây là muốn để buổi tối ta ôm càn trúc đi ngủ đây sao?”

“Người có bản lĩnh đừng ôm!” Đông Phương Bất Bại ngẩng đầu lườm hắn một cái.

“Bản lĩnh này, quả thật ta không có. Người ngồi một lúc đi, ta đi cho người chuẩn bị bữa tối.” Lưu lại một câu, Âu Dương Minh Nhật để y ngồi xuống trước bàn, rồi rảo bước ra ngoài.

Mãi đến khi hắn đã đi xa rồi, Đông Phương Bất Bại mới thu hồi tầm mắt, nhìn tiêu ngọc trong tay, lại nhìn bên mảnh hồng ngọc treo bên hông, nét mặt lộ ra ý cười ảm áp nhu hòa.

Đến khi Âu Dương Minh Nhật trở về, liền thấy người nọ đang đặt tiêu bên miệng, thổi lại khúc tiêu mà đêm giao thừa năm ấy mình thổi cho y nghe.

Nhận ra có một câu y thổi đi thổi lại vài lần vẫn chưa đúng, Âu Dương Minh Nhật liền đi vào đứng phía sau y, cúi người đưa tay bao lấy mu bàn tay của y, mười ngón tay cùng y giao nhau, ghé vào lỗ tai y giảng giải cách điều khiển âm thanh của tiêu.

Ngay lúc hắn tới gần, đồng thời Đông Phương Bất Bại cũng ngả vào trong ngực hắn, căn cứ theo lời hắn giảng giải mà thử lại, thế nhưng vẫn luôn cảm thấy không tốt. Vì vậy y liền đẩy tiêu ngọc đến bên môi hắn.

Thổi xong một câu trong khúc kia, Âu Dương Minh Nhật nhẹ giọng giảng giải, “Âm “vũ” này trước hết phải thổi nhanh rồi mới từ từ chậm lại, phía sau nối tiếp ngay với âm “giác”...”

(Ame: vũ và giác: 2 trong 5 âm cổ, lần lượt tương đương với số 6 và số 3 tổng giản phổ)

Gật đầu, Đông Phương Bất Bại lại thử một lần, lần này tự y cũng cảm thấy không tệ lắm, Vì vậy nghiêng đầu nhìn hắn, “Thế nào?”

“Rất tốt, nối với đoạn trước, thổi lại một lần.” Âu Dương Minh Nhật đưa tay chuyển qua bên hông hắn, nói.

Gật đầu một cái, Đông Phương Bất Bại nói lại nửa trước của từ khúc, chăm chú thổi lại cả khúc tiêu.

Thanh Văn mang theo hộp đựng đồ ăn đi tới cửa, nhìn hình ảnh ảm áp – hai con người dịu dàng ôn hòa đứng cùng nhau, không khỏi hơi kinh ngạc, sau đó lập tức để hộp đồ ăn xuống, nhỏ giọng hành lễ rồi đi ra ngoài.

Âu Dương Minh Nhật cho người chuẩn bị thức ăn – tất nhiên đều là những món Đông Phương Bất Bại thích, hơn nữa tâm tình của y cũng vô cùng tốt, vậy nên liền ăn không ít đồ ăn.

Sau khi ăn xong, tản bộ một hồi trong vườn, hai người lại trở về phòng.

Tục ngữ nói “Tiểu biệt thắng tân hôn”, hai người này đã mấy năm không gặp nhau, nói chuyện phiếm vài

câu rồi tự nhiên nước chảy thành sông mà thân thiết.

Lúc này ngoài trời đã tối dần, từ trong gian phòng đóng chặt truyền ra từng đợt thở dốc cùng tiếng rên rỉ đê nén.

“Aa... Minh Nhật, đừng...”

“Khó chịu sao?”

“Umm... Không...”

...

“Hahaa a... Chậm một chút... ưm...”

“Ngoan, đừng cắn môi...”

“Haah ư...”

...

Vầng trăng bạc tròn vành vạnh treo cao giữa bầu trời, một lát sau lại bị những áng mây trôi bồng bềnh lơ lửng trôi tới che khuất.

Đến khi đám mây mảnh mai bay đi, trăng rằm lại lộ ra khuôn mặt tròn trịa, gieo rắc ánh sáng bàng bạc man mát xuống trần gian.

“Mệt mỏi lắm không?” Sau một hồi ân ái, Âu Dương Minh Nhật ôm người vào trong ngực, bàn tay nhẹ vỗ về lưng của y.

Dán mặt lên lồng ngực hần, Đông Phương Bất Bại khẽ lắc đầu một cái, hơi thở hỗn hển.

Từng ngón tay thon thả gạt mấy sợi tóc bị mồ hôi thấm ướt dính trên trán y, Âu Dương Minh Nhật nhẹ thả vài nụ hôn dịu dàng lên gò má người trong lòng.

“Hôm nay người kéo tay áo người là ai?” Sau khi bình ổn hơi thở, Đông Phương Bất Bại miễn cưỡng vui ở trong ngực hần, đột nhiên nghĩ tới chuyện buổi chiều.

Làm sao lúc này lại nghĩ tới cái này, Âu Dương Minh Nhật cười cười, vừa vuốt ve vòng eo tinh tế thanh mảnh của y đến mức yêu thích không nỡ rời tay, một bên chậm rãi kể lại mọi chuyện.

Nghe xong, Đông Phương Bất Bại hơi nhướng mi, “Nói như vậy cha hấn phá bỏ quy tắc của người, vậy sao người lại cho hấn thuốc, rồi còn cho hấn thời gian đi tìm Bình Nhất Chỉ?”

“Ta từng nói “Người ta kính ngưỡng những trung thần hay bậc đại hiền, chỉ mình ta kính ngưỡng từ phụ”, mà nay ở trên người hấn, ta cũng nhìn thấy suy nghĩ đó, trong chốc lát...”

Hơi cọ cọ cổ hấn, Đông Phương Bất Bại hé nửa mí mắt, “Hấn tất nhiên chẳng bằng người.”

Nghe ngữ khí ngạo nghễ của y, trái tim Âu Dương Minh Nhật vừa gọn lên một cơn sóng lớn liền bình ổn trở lại, bờ môi vẽ lên một nụ cười nhàn nhạt.

“Dù như thế cũng chẳng đáng so với phần kính trọng mà người cho hấn!” Suy nghĩ một chút, Đông Phương Bất Bại khẽ nâng đầu, thấy hấn không nói, lại hỏi lại: “Nghe thấy không?”

“Người không mệt à?”

Đề lại bàn tay không an phận đang lần sờ dọc sống lưng xuống đến vòng eo của mình, Đông Phương Bất Bại loay hoay làm tổ trong ngực hấn, “Ta mệt, người đừng có quấy rầy ta!”

Rốt cục ai mới là người làm âm ỹ? Âu Dương Minh Nhật âm thầm cười một cái, liền kéo tấm chăn mềm mại êm ái lên đắp kín cho y.

47. Chương 47

Đông Phương Bất Bại xuất quan đã được một đoạn thời gian, trong khoảng thời gian này trừ về Hắc Mộc Nhai vài lần để nghị sự, xử lý chút việc hệ trọng, thời gian còn lại đều sống trong thôn trang xinh đẹp ngoài thành Bình Định.

Do vậy, mỗi đường chủ đang liên tục bận rộn xử lý giáo vụ trên nhai đồng thời sinh ra một ảo giác: giáo chủ nhà mình bị người bắt cóc mất rồi!

Đương nhiên, có vài người như Tang Tam Nương, trong lòng nàng rất rõ ràng, căn bản đó không phải là ảo giác!

Bởi vì Đông Phương Bất Bại đã lâu chưa về Hắc Mộc Nhai, trong giáo không khỏi tồn tại một đồng việc cần y xử lý, mấy vị đường chủ thương lượng một chút liền đẩy Đồng đường chủ của Phong Lô đường xuống

núi mời người.

Nhưng, lúc Đồng Bách Hùng ra đến ngoại thành Bình Định, thôn trang đã sớm ở trạng thái “Vườn không – nhà trống” mất rồi.

Giờ đang là mùa xuân tháng ba, chim én trở về, cỏ xanh oanh lượn, khoảng thời gian tươi đẹp như vậy tất nhiên là Đông Phương Bất Bại và Âu Dương Minh Nhật không thể nào ngồi yên ở nhà rồi.

Sau khi bàn bạc một phen, một con ngựa trắng một đôi người, từ nửa tháng trước đã lên đường thông thả đi về phía nam trong ánh xuân rạng rỡ.

Trên con đường lớn phía Bắc của phủ Phúc Châu, tỉnh Phúc Kiến, mấy ngày nay đang là phiên chợ ba tháng một lần, vì vậy vô cùng náo nhiệt.

Người qua kẻ lại đông như trẩy hội, đi đi lại lại vội vã trên đường, hai bóng người một đỏ một vàng sóng vai mà đi, tư thái thản nhiên, phong hoa tuyết đại, không chút phù hợp với người cảnh xung quanh, vô cùng thu hút sự chú ý.

“Minh Nhật, người thấy đôi tượng gỗ này thế nào? Có thể đặt chúng ở ngăn tủ của chúng ta.” Đến trước một sạp, Đông Phương Bất Bại cầm lấy một đôi tượng gỗ khắc hình chim hồng hạc trắng, nói với người bên cạnh.

Nhìn đôi tượng gỗ khắc vô cùng sinh động, Âu Dương Minh Nhật đưa bạc cho người bán hàng rong, bảo hắn đưa tới khách điểm Tường Phúc ở phía cuối đường, sau đó lên tiếng cười trừ y, “Người mà còn mua nữa, rồi buổi tối ngay cả chỗ ngủ cũng không có đâu. “

“Một gian khách điểm lớn như vậy, sao lại không thể chứa được có chừng đó đồ.” thấy hắn trêu ghẹo mình, Đông Phương Bất Bại ném cho hắn một cái liếc, lại nói: “Có vài thứ ta chỉ là nhìn mà thôi, bây giờ phòng có chật thì cũng chỉ có thể trách người bỏ tiền quá nhanh! “

Đưa tay giúp y gạt một lọn tóc mềm bị gió thổi dính lên gò má, Âu Dương Minh Nhật nhẹ mỉm cười, không tranh cãi với y.

“Tình cảm của hai người đó thật tốt a!” Nhìn hai vị khách nọ sóng vai cùng nhau bước đi, người hàng rong bán tượng gỗ đó nắm bạc trong tay, thấp giọng cảm thán một câu, cảm thán xong lại cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, rồi lại không nghĩ ra được, cũng không xoắn xuýt nữa, hắn nhờ người bán bên cạnh coi hàng giúp rồi mang đôi tượng gỗ đến địa chỉ mà vị khách nọ phân phó.

Người người rao hàng trên phố, tiếng hô mời chào liên tiếp không ngừng, người qua người lại chạy từ tiệm này sang tiệm kia, có vẻ vô cùng náo nhiệt.

Như là bị hoàn cảnh xung quanh ảnh hưởng rồi từ từ đồng hóa, hứng thú Đông Phương Bất Bại vẫn luôn

thật cao, lại đi dạo một hồi, sau đó ánh mắt phiêu đến cửa tiệm đối diện, thấy chỗ đó đặt một bộ trà cụ, “Bộ ấm chén bằng gốm tử sa kia nhìn không tệ. “

Đi dạo với y vốn dĩ chính là khiến y vui vẻ, vì vậy, mặc dù trong nhà đã có một đồng các loại ấm chén pha trà, Âu Dương Minh Nhật vẫn theo tầm mắt của y nhìn thoáng qua đó, rồi sau đó chỉ dẫn dò một câu, “Chờ ở đây.” Rồi tự mình xuyên qua đám đông đi về phía cửa tiệm kia.

Thấy mình chỉ vô tình khen một cái, hắn đã chạy đi mua, bên môi Đông Phương Bất Bại không che giấu nổi ý cười đang tràn đầy, đáy lòng cũng ần ần cảm thấy ngọt ngào. Dù cho có người đi ngang qua chen chúc va phải, y cũng chỉ theo phản xạ tránh ra, không thêm so đo gì.

Đứng tại chỗ một hồi, thấy người qua đường càng lúc càng đông, Đông Phương Bất Bại liền lui về phía sau mấy bước, lui đến một đầu ngõ không người.

“Ai u, tiểu nương tử, sao lại đứng một mình chỗ này nha?” Hôm nay trên đường nhiều người náo nhiệt, Vương Ngũ mang theo một huynh đệ liền chuẩn bị đến xem có thể nhân cơ hội đục nước béo cò hay không, vậy mà mới vừa ra cửa chưa xa mà đã trông thấy một mỹ nhân mặc áo đỏ đứng đầu ngõ.

Nhìn gò má trắng nõn nà của nàng cùng y phục may từ lụa gấm đắt tiền, Vương Ngũ liền bước qua đù giỡn vài câu, dọa dẫm nàng một chút, rồi nhân đó lừa bịp của nàng chút bạc trắng.

Nghĩ như vậy, hắn ba bước liền bước thành hai đến bên cạnh mỹ nhân, trêu đùa: “Tiểu nương tử, đứng ở đây chờ ca ca nào sao?”

Nghe tiếng nói cọt nhả vang lên bên cạnh, Đông Phương Bất Bại nhẹ giương mi, xoay người lại, liền thấy hai kẻ một cao một thấp đang nhìn mình chằm chằm.

“Đại ca, trông giống nam a!” Cái kẻ thấp bé thậm thà thậm thụt nói với người bên cạnh.

“Cũng có thể là nữ giả trang nam!” Tuy nhìn rõ mỹ nhân nọ mặc y phục của nam, mi tâm cũng mang theo anh khí đường đường bức nhân, làn da mặc dù trắng trẻo mịn màng song lại không lộ ra vẻ nữ tính, song Vương Ngũ vẫn cố mạnh miệng phun ra một câu chống chế.

Không biết sống chết! Nghe lời bàn tán của hai kẻ kia, Đông Phương Bất Bại cười lạnh một tiếng trong lòng, lập tức định ra tay giáo huấn hai người này.

Đúng lúc này, tiếng vó ngựa lộn xộn vang lên từ trong ngõ hẻm.

Một thiếu niên chừng mười mấy tuổi mặc y phục gấm hoa cười ngựa vung roi đi đầu, roi đầu tiên đánh xuống lập tức trúng hai kẻ một cao một thấp đang hùa nhau “khi dễ” người kia.

“Công tử, chúng ta phải mau chóng trở về.” Chỉ chốc lát sau lại có bốn người cưỡi ngựa đuổi tới nơi, nhìn thấy thiếu niên kia phát uy, một nam nhân chừng bốn mươi mấy tuổi lên tiếng nhắc nhở.

Mới vừa vì một nữ nhân xấu xí mà gây ra chuyện liên quan đến mạng người, sao công tử còn có thể tiếp tục xen vào chuyện của người khác như vậy chứ! Mấy người đứng sau thiếu niên nọ tuy nét mặt không biểu hiện ra, nhưng trong lòng không khỏi có chút oán giận.

“Giữa ban ngày... mấy kẻ này lại dám làm càn ở Phúc Châu này, thật là thiếu quân giáo!” Thiếu niên anh tuấn đẹp đẽ, mi thanh mục tú, mặc dù trong lòng vẫn đang thấp thỏm không yên vì chuyện mới xảy ra nửa canh giờ trước, nhưng khi nhìn thấy hai người này vây quanh ức hiếp một cô nương áo đỏ thì không khỏi giận dữ, ít nhiều còn có giận chó đánh mèo. Roi trong tay rơi vừa nhanh vừa dứt khoát, trực tiếp đánh cho đám người kia da tróc thịt bong, dậm chân hô hoán.

Bốn người theo phía sau thấy vậy cũng nhận ra, chuyện vừa rồi quả thực khiến công tử kinh hoàng, nên cũng không ngăn cản nữa, chỉ đợi y phát tiết xong thì một người đến sát bên cạnh, nói nhỏ bên tai y: “Công tử, chúng ta trở về thôi! Chuyện vừa rồi... Chúng ta còn phải trở về...”

Nghe vậy, lúc này thiếu niên áo gấm mới thu roi ngựa, ruổi ngựa đi, lúc rời khỏi, khóe mắt phiêu về phía người áo đỏ kia, chỉ cảm thấy tướng mạo người nọ quả thật không kém chút nào. Nghĩ vậy, lại nhớ vừa rồi bị người cười nhạo là “Thỏ gia nhi”, sắc mặt y lập tức không tốt, chỉ có thể đè nén tâm tình khó chịu, nhẫn nhịn không phi nước kiệu trên con đường đầy người đi lại thế này.

Đang tức muốn bốc khói vì đột ngột bị roi ngựa quất cho mấy cái, lại phát hiện cái người cưỡi ngựa kia đã rời đi, gã liền giận chó đánh mèo lên “cô nương” áo đỏ.

“Đều tại ngươi! Cái đồ không phải nam không phải...” Vốn muốn phun ra mấy lời ác độc, song khi bắt gặp ánh nhìn chằm chằm lạnh lẽo của nam tử đứng đối diện, liền không khỏi nghẹn họng, hai kẻ một cao một thấp đứng cạnh nhau tuy nét mặt dữ tợn hung hãn độc địa, song lại là ngoài mạnh trong yếu.

Hé nửa mắt nhìn hai kẻ đang dữ tợn trừng mình, Đông Phương Bất Bại cười lạnh một tiếng, bốn cây ngân châm vụt ra bắn thẳng vào mắt của hai kẻ lưu manh trước mặt.

Chớp mắt bắt gặp người nọ đang đi từ trong cửa hàng ra, y liền không để ý tới hai kẻ đang ôm mắt lăn lộn kêu gào dưới đất kia nữa, phẩy tay áo một cái rồi đi qua với người kia.

“Chuyện gì vậy?” Thoáng nhìn ra phía sau y, Âu Dương Minh Nhật hỏi.

Vừa kéo hần bước về phía trước, Đông Phương Bất Bại vừa hời hợt nói: “Chỉ là hai tên lưu manh không có mắt, bị ta dạy dỗ thôi.” Dứt lời, lại thuận miệng oán trách một câu, “Sao lại lâu như vậy?”

“Thấy trong tiệm có mấy thứ đồ sứ khác khá tốt, ta nghĩ ngươi sẽ thích, nên nhờ bọn họ mang về khách điểm.” Dứt lời, Âu Dương Minh Nhật lại nhét một vật vào tay y.

“Hửm” một tiếng, Đông Phương Bất Bại liền giơ vật trong tay lên nhìn ngắm, “Quả là ấm tử sa vô cùng tinh xảo!”

Trong bàn tay y là một cái ấm bằng gốm tử sa nhỏ, chỉ là một bộ ấm chén cỡ nhỏ bình thường vẫn dùng để uống rượu, song chế tác vô cùng tinh xảo, trên thân ấm trắng men mượt mà còn khắc thêm một chữ “Bách”.

“Ồ trong tiệm đó hả? Còn có không?” Vừa lật qua lật lại cái nắp ấm xinh xắn vừa tỉ mỉ xem xét bên trong, Đông Phương Bất Bại hỏi.

“Trong tiệm chỉ có một bộ, nếu người thích thì sau này tìm người làm thêm cho người.” Thấy y vuốt ve ấm tử sa nọ, yêu thích đến không nỡ buông tay, Âu Dương Minh Nhật mỉm cười.

” À, vậy lại không cần, nhỏ như vậy, rót trà ra uống còn không đủ một hớp.” Nói xong, Đông Phương Bất Bại ngẩng đầu, lại nói: “Có chén theo bộ của nó không?”

“Có, ta bảo bọn họ đưa về khách điếm cả rồi. “

Nghe xong, Đông Phương Bất Bại gật đầu, vừa nghịch nghịch ấm trà trong tay, vừa song song bước đi với hắn.

“Buổi chiều chúng ta đi tìm một tiêu cục để chuyển đồ đồ về Hắc Mộc Nhai đi!” Đi một hồi, nghĩ rằng hai ngày nữa cũng sẽ rời khỏi nơi này, Đông Phương Bất Bại liền nói.

Thấy y không tìm đến phân đàn thần giáo, mà lại đi tìm tiêu cục, Âu Dương Minh Nhật cười cười: “Có phải không muốn người trong giáo phát hiện ra người đang ở đây?”

“Biết rõ còn hỏi!” Đông Phương Bất Bại nghiêng mắt liếc hắn. Tuy là những người đó nếu biết thì cũng chỉ dám phái người đến hỏi y bao giờ về, hoặc mang ít sự vụ trong giáo tới cho y xử lý, nhưng nếu đã ra ngoài du ngoạn cùng người này, tất nhiên y không muốn bị quấy rối.

“Ta nghĩ, chắc hẳn các đường chủ trên Hắc Mộc Nhai đều niệm tên ta mỗi ngày mất.” Âu Dương Minh Nhật vắn về nhẹ sợi tóc, đột nhiên nói.

“Hả?” Đông Phương Bất Bại nghiêng đầu nhìn hắn, “Vì sao? “

“Bất cóc mất giáo chủ đại nhân của họ, lẽ nào bọn họ không nên oán trách ta sao?” Âu Dương Minh Nhật cong khóe môi.

Giấu cợt mà cười một tiếng, Đông Phương Bất Bại nói: “Không có ta đây ở đó bày mặt lạnh dọa dẫm, bọn họ cảm ơn người còn không kịp. “

Đùa qua giỡn lại vài câu, hai người liền bước vào một tửu lâu khá lớn, có vẻ sạch sẽ.

Người bên trong tửu lâu lúc này cũng không nhiều, Đông Phương Bất Bại đặt mấy nén bạc lên quầy, để lại một câu “Tửu lâu này chúng ta bao trọn” rồi lập tức cùng người bên cạnh đi lên lầu.

Sau khi lão bản cười cười lịch sự mời số khách vốn không nhiều của tửu lâu ra về, liền tự mình bưng cơm rót nước cho hai vị đại gia trên lầu.

Thức ăn của tửu lâu này cũng không tệ, cộng với việc hai người đã đi dạo cả nửa ngày từ sáng đến trưa cũng thấy đói bụng, liền ăn nhiều hơn mọi khi nửa bát cơm.

Dùng cơm xong, hai người ở trên lầu dùng trà rồi nghỉ ngơi một lát, sau đó liền gọi lão bản tới hỏi thăm một hồi. Khi biết trên đường lớn phía cổng Tây có một tiêu cục rất nổi danh, hai người liền rời khỏi tửu lâu, đi về phía tiêu cục.

48. Chương 48

Phủ Phúc Châu nằm ở phía Tây đường lớn, nơi này hầu hết là nhà ở của dân cư trong thành, thỉnh thoảng mới có thể thấy mấy người đi ngang qua, không ồn ào náo nhiệt giống như phía Bắc.

“Thăm thú xong nơi này, chúng ta lại đi đâu?” cùng sống vai với người bên cạnh, thông thả dạo bước trên đường phố lát đá xanh ngay ngắn, Đông Phương Bất Bại thuận miệng hỏi.

“Người muốn đi đâu chúng ta liền đi đó.” Âu Dương Minh Nhật đáp lại.

Nghe vậy, trong lòng Đông Phương Bất Bại thực sự rất vui vẻ, ngoài miệng lại nói: “Nếu ta nói thích chỗ này, người liền ở lại nơi này với ta sao?”

Âu Dương Minh Nhật mỉm cười, “Có gì mà không thể?”

Nghe ra sự nghiêm túc không chút che giấu trong lời nói của hắn, bàn tay Đông Phương Bất Bại vốn đang nắm lấy tay hắn khẽ động, đổi thành hình ảnh mười ngón giao nhau triển miên quán quýt, sau đó khẽ cười đáp lại lời hắn: “Người nói đi vậy chúng ta liền đi!”

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, chỉ một lúc đã đi tới trước một tòa viện rộng lớn mà đẹp đẽ.

Hai bên trái phải của tòa nhà lớn này có hai cái bệ đá dạng cột, mỗi bên dựng một lá cờ màu xanh. Một mặt lá cờ thêu hình một con sư tử uy mãnh với một con dơi đang giương cánh, mặt còn lại thêu bốn chữ lớn “Phúc Uy tiêu cục”.

“Cũng không tệ lắm, chí ít thì cái cổng này nhìn uy phong hơn nhiều cái Ngũ Nhạc kiếm phái kia.” Sau khi quan sát, Đông Phương Bất Bại đánh giá.

“So ra còn kém hơn Hắc Mộc Nhai của người.” Nhớ lại bốn chữ lớn màu vàng kim “Trạch bị thương sinh” được khắc đục tinh tế ngay ngoài cổng nhai, Âu Dương Minh Nhật như cười như không.

“Tất nhiên rồi!” Không nhìn thấy ý cười ẩn ẩn trên mặt hắn, Đông Phương Bất Bại ngao nghể đáp lại.

Ngoài cửa chính đặt hai băng ghế dài, bên trên có tám hán tử ăn mặc chỉnh chu gọn gàng đang ngồi.

Lúc này, thấy hai người dừng lại trước cổng tiêu cục, một nam nhân bước tới, ôm tay hành lễ, “Không biết nhị vị tới đây là có việc gì?”

“Gửi đồ.” Đông Phương Bất Bại đơn giản nói. Lúc nói chuyện với người khác, trên mặt y luôn giữ một biểu tình lạnh nhạt, trong con ngươi ẩn hiện một tia sắc bén.

Nhìn y phục hai người thanh nhã lại có vẻ quý giá, nghĩ có vẻ vụ làm ăn này cũng không nhỏ, nam nhân nọ không khỏi càng thêm vài phần khách khí, đưa tay ra hiệu, “Mời nhị vị vào trong!”

Mấy hán tử ngồi đó nghe thấy có vụ làm ăn tới cửa, cũng nhanh chóng đứng lên, một người trong số đó nhanh chân chạy vào trong tìm Tổng tiêu đầu.

Hai người bước vào đại sảnh, một nam nhân trung niên khoác một kiện trường sam bằng gấm nâu, trên mép là một bộ râu ngắn được cắt tỉa gọn gàng – vốn đang ngồi trên ghế – đứng dậy, mời hai người ngồi xuống ghế, rồi cười nói: “Tại hạ Lâm Chấn Nam, xin hỏi quý tính đại danh của hai vị?”

“Âu Dương Phục Hưng.” Thấy người bên cạnh không nói, Đông Phương Bất Bại liền đáp thay.

Xem hai người này, một người thần tình đậm mạc, cao ngạo trầm tĩnh, ngồi yên ở đó tùy ý vãn vê sợi kim tuyến vàng kim trong lòng bàn tay. Một bộ y phục màu vàng hoa quý lại càng tôn thêm khí chất thoát tục, thanh dật xuất trần của hắn. Mà cái người vừa mở miệng đáp lời kia, mặc một bộ y phục màu đỏ rực rỡ chói mắt nhưng lại không để lộ qua một chút gì nữ khí, khéo mắt nhẹ nhướng lên, mang vài phần sắc bén.

Trong lòng biết rõ, hai người mang phong thái khí chất hơn người như vậy chắc chắn địa vị không nhỏ, Lâm Chấn Nam càng coi trọng vụ làm ăn này thêm vài phần, “Không biết hai vị muốn gửi đồ gì?”

“Đồ sứ, tượng điêu khắc gỗ, vải vóc, thêm vài vật dụng.” Đông Phương Bất Bại nói.

“Vậy không biết các vị muốn gửi đồ tới đâu?” Lâm Chấn Nam vừa dứt lời, bên ngoài sảnh liền truyền đến tiếng ồn ào.

“Tổng... Tổng tiêu đầu... Không xong rồi...” Đột nhiên tiếng bước chân dồn dập vang lên, còn chưa thấy người đã nghe thấy tiếng la hoảng hốt.

“Vô lễ!” Thấy trong đại sảnh có khách mà người của tiêu cục lại xông vào ngay lúc này, mặt Lâm Chấn Nam đen như đáy nồi, thấp giọng quát một tiếng.

Thấy ba tiêu sư hốt ha hót hải chạy vào, Lâm Chấn Nam lại quát lên: “Chuyện gì mà cuống cả lên như thế?”

“Bạch... Bạch Nhị... hần... Hần chết rồi!” một tiêu sư nói.

Nghe vậy, Lâm Chấn Nam lập tức kinh hãi trong lòng đoán rằng mấy người đó là do gây lộn ở sòng bạc mà xảy ra án mạng. Chỉ là lúc này có người ngoài ở đại sảnh, hần cũng không tiện hỏi, vì vậy liền quay về phía hai người Đông Phương Bất Bại, mang theo chút lúng túng mà nói: “Trong tiêu cục có một số việc phải xử lý, nếu hai vị không chê, xin mời nghỉ tại khách phòng của tiêu cục một lát.”

“Nghe nói đồ ăn của Phúc Uy tiêu cục không tệ, vậy chúng ta đây làm phiền các vị.” Nhớ lại lúc trước, lão bản của tửu lâu thuận miệng kể rằng đầu bếp của tiêu cục này có sở trường là mấy món canh hầm đựng tô bí đao, Phật nhảy tường, cá ướp rượu, hoành thánh bì lợn vô cùng ngon miệng, nổi danh cả Phúc Châu. Nghĩ rằng có thể cùng người bên cạnh thưởng thức những món ngon mà mình thích, Đông Phương Bất Bại liền thuận thế đáp ứng.

Trong tiêu cục quả thật có một vị Hoa sư phụ có tay nghề đầu bếp vô cùng tốt, nghe y nói vậy, khuôn mặt đen sì cứng ngắc của Lâm Chấn Nam rốt cục cũng thả lỏng đôi chút, cười nói: “Vậy liền đa tạ hai vị đã thông cảm.” Nói xong liền phân phó một tiêu sư mang hai người đi khách phòng, bản thân thì vội vã chạy ra ngoài.

Tiêu sư dẫn hai người đến một dãy nhà ở phía Đông, sau khi mang trà và điểm tâm lên thì lập tức rời đi.

Mặt trời to tròn đỏ au còn chưa xuống núi, hai người liền ngồi trong sân viện, cùng thưởng thức trà thơm và nói chuyện phiếm.

Ngồi một hồi, đột nhiên thấy có người la hét trong tiêu cục, cái gì mà “Lại chết, lại chết nữa”, sau một lúc lâu lại tiếp tục nghe được tiếng bước chân hỗn loạn cùng tiếng vó ngựa, lại tựa như là có người chạy ra khỏi cổng tiêu cục.

Nhẹ nhướng mi, Đông Phương Bất Bại hỏi người bên cạnh, “Người nói tiêu cục này xảy ra chuyện gì rồi?”

“Muốn biết?” Uống một ngụm trà, Âu Dương Minh Nhật nhìn về phía y.

Đông Phương Bất Bại gật đầu, liền thấy hần thả chén trà xuống bàn, sắc mặt từ từ trở nên nghiêm túc, giờ bàn tay lên bấm bấm đốt ngón tay.

Cảm thấy có chút thú vị, đợi khi hắn buông tay xuống, Đông Phương Bất Bại đã tiến đến gần hắn, cười hỏi, “Thế nào, tính ra chuyện gì rồi?”

“Hai ngày tới tiêu cục này sẽ gặp họa sát thân, lập tức sau đó sẽ gặp họa diệt môn.” Âu Dương Minh Nhật đáp lời.

Tuy biết rằng lời hắn nói chắc chắn không phải là giả, nhưng chẳng biết tại sao khi Đông Phương Bất Bại nghe hắn nói đến “Họa sát thân” liền nghĩ tới bọn bịp bợm giang hồ, lại nhìn gương mặt nghiêm túc của hắn, rốt cục ý cười không thể kìm nén, sà vào ngực hắn.

“Cười gì a?” Âu Dương Minh Nhật đón lấy y, khóe mắt thoáng qua một tia không hiểu, chỉ là thấy y cười đến thoải mái, nét mặt hắn cũng theo đó mà vẽ lên một nụ cười dịu dàng.

“Trong tiêu cục vừa có người chết, người cười đến vui vẻ như vậy, không sợ mấy người trong tiêu cục nhìn thấy liền đuổi người ra ngoài a.” Thấy nét cười vui vẻ trên mặt y còn chưa biến đi, Âu Dương Minh Nhật lại nói.

“Bọn họ dám!” Trừ phi là muốn nhảy cóc qua họa sát thân, trực tiếp diệt môn luôn. Ngón tay Đông Phương Bất Bại khẽ quần quanh tóc mai dài của hắn, cười cười hỏi lại: “Vậy có cách giải không?”

“Người muốn giúp bọn họ?” Âu Dương Minh Nhật hỏi lại.

Cười lắc đầu, Đông Phương Bất Bại đáp: “Chỉ là nhớ tới mấy kẻ bịp bợm giang hồ, mỗi khi bói ra người nào gặp họa sát thân đều sẽ nói với người đó rằng có thể hao tiền để tiêu họa.”

“Ai là kẻ bịp bợm giang hồ?” Nghe ra ý trêu chọc trong lời nói của y, Âu Dương Minh Nhật cúi đầu tiến tới gần.

“Chưa nói người...” thấy hắn đã sắp áp sát vào mặt mình, Đông Phương Bất Bại vội vàng nói, chỉ là chữ “người” còn chưa dứt, môi đã bị chặn lại.

“... Đám cầu tặc này chính là không có gan... Lén lén lút lút... thủ đoạn bẩn thỉu...”

Đông Phương Bất Bại đang tựa vai hắn ăn điểm tâm, bất chợt nghe thấy tiếng chữ bậy từ bên ngoài vọng vào, suy nghĩ một chút rồi ngồi thẳng dậy, “Đi ra xem một chút?”

Thấy y có hứng thú, Âu Dương Minh Nhật cũng cảm thấy không có vấn đề gì, liền đứng dậy cùng y đi về phía đại môn đang ồn ào náo nhiệt.

“Đây là chuyện gì?” Hai người bước ra, thấy một đám người đang tụ tập ở cổng, một người đang chữ bậy, hai người khác thì đang đứng chỗ cột cờ bị chém gãy còn có nửa đoạn, Đông Phương Bất Bại thuận miệng

hỏi một câu.

Nghe tiếng y hỏi, Lâm Chấn Nam dè xuống phần nộ, vẫy tay giải tán người nhà cùng các tiêu sư trong tiêu cục đang tụ tập ở cổng, rồi quay lại nói: “Tiêu cục xảy ra một vài chuyện không hay, đã quấy rầy hai vị rồi. Mời hai vị ở lại tiêu cục nghỉ một đêm, ngày mai tại hạ sẽ bàn bạc thêm với hai vị về chuyến hàng và sắp xếp người vận chuyển cho hai vị.”

Tuy rằng tiêu cục đã chết mất ba người, bây giờ đến lá cờ tiêu cục ngoài cổng cũng bị kẻ nào đó chém gãy để thị uy, mọi chuyện rồi tung cả lên khiến Lâm Chấn Nam chẳng còn tâm tình gì để buồn bán, nhưng nghĩ tới danh tiếng của Phúc Uy tiêu cục, hẳn rút cục không mời hai người ra ngoài, từ chối vụ làm ăn này.

Vương phu nhân quay đầu nhìn về phía hai người đang đứng cạnh tượng phu của mình, bởi vì vừa rồi cờ của tiêu cục mình bị chém mà cảm giận trong lòng. Vì vậy nàng không đi qua đó, mà cầm lấy lá cờ rơi dưới đất, cuộn lại rồi đi vào đại môn.

Mà Lâm Bình Chi thì còn đang nghĩ rằng tai họa này là do mình chọc tới, trong lòng hoảng loạn, mặc dù thấy người áo đỏ kia nhìn quen mắt nhưng cũng không để ý suy nghĩ nhiều.

Thấy hắn không muốn nói, mà trước tình cảnh thế này thì cũng đã suy đoán được đại khái sự việc, Đông Phương Bất Bại cũng lười hỏi nhiều, tùy ý lên tiếng đáp ứng rồi lôi kéo Âu Dương Minh Nhật trở về phòng.

Nhìn hai người rời đi, Lâm Chấn Nam vẫy tay gọi thê tử cùng con trai đi vào viện tử của mình, một nhà ba người cùng nhau thương lượng chuyện xảy ra hôm nay.

Trên đường trở về phòng, từ những lời thảo luận của các tiêu sư đi ngang qua, Đông Phương Bất Bại liền đoán được rằng Phúc Uy tiêu cục đây đã chọc ra tai họa, thấy Lâm Chấn Nam lúc này không phải nghĩ đối sách, ngược lại còn che che giấu giấu ôm suy nghĩ may mắn, không khỏi bật cười một tiếng.

Trong khi cả tiêu cục đang hoang mang rối loạn, Đông Phương Bất Bại lại trực tiếp đi thẳng đến phòng bếp, gọi mấy món đầu bài của vị sư phụ nổi danh này, là canh hầm đưng tô bí đao, Phật nhảy tường, cá ướp rượu, hoành thánh bì lợn.

Sư phụ trong bếp biết đây là khách của tiêu cục, cũng không dám thờ ơ, liền vung tay lập tức vào bếp.

Bởi vì người trong tiêu cục lúc này không ai có tâm tình ăn cái gì, Hoa sư phụ chỉ việc làm đồ ăn cho hai người này cũng rất nhanh, chỉ mất có nửa canh giờ đã xong.

“Hương vị thế nào?” Nhìn màu sắc thức ăn trên bàn, mùi hương cũng vô cùng hấp dẫn, nhìn sang thấy người bên cạnh đang cầm thìa ăn một miếng hoành thánh, Đông Phương Bất Bại hỏi.

Âu Dương Minh Nhật không trả lời, lại cầm thìa múc một thìa hoành thánh nữa, thổi cho nguội rồi đưa đến bên môi y.

Mở miệng ngậm lấy thìa hoành thánh, nhai vài cái rồi nuốt xuống, Đông Phương Bất Bại nói: “Mùi vị rất tốt.” Nói rồi, y liền cầm lấy một thìa sứ trắng sạch sẽ, lấy cho hần nửa bát Phật nhảy tường.

Sau khi nhận lấy, Âu Dương Minh Nhật nếm thử một miếng, “Non mềm dễ nuốt, hương thơm ngào ngạt, mặn mà không ngấy, Phật nhảy tường Phúc Châu quả nhiên danh bất hư truyền.”

Thấy hần khen một câu, Đông Phương Bất Bại cũng lấy cho mình nửa bát, nếm qua một chút, rồi cũng thấy hương vị rất không tệ. Nhìn người ngồi cạnh có vẻ rất thích mấy món này, liền hạ quyết định, sau này sẽ cho người đưa đầu bếp này đến thôn trang.

Mấy món canh hầm đựng tô bí đao, cá ướp rượu sau đó hương vị đều rất ngon, hai người ăn bữa cơm này đến vô cùng vui vẻ, sau khi ăn xong thì liền tản bộ vài vòng trong vườn, sau đó liền trở về phòng, nghỉ ngơi thật sớm.

Chỉ là trong khi hai người ăn no ngủ ngon thoải mái, những người khác trong tiêu cục đã định trước là tối nay sẽ không ngủ được.

49. Chương 49

Vầng trăng tròn vành vạnh treo trên bầu trời dần biến mất, một cơn gió phát qua, phía chân trời ẩn hiện một mảng sáng trắng trắng, rồi từ từ hiện rõ.

Trời vừa sáng đã mơ hồ nghe thấy tiếng hét lẫn tiếng gào ồn ào trong tiêu cục, Đông Phương Bất Bại có chút không kiên nhẫn trở mình, vui mặt vào ngực người bên cạnh.

Hé mắt nhìn xuống người trong lòng chỉ để lộ ra cái đỉnh đầu, khóe môi Âu Dương Minh Nhật vẽ ra một nụ cười, tiện tay vỗ vỗ lưng y.

Nhưng mà, âm thanh ồn ào trong tiêu cục ngày càng lớn, Đông Phương Bất Bại cố gắng thế nào cũng không ngủ tiếp được nữa.

Nghe bên ngoài một hồi kêu “ngựa chết”, một hồi lại kêu “Tiêu đầu chết”, ở lý trong lòng của Âu Dương Minh Nhật – vẫn mặc nguyên một chiếc áo mỏng trắng muốt từ tối qua – một hồi, Đông Phương Bất Bại liền ngồi dậy.

“Sáng sớm, thật xui xẻo!” Đông Phương Bất Bại có chút không vui.

Thấy người ngồi bên cạnh mới mở được nửa con mắt, môi mỏng khẽ mím lại, bày ra bộ dáng “ta đây không vui”, Âu Dương Minh Nhật cũng ngồi dậy theo. Gạt giúp y mấy sợi tóc rối vương trên mặt ra sau tai, hần nói, giọng nói trầm thấp mang theo chút khàn khàn câu nhân của một người vừa mới tỉnh ngủ, “Đợi lát

nữa về khách điểm ngủ tiếp.”

“Ừ” một tiếng, Đông Phương Bất Bại chậm rì rì bò xuống giường, rửa mặt vệ sinh rồi mặc y phục.

Đến khi hai người súc miệng xong xuôi, cũng không thấy có người đến mời bọn họ ra ăn sáng. Đoán chừng sau một đêm, tiêu cục này cũng rối tung cả lên rồi, Đông Phương Bất Bại cũng không bị động chờ đợi nữa, tự mình đi đến phòng bếp lấy bữa sáng về.

Hai người ung dung thong thả dùng bữa sáng, sau đó liền đi về phía đại sảnh ngoài tiền viện.

Đi tới gần, đã thấy loáng thoáng nghe người trong tiêu cục bàn tán “Sáng sớm nay ngựa của Thiếu tiêu đầu đã chết”, “Tiêu sư với mấy hán tử làm công hôm qua Tổng tiêu đầu phải ra ngoài đều bị quỷ giết chết”, “Ngoài cổng có kẻ lấy máu viết dòng chữ ‘Kẻ ra khỏi cổng mười bước sẽ chết’ ghê rợn” các loại, toàn bộ Phúc Uy tiêu cục đều bị bao trùm bởi một bầu không khí hoang mang hoảng sợ trước một mối đe dọa vô hình.

Sóng vai đi đến đại sảnh, hai người đã thấy bàn ghế trong đó đều đã được mang hết ra ngoài, trên sàn chỉ còn trơ trọi khoảng hai mươi thi thể.

Thấy tình cảnh này, Âu Dương Minh Nhật động tay quần kim tuyến, đầu mày nhăn càng chặt.

Đông Phương Bất Bại cầm tay hắc, cùng nhau đi tới sảnh tiếp khách.

Trên đường, hai người họ quan sát thấy tất cả mọi người trong tiêu cục đang xì xào bàn tán chuyện gì đó, cẩn thận lắng nghe, thì thấy ai cũng đang lẩm bẩm sáu chữ: “Kẻ ra cửa mười bước – chết!”

Muốn đánh muốn giết, liền trực tiếp động thủ, cái hành vi nấp trong bóng tối giả thần giả quỷ này chỉ khiến Đông Phương Bất Bại càng thêm khinh thường.

Lúc hai người đi tới bên cạnh Lâm Chấn Nam, đang có một người đứng cạnh đó hô to rằng, ai có thể đi ra ngoài cửa cổng thi thể của hai vị tiêu đầu trở về tiêu cục, liền thưởng ba mươi lượng bạc.

Chỉ là, hắc hô đến ba lần, vẫn không có một ai di chuyển. Ngay lúc đó, Vương phu nhân nhìn xung quanh một chút, rồi đột ngột thốt lên, “A, Bình Nhi đâu? Bình Nhi, Bình Nhi...”

Nghe âm điệu của nàng ngày một hoảng loạn hơn, mọi người lập tức lên tiếng gọi người.

“Ta ở đây!”

Nghe tiếng đáp lại truyền tới từ ngoài cửa, hai người Đông Phương Bất Bại đưa mắt nhìn qua.

Chỉ thấy một thiếu niên áo gấm quý giá, mỗi bên vai vác một thi thể đi về phía cửa tiêu cục.

Thiếu niên mang khuôn mặt tuấn mỹ, mi mục thanh tú không còn thần thái hăm hở hăng hái như những ngày trước. Y mím chặt môi, trong mắt thoáng hiện hữu nét khổ đau khó chịu, song nét mặt vẫn giữ nguyên vẻ kiên định bước về phía trước.

Chỉ trong thời gian một ngày một đêm, một thiếu gia vốn được sinh ra lớn lên trong nghìn vạn sủng ái từ người thân, luôn cao ngạo kiêu hãnh, không hề biết đến nhân gian bản thủ, giang hồ hiểm ác đáng sợ, lại tựa hồ như đã trưởng thành không ít.

Phu thê Lâm Chấn Nam nhìn thấy nhi tử lẻ loi một mình bước qua vạch máu ngoài cửa, nhất thời sợ hãi vô cùng, liền lập tức rút vũ khí vọt tới bảo hộ trước mặt y, từng bước che chở y bước về cửa tiêu cục.

Các tiêu sư và người làm công trong tiêu cục đứng bên cạnh không ngừng hô to.

Vương phu nhân trách cứ nhi tử vài câu, lúc này Lâm Chấn Nam mới nhìn sang hai người Đông Phương Bất Bại.

“Hai vị, năm nay tiêu cục của chúng ta gặp phiền phức, lại có kẻ giả thần giả quỷ gieo họa, vậy nên không có đủ tâm và lực để vận chuyển hàng giúp hai người, bây giờ...” Tự nhận thức được rằng hiện tại không phải là lúc cậy mạnh, lại cộng thêm việc hai người nọ cũng đã tận mắt chứng kiến những chuyện này, Lâm Chấn Nam cũng không còn cố chấp chống đỡ nữa. Chỉ là, nhìn đường vạch máu đỏ thẫm ngoài cửa cùng sáu chữ to đậm ngoài kia, hắn như nghẹn lại, không biết nói tiếp thế nào.

Ba tiêu sư kia vừa mới ra cửa, vừa bước qua vạch máu đỏ liền lập tức mất mạng, bây giờ hai người mà muốn rời khỏi đây, e rằng không dễ dàng như vậy.

Biết vậy hôm qua hắn đừng có ôm cái tâm lý may mắn là giữ hai người này lại a! Trong lòng không khỏi thở dài một tiếng, Lâm Chấn Nam cũng không biết mình nên nói cái gì. Đề nghị hai người rời khỏi tiêu cục ngay bây giờ, chỉ sợ rằng họ sẽ mất mạng vô cớ, để cho bọn họ tiếp tục ở lại tiêu cục, cũng sợ rằng vẫn chẳng có bình an...

Ánh mắt thoáng nhận ra sự do dự và rối rắm trên mặt phụ thân, Lâm Bình Chi liếc nhìn hai người Đông Phương Bất Bại, rồi lập tức rút kiếm liền xông ra ngoài.

Chỉ mất mấy bước, y đã vọt ra ngoài cái đường ranh giới bằng máu đoạt mạng người kia, ngửa đầu nhìn lên màn trời xanh thẫm, cất cao giọng: “Đại trượng phu ai làm người ấy chịu, mấy tên người Tứ Xuyên kia là do Lâm Bình Chi ta giết, không liên quan gì tới người khác! Các người muốn chém giết muốn róc thịt thì ta chịu. Hai người này không phải người của Phúc Uy tiêu cục, các người không được làm khó bọn họ!”. Nói đến đây, Lâm Bình Chi chỉ về phía hai người Đông Phương Bất Bại.

Qua nửa ngày, thấy ngoài cửa hoàn toàn yên tĩnh, lại nhớ tới mấy thi thể trong sảnh, hai mắt Lâm Bình Chi ửng đỏ, bước tới trước hai bước, “Các người nếu muốn tìm ta báo thù, liền tới giết ta đi! Nấp trong

bóng tối, hết lần này đến lần khác sát hại người lương thiện không liên quan, rốt cục là loại anh hùng hảo hán gì đây? Các ngươi là một đám rùa đen rụt đầu, mấy con chó con không có gan!”

Thấy thiếu niên nọ ngày hôm qua vẫn còn là tiểu thiếu gia ngang ngược được nuông chiều thành thói, giờ này đã học được cái gì gọi là chịu trách nhiệm, ánh mắt Đông Phương Bất Bại lóe lên, song vẫn mở miệng trào phúng: “Cho đến tận bây giờ vẫn không rõ tại sao những kẻ đó lại tìm tới, thật đúng là ngu không ai bằng!”

Lời giễu cợt cũng không lớn, song cũng đủ để ép tiếng gào mắt khổng lồ của thiếu niên xuống, rồi lại hết lần này đến lần khác vọng lại trong tai từng người.

Phu thê Lâm Chấn Nam vừa vọt tới chỗ nhĩ tử nhà mình lập tức quay đầu lại, khuôn mặt là vẻ khiếp sợ không che giấu, nhìn về phía nam tử khoác áo đỏ.

Lâm Bình Chi võ công thấp, nghe không ra trong lời nói kia mang theo nội lực không tầm thường, chỉ nhìn chòng chọc vào người vừa mở miệng, hỏi: “Vậy người nói xem những kẻ khốn kiếp nhất gan không dám hiện thân đó vì sao phải giết người trong tiêu cục của ta?”

Nếu như thường ngày bị người châm chọc một câu không nể nang thế này, chắc chắn thiếu niên sẽ đập cho kẻ đó một cước, chỉ là bây giờ, trong lòng y cảm thấy tất cả sự việc này đều do y mà ra, thiếu niên vốn đang bị phần bất an trong lòng đột nhiên sinh ra một hy vọng. Lẽ nào những tiêu sư đã chết ấy không phải xuất phát từ việc y giết mấy người Tứ Xuyên ở ngoại thành?

“Sáng sớm đã giả thần giả quỷ, tất có mưu đồ.” Đông Phương Bất Bại thản nhiên nói.

Sự chú ý của mọi người đều đặt ở câu “Tất có mưu đồ”, ngay cả Lâm Chấn Nam cũng bắt đầu suy nghĩ xem trong tiêu cục có món đồ gì khiến kẻ khác nhớ thương.

Mà Âu Dương Minh Nhật lại chú ý tới hai chữ “Sáng sớm” được y nhấn mạnh, trong lòng ngầm hiểu là y vẫn còn đang bức tức vì sáng nay bị quấy rầy giấc ngủ, ý cười thản nhiên lướt qua đôi mắt, néo néo lòng bàn tay y tỏ ý trấn an.

Ngay lúc Lâm Chấn Nam vừa nghĩ tới việc gì đó mà sắc mặt biến đổi, bầu trời trống rỗng vang lên một tiếng hừ mạnh.

Liếc nhìn ra phía ngoài cửa, Đông Phương Bất Bại nhanh như chớp vung mạnh cánh tay.

Mọi người chỉ thấy trước mắt lóe lên một vệt sáng đỏ rực, ngay sau đó một kẻ bị quăng tới trước cửa từ một chỗ gần mái hiên.

Người trong tiêu cục chứng kiến bản lĩnh khi ra tay của Đông Phương Bất Bại lập tức kính nể vô cùng, vốn còn đang hoảng loạn sợ hãi cũng từ từ bình tĩnh lại.

“Chính là đám chuột nhắt các ngươi đã giết chừng đó người của tiêu cục ta?”. Quát lớn một tiếng, Lâm Bình Chi cầm kiếm vọt tới muốn đâm thẳng vào lồng ngực cái kẻ đang ngã sõng soài trên mặt đất kia.

Song kiếm của y còn chưa kịp đâm xuống, một bóng người từ trên cao phi thân xuống ngay đó, tụt tay xách kẻ ngu ngốc còn đang nằm nhòai dưới đất ấy lên tránh đi một chiêu chí mạng.

Người đến mặc một kiện thanh sam, kiếm treo bên hông, gương mặt hơi dài, ước chừng khoảng hai ba, hai bốn tuổi. Sau khi cứu người khỏi lưỡi kiếm, gã liếc nhìn thiếu niên cầm kiếm một cái, rồi lại chuyển ánh mắt lên người Đông Phương Bất Bại, “Tại hạ là Vu Nhân Hào – đệ tử Thanh Thành, không biết các hạ là?”

Lúc gã nhìn về phía Lâm Bình Chi, thần tình vô cùng coi thường, đến khi ánh nhìn chuyển lên người Đông Phương Bất Bại, trong con ngươi của gã liền xuất hiện vài phần ngưng trọng.

Danh tiếng của “Anh hùng hào kiệt, Thanh Thành tứ tú”, Lâm Chấn Nam tất nhiên đã từng nghe qua, lúc này trong lòng lập tức than một tiếng “hổng bét”.

Một lát sau, thấy Đông Phương Bất Bại ngay cả một cái liếc mắt cũng không thèm cho gã, Lâm Chấn Nam tự trấn tĩnh, bước về phía trước, “Thì ra các hạ là một trong tứ đại đệ tử của Dư chương môn ở Tùng Phong quán, Lâm mỗ không kịp chuẩn bị để nghênh tiếp, thật thất lễ. Nhưng không biết tại sao Vu anh hùng lại sát hại người vô tội trong tiêu cục của ta?”

“Cái này nên hỏi nhi tử ngoan của ngươi rồi.” Cái kẻ ngu ngốc bị Đông Phương Bất Bại lôi ra nọ đứng bên cạnh Vu Nhân Hào, “ha ha” cười lạnh một tiếng, nói: “Trong một tửu điểm nhỏ ngoại thành, Lâm thiếu tiêu đầu chỉ huy hai mươi tư tiêu sư của Phúc Uy tiêu cục, đột nhiên bao vây mấy sư huynh đệ phái Thanh Thành chúng ta...”

Nghe thấy hán tử kia lật lọng đổi trắng thay đen, rõ ràng là y ra tay dạy dỗ mấy hán tử Tứ Xuyên đang khi dễ thiếu nữ nhà lành, chứ nào phải mượn đòn phản pháo ngăn cản bọn hán lừa giỡn bêu nhọ nữ nhân rồi thuận thể giết người, Lâm Bình Chi tức đến nổ cả phổi, hít sâu một hơi tính phản bác lại gã.

(Mimi: mượn đòn phản pháo = mượn hành động của đối phương để tấn công lại đối phương, đại khái cụm từ đó có nghĩa là như vậy, ở đây là tên ngu ngốc phía Thanh Thành kia vu khống Lâm Bình Chi mượn chuyện ngăn cản đám hán tử kia bắt nạt con gái để làm có ra tay giết người)

Đông Phương Bất Bại lại chẳng có tâm tình nhìn mấy kẻ ngang ngược này diễn tuồng ở đây, vung tay một cái, một tú hoa châm nhỏ nhỏ lại lập tức giải quyết một kẻ đang thao thao bất tuyệt.

“Các hạ đây là ý gì?” Thấy kẻ nọ đột nhiên ngã xuống mà chết, Vu Nhân Hào vừa bình tĩnh đặt tay lên chuôi kiếm, vừa nói: “Phái Thanh Thành ta với các hạ không thù không oán, vì sao các hạ phải giết sư đệ ta!”

Liếc nhìn gã, Đông Phương Bất Bại cũng nhớ lại một chuyện gì đó, vẽ lên một nét cười lạnh lùng, đột nhiên nói: “Không phải, phái Thanh Thành các ngươi và ta có thù oán đó.”

Cẩn thận quan sát người mặc y phục đỏ kia, lại nhớ không nổi hẳn có thù oán gì với sư môn của mình, Vu Nhân Hào nghi hoặc, “Có phải các hạ đã hiểu lầm gì không, tại hạ cũng không nhớ rõ phái Thanh Thành đã từng đắc tội các hạ.”

“Mấy năm trước ta giết một kẻ họ Dư...”

Rõ ràng còn chưa có nói xong, Vu Nhân Hào đã đổi sắc mặt, cướp lời: “Thì ra đúng là người đã giết Dư sư đệ của ta!” Nghĩ đến việc nhi tử độc nhất của sư phụ chết trong tay người này, một chút băn khoăn còn lại cũng bị gá ném ra sau đầu, vung kiếm nhào tới.

Đương nhiên, nguyên nhân cũng chẳng phải là gã có bao nhiêu tình cảm huynh đệ đồng môn thâm thiết với người nọ, chỉ là bản thân gã là một trong “Thanh Thành tứ tú” từ trước đến nay đã quen kiêu ngạo, tự cảm thấy đánh nhau với người áo đỏ này nhất định sẽ bị thương, song dùng đến “Phá Tâm chưởng” thì việc giải quyết y không thành vấn đề. Còn việc sẽ bị thương, nếu khi về sư phụ biết rằng thương tích này là vì báo thù cho sư đệ, gã nhất định sẽ có được không ít chỗ tốt.

Nhưng, gã nghĩ thì đẹp lắm, lại sai ở chỗ có mắt không trông, còn chưa tới gần được Đông Phương Bất Bại đã trợn tròn mắt ngã xuống.

“Nhớ cho người đến khách điểm Tường Phúc để chuyển đồ.” Không đợi mọi người trong Phúc Uy tiêu cục kịp phản ứng, Đông Phương Bất Bại đã mất kiên nhẫn lôi kéo người bên cạnh rời đi.

Mà Lâm Chấn Nam cùng một đám người trong tiêu cục mãi đến khi hai bóng dáng một đỏ một vàng ấy đi xa rồi mới phản ứng lại

50. Chương 50

Sau khi hai người Đông Phương Bất Bại rời đi, Phúc Uy tiêu cục người thì đi tẩy rửa máu me ngoài cổng, người thì đi mua quan tài, người thì cầm bạc với ngân phiếu đi an ủi thu xếp cho người nhà của người chết.

Bận rộn cả ngày, lại không có chuyện ngoài ý muốn nào phát sinh, người trong tiêu cục lúc này mới chính thức buông lỏng tâm.

“Cha, bây giờ chúng ta đã biết được là người phái Thanh Thành giả trò quỷ, chỉ cần lan truyền tin tức này trên giang hồ, chắc chắn bọn họ sẽ không dám động thủ lần nữa.” Tối hôm qua bình yên ngủ được một giấc, hôm nay tinh thần Lâm Bình Chi không tệ, y đến đại sảnh, thấy Lâm Chấn Nam lộ vẻ mặt buồn rầu, liền an ủi hẳn.

“Bình nhi trưởng thành rồi a!” Có chút vui mừng nhìn con trai nhà mình, Lâm Chấn Nam đứng dậy vỗ vỗ vai y, nụ cười trên mặt vừa mới hiện lên đã lại rơi xuống, lại xoay người sang bên khác thở dài.

Nhớ lại ngày trước còn giảng giải kinh nghiệm giang hồ với con trai, nói khoác phóng đại không biết ngượng, bây giờ nghĩ lại thật nực cười, châm biếm làm sao. Lần này nếu không phải gặp được quý nhân ngoài ý muốn, sợ rằng...

“Cha?” Lâm Bình Chi không hiểu gọi một tiếng.

Lâm Chấn Nam nhắm hai mắt, “Nội tuyến của chúng ta vừa mới truyền đến tin tức, phân cục Chiết Giang tại phủ Hàng Châu, phân cục Giang Tây phủ Nam Xương đều... đều bị hỏa hoạn!”

“Này... điều này... làm sao... Làm sao có thể?” Lâm Bình Chi đột ngột nghe tin dữ, phản ứng đầu tiên là không thể tin tưởng. Bình thường không phải cha luôn nói Phúc Uy tiêu cục bọn họ uy chấn Giang Nam, ai thấy cũng phải nể vài phần mặt mũi sao?

Lâm Chấn Nam mở mắt ra, trong lúc nhất thời liền như là già đi vài tuổi, vẻ mặt bước đi đong đầy uể oải, “Bình nhi, ngày xưa chẳng qua cha chỉ biết một vài điều da lông sáo rỗng, liền đắc chí, liền cảm thấy đời này vậy là mỹ mãn, song lại không biết rằng trong cái giang hồ này khó dò nhất lại là lòng người, hiểm ác nhất lại là nhân tính. Sau này con đừng có... đừng có học cha, phải biết người trong giang hồ này đã tâm hiểm ác đáng sợ, núi này cao lại có núi khác cao hơn!”

Nghe từ chính miệng người cha mà bình thường mình luôn sùng bái nhất nói những điều ấy, Lâm Bình Chi há miệng, song cũng chỉ là mấp máy mà không nói thành lời.

“Mà thôi!” Nghĩ đến vợ con của mình, Lâm Chấn Nam rốt cục dè xuống tâm trạng nặng nề, miễn cưỡng lên tinh thần nói với nhi tử: “Đi, theo cha cùng đi đến khách điểm Tường Phúc.”

“Vâng.” Lâm Bình Chi không biết phải nói chuyện gì, chỉ gật đầu đi theo.

Khách điểm Tường Phúc, là một trong những khách điểm tốt nhất tại Phúc Châu, chỉ cần là người có chút tiền, khi có việc phải đi ngang qua nơi này đều thích đến đó.

“Hai vị, thật ngại quá, khách điểm của chúng ta đã được người bao trọn, phiền hai vị tìm khách điểm khác a!!”

Cha con Lâm Chấn Nam vừa đến cửa khách sạn thì bị tiểu nhị cản lại.

Người nào nhiều tiền như vậy, còn bao trọn cả khách điểm này? Lâm Chấn Nam nhớ lại một chút, hôm qua hai người kia nói là tên khách điểm “Tường Phúc”, trong lòng liền hiểu: sợ rằng đây là dấu hiệu của hai người kia rồi.

“Chúng ta là đến tìm người ở trong khách điểm này.” Lâm Bình Chi mở miệng nói.

Nhìn sang thiếu niên mặc cẩm y dung mạo thuần mỹ, thoát nhìn có vẻ văn nhã khiêm tốn, tiểu nhị trong lòng có vài phần hảo cảm, lại thấy trang phục hai người đều không phải loại tầm thường, tiểu nhị liền gật đầu, “Vây mời hai vị đi theo tiểu nhân.” Nói xong liền đi trước dẫn đường.

Hơi liếc nhìn sang nhi tử dường như đã thêm vài phần chừng chặc, Lâm Chấn Nam âm thầm gật đầu, trong lòng vô cùng vui mừng.

Bởi vì đã được bao trọn, cho nên toàn bộ khách điểm đều rất an tĩnh. Tiểu nhị dẫn bọn họ đi ra phía sau, hướng về phía tiểu viện thanh tịnh tĩnh mịch nhất trong khách điểm.

Mà hai người nọ, lúc này vẫn đang ở trong tiểu viện dùng bữa sáng muộn.

Mở miệng ngậm lấy miếng điểm tâm ngọt người nọ gấp tới, híp mắt nhắm nháp rồi nuốt xuống, Đông Phương Bất Bại lại uống thêm một ngụm cháo rồi đẩy bát ra.

“Ăn xong rồi à?” thấy y để chén xuống, Âu Dương Minh Nhật hỏi.

Đông Phương Bất Bại gật đầu, ngay sau đó liền nghe thấy tiếng của tiểu nhị hỏi ý truyền từ bên ngoài tiểu viện.

“Có người đến tìm hai vị, có mời người vào không ạ?”

“Chắc là người của Phúc Uy tiêu cục đến.” Nhận lấy khăn từ tay hăn lau lau khóe miệng, Đông Phương Bất Bại nói: “Để bọn họ vào đi.” Dứt lời, đồng thời kéo tay người nọ đi tới tiền sảnh.

Thấy người trong viện đã đồng ý, tiểu nhị liền để hai người bên cạnh tự mình đi vào, bản thân thì xoay người rời đi.

“Đa tạ hai vị hôm qua đã ra tay trợ giúp!” vừa vào cửa, Lâm Chấn Nam đã ôm quyền lên tiếng.

“Đa tạ!” Lâm Bình Chi cũng học theo cha mình, ôm quyền thi lễ với hai người.

“Không cần.” Đông Phương Bất Bại nhìn bọn họ, “Đồ của ta cũng không ít, chỉ với các ngươi thì không đủ chuyển đi.”

“Ngồi đi.” Thấy hai người kia vẫn đứng ở trong sảnh, Âu Dương Minh Nhật thản nhiên nói.

Sau khi nói một tiếng cảm tạ, Lâm Chấn Nam và con trai mình ngồi xuống, sau đó liền nói: “Đồ đạc của hai vị sau khi về ta sẽ phái người đến mang đi, chỉ là lần này chúng ta qua đây lại là muốn xin hai vị chỉ cho chúng ta một con đường sáng để đi.”

“Người tìm nhầm người rồi.” Từ khi nào bốn tọa lại có khả năng chỉ đường dẫn lối cho người khác? Nghe được lời của hắn, Đông Phương Bất Bại cười một tiếng giễu cợt, bàn tay mân mê chơi đùa mảnh hồng ngọc bên hông.

Thấy y không để ý tới mình, Lâm Chấn Nam liền đưa mắt sang nhìn Âu Dương Minh Nhật, khẩn thiết nói: “Mấy chi nhánh tiêu cục Phúc Uy ở những nơi khác của tại hạ đã bị phá hủy, bây giờ cũng không biết nên đi nơi nào...”

“Nếu muốn được an toàn, thì rời khỏi đây đi.” Lời của hắn còn chưa dứt, Âu Dương Minh Nhật đã thản nhiên lên tiếng.

Ba đời Lâm gia nhà hắn làm nghề mở tiêu cục, đến đời của hắn còn mở rộng ra cả Sơn Đông, Hà Bắc, Lương Hồ (Hồ Bắc và Hồ Nam), Giang Tây cùng Quảng Tây – sáu vùng lớn của cả thiên hạ, vậy mà bây giờ cứ thế mà từ bỏ như vậy sao? Nhưng qua tình huống ngày hôm nay hắn cũng biết, phái Thanh Thành chỉ phái ra hai người đã có thể ám hại gần ba mươi người trong tiêu cục của hắn, nếu...

“Thật sự đã đến nông nỗi này sao?” Nhẹ giọng than một câu, lại tựa hồ như là đang tự hỏi chính mình.

M mân mê kim tuyến trong tay, Âu Dương Minh Nhật tùy ý nói: “Chỉ cần cái thứ đồ khiến người mơ ước của ngươi vẫn còn tồn tại, chắc chắn cuối cùng sẽ có một ngày ngươi cửa nát nhà tan.”

Giương mắt nhìn về phía người vẫn mang thần tình đậm nhạt, cao ngạo mà trầm tĩnh, phảng phất như mang trong ngực mọi việc của thiên hạ kia, Lâm Chấn Nam vốn đang khiếp sợ liền mơ màng mà tin lời hắn nói, không rõ lý do.

Nghe được bốn chữ “cửa nát nhà tan”, Lâm Bình Chi có chút không vui, môi nhếch lên rồi lại nhịn xuống không mở miệng nói chuyện. Nhưng, khi nhìn thấy sắc mặt của cha tái xanh, vẫn không kìm được mà gọi một tiếng “phụ thân”.

Lâm Chấn Nam nhìn con trai lắc đầu, nhưng trong lòng không kìm được mà thấy khổ sở, Lâm gia hắn cũng không có đồ đặc gì trân quý để khiến người ta mơ ước bắt buộc phải có, kể cả hắn luyện Tịch Tà kiếm pháp cũng là không đánh lại được đệ tử phái Thanh Thành, như vậy thứ mà Dư Thương Hải toan tính để chiếm chỉ có di vật của tổ tiên hắn. Nhưng tổ tiên đã có lời dặn: di vật được đặt trong nhà cũ tại ngô Hướng Dương, con cháu đời sau không thể tùy tiện lật xem. Ngay cả thứ đó là vật gì hắn cũng không biết, vậy mà lại gặp phải đại nạn như thế vì nó.

Ổn định lại tâm thần, Lâm Chấn Nam cũng biết, mặc dù nhà vợ mình có chút thế lực, mà hắn cũng không thiếu bằng hữu, nhưng vốn có câu “Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng”, có lần một chắc chắn sẽ có lần hai, ai có thể cam đoan rằng kẻ mơ ước di vật của Lâm gia hắn chỉ có một phái Thanh Thành thôi? Bây giờ cũng chỉ có cách rời đi Phúc Kiến trước đã, sau khi nghĩ rõ ràng hắn liền hỏi: “Không biết hai vị muốn chuyển đồ tới nơi nào?”

“Đến thôn trang nằm bên ngoài thành Bình Định, ở Bình Định châu.” Đông Phương Bất Bại đáp.

Bình Định châu! Nhớ ra đó là khu vực của Nhật Nguyệt thần giáo, trong lòng Lâm Chấn Nam lập tức có quyết định, “Như vậy chuyến hàng này sẽ do đích thân Lâm mỗ thay hai vị vận chuyển, không biết hai vị còn có chuyện gì cần dặn dò không?”

Đoán được có thể là hắn muốn dẫn những người còn lại trong tiêu cục Phúc Uy tránh sang Bình Định châu, Đông Phương Bất Bại liếc qua, “Nhớ đưa cả đầu bếp trong tiêu cục của ngươi đi kèm luôn”

Thoáng chút ngạc nhiên, song Lâm Chấn Nam lập tức gật đầu, rồi đứng lên, “Vây Lâm mỗ về chuẩn bị đầy đủ, xin cáo từ.”

Đến khi hai cha con Lâm gia rời đi, Đông Phương Bất Bại liền đứng lên.

“Đi thôi, ở nơi này cũng quá lâu rồi, bây giờ chúng ta liền lên đường đi!” Nhớ lại hôm qua đã thương lượng với hắn xong sẽ đến một nơi cách nơi này không xa, là Vũ Di Sơn vốn có lời ca tụng là “Sông xanh núi biếc”, Đông Phương Bất Bại nói.

“Gấp vậy sao?” Âu Dương Minh Nhật kéo y, “Vừa mới ăn sáng xong, nửa canh giờ nữa chúng ta xuất phát.”

Đông Phương Bất Bại gật đầu, liền cùng hắn tản bộ trong viện.

“Được rồi, chúng ta đi thôi.” Ước chừng nửa canh giờ sau, Đông Phương Bất Bại thu thập đồ đạc xong rồi cùng Âu Dương Minh Nhật rời khỏi khách điểm.

“Hai vị đi thông thả!” Ông chủ khách điểm đích thân tiễn hai người ra đến ngoài cửa, ngay lập tức có một tiểu nhị dắt ngựa giúp hai người chờ ở ngoài cửa.

Âu Dương Minh Nhật lên ngựa trước, biết rõ người bên dưới muốn nhảy lên là chuyện dễ dàng, nhưng vẫn đưa tay ra.

Cầm tay hắn, mượn lực phi thân lên rồi rơi xuống trước người hắn, Đông Phương Bất Bại ngoảnh lại mỉm cười.

Nhét dây cương vào tay y, Âu Dương Minh Nhật giơ tay lên, trong ánh mắt khó hiểu của y mà chỉnh sửa lại ngọc quan hơi bị lệch trên đỉnh đầu y.

Lúc đưa xuống, tay hắn ngẫu nhiên lướt qua gò má Đông Phương Bất Bại, cảm giác ngứa ngứa nhẹ nhẹ truyền tới, khiến y không nhịn được mà cầm lấy tay hắn.

Hai người đánh ngựa rời đi, sau đó Lâm Chấn Nam vừa lúc mang người đến cửa khách điểm, nhìn thấy hai người cùng cưỡi một con ngựa bước đi, không khỏi cảm thán tình cảm của hai huynh đệ nhà này thật tốt a, rồi liền lập tức dẫn người vào khách điểm.

Đến khi chất chồng buộc chặt chừng hai mươi cái rương lớn lên hai xe ngựa xong, Lâm Chấn Nam không khỏi kinh ngạc. Hai người này không phải là người bản xứ, trông cũng không giống mấy kẻ đầu cơ trục lợi hàng hóa, tại sao lại có nhiều đồ như vậy?

Nhưng hắn cũng chẳng có thời gian để mà xoắn xuýt trong lòng, thu thập mọi thứ trong khách điểm xong, liền phân chia tài sản cho người trong tiêu cục rồi giải tán, sau đó cả Lâm gia lên đường đi theo hướng Hà Bắc.

Đương nhiên, trước khi rời đi, hắn sai người thả ra tin tức giả.

Sau ba ngày, từ Phúc Kiến truyền ra tin tức Phúc Uy tiêu cục bị diệt môn, giang hồ nhất thời ồn ào một hồi, nhưng ngoại trừ có vài người lắc đầu thở dài rồi cũng chìm dần xuống.

Lại qua ít ngày, nhân vật đứng thứ hai phái Hành Sơn – Lưu Phong tuyên bố mời hết anh hùng hào kiệt trong thiên hạ, tổ chức đại hội Rửa tay chậu vàng, từ nay về sau rời khỏi giang hồ.

Tin tức này vừa ra, người người đều khó hiểu, Lưu Phong đang ở thời điểm đỉnh cao, võ công cũng đủ mạnh để nổi tiếng giang hồ, tại sao lại bỗng nhiên muốn Rửa tay chậu vàng? Trong khoảng thời gian ngắn tin tức này khiến người giang hồ nhao nhao suy đoán.

Nhưng dù nghi hoặc, song vẫn phải nể mặt mũi phái Hành Sơn hoặc là giao tình với Lưu Phong, các môn các phái đều cho đệ tử chạy tới thành Hành Sơn, trong khoảng thời gian ngắn, trong chốn giang hồ lại trở nên náo nhiệt.

51. Chương 51

Rời khỏi Phúc Châu, Đông Phương Bất Bại hai người thông thả vừa đi vừa ngắm cảnh, đi mất ba ngày thì tới núi Vũ Di.

Hai người nghỉ ngơi một đêm dưới chân núi Vũ Di, ngày hôm sau khi trời còn chưa sáng đã bắt đầu đi lên núi Vũ Di – ngọn núi được mệnh danh là cao và hiểm trở nhất thiên hạ, người đời đồn rằng nó là núi Lên Trời.

Sau khi thưởng thức cảnh mặt trời mọc trắng lệt trên đỉnh núi, Đông Phương Bất Bại và Âu Dương Minh Nhật hai người nắm tay đi dạo trong núi, lang thang một hồi gặp một thác nước lớn, tiện tay đưa lên đầu hái lấy trái cây chín mọng rồi rửa sạch. Đông Phương Bất Bại đưa cho người bên cạnh mấy quả, cùng hắn vừa ăn vừa thung thính dạo quanh thác nước.

“Cảnh sắc nơi này thật không tệ, đặc biệt ở chỗ này, cảm giác vô cùng thư thái, tâm tình thanh thản.” Ăn xong một quả, ném hạt vào hồ dưới chân thác nước, Đông Phương Bất Bại cảm thán.

Âu Dương Minh Nhật mỉm cười, “Nếu người thích chỗ này, lần sau chúng ta lại tới.”

Hai người tiếp tục đi xuống phía dưới, liền nhìn thấy một dòng suối nhỏ trong trẻo biêng biếc uốn lượn bao quanh ngọn núi, mà trên mặt suối có một con thuyền nhỏ, trên thuyền có một ông lão, hình như đang bắt cá.

“Người mệt mỏi chưa?” Âu Dương Minh Nhật hỏi một câu, không đợi người được hỏi bên cạnh đáp lời, liền thả quả chín trong tay vào tay y, còn hần thì lóe một cái, chỉ trong khoảnh khắc đã thấy hần rơi xuống con thuyền nhỏ trên mặt suối.

Từ xa nhìn thấy hần cùng ông lão kia nói chuyện với nhau vài câu, ông lão kia gật đầu rồi chèo con thuyền hướng về phía bờ, trong mắt Đông Phương Bất Bại sáng ngời, liền lập tức đi tới.

Đợi khi tiểu thuyền cập bến, Đông Phương Bất Bại liền cứ thế bước lên thuyền.

“Hai vị công tử, phía đuôi thuyền có bếp lò và cá, các vị có thể tùy ý dùng.” Nắm trong bàn tay một thỏi bạc, ông lão bước khỏi thuyền, không quên cười cười nhắc nhở.

Âu Dương Minh Nhật đứng bên y gật đầu, “Lão nhân gia, ngày mai ông có thể tới lấy thuyền.”

Nghe ý của hần chỉ là muốn thuê thuyền của mình chứ cũng không phải mua, ông lão liền nói: “Vậy thì cảm tạ hai vị công tử.” Nói rồi liền chậm chậm bước đi.

Đánh một chưởng về phía bên bờ, mượn lực đẩy thuyền ra khơi, Đông Phương Bất Bại nhìn nước suối trong veo lấp lánh, lại nhìn cảnh sắc xung quanh, không tiếc lời ngợi khen: “Phong cảnh nơi này tuyệt đẹp a!”

Âu Dương Minh Nhật đứng bên cạnh y, cùng y thưởng thức khung cảnh non nước hữu tình, thần thái vô cùng vui vẻ thỏa mãn.

Đến khi thuyền rẽ một cái trên khúc suối gấp ghenh, cảnh sắc trước mắt đột nhiên thay đổi, từ rừng tùng cảnh lá rậm rạp biến thành vách núi đá hiểm trở cao chót vót với hàng hà sa số những hình thù kì lạ, nhấp nhô như một khu rừng đá.

Nhận thấy kinh ngạc trong mắt người nọ, Âu Dương Minh Nhật giải thích: “Ông lão kia nói suối này có tên là ‘Cửu Khúc’, núi ép nước xoay, nước ôm núi tiến, cảnh đẹp mỗi khúc không hề lặp lại.”

“Cửu Khúc? Vậy nhất định phải thưởng thức một phen.” Nghe hần nói như vậy, Đông Phương Bất Bại không khỏi cảm thấy hứng thú.

Nương theo biến hóa của cảnh sắc, Âu Dương Minh Nhật đưa tay lên lấy cây tiêu của mình.

Vài âm thanh vỡ vụn rời rạc mà thánh thót vang lên như một lời đệm trước, ngay sau đó tiếng tiêu du dương mà réo rắt liên vang vọng, hòa vào tiếng nước róc rách nơi đây, âm thanh như theo dòng nước bay từ trên núi xuống.

Ngẩng nhìn người và cảnh trước mặt, trong lòng cũng vui vẻ thư thái, trong mắt Đông Phương Bất Bại toát ra ý cười dịu dàng nhu hòa.

Đến khi thuyền nhỏ đã lượn qua chín khúc của dòng sông, Âu Dương Minh Nhật buông tiêu, cảm thán: “Quả nhiên là khúc khúc núi quay lại, núi núi nước chảy quanh.”

Đông Phương Bất Bại đồng tình mà gật đầu, “Nhưng cảnh thì xem xong rồi, bữa trưa chúng ta giải quyết như thế nào?”

“Ông lão kia nói, đuôi thuyền có bếp lò và cá.” Âu Dương Minh Nhật liếc y một cái.

“Người làm?” Đông Phương Bất Bại giương mắt nhìn hắn.

“Ta sẽ không làm.” Dứt lời, ánh mắt Âu Dương Minh Nhật rơi xuống cây tiêu trên tay.

Nhìn hắn giống như đang lo lắng rằng mình sẽ bắt hắn đi nấu cá vậy, Đông Phương Bất Bại nhin không được khẽ cười một tiếng, lập tức trêu ghẹo: “Thật hiếm khi thấy việc Trại Hoa Đà không biết.”

Thấy y nói xong liền đi tới đuôi thuyền, Âu Dương Minh Nhật đi theo, “Lẽ nào người biết trù nghệ?”

Đông Phương Bất Bại nghiêng mắt liếc hắn, rồi cúi xuống đi qua cái lán thuyền nhỏ đi tới đuôi thuyền.

Tất nhiên là y không biết, nhưng cũng có thể thử nghiệm một chút, nếu không... chẳng lẽ bữa trưa hai người họ sẽ uống nước suối trong khe núi này để lấp bụng sao.

Nhìn đuôi thuyền có đầy đủ bếp lò, nồi, cá, đồ gia vị các loại cùng tất cả những đồ dùng cần thiết, Đông Phương Bất Bại ngồi chồm hổm xuống, suy nghĩ một chút: trước hết nên đốt lò lửa lên.

“Ta có thể giúp một tay.” Mặc dù chưa từng làm việc này, nhưng lúc này cùng y nấu bữa trưa cho hai người bọn họ, Âu Dương Minh Nhật cảm thấy có chút thú vị.

Vừa cầm nồi xuống suối rửa, Đông Phương Bất Bại vừa nói: “Trước tiên lấy một con cá ra đây đi.”

“Được.”

Thấy hần đồng ý, Đông Phương Bất Bại liền đặt nồi lên lò lửa đang cháy hừng hực, lúc đang muốn múc chút nước từ bên trong thùng gỗ đổ vào nồi, lại nghe bên cạnh truyền đến tiếng động:

“Tôm ”

Quay đầu nhìn lại, liền thấy vạt áo người kia ướt một mảng lớn, trong tay cũng trống không, nhìn biểu tình kinh ngạc trên mặt hần, Đông Phương Bất Bại nhin cười hỏi một câu, “Làm sao vậy?”

“Ta nghĩ con cá này chết rồi.” Cầm khăn lau lau tay, Âu Dương Minh Nhật nói.

Hần nói xong Đông Phương Bất Bại liền đi tới, liếc nhìn đám cá đã bị mổ bụng đặt trong chậu, “Đúng là chết rồi, nhưng cá vừa mới chết quả thực sẽ theo phản xạ giấy dựa.” Lời vừa dứt, trong giọng nói đã mang theo ý cười.

Giống như để chứng minh cho lời nói của mình, Đông Phương Bất Bại bắt một con cá nhanh chóng ném vào trong nồi, quả nhiên con cá giật mình giãy dựa vài cái.

Coi như đã hiểu, gật đầu, Âu Dương Minh Nhật nhìn nồi nói: “Như vậy là được rồi?”

“Có lẽ nên cho thêm chút gia vị.” Đông Phương Bất Bại nói, đi tới, cầm thìa bỏ thêm chút muối vào.

“Cái này có cho vào không?” Âu Dương Minh Nhật đi tới, nhìn một cái lọ sành nho nhỏ bên cạnh, sau đó hỏi.

Nhìn theo ánh mắt hần, Đông Phương Bất Bại hỏi, “Đó là cái gì?”

“Thù du, hương thơm, vị cay, tính nóng, để ở chỗ này thì chắc là gia vị thường dùng.” Âu Dương Minh Nhật cầm một ít vào tay, xem xét rồi nói.

Đông Phương Bất Bại gật đầu, cầm bình đổ một nửa vào, sau đó đẩy nồi lại.

Hai người lại ngồi xuống cái bàn nhỏ cạnh bếp, ngắm nhìn phong cảnh bốn phía, không bao lâu sau, hương vị trong nồi cá đã tỏa ra, bay về hướng họ.

Nhanh như vậy a? Xem ra nấu cá cũng không khó lắm. Nhìn thoáng qua bếp lò bên kia, liền thấy hơi nóng sôi trào tỏa ra bốn phía, Đông Phương Bất Bại cong cong môi cười.

Lát sau, y bưng nồi cá đặt lên bàn, rồi dọn bát đũa tới luôn.

“Đáng tiếc không có rượu.” Mở vung, nhìn con cá đã chín có màu giống như nước trà sau khi pha, lại pha thêm chút sắc đỏ, trông có vẻ không tệ, Đông Phương Bất Bại có chút tiếc nuối than nhẹ, gấp một miếng thịt cá để vào trong bát người đối diện, “Ném thử xem.”

Âu Dương Minh Nhật cầm đũa lên gấp thịt cá bỏ vào miệng, liền lập tức ho nhẹ một tiếng.

Nhìn hắn một cái, Đông Phương Bất Bại gấp chút thịt cá cho vào trong miệng mình, “Khụ khụ... Cay quá...”

Âu Dương Minh Nhật không kịp ngăn cản y, nhanh chóng buông đũa xuống, vỗ nhẹ nhẹ lên lưng y: “Cho hơi nhiều thù du rồi.”

Nghe vậy, Đông Phương Bất Bại lườm hắn một cái.

Đổ nồi cá đó đi, lại mất thêm thời gian để nấu lại một con cá khác, rốt cuộc hai người mới giải quyết xong bữa trưa.

Cùng dùng bữa trưa – một nồi cá có vị hơi nhạt, Đông Phương Bất Bại ngả vào lòng người nọ nghỉ ngơi.

Một lúc lâu sau, hai người lên bờ, lại tùy ý đi lang thang, đến khi mặt trời sắp xuống núi, lúc này mới đi xuống chân núi.

Ra khỏi Vũ Di Sơn, bọn họ tiếp tục đi về phía nam, đến khi trời tối thì gặp một tòa thành nhỏ.

Chơi cả ngày, hai người cũng mệt mỏi, tìm một khách điểm thoát nhìn cũng không tệ, tùy tiện dùng bữa tối. Sau khi ăn xong trở về phòng đi tắm nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, trời vừa hửng sáng, Âu Dương Minh Nhật liền tỉnh, chỉ là người trong lòng không muốn đứng lên, hắn liền tiếp tục nằm trên giường để bồi y.

Đến khi mặt trời chói chang đã lên cao, cả phòng tràn ngập ánh nắng chiếu vào, Âu Dương Minh Nhật vỗ vỗ người đang nằm lười trong lòng, “Không dậy nổi sao?”

“Canh giờ nào rồi?” Dán mặt trước ngực hắn, Đông Phương Bất Bại hỏi.

“Đã qua giờ tỵ.” Âu Dương Minh Nhật đáp lại.

Nghiêng đầu nhìn thoáng qua cửa sổ, Đông Phương Bất Bại ngồi dậy, “Đúng là không còn sớm.”

Gần trưa rồi, đương nhiên sẽ không còn sớm. Âu Dương Minh Nhật lắc đầu xuống giường, mặc quần áo và

làm vệ sinh hàng ngày xong, rồi đưa ngoại bào cho y.

Bởi vì khách điểm này tuy hoàn cảnh điều kiện ở không tệ, nhưng cơm nước thì lại khá bình thường sơ sài, hai người súc miệng xong liền nối gót nhau ra cửa.

Bách Vị, tửu lâu được xếp hạng nhất nhì trong thành, bởi vì đồ ăn thức uống đều cực kì ngon, vì vậy giá cả cũng rất cao.

Đang giữa trưa, ngày thường thế nào cũng phải thấy cả chục cái bàn đầy ắp người rồi, song hôm nay tửu lâu này lại hoàn toàn yên tĩnh.

Có vài người không có mắt đi ngang qua, không nhìn được mà nhìn vài lượt, sau đó liền nói với người bên cạnh: “Không phải là tửu lâu này đóng cửa rồi chứ?”

Tiểu nhị đứng trong cửa nghe xong, liền cười tươi vui vẻ bước ra ngoài mấy bước, “Nói bậy gì đó, chúng ta đây là có khách quý tới cửa, đã bao trọn cả tửu lâu rồi.” Nói xong liền đóng cửa, đuổi cái người vô duyên kia đi.

Tầng hai tửu lâu, chỉ có duy nhất một bàn.

“Cá của tửu lâu này thế nào?” Nhìn canh cá trên bàn, Đông Phương Bất Bại đột nhiên hỏi.

“Không bằng người nấu.” Âu Dương Minh Nhật ném một chút, sau đó nói.

Đông Phương Bất Bại cười cười, đang muốn nói gì đó, lúc này tiểu nhị cầm rượu đã tới.

Thấy hôm nay trong tửu lâu chỉ có hai vị khách nhân, trên mặt tiểu nhị trưng ra nụ cười tươi rói, nhanh chân đi tới.

Ngay lúc tiểu nhị định để bầu rượu đã được hâm nóng lên bàn, một bóng trắng đột nhiên từ cửa sổ nhào tới.

Tiểu nhị cả kinh, bầu rượu trong tay không cẩn thận mà bị lệch ra.

Tuy Âu Dương Minh Nhật đứng lên đúng lúc, nơi bả vai vẫn bị rượu thấm ướt một khối.

Đến khi nhìn thấy cái bóng trắng lao vào đó là một con chim bồ câu, tiểu nhị mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn bình rượu trong tay thấy đã đổ hết từ lúc nào, lại còn đổ vào áo khách quý, tiểu nhị không khỏi lại luống cuống, “Tiểu nhân không phải cố ý... Khách quan ngài...”

Đông Phương Bất Bại quét mắt nhìn tiểu nhị kia, nét mặt đã có chút không vui.

“Không sao, mang ta đi thay y phục.” Âu Dương Minh Nhật cắt đứt lời của hắn, lại nói với Đông Phương Bất Bại: “Người cứ ăn trước đi.”

“Ừ” một tiếng, đến khi hắn với tiểu nhị kia rời đi, Đông Phương Bất Bại mới đứng dậy đến bên cửa sổ, gỡ tờ giấy nhỏ treo bên chân bồ câu xuống.

Đại khái nhìn lướt qua nội dung bức thư, Đông Phương Bất Bại liền đem tờ giấy vo thành bụi phấn, rồi phủ đi.

Ngồi về chỗ của mình, Đông Phương Bất Bại không gấp thức ăn, chỉ rót rượu từ từ uống, hiển nhiên là đang đợi người nọ trở về ăn chung.

Một lát sau, một loạt tiếng bước chân truyền đến, ngửi thấy hương phấn son trong không khí truyền tới, Đông Phương Bất Bại nhũu mày, đặt chén rượu trong tay xuống.

52. Chương 52

Chăm chú quan sát nam tử đang ngồi trước bàn kia một hồi, thấy bên cạnh y không có kiếm hay bất kì vũ khí nào khác, một thiếu nữ mặc váy dài thướt tha màu vàng nhạt chậm chậm đi đến trước mặt y, “Vị công tử này...”

“Biến.” Ngón tay mân mê miệng chén rượu, Đông Phương Bất Bại cũng không ngẩng đầu lên mà nói, trong thanh âm lộ ra sự sắc bén lạnh lùng, và thiếu kiên nhẫn.

“Tiểu nữ tên Hàn Tư Điệp, không biết cao tính đại danh của công tử là gì?” Nhìn sắc mặt lạnh lùng của nam tử trước mắt, Hàn Tư Điệp chẳng những không buồn bực, mà còn âm thầm hài lòng.

Dù sao, chỉ có nam tử khí độ bất phàm, lại không háo sắc hùa theo nữ nhân như vậy mới là một lựa chọn tốt cho vị trí phu quân của nàng. Nghĩ đến đây, gương mặt Hàn Tư Điệp hơi ửng đỏ, môi nhẹ cong lên, tiện thể bước về chiếc ghế cạnh mình mà định ngồi xuống.

Vị trí thuộc về người kia, làm sao Đông Phương Bất Bại có thể để kẻ khác chạm vào. Sắc mặt y lập tức lạnh xuống, chén rượu trong tay bị nội lực thâm hậu phi vút ra ngoài.

Chén bạch ngọc thanh nhả lập tức bay vút về phía cần cổ của nữ tử kia với tốc độ cực nhanh, ngay từ lúc còn chưa tới gần, nàng đã cảm thấy một luồng sát ý lạnh lẽo đập mạnh vào mặt, muốn tránh ra lại bị khí thế bá đạo mang trên chén ngọc đè ép tới độ không thể dời chân.

Đồng tử nàng hơi co lại, dưới uy hiếp chết chóc mãnh liệt, Hàn Tư Điệp chợt cắn đầu lưỡi, trong nháy mắt vai trái trầm xuống, chén ngọc mang theo khí thế xâm lược bá đạo hung hiểm mà sượt qua ngay sát bên cổ nàng.

Một nữ nhân không biết từ đâu xuất hiện, tất nhiên Đông Phương Bất Bại sẽ không để trong lòng, cho dù vung tay ném một cái chén qua cũng có vẻ tùy ý, ngay cả một thành lực đạo cũng chưa dùng hết.

Chỉ là, dù vậy, nữ tử nọ cũng chật vật thoát được trong gang tấc, khiến cho Đông Phương Bất Bại nhẹ liếc nhìn qua.

Trong không khí chậm rãi nổi lên mùi rỉ sắt của máu, nhẹ phiêu đảng trong không trung, Hàn Tư Điệp giơ tay lên che bên gáy, lập tức từ trong kẽ tay của nàng tràn ra không ít máu.

Nếu không phải từ nhỏ nàng theo võ sư học võ nghệ được mấy năm, lúc này đây sợ rằng sẽ phải thực sự bỏ mạng ở chỗ này. Nghĩ đến đây, trong lòng Hàn Tư Điệp trào lên nỗi sợ hãi cực độ.

Thấy vẻ sợ hãi trong mắt nàng, Đông Phương Bất Bại nhíu môi, lộ ra một nụ cười lạnh lùng.

Nhìn nam tử mang khuôn mặt thanh cao tuấn mỹ, khí thế bức người lộ ra nụ cười châm chọc, sự e ngại trong lòng Hàn Tư Điệp dần dần bị lòng hiếu thắng đang dâng trào đè xuống.

Nam tử trước mắt, bất kể là bề ngoài hay khí thế đều vô cùng xuất sắc trong mắt nàng, lại từ việc y có thể vung tay một cái liền bao trọn cả tửu lầu nhà mình, cũng có thể nhìn được rằng gia thế nhà y cũng là cực tốt. Bây giờ, lại phát hiện rằng võ nghệ của y quả thực là bất phàm, như vậy lại càng hợp tâm ý của mình!

Lấy ra một mảnh khăn lụa, tùy ý lau sạch máu ở cổ và còn dính ở bàn tay, Hàn Tư Điệp vẫn dịu dàng mỉm cười, “Có phải vừa rồi Tư Điệp đã mạo phạm công tử? Như vậy bữa cơm này liền do ta mời công tử, coi như là bồi tội.”

Nếu vừa rồi có thể nói nàng e lệ kín đáo, ôn nhu như nước, thì lúc này nàng lại có thêm một phần tự nhiên phóng khoáng, mang theo khí khái hào hùng của nữ nhi giang hồ.

Khi Âu Dương Minh Nhật trở về, nhìn thấy người nọ đang ngược mắt, khóe môi nhẹ cong lên, mà bên cạnh y thì có thêm một nữ tử duyên dáng yêu kiều, tự nhiên phóng khoáng, từ gương mặt đến thân hình đều không thể chê.

Nhìn nữ tử kia đang giữ trên môi nụ cười xinh đẹp nhìn thẳng vào y, tựa như nàng vừa nói gì đó, đang chờ y trả lời, Âu Dương Minh Nhật bất chợt cảm thấy một cảm giác buồn bực đè nén không tên trong lòng, đứng ngây người tại chỗ.

Bên này, tựa như cảm giác được rằng hắn đã trở về, Đông Phương Bất Bại quay đầu, đã thấy hắn đứng ở bên đó nhíu mày nhìn về phía này, không khỏi đứng lên, “Minh Nhật?”

Nghe tiếng gọi của y, Âu Dương Minh Nhật lặng lẽ gẩy nhẹ vòng kim tuyến trong tay, thanh âm có chút trầm thấp, “Ăn xong chưa?”

Đông Phương Bất Bại muốn chờ hắn trở về, đương nhiên là không động tới thức ăn trên bàn, chỉ là lúc này cảm giác nhay bén của y nói cho y biết, tâm tình lúc này của hắn dường như không được tốt, vì vậy liền gật đầu.

“Vậy thì đi thôi!” Thấy y gật đầu, Âu Dương Minh Nhật nói.

“Nhưng...” không phải người còn chưa ăn sao?

Thấy y đi về phía trước một bước, rồi lại quay đầu nhìn về phía cái bàn vừa ngồi, biểu tình Âu Dương Minh Nhật càng thêm lạnh lùng. Liếc mắt nhìn nữ tử đang đứng cạnh bàn, sau đó lập tức bước tới kéo cổ tay người kia đi.

Hàn Tư Điệp nhìn Âu Dương Minh Nhật, trong mắt hiện lên sự khen ngợi và thưởng thức, rồi nhớ ra hắn là bằng hữu của người mình coi trọng, đang muốn mở miệng chào hỏi, liền bị cái nhìn lạnh lẽo kia ngăn lại lời chào hỏi sắp bật ra.

Còn chưa có nói xong đã bị hắn kéo xuống dưới lầu, nhất thời Đông Phương Bất Bại có chút không hiểu, theo bản năng liền nghĩ rằng có lẽ mùi máu tanh trên người nữ nhân kia làm hắn mất hứng thú ăn uống.

Nghĩ như vậy, Đông Phương Bất Bại quay đầu, ánh mắt lạnh lẽo ngoan lệ quét qua nữ nhân làm người ta căm ghét còn đang bồi hồi cạnh bàn kia.

Thấy người nọ đã đi đến cầu thang rồi còn muốn quay đầu nhìn lại, Âu Dương Minh Nhật mấp máy môi, trong đôi mắt ôn hòa sáng trong như ngọc, trầm tĩnh lại thông suốt kia của hắn ẩn hiện chút tối tăm.

Một cây tú hoa châm đã trượt xuống ngón trỏ, ngay khi Đông Phương Bất Bại muốn động thủ, lại phát hiện người nọ cầm tay mình càng chặt, nghiêng đầu nhìn hắn thì thấy hắn đang mím môi, tựa hồ có hơi... không vui?

Nhìn vẻ mặt của hắn, Đông Phương Bất Bại thu lại cây châm nhỏ trong tay, vỗ vỗ mu bàn tay của hắn, “Minh Nhật, sao vậy?”

Âu Dương Minh Nhật không nói, kéo y xuống lầu nhanh hơn.

Vừa rồi còn rất tốt, nhưng chỉ rồi đi có một lúc, sao lại... Có phải lúc này hắn đi thay quần áo bị tiểu nhị phục vụ không tới nơi tới chốn, khiến hắn bực mình? Y lại nhận thấy bước chân hắn nhanh hơn, dường như không muốn ở lại lầu này. Đông Phương Bất Bại lại càng tin vào phán đoán của mình, một đôi mắt đẹp diễm lệ ẩn ẩn phát ra khí lạnh thấu xương.

Nếu khiến người này không vui, như vậy, tửu lâu này cũng không nhất thiết phải tồn tại.

Ra khỏi cửa lớn, Đông Phương Bất Bại hơi nghiêng mắt nhìn lại bảng hiệu của tửu lâu, lập tức thu lại ánh mắt mang theo sự tối tăm muốn tàn phá hủy diệt, nhẹ mỉm cười với người bên cạnh, “Người còn chưa ăn, hay là chúng ta đến một tửu lâu khác dùng cơm đi?”

“Không cần.” Âu Dương Minh Nhật nhìn y, “Chúng ta về khách điểm.”

Thấy nét mặt hắn vẫn mang biểu tình không vui, Đông Phương Bất Bại đành không nói gì nữa, cùng hắn trở về khách điểm.

Về đến phòng rồi, Đông Phương Bất Bại liền ủa vào lồng ngực hắn như mọi khi, giơ ngón tay lên chọc nhẹ mi tâm của hắn, nhẹ giọng hỏi: “Làm sao vậy? Kể nào khiến người không vui?”

Bàn tay theo thói quen ôm lấy thắt lưng người nọ, dịu dàng vuốt ve, Âu Dương Minh Nhật nhìn y chăm chăm.

Ngay khi Đông Phương Bất Bại cho rằng hắn sẽ không trả lời, lại nghe hắn nói: “Người.”

“Ta? Ta làm sao?” Thấy hắn nói kẻ đó là mình, Đông Phương Bất Bại hơi ngạc nhiên, sau đó liền há miệng cắn nhẹ lên cằm hắn.

Mặc dù hơi bất mãn vì hắn lên án mình, Đông Phương Bất Bại vẫn suy nghĩ lật lại tất cả sự việc đã trải qua ngày hôm nay, xem bản thân đã chọc vào hắn lúc nào.

Chẳng lẽ là...

Đôi mắt y bỗng sáng lên, trợn to không thể tin nổi. Đông Phương Bất Bại buông cái cằm của hắn ra, nét mặt lộ ra nụ cười vui vẻ, rồi lại không nhịn được, nhanh nhẩu hôn lên đôi môi đang mím lại của hắn một cái.

Nhớ lại, nữ nhân kia chỉ là đứng bên cạnh y một lúc, không khỏi nói: “Sao người lại ăn cái giấm chua vô lý như vậy a!”

“Người thích nữ tử như vậy?” Nhớ lại lúc kéo y ra, y cứ quay đầu lại nhìn mấy lần, Âu Dương Minh Nhật hỏi.

Sao hắn lại hỏi vậy?

Bị hắn nghi ngờ hỏi như vậy, đáng lẽ Đông Phương Bất Bại sẽ cảm thấy không vui. Chỉ là nhìn thấy hắn

giương mắt, chân mày cau lại, nhìn mình chăm chăm, tràn đầy trong mắt chỉ có hình ảnh của mình, y vẫn không thể kìm được mà cảm thấy cực kì thỏa mãn từ tận đáy lòng.

Người này còn để tâm đến y nhiều hơn cả y tưởng tượng. Nếu không, một người tỉ mỉ tài trí như hắn, sao có thể nghĩ lầm rằng y sẽ thích nữ nhân?

“Người phải biết, ta không thể nào ở bên một nữ nhân.” Nhẹ nhàng áp gò má trái của mình vào sát với gương mặt của hắn, Đông Phương Bất Bại híp mắt, cười.

“Chỉ là nói vậy, nếu có thể...”

Hắn còn chưa dứt lời, Đông Phương Bất Bại đã đoán được hắn muốn nói gì, lập tức ngẩng đầu nhìn thẳng vào hắn, dùng môi mình chặn lại lời hắn chuẩn bị nói ra, nụ hôn như gặm cắn mang theo chút thô bạo.

Đến tận khi hô hấp của hai người đã phần nào rối loạn, Đông Phương Bất Bại mới tách ra một chút, liếm liếm môi: “Ta chỉ thích người.”

Một lát sau, không biết nghĩ đến chuyện gì, Đông Phương Bất Bại đột nhiên cong môi lộ ra một nụ cười kỳ dị, ghé sát vào tai hắn, nói nhỏ một câu.

Nét mặt Âu Dương Minh Nhật lập tức trở nên sững sốt.

“Lúc này đi ăn được chưa!?” Nghĩ lại, bàn đồ ăn kia có không ít thứ mình thích, Đông Phương Bất Bại nói.

Cũng đã qua thời gian dùng bữa trưa, nếu có đói bụng thì bây giờ cũng hết rồi, Âu Dương Minh Nhật lắc đầu, “Ta không đói bụng.”

“Không biết người nào cứ luôn lải nhải cầu nhàu mỗi lần ta bỏ bữa hay ăn ít hả?” Đông Phương Bất Bại liếc mắt, rồi chống tay vào vai hắn để đứng lên, “Người không đói, nhưng ta thì đói.” Nói xong liền đẩy cửa đi ra ngoài.

Đến khi y đã không thấy bóng dáng, Âu Dương Minh Nhật không khỏi nhớ lại câu nói kia của y, “Nếu thực sự có thể, dù có thay đổi, cũng sẽ chỉ đổi thành ta ở phía trên.”

Ngón tay quần kim tuyến vòng quanh theo bản năng, Âu Dương Minh Nhật mím môi mà cười, thầm nói: “Tuyệt đối không thể.”

Ngay sau đó, không biết nghĩ tới chuyện gì, nụ cười trên mặt hắn biến mất, nhẹ cau mày ả ả nghi hoặc.

Đến khi Đông Phương Bất Bại bụng đồ ăn lên ăn trưa cùng hắn xong, hai người cũng không ra khỏi cửa

nữa.

Tin tức Lưu Chính Phong phái Hành Sơn muốn rửa tay chậu vàng đã sớm lưu truyền sôi sục trong giang hồ, mà ban này ở tử lâu Đông Phương Bất Bại cũng nhận được tin tức này.

Buổi tối, Đông Phương Bất Bại nói đại khái việc này với Âu Dương Minh Nhật một lần.

“Rửa tay chậu vàng?” Âu Dương Minh Nhật nhẹ nhàng châm biếm: “Nếu một chậu nước có thể rửa sạch thị phi chốn giang hồ, chỉ sợ chậu vàng trong thiên hạ này lúc nào cũng bán hết sạch.”

“Nơi nào có người, nơi đó có giang hồ, muốn rời khỏi, đâu có dễ thế. Cũng chỉ có những kẻ tự xưng là danh môn chính phái mới ngây thơ như vậy.” Nhớ đến tin tức ám vệ truyền tới, Đông Phương Bất Bại cười nói.

“Nơi nào có người, nơi đó có giang hồ.” Lặp lại một câu của y, Âu Dương Minh Nhật mỉm cười.

Hai người lại tùy ý nói chuyện với nhau một hồi, bởi vì không nghĩ ra tiếp theo sẽ đi đến đâu, liền quyết định đi Hành Sơn xem náo nhiệt một chút.

Ngày tiếp theo, khi trời sáng hửng, hai người mới chậm rãi rời khỏi khách điếm. Một đường đi về phía nam, bảy ngày sau thì đến thành Hành Sơn.

Phiên ngoại

Người nọ lẳng lặng ngồi trên xe lăn được chế tác tinh xảo, khí chất thanh dật xuất trần, đôi mắt đen sáng trong như hai viên ngọc quý.

Mặc dù mình đang kẻ sát lòng ngực hấn, trên gương mặt tuấn mỹ của hấn vẫn mang thần tình đậm mạc như cũ, cao ngạo mà trầm tĩnh. Đông Phương Bất Bại bỗng nảy ra suy nghĩ, muốn phá hủy đi sự trầm ổn, lạnh lùng và bình tĩnh bẩm sinh của hấn.

Ngón tay trượt nhẹ đến điểm chu sa đỏ tươi của hấn, nhẹ nhàng vuốt ve, Đông Phương Bất Bại cúi người dán lên môi của hấn, dịu dàng mút hôn.

Sau một lúc lâu, thấy thần sắc hấn không hề thay đổi, y không khỏi buồn bực nhẹ cắn một cái trên môi hấn, đầu lưỡi lập tức duỗi vào trong, lướt qua hàm răng ngọc, rồi ranh mãnh chui vào nơi sâu hơn. Mà hôn sâu triển miên như vậy, cũng khiến hơi thở Đông Phương Bất Bại loạn cả lên.

Mà khi nam tử đang thần nhiên ngồi trên xe lăn kia thấy người trong ngực động tình triển miên hôn mình, trong đôi mắt nhanh chóng lướt qua vài tia sáng, bàn tay quần đầy kim tuyến khe khẽ nâng lên, rồi lại buông xuống.

Hơi ngược lên nhìn hấn, thấy hấn chỉ lẳng lặng nhìn mình, cũng không trả lời, Đông Phương Bất Bại cuộn lấy đầu lưỡi hấn, nặng nề mút lấy, hôn sâu đến mức tựa như ngay cả đầu lưỡi cũng muốn dây dưa không ngừng với hấn.

Đến khi Đông Phương Bất Bại thoảng tách ra, môi hai người đều có chút sưng đỏ.

Vươn lưỡi liếm đi sợi nước bạc còn dính bên môi hấn, Đông Phương Bất Bại đưa tay vào vạt áo hấn chậm rãi thăm dò, dán sát vào lồng ngực người ấy nhẹ nhàng vuốt ve.

Khi ngón tay lạnh lạnh của y trượt tới một điểm nào đó trên ngực Âu Dương Minh Nhật, hô hấp của hấn lập tức nặng nề trong nháy mắt.

Dù cho hơi thở nặng nề này chỉ trong chớp mắt, cũng đủ để cái người đang đặt toàn bộ thể xác và tinh thần trên người hấn – Đông Phương Bất Bại – nhận ra được, không khỏi bật ra tiếng cười trầm thấp.

“Minh Nhật...” Y thấp giọng gọi một tiếng, ngón tay chậm chậm vẽ hai vòng quanh điểm nổi trên ngực kia.

Âu Dương Minh Nhật đưa tay nắm lấy cổ tay y, kéo cái tay đang làm loạn trước ngực mình ra ngoài.

Ý cười bên môi càng thêm sâu sắc, Đông Phương Bất Bại tách khỏi người hấn, thấy hấn ngược mắt nhìn mình, bàn tay thon dài nhẹ nhàng cởi xuống tấm áo màu đỏ rực rỡ.

Nhìn thân thể trần trụi, trắng ngần tựa ngọc ngay trước mặt, Âu Dương Minh Nhật mấp máy môi, ánh mắt nhất thời tối xuống.

Nghe thấy hơi thở thêm nặng nề kia, Đông Phương Bất Bại cúi người đặt một nụ hôn lên môi hấn, hai tay lại rơi xuống hông người kia.

Sau khi hai người trao đổi một nụ hôn triền miên sâu sắc, Đông Phương Bất Bại đã cởi áo của hấn xuống.

Ý ngồi trên đùi người nọ, đưa lưng về phía hấn, khi tấm lưng trắng ngọc dán vào lồng ngực nóng bỏng, Đông Phương Bất Bại vừa cười, vừa kéo bàn tay hấn vòng qua ôm lấy eo mình.

“Chơi đủ chưa?” Ngắc đầu ghé sát vào tai y, Âu Dương Minh Nhật hỏi, âm thanh trầm thấp khàn khàn, bàn tay đặt bên hông y không nhìn được mà chậm rãi vuốt ve, ma sát da thịt mịn màng tinh tế bên dưới.

“Chưa...” Môi khẽ nhếch lên, ngữ điệu vương vấn tình dục, Đông Phương Bất Bại nghiêng đầu hôn lên môi hấn một cái. Một tay đặt lên mu bàn tay hấn, tay kia lại trượt ra sau, dừng ở giữa hai chân hấn.

Bị lòng bàn tay lạnh lạnh của y nắm lấy, Âu Dương Minh Nhật thở dốc một tiếng, lập tức ấn một nụ hôn

nặng nề xuống cổ y, in thêm một dấu ấn đỏ thẫm trên làn da trắng ngọc ngà.

Nắm lấy thứ đang nóng bỏng cứng rắn của hắn, Đông Phương Bất Bại cảm thấy thân thể mình đang ngày càng nóng lên, không khỏi thấp giọng khàn khàn gọi, “Minh Nhật, Minh Nhật...”

“Ta đây.” Đáp lại tiếng rên rỉ, bàn tay Âu Dương Minh Nhật theo hông y mà di chuyển lên trên, nhẹ nhàng vuốt ve, xoa nắn hai điểm nhỏ nhỏ trước ngực, đồng thời bờ môi hạ xuống sau cổ y, in xuống hết dấu đỏ này đến dấu đỏ khác.

“Ừ...” Đông Phương Bất Bại rên rỉ một tiếng, dường như mũi không đủ để hô hấp, cái miệng nhỏ của y mở ra lại đóng vào một cách vụng về.

Cảm thấy thứ trong tay ngày càng trở nên nóng bỏng, Đông Phương Bất Bại híp nửa con mắt, bắt lấy một tay của hắn, dẫn đường thăm dò vào nơi bí ẩn khó nói kia của mình.

“Haa- ...” Khi một ngón tay của hắn đưa vào động nhỏ bí ẩn chật hẹp kia, Đông Phương Bất Bại rên khẽ một tiếng, khóe mắt trào nước, ánh nước long lanh.

Chịu đựng đến khi nơi đó có thể chứa đựng được ba ngón tay nhẹ nhàng đâm vào rút ra, Đông Phương Bất Bại kéo tay hắn ra.

Tách mở hai chân của mình, Đông Phương Bất Bại nắm lấy vật nóng đang đứng sừng sững kia của hắn trượt lên trượt xuống mấy cái, sau đó hơi nhấc người lên, rồi từ từ ngồi xuống phân thân nóng bỏng nọ.

Được một nơi vừa căng mịn vừa ướt nóng vây quanh chặt chẽ, Âu Dương Minh Nhật thoải mái đến độ không kìm được mà rên lên một tiếng, nhưng khi nhìn thấy người nọ hơi cau mày, liền tự kiềm chế bản thân không lập tức chuyển động.

Vừa hôn môi y, Âu Dương Minh Nhật vừa đưa tay vỗ về âu yếm bên hông y, tay hắn trượt theo làn da mịn màng đang hồng lên vì tình ái xuống bắp đùi căng mịn co dãn. Cảm giác mềm mịn dẻo dai, trơn tru mà tinh tế ấy thật khiến người ta lưu luyến quên lối về.

Trong nháy mắt đó tất cả sự khó chịu như biến mất, thân thể được hắn vuốt ve ngày càng nóng lên. Thất lưng Đông Phương Bất Bại nhẹ nhàng chuyển động, tiếng rên rỉ vì khoái cảm của y trào ra rồi lại bị người phía sau nuốt lấy.

Lửa dục hai người đốt lên nóng hừng hực, thiêu đốt cả không khí bốn phía xung quanh.

53. Chương 53

Bởi vì Lưu Chính Phong phái Hành Sơn tổ chức ngày lễ Rửa tay chậu vàng, mấy ngày gần đây, không ít nhân sĩ vô lâm ủa về chật kín cả thành Hành Sơn.

Trở về Nhạn Lâu, một trong những tửu lâu nổi danh nhất thành Hành Sơn, lúc này, bởi vì không phải thời gian dùng cơm nên người ở bên trong cũng không nhiều, cả lầu trên lầu dưới cộng lại cũng chỉ lác đác có sáu – bảy bàn.

Sau khi tiểu nhị bưng rượu và thức ăn cho khách lầu trên và lầu dưới xong, hần liền lấy cái khăn vải màu trắng lúc nào cũng mang theo mình lau lau mấy cái bàn trong đại sảnh của tửu lâu.

Thời tiết hôm nay có chút oi ả nóng bức, quệt đi mồ hôi liên tục toát ra trên trán, tiểu nhị nhìn ra ngoài cửa ngó nghiêng một chút. Ngay lúc hần định thu lại ánh mắt ngó nghiêng của mình, bỗng nhìn thấy hai nam tử đang bước trên ánh hào quang rực rỡ trên mặt đất, đi về hướng cửa chính tửu lâu.

Phảng phất như mơ, trong chớp mắt tiểu nhị còn cho là mình đã nhìn thấy thần tiên giáng trần đi về phía mình.

Giơ tay lên dụi dụi mắt, đến khi hai người kia bước tới, tiểu nhị mới phản ứng lại, nhanh nhẹn ra nghênh đón.

Hai người bước vào tửu lâu đều mặc y phục hoa lệ quý giá, hoàn toàn khác với mấy người giang hồ ngày thường ra vào nơi đây. Nam tử mặc trường bào màu vàng nhạt thêu hoa văn áng mây mang thần sắc lạnh lùng thản nhiên, bên cạnh hần, nam tử mặc y phục đỏ rực nhìn lướt qua khung cảnh sắp xếp của tửu lâu, rồi thuận tay ném một vật gì đó cho tiểu nhị.

Tiểu nhị theo phản xạ đưa tay bắt lấy vật mang cảm giác lạnh lạnh kia, vừa cúi đầu xuống nhìn đã nghe thấy một câu, “Tửu lâu này chúng ta bao.”

Hần lập tức ngẩng đầu lên, đã thấy hai người nọ tự mình đi về phía cầu thang của tửu lâu. Tiểu nhị sờ sờ thỏi vàng khá nặng trong tay, lập tức nhanh chân chạy đi tìm ông chủ.

Ông chủ tửu lâu nghe tiểu nhị nói xong thì cảm thấy có chút khó khăn, dù sao đã mấy ngày nay người tới đa phần đều là người trong giang hồ, nếu như chộc giận bọn họ thì cũng không tốt. Chỉ là khi nhìn thấy thỏi vàng tiểu nhị đưa qua, ông chủ này hơi do dự một lúc, liền sai tiểu nhị nhanh chóng chuẩn bị rượu với thức ăn tốt nhất ngon nhất đưa lên, còn mình thì đích thân ra ngoài đại sảnh xin lỗi các vị khách đó, đồng thời cung kính mời bọn họ ra ngoài.

Cũng may bên trong đại sảnh đã có ba bàn khách đã ăn xong rồi, lại thấy ông chủ tửu lâu nói sẽ không thu tiền, họ chỉ thì thầm vài câu xong cũng thẳng thắn rời đi.

Thả lỏng một chút, ông chủ gọi một tiểu nhị khác trong tửu lâu của mình đến, nhắc nhở hần đi tạ lỗi và

mời những bàn khách còn lại ra ngoài, còn mình thì lập tức đi lên lầu.

“Minh Nhật?” Thấy người nọ hạ mắt mân mê quần kim tuyến quanh lòng bàn tay, hình như có chút thất thần, Đông Phương Bất Bại gọi một tiếng.

“Làm sao vậy?” Âu Dương Minh Nhật ngẩng đầu, lập tức đưa tay rót cho y một chén trà.

Nhớ tới chuyện nữ tử nọ ở lầu lâu ngày đó đã nói rõ ràng với hắn, mà cả đoạn đường này hắn cứ cau mày suốt, không biết đang suy nghĩ chuyện gì. Đông Phương Bất Bại nhận lấy chén trà, thấy tiểu nhị đang bưng khay dọn thức ăn lên, y liền uống tạm một ngụm trà trước.

“Mời hai vị từ từ thưởng thức!” Sau khi mang rượu và thức ăn đầy đủ lên bàn, tiểu nhị thu khay lui ra ngoài.

Buông chén trà xuống, Đông Phương Bất Bại nói: “Người...” Y vừa nói ra một chữ “người”, bỗng nghe thấy từ cửa sổ bên cạnh có người kêu to: “Tốt! Vậy người biến nhanh đi! Càng nhanh càng tốt, càng xa càng tốt! Một tiểu ni cô đầu trọc đứng trước mắt ta như thế, Lệnh Hồ Xung không đánh đã thua rồi!”

Gương mặt y đầy vẻ không vui nhìn qua, liền thấy một tiểu ni cô đang chạy xuống lầu dưới, mà cái bàn kia có hai kẻ đối diện đang cầm đao cầm kiếm đánh nhau. Đông Phương Bất Bại đứng lúc khó hiểu và buồn bực vì Âu Dương Minh Nhật cư xử lạ lùng, giờ lại thấy hai kẻ không có mắt kia chẳng những không mau rời đi mà còn quấy rối đến tâm tình của mình, ánh mắt lập tức trở nên lạnh lẽo, vung tay đánh một chưởng về phía hai kẻ nọ.

Hai kẻ ngồi trên bàn đang cầm vũ khí đánh nhau kia không kịp phản ứng, lập tức bị luồng nội lực mạnh mẽ đánh cho tổn thương, bị đánh bay ra ngoài cửa sổ cùng cả bàn ghế.

Tiểu ni cô vừa chạy xuống cầu thang chợt nghe tiếng động vang dội từ phía sau truyền tới, lúc quay đầu lại trông thấy hai người trước đó vẫn còn ngồi đối diện đánh nhau nay đã bay ra ngoài cửa sổ, nàng kêu to một tiếng “Lệnh Hồ sư huynh !!!” rồi liếc nhanh qua người mặc áo đỏ vừa ra tay, sau đó nhanh chóng chạy xuống dưới lầu.

Dưới lầu truyền đến tiếng vang lớn, ngoài đường lập tức không ít người tụ lại vây xem, ngay sau đó bắt đầu liên tục những âm thanh bàn tán ồn ào.

Mà mấy bàn còn dư lại ở lầu hai thấy vậy, cũng không cần ông chủ phải ra mặt nói chuyện gì, hốt hoảng để bạc xuống rồi phi thân chạy xuống lầu.

Khóe mắt liếc xuống lầu nhìn một bóng người mặc y phục màu đen, cùng một tiểu cô nương đi bên người hắn, Đông Phương Bất Bại híp mắt xuống, nhưng cũng chẳng có tâm tình để ý tiếp.

“Sao vậy?” Cảm giác được y đang không vui, Âu Dương Minh Nhật ngẩng lên nhìn y.

Những kẻ chứng mắt đều đã biến mất, biểu tình trên mặt Đông Phương Bất Bại hơi khá hơn một chút, “Sao suốt cả đoạn đường này ngươi luôn thất thần thế?”

“Chỉ là nghĩ một vài chuyện thôi.” Âu Dương Minh Nhật thuận miệng đáp.

“Nghĩ chuyện gì?”

Thấy y nghiêm mặt nhìn mình, khóe môi Âu Dương Minh Nhật cong lên một chút, cầm chiếc đũa nhét vào tay y, nói: “Ta đã hiểu rồi, nếu ngươi muốn biết thì ăn cơm trước cho ta đã!”

Chuyện gì mà lại khiến hần nghĩ lâu đến vậy? Nhìn hần một hồi, Đông Phương Bất Bại cầm chiếc đũa lên, nghe lời chuẩn bị dùng cơm.

Lúc ăn cơm căn bản hai người sẽ không trò chuyện, chỉ là thỉnh thoảng sẽ gấp cho người kia món ưa thích, khiến bầu không khí an tĩnh lại thêm ấm áp.

Ăn xong, y gọi tiểu nhị dọn bát đũa xuống, đồng thời cũng bảo đổi một bình Bích Loa Xuân thượng hạng xong, Đông Phương Bất Bại bắt đầu nhìn sang người ngồi cạnh.

Nhìn y mang theo bộ dáng ngạo nghễ trên gương mặt, trong mắt Âu Dương Minh Nhật lướt qua ý cười dịu dàng.

Hần không nói ngay, mà đưa tay kéo y vào trong lòng mình, đặt cằm mình vào hõm vai y.

Bị động tác đột ngột này của hần khiến cho không hiểu gì cả, chỉ là khi ở trong ngực hần, cảm giác được tâm tình của hần dao động phập phồng, Đông Phương Bất Bại liền cọ cọ vài cái nơi cần cổ, rồi đưa tay vòng lấy hông hần, “Minh Nhật, làm sao vậy?”

“Ta nghĩ, cuộc đời này, người duy nhất Âu Dương Minh Nhật ta yêu chỉ có Đông Phương Bất Bại.”

Nghe lời tâm tình trầm thấp ấy, đầu tiên đáy lòng y ngập tràn sự vui sướng không thể diễn tả, song khi suy nghĩ cẩn thận ý nghĩa trong câu nói của hần, Đông Phương Bất Bại chợt ngẩng đầu lên, “Không phải ngươi đã nói, ngươi...” từng phải lòng một nữ tử tên Thượng Quan Yến sao?

Nửa câu sau, Đông Phương Bất Bại không muốn nói ra. Tuy người này tri kỷ tâm ý tương thông với mình khiến y vô cùng vui sướng, nhưng vừa nghĩ tới việc trong lòng hần còn mãi nhớ kỹ một bóng hình khác, làm sao y có thể không quan tâm?

Chỉ là y luôn tự nói với lòng mình, có thể thấy được hần, có thể ở bên hần, đã là hạnh phúc y cầu mà không được rồi. Dù cho trong lòng hần từng có một nguyện ý vì một nữ nhân mà khuynh tấn thiên hạ, y cũng chỉ có thể thu lại sự không vui cùng đổ kị này dần xuống đáy lòng.

“Ta đã từng nghĩ là mình yêu Thượng Quan cô nương, song đến bây giờ, rốt cuộc ta mới nhận rõ trái tim mình.” Âu Dương Minh Nhật thấp giọng nói, giữa những thanh âm trầm thấp lộ ra sự thông suốt rõ ràng.

“Tại sao lại đột nhiên hiểu rõ?” Tuy trong lòng đã vì những lời hắn nói mà tràn đầy vui sướng hạnh phúc, Đông Phương Bất Bại vẫn không nhin được hỏi.

Thấy rõ cảm xúc vui mừng quá đỗi cùng với không dám tin tưởng trong đáy mắt của y, Âu Dương Minh Nhật hạ một nụ hôn xuống mí mắt ấy.

Một người luôn kiêu hãnh bá đạo như y, tuy không nói ra, song làm sao y lại có thể không để ý việc y không phải là người duy nhất trong lòng hắn?

“Ta biết tâm nguyện lớn nhất cuộc đời này của Thượng Quan cô nương chỉ là cùng Tư Mã Trường Phong bên nhau một đời, rời xa giang hồ. Cho nên, dù cho tiếc nuối, ta cũng đã cố gắng hết sức để thúc đẩy hôn sự của hai người họ.”

Nghe lời của hắn, nghĩ tới việc hắn từng trả giá xiết bao cho nữ tử kia, Đông Phương Bất Bại không nhin được mà cắn một cái trên môi hắn.

Khẽ cười một tiếng, Âu Dương Minh Nhật tiếp tục nói: “Nhưng nếu đổi thành người, dù cho tâm nguyện lớn nhất của người là sống cả đời bên một người khác, ta tuyệt đối sẽ kiên quyết không buông tay người.”

Khi hắn nói những lời này, sự kiên định lộ ra trong giọng nói cùng ngạo khí trên đôi mày thật sự khiến người ta không thể chống cự mà rơi vào tay giặc. Đông Phương Bất Bại không kìm được mà một lần nữa cuốn lấy môi hắn.

Hai người triền miên trong nụ hôn, Âu Dương Minh Nhật tiếp tục vỗ về thiên hạ trong ngực mình, “Cho nên, ta đối với Thượng Quan cô nương, có chăng chỉ là sự tán thưởng...”

Lại hạ xuống bên tai và gò má xinh đẹp của y một chuỗi những nụ hôn, Âu Dương Minh Nhật lại tiếp tục nói, thanh âm ngày càng trầm thấp khàn khàn: “Người thực sự đi vào lòng ta, chỉ có một người, là người.”

Vệt đỏ ửng từ bên tai lan xuống cổ, trong lòng Đông Phương Bất Bại nhất thời có chút chua xót, lại có chút viên mãn, sinh ra một cảm giác không tên, chỉ muốn ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng.

Bên môi y nở rộ một nụ cười rạng rỡ, lại như giận dỗi nghiêng đầu lườm người kia, “Trong lòng ta trước giờ chỉ có một mình người, thế mà người lại mất nhiều thời gian như vậy mới suy nghĩ cẩn thận!”

Thấy y rõ ràng là hài lòng với mình, nhưng lời nói ra lại cứ không tự nhiên như vậy, Âu Dương Minh Nhật mím môi nhin xuống nụ cười suýt chút nữa đã bật ra.

Nếu hấn có can đảm dám cười, chỉ sợ người này sẽ thực sự tức giận.

Lặng lặng ôm nhau, hai người đều không nói gì thêm. Toàn bộ lần hai phảng phất hơi thở ấm áp cùng tình cảm dịu dàng không nói nên lời.

Ôm ấp thân mật thêm một hồi, hai người liền đứng dậy rời khỏi tử lâu.

Đến khi ra khỏi cửa, hai người liền thấy tốp năm tốp ba người chỉ trỏ bàn tán một chỗ nọ, Âu Dương Minh Nhật liếc nhìn qua, đã thấy trên mặt đất có hai nam tử đang nằm bất động, bên cạnh một trong số hai người đó còn có một tiểu ni cô dung mạo xinh đẹp đang ngồi khóc.

“Làm sao, người định trách ta làm không đúng?” Thấy hấn nhìn qua tình hình bên đó rồi lại quay ra nhìn mình, Đông Phương Bất Bại giương mi.

Ngay sau đó, không đợi người bên cạnh trả lời, y tiếp tục nói: “Ta vốn là ma đầu trong miệng người giang hồ, bây giờ người hối hận cũng không kịp rồi.”

“Người còn chưa chết, người cùng lắm chỉ xem như tùy hứng thích làm theo ý mình mà thôi, làm gì đến mức là ma đầu.” Âu Dương Minh Nhật cười cười, lại nói: “Hơn nữa, người có là ma đầu thì cũng có sao?”

Nghe vậy, tâm tình Đông Phương Bất Bại lại càng sung sướng, cũng không để ý mình đang ở trên đường, lập tức thưởng cho hấn một nụ hôn.

Sau đó, thấy hấn lại nhìn sang bên kia, Đông Phương Bất Bại nói: “Người muốn cứu bọn họ a!? Ta không vừa mắt bọn họ.”

“Người đã thấy ngứa mắt thì sao ta có thể cứu?” Âu Dương Minh Nhật cười, nói xong liền kéo y đi về một hướng khác.

Chỉ là thuận miệng thốt ra, lại thấy hấn trả lời như vậy, Đông Phương Bất Bại cong môi, nghiêng đầu nhìn hấn, “Ta muốn người cứu người, người có cứu không?”

“Tất nhiên là có.”

“Ta không cho người cứu?”

“Không cứu.”

“Bất kể quy tắc ‘Ba không cứu’ của người sao?”

“Quy tắc của Trại Hoa Đà là cho người trong thiên hạ, quy tắc của Âu Dương Minh Nhật thì chỉ dành cho người.”

“A? Vậy quy tắc của Minh Nhật là gì?”

“Đông Phương nói cứu thì cứu, Đông Phương nói không cứu thì không cứu, kể mà Đông Phương thấy ngứa mắt, tất nhiên là không cứu.”

54. Chương 54

Ở một nơi nào đó trong một biệt viện nằm ở ngoại thành Hành Sơn, một nam tử mặc y phục đỏ dựa nửa người trên chiếc giường quý phi mềm mại, ánh mắt tập trung vào món trang sức hồng ngọc đẹp đẽ trên hông, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve thưởng thức.

“Mang thứ bốn tọa muốn về đây, chuyện khác không cần quan tâm.”

Trên mặt đất cách giường khoảng một thước về bên trái, một người mặc y phục đen quỳ một chân, lắng nghe phân phó.

Nghे tiếng bước chân truyền tới từ phía sau, trong mắt nam tử mặc y phục đỏ vô thức sáng lên chút cảm xúc ấm áp, y lập tức phát tay ra hiệu cho người đang quỳ.

Nhìn thấy y ra hiệu, người áo đen đứng dậy chấp tay hành lễ, sau đó phi thân biến mất khỏi biệt viện nhỏ trong nháy mắt.

“Không phải người muốn đi xem náo nhiệt sao?”

Âm thanh trong trẻo truyền tới ngày càng gần hơn, cái người đang nửa nằm trên giường ngồi dậy, đưa tay kéo người nọ ngồi xuống bên cạnh mình, rồi nhanh chóng ngã vào ngực hắn. Một loạt động tác được thực hiện lưu loát không gì sánh được, hiển nhiên đây không phải là lần đầu tiên.

“Thời tiết này ở trong sân phơi nắng thật thoải mái.” Ý là hiện tại giáo chủ đại nhân nhà hắn không có hứng thú đến tham quan cái đại hội gì đó mà đám chính phái kia đang tổ chức.

Việc có đi xem đại hội “Rửa tay châu vàng” hay không, với Âu Dương Minh Nhật mà nói thì cũng chẳng phải chuyện gì to tát lắm, vậy nên khi nghe y nói như vậy thì hắn cũng không nhắc lại nữa.

Buông mảnh hồng ngọc trong tay mình xuống, tay Đông Phương Bất Bại chuyển hướng phủ lên bàn tay đang vòng quanh hông mình, vừa vuốt ve những ngón tay như được tạo nên từ ngọc của hắn, vừa thuận

miệng nói: “Khúc Dương đã tìm được ‘Quảng Lăng tán’ rồi.”

“A? Chẳng phải là đã thất truyền rồi sao? Sao hần lại tìm được thế?” Ngồi lui về phía sau một chút, để người trong ngực được dựa dẫm một cách thoải mái hơn, Âu Dương Minh Nhật tò mò hỏi.

Môi nhẹ cong, Đông Phương Bất Bại chậm rì rì kể lại: “Hần nói bộ cầm phổ này tương truyền đã bị chôn vùi sau thời Tây Tấn, như vậy tức là trước thời Tây Tấn thì nó vẫn còn xuất hiện. Vì vậy hần to gan làm liều đi khai quật phần mộ của mấy vị danh nhân giỏi đàn. Đào đến hơn mười ngôi mộ, thế mà hần lại thật sự tìm được khúc đàn này trong mộ Thái Ung thời Đông Hán.”

“Người này thật sự là tài trí và tâm huyết hơn người, mà lại si mê âm nhạc không ai sánh bằng.” Âu Dương Minh Nhật hơi có chút kinh ngạc, sau đó lại thoải mái cảm thán.

“Nghe nói hần còn chỉnh sửa, bổ sung, thêm bớt ít nhiều vào khúc đàn ấy và biến nó thành một khúc nhạc khác. Ta đã cho người mang cả hai khúc nhạc cùng với đàn đến, đợi lát nữa người đàn cho ta nghe.” Đông Phương Bất Bại nghiêng đầu nhìn hần.

Âu Dương Minh Nhật tất nhiên là đồng ý, ngồi trong vườn với y, cả hai gọi người mang bàn cờ đến, rồi cùng thông thả đánh cờ.

Bên này hai người nhàn nhã chơi cờ uống trà, bên trong thành Hành Sơn lại náo nhiệt cực kỳ.

Từ sáng sớm đã có vô số người từ bên ngoài tràn vào trong thành, tất cả đều đi về hướng Lưu phủ.

Đến giữa trưa, người của các phái trong võ lâm đều tới đông đủ, mọi người Lưu phủ cùng đệ tử của Lưu Chính Phong nhanh chóng phân công sắp xếp chỗ ngồi và mời các khách nhân an vị.

Khi tất cả mọi người đều đã an ổn tại chỗ của mình, bỗng nhiên, ngoài cửa vang lên âm thanh pháo nổ, tiếng trống tiếng kèn, rồi cả tiếng chiêng la hét dẹp đường, tỏ rõ rằng quan phủ đã đi tới ngoài cửa.

Tràng náo động lớn cùng các loại quan viên vây quanh như vậy, mọi người mới biết thì ra Lưu Chính Phong rửa tay chậu vàng là để đi làm quan!

Tất cả mọi người có mặt đều quay ra nhìn nhau, tuy nét mặt không thể hiện rõ, nhưng trong lòng đều có chút coi thường, bầu không khí bỗng ngưng đọng lại một cách kì quái.

Nhưng Lưu Chính Phong cũng không quan tâm người bên ngoài nghĩ như thế nào, đợi đệ tử chuẩn bị xong tất cả dụng cụ thì liền bước ra trước mặt quần hùng. Hần đồng dạng tuyên bố, từ nay về sau rời khỏi giang hồ, chuyên tâm làm quan văn văn, lại thuận tay bẻ gãy một thanh kiếm, rồi thả hai đoạn kiếm gãy xuống, để chúng tùy ý cắm xuống nền gạch xanh.

Hành động bẻ gãy kiếm làm kinh sợ không ít kẻ ngồi đó, Lưu Chính Phong lộ ra nét cười, vén ống tay áo đưa hai tay ra, muốn đặt vào trong chậu vàng.

Nhưng, ngay lúc này, người của phái Tung Sơn đột nhiên nhảy ra ngăn cản hấn rửa tay chậu vàng.

Lưu Chính Phong tất nhiên là không muốn nghe theo, hai bên nảy sinh tranh chấp, rồi đột nhiên từ bốn bên nhảy ra rất nhiều đệ tử phái Tung Sơn, chúng bắt giữ người nhà của Lưu Chính Phong hòng áp chế hấn.

Ngay tại thời điểm đang giằng co căng thẳng, đột nhiên có hai bóng đen vọt ra đánh nhau trên không trung nơi tổ chức đại hội “Rửa tay chậu vàng”.

Quần hùng thấy vậy, không khỏi cảnh giác đứng lên, vô số ánh mắt rơi xuống hai kẻ lạ mặt nọ.

Nhìn thấy một bóng đen trong đó, trong lòng Lưu Chính Phong giật mình kinh hoảng, song hấn lập tức thu lại tâm tình vô ý lộ ra nơi ánh mắt, rồi vờ như chưa hề để lộ sự thất thố mà tiếp tục chăm chú nhìn hai kẻ đang đánh nhau kia.

Bởi vì không biết được ý đồ của hai kẻ nọ ra sao, trong lúc nhất thời không ai mở miệng nói chuyện.

Ngay lúc mọi người đang yên lặng quan sát trận đánh trên không, đột nhiên một cuốn sách có bìa màu vàng rơi xuống giữa trận đánh.

Người trẻ tuổi mặc đồ đen đang tiếp chiêu của đối thủ, thấy vậy lập tức phi thân xuống, nhanh chóng nhặt lại cuốn sách kia nhét vào áo, sau đó lại phi lên tiếp tục đánh nhau.

“Bí tịch!”

Không biết là người nào đột nhiên kêu lên, đám người trong võ lâm nhất thời liền nhớ tới quyển bí tịch võ công thất truyền bí ẩn xuất hiện trong giang hồ ngày trước.

Ngay lập tức, ánh mắt mọi người nhìn trận đấu giữa không trung ấy trở nên phức tạp, thậm chí còn có chút nóng lòng muốn thử.

“Người đã lấy được khúc phổ ‘Quảng Lăng tán’ mà giáo chủ muốn, sao còn chưa buông tha?” Trên không trung, Khúc Dương nhìn người đối diện, thấp giọng nói.

Hấn vốn nghe tin hôm nay Lưu Chính Phong muốn rửa tay chậu vàng tại đây, nên dẫn cháu gái đến xem. Vốn dĩ chỉ muốn đứng ở một chỗ bí mật gần đó quan sát, không ngờ lại phát hiện có người mai phục bên ngoài Lưu phủ. Vốn muốn yên lặng theo dõi diễn biến, tranh thủ lúc không ai để ý mà âm thầm mang Lưu Chính Phong đi, ai biết lại bị ám vệ tùy thân của Đông Phương Bất Bại tìm được, muốn hấn giao ra khúc

phổ.

Đồ mà giáo chủ muốn, hắc đầu dám không giao ra, chỉ là trong viện tử kia bất ngờ có chuyển biến, hắc liên không có tâm tình để ý tới ám vệ.

Chính bởi vậy mà ám vệ hiểu lầm rằng hắc không muốn giao ra khúc phổ, dứt khoát ra tay với hắc.

“Giáo chủ còn muốn khúc phổ người làm sau đó.” Ám vệ ném ra một câu, ra tay càng không kiêng nể gì.

Khúc “Tiểu ngạo giang hồ”? Khúc Dương nhìn hắc, tuy có chút không muốn giao ra, nhưng cũng không muốn tiếp tục dây dưa với hắc, thế là tranh thủ lúc hai người giao nhau, Khúc Dương liền nhanh tay nhét khúc phổ vào ngực áo của ám vệ.

Thu được đồ mà giáo chủ muốn, ám vệ liền không chần chừ phi vọt ra ngoài.

Hào kiệt đứng trong sân ngậy ra một chút, đột nhiên một kẻ vọt đuổi theo.

Có một thì sẽ có hai, chỉ chốc lát, hơn nửa số người trong viện phi thân đuổi theo ám vệ.

Mấy người phái Tung Sơn liếc nhìn nhau, hiển nhiên cũng hiểu bí tịch quan trọng hơn, hơn nữa khá nhiều người đã đi mất, hắc đại hội này không tiếp tục được rồi, vì vậy liền dứt khoát đuổi theo kẻ mặc đồ đen bỏ trốn kia.

Khúc Dương hơi kinh ngạc, nhưng thấy trong viện đã không còn ai, liền rơi xuống.

“Khúc đại ca, sao người lại tới đây?” Lưu Chính Phong thấy hắc hạ xuống, lập tức đến hỏi, giọng điệu đầy vẻ không đồng ý.

“Người vì ta mà rời khỏi giang hồ này, làm sao ta có thể không đến.” Nhìn về phía người nhà của hắc, Khúc Dương nói: “Người cũng thấy đấy, vừa rồi mấy kẻ phái Tung Sơn thật sự muốn ra tay với người, tốt nhất nên rời đi ngay bây giờ đi!”

Sao Lưu Chính Phong lại không hiểu điều này chứ, hắc hít sâu một hơi, quay đầu dặn dò đệ tử và người nhà thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rời khỏi chỗ này ngay lập tức.

Sau khi sắp xếp đầu vào đấy xong, Lưu Chính Phong nghi ngờ nói: “Thứ bị kẻ mặc áo đen cướp mất của Khúc đại ca kia là gì vậy? Sao người trong võ lâm lại nhao nhao muốn cướp thế kia?”

“Chỉ là khúc phổ ‘Quảng Lăng tán’ và ‘Tiểu ngạo giang hồ’ thôi, ta nghĩ đại khái là bọn họ hiểu lầm rồi.” Nhớ lại vừa rồi hình như có người hô lên “bí tịch”, Khúc Dương liền đáp.

Gật đầu một cái, Lưu Chính Phong lại hỏi: “Khúc đại ca có muốn đi với ta không?”

Nghĩ một chút, Khúc Dương gật đầu, “Như vậy có thể ở bên cạnh người, chúng ta cùng đi thôi!”

Thấy hần đồng ý thoải mái như vậy, Lưu Chính Phong không khỏi nhìn sang, “Giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo mặc kệ người rồi đi như vậy sao?”

“Ta nghĩ bây giờ giáo chủ cũng chẳng thêm so đo gì với ta đâu.” Nhớ lại cái ngày gặp nhau trong Nhạn lâu, Khúc Dương thành thật nói.

Nghe hần nói như vậy, mặc dù không biết lý do gì, nhưng Lưu Chính Phong cũng yên tâm.

Mà khi ám vệ đang trên đường trở về giao đồ cho giáo chủ lại phát hiện có vô số nhân sĩ võ lâm bám đuôi đằng sau, ánh mắt hần lộ ra vẻ kinh ngạc, song hần cũng nhanh chóng ra tín hiệu cho một ám vệ khác mang đồ về cho giáo chủ, còn mình chạy theo hướng khác để đánh lạc hướng.

Hôm nay ánh mặt trời không quá chói chang, thích hợp ngồi trong viện phơi nắng. Hai người Đông Phương Bất Bại không thêm ra đình lâu nhỏ bên ngoài ngồi, mà trực tiếp ngồi xuống bàn đá bên cạnh khóm hoa mà chơi cờ.

“Không chơi nữa.” Bàn cờ đã rõ thế bại, Đông Phương Bất Bại ném quân cờ trong tay đánh “cạch” một tiếng vào hộp cờ.

Nâng chén trà lên uống một ngụm, Âu Dương Minh Nhật nói: “Vậy chúng ta liền xem khúc phổ thể nào.”

Hần vừa dứt lời, liền có một bóng đen rơi xuống trước mặt hai người, hai tay giơ lên, “Giáo chủ.”

Nhìn qua ám vệ vừa đến, Đông Phương Bất Bại giơ tay cầm lấy khúc phổ trong tay hần, đưa cho người ngồi cạnh.

“Khúc ‘Quảng Lăng tán’ này quả nhiên không phụ danh tiếng của nó.” Lật xem hết quyển sách màu vàng kia, Âu Dương Minh Nhật liền cầm lấy một quyển khác, “Khúc ‘Tiểu ngạo giang hồ’”? Đọc lên năm chữ phóng khoáng đề ngoài bìa, hần chợt cảm thấy khá có thâm ý.

“Sao thế?” Thấy hần lật xem phần khúc phổ trong tay vài lần, Đông Phương Bất Bại hỏi.

“Quyển từ khúc này rất không tệ, không biết ta có được vinh hạnh cùng Đông Phương hợp tấu một khúc này không?” Đưa khúc phổ trong tay mình cho y, Âu Dương Minh Nhật đồng thời cầm lấy cây tiêu của mình.

Thấy hắn có ý như vậy, Đông Phương Bất Bại cầm lấy khúc phổ xem qua một lần, gật đầu, tùy tiện nói: “Đây là một khúc hợp tấu Đàn – Tiêu, nhưng có thể ta không đủ giỏi để đàn đâu.”

Đưa cây tiêu của mình cho y, Âu Dương Minh Nhật mỉm cười sai người mang đàn đến.

Người hậu vệ nhanh chóng đi tới dọn dẹp bàn cờ trên bàn, rồi sau đó mang tới một cây Thất Huyền cầm thay thế bàn cờ đặt trên bàn.

Hai tay nhẹ nhàng đề xuống dây đàn, Âu Dương Minh Nhật nhìn vào mắt người đối diện mình, ngón tay nhẹ gảy một dây đàn.

“Tangg” một tiếng, Đông Phương Bất Bại cười dịu dàng nhìn hắn, rồi ngón tay y cũng đề xuống lỗ tiêu, từ đó âm cung rồi tiếp âm thương bật ra.

Tiếng đàn rõ ràng, dứt khoát mà bình thản, hòa trong đó còn cả tiếng tiêu thanh thoát mà trong trẻo. Rồi tiếng đàn dần dần cao vút, tiếng tiêu lại từ từ trầm xuống, nhưng lại du dương không ngừng.

Âm thanh đàn – tiêu hòa quyện du dương vang vọng cả một vùng trời đất, khiến đàn bướm đang mải đập cánh trong vườn cũng tụ lại bên cạnh hai người, hình ảnh vô cùng bình yên hài hòa.

Bên ngoài, mấy chiếc xe ngựa công kênh vừa ra khỏi cổng thành, chợt nghe thấy âm thanh hợp tấu đàn – tiêu du dương trong trẻo, mang theo tâm nguyện phóng khoáng tự do, lại không kém phần cao ngạo lạnh lùng vọng lại từ phía xa, một thiếu nữ đang ngồi trong xe ngựa không khỏi kêu lên, “Ông ơi, sao lại có người biết khúc nhạc này của ông?”

Khúc Dương không đáp, chỉ mỉm cười nhìn về phía người đối diện: “Như vậy, một khúc ‘Tiểu ngọc giang hồ’ của chúng ta cũng không tính là mai một.”

Người đối diện hắn không nói, chăm chú lắng nghe thanh âm êm dịu ấy, rồi khẽ cười gật đầu.

55. Chương 55

Âm thanh hợp tấu đàn – tiêu tràn ngập khu vườn, chẳng những khiến người ta nghe vào mà quên đi những thứ tầm thường, cũng dẫn tới không ít chim và bướm vờn quanh hai người.

Không ai chú ý, khúc nhạc từ từ đi đến hồi kết, chỉ nghe một tiếng “tangg” mạnh mẽ vang lên, tiếng đàn dừng lại, tiếng tiêu cũng vụt tắt theo.

Hai người ngồi đối diện nhau cùng mỉm cười, lúc này, chỉ có im lặng mới thay thế được bao cảm xúc rung

động kia.

Một lát sau, nhân khi tâm tình không tệ, Đông Phương Bất Bại quay ra nhìn sang người đang quỳ dưới đất, “Huyền Nhất đâu? “

Là giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo, trong tay y tất nhiên có một vài thế lực bí mật. Mà dưới tay Đông Phương Bất Bại thì có bốn mươi người, chia ra thành bốn nhóm Thiên, Địa, Huyền, Hoàng. Nhóm chữ Thiên thì luôn canh giữ và ở lại Hắc Mộc Nhai, nhóm chữ Địa và Hoàng thì phân bố khắp nơi trong giang hồ, còn nhóm chữ Huyền thì luôn đi theo giáo chủ, để có thể tùy thời nhận lệnh làm việc.

Thấy y hỏi, nét mặt của ám vệ áo đen mang khúc phở về tuy không có biểu hiện gì, nhưng trong lòng thì thở phào nhẹ nhõm, lập tức báo lại cho y tình huống của Huyền Nhất lúc này.

Nghe nói, Đông Phương Bất Bại trào phúng cười phụt một tiếng, “Đám người kia quả nhiên toàn là kẻ ngốc. “

“Có muốn đi theo ta một chuyến không?” Đưa trả cây tiêu cho Âu Dương Minh Nhật, Đông Phương Bất Bại đứng lên nói.

Cầm lấy cây tiêu, đồng thời mượn lực từ đó mà đứng lên, Âu Dương Minh Nhật đứng lên bên cạnh y, tỏ ý đi theo.

Phía bên này hai người chuẩn bị đuổi theo, còn phía bên kia, Huyền Nhất cũng đã bị cản lại ngay trước khu rừng nhỏ.

“Sao lại cản đường ta?” Thấy đám người võ lâm chính phái kia ngăn mình lại song cũng không có ý định lập tức động thủ, nét mặt cũng không có sự căm ghét hay vẻ sung sướng khi bắt được một ma đầu, có vẻ như bọn họ chưa biết mình là người của Nhật Nguyệt thần giáo, Huyền Nhất lạnh lùng hỏi.

Mấy kẻ tham gia bao vây quay ra nhìn nhau một hồi, trong chốc lát không ai lên tiếng trả lời.

Nếu như đơn độc đuổi theo người này thì còn dễ nói, dứt khoát xông lên cướp là được. Nhưng hôm nay, từng này võ lâm nhân sĩ đang tập trung chỗ này, mà bọn họ mỗi kẻ đều tự xưng là danh môn chính phái, tất nhiên không thể tùy tiện ra tay.

“Nếu không có nguyên nhân, vậy tại hạ cáo từ.” Thấy bọn họ không tiến không lùi, cũng không nói một lời, Huyền Nhất liền thử thăm dò xem có thể an toàn rời đi không.

“Hôm nay bọn ta tập trung ở đây, tất nhiên không thể để cho người của ma giáo chạy mất!” Mọi người quanh đây trầm mặc một chút, bỗng nhiên một kẻ nhìn lùn lùn kêu to, rồi lập tức đánh một chuông về phía Huyền Nhất.

Nghe được lời này, mọi người có chút kinh ngạc, song ngay sau đó rất nhiều kẻ trưng ra vẻ mặt chính khí cuộn cuộn rút vũ khí ra.

Thấy kẻ vừa kêu lên kia là Dư Thương Hải phái Thanh Thành, Định Dật sư thái phái Hằng Sơn nhú nhú mày, khi bà đang muốn đề nghị hỏi rõ, thì đã thấy rất nhiều người xông tới.

Trong lòng bà đại để biết những người này không phân tốt xấu như vậy là vì lý do gì, trong lòng Định Dật sư thái có chút phần nộ. Thấy lúc này nói bao nhiêu cũng chẳng có tác dụng gì, bà liền quay ra nói với chưởng môn phái Hoa Sơn: “Nhạc sư huynh, chỗ này cũng không cần thiết phải ở lại, ta nghĩ chúng ta nên rời đi trước đi. “

“Bây giờ chưa biết rõ người nọ có phải là người của ma giáo hay không, Nhạc mỗ đang muốn đứng đây quan sát một chút. Nếu như mọi người đang hiểu lầm người nọ, như vậy sẽ phải có người bảo vệ hắn ....” Nhạc Bất Quần nhìn về phía một đám người đang đánh nhau, hòa nhã nói.

Nghe vậy, sắc mặt Định Dật sư thái mới dễ nhìn hơn một chút, không khỏi tán thưởng gật đầu, “Vậy ta mang mấy đệ tử bản phái đi trước vậy, đành phiền hà Nhạc sư huynh ở lại nơi này.” Nói xong, liền dẫn đệ tử trong môn rời đi.

Võ công của người mặc áo đen đang bị quần ẩu kia không tệ, dù đánh với chưởng môn của phái Thanh Thành cũng là ngang tay, không thua kém nhiều lắm. Chỉ là sau đó lại có chừng mười người gia nhập vào, lúc này mới làm xuất hiện được vài vết thương trên người hắn.

“Cây đông hiệp ít, quả nhiên là quy củ đời đời truyền lại của những kẻ danh môn chính phái. “

Một đạo cười chúm chím thanh âm từ bốn phương tám hướng truyền đến, mang theo nội lực uy áp làm cho mọi người ở đây không khỏi khó chịu, lông mi liền nhú lại, dù cho đánh nhau người cũng cảnh giác ngừng tay.

Đến khi đạo thanh âm kia sau khi rơi xuống, mọi người hướng xung nhìn quanh, cũng không có phát hiện ở nơi nào có người.

Lẽ nào mới vừa thanh âm là xuất hiện ảo giác hay sao?

“A!”

Đang lúc mọi người đang đảo mắt nhìn quanh, ai đó đột nhiên kêu lên.

Lập tức ánh mắt của toàn bộ nhân sĩ võ lâm tập trung hết lên người gã, rồi nương theo ánh mắt gã nhìn về phái bên trái, nơi đó thành linh xuất hiện hai người!

Nhìn chăm chăm một trong số hai người mới xuất hiện một hồi, Dư Thương Hải cười “khà khà” hai tiếng, “Y là Đông Phương Bất Bại!” Khóa mắt đồng thời phiêu về phía người mặc áo đen, gã không khỏi suy nghĩ: Giáo chủ ma giáo nhất định sẽ không vô duyên vô cớ mà xuất hiện đây, như vậy xem ra kẻ mặc áo đen kia chắc chắn là người của ma giáo rồi, xem ra gã đây cũng là chó ngáp phải ruồi. Có thể khiến Đông Phương Bất Bại tự mình qua đây, như vậy chín phần mười là quyền sách trong ngực kẻ này chính là bí tịch rồi. Chỉ là, ở đây có nhiều người như vậy, phải làm sao mới có thể thu bí tịch vào tay đây?

Nghe được bốn chữ “Đông Phương Bất Bại”, vẻ mặt mọi người nhất thời biến đổi, không ít người còn thốt lên vài tiếng hoảng sợ lẻ tẻ, có không ít kẻ nhất gan đã chậm rãi lén lút lùi ra phía sau tìm đường chạy trốn.

“Vị đứng bên cạnh Đông Phương giáo chủ kia có phải là thần y nổi danh khắp thiên hạ mấy năm gần đây – “Trại Hoa Đà” không?” Nhìn thấy nam tử mặc y phục vàng kim đã từng có duyên gặp gỡ một lần, lại liên tưởng đến những miêu tả trong giang hồ, Nhạc Bất Quần lập tức bước lên phía trước một bước.

Đối với cái người luôn toát ra khí chất quân tử đoan chính này Âu Dương Minh Nhật cũng có chút ấn tượng, nhưng nhìn sâu vào đáy mắt của hắn, thấy được chút gì đó không phù hợp với vẻ ngoài của hắn, ánh mắt Âu Dương Minh Nhật liền rời đi.

Trong giang hồ, Nhạc Bất Quần vốn được gọi kèm với cái danh hiệu đẹp đẽ – “Quân tử kiếm”, lần này tới Lưu phủ, Nhạc Bất Quần cũng không hề bày ra cái tư thái chưởng môn tài trí hơn người mà kiêu ngạo như mấy người khác. Bất kì kẻ nào đến nói chuyện với hắn, dù đó có là một kẻ vô danh tiểu tốt, hay là những kẻ mang danh chẳng mấy tốt đẹp, hắn cũng đều tiếp chuyện, nói nói cười cười. Vì vậy, ấn tượng của những người quanh đây với hắn rất tốt, cũng chính vì vậy, họ bắt đầu thấy chướng mắt đáng vẽ không thêm để ai vào trong mắt của nam tử xa lạ kia.

“Hừ! Chỉ là một tên mặt trắng học đàn bà điểm son trên trán, có cái gì để đắc ý chứ?” Một đại hán vẻ mặt khinh thường, tỏ vẻ bất công thay Nhạc Bất Quần.

Nếu như bình thường, Nhạc Bất Quần sẽ quay ra an ủi người vừa ra mặt thay mình vài câu, nhân tiện thể hiện sự rộng lượng không chấp nhặt của mình một hồi. Nhưng khi hắn chuẩn bị làm thế, một ánh mắt trầm tĩnh mà cơ linh tựa như có thể nhìn thấu tất cả đảo qua, khiến trong lòng hắn dâng lên một nỗi sợ hãi bị nhìn thấy, trong chốc lát, hắn tạm thời không nói được gì.

Nam tử áo vàng bên cạnh hơi nghiêng đầu, ánh mắt mang theo sự lạnh lùng cao ngạo của chính bản thân hắn, rồi lại ẩn ẩn sự khinh thường, thấy vậy, tim Đông Phương Bất Bại đập mạnh không ngừng. Nếu không phải đang có một đám người thiếu đánh đứng bên kia, chắc hẳn y sẽ nhịn không được...

Đông Phương Bất Bại đang có chút hối hận vì nhất thời nhàm chán mà chạy tới đây, hiện tại nghe được lời nói không hay từ kẻ kia, ánh mắt đột nhiên trở nên ngoan độc, cách không mà lấy một mảnh lá khô trên mặt đất vào tay, rồi vận lực bắn ra.

Đến khi đại hán kia ôm đao ngã xuống, mọi người bất giác nhìn vào kẻ đã thành thi thể ấy. Ngay khi nhận ra giữa mi tâm hắn cắm một mảnh lá khô, những kẻ có mắt lúc này bắt đầu trầm lòng xuống.

Có thể dùng lá cây giết người đã là bất phạm, mà ma đầu kia lại còn dùng một mảnh lá khô yếu ớt tưởng như chỉ cần mạnh tay một cái là nát vụn mà giết người, như vậy xem ra, võ công của y đã lợi hại hơn mấy năm trước không ít rồi.

Mọi người bị một màn kia của Đông Phương Bất Bại làm cho kinh hãi, trong nháy mắt lập tức im lặng. Nhưng Thiên Môn đạo nhân phái Thái Sơn từ trước đến nay căm hận nhất là ma giáo, bây giờ nhìn thấy giáo chủ của ma giáo, mặc dù biết rõ không thể địch lại, song vẫn không thể kiềm chế mà rút kiếm đánh về phía Đông Phương Bất Bại.

Vì lời nói ngu ngốc của kẻ không có mắt vừa rồi mà tâm tình Đông Phương Bất Bại vẫn luôn không vui, thấy có thêm một tên ngu ngốc lao tới, ánh mắt y lóe lên tia sáng lạnh lẽo, vung tay xông lên tiếp chiêu.

Dựa vào võ công hiện tại của y, đương nhiên Âu Dương Minh Nhật sẽ không lo lắng. Dù vậy, khi hắn đi đến trước mặt Huyền Nhất, phần lớn sự chú ý của hắn vẫn đặt lên người giáo chủ nhà mình

“Công tử” mặc dù không phải ám vệ bên người, Huyền Nhất vẫn biết người này có địa vị không thể đo được trong lòng giáo chủ, hơn nữa hiểu rõ y thuật của hắn cùng võ nghệ, giọng nói hắn toát lên sự cung kính từ sâu trong lòng.

Âu Dương Minh Nhật không nói, tay rung lên trực tiếp bắn thiên cơ tuyến quấn lấy cổ tay Huyền Nhất. Chỉ mất một thời gian ngắn hắn đã thu lại kim tuyến, lại lấy hai bình sứ trên người mình ném cho hắn.

Nhưng, Huyền Nhất còn chưa kịp nhận lấy, đột nhiên một vệt đỏ bắt qua, giữa đường cướp đi hai cái bình sứ đó.

“Người đi về chữa thương. “

Huyền Nhất vừa ngẩng đầu, đã nghe Đông Phương Bất Bại thản nhiên phân phó, vì vậy hắn liền quay sang nói với người bên cạnh: “Đa tạ công tử.” Nói xong liền rời đi.

Gật đầu đáp lại, Âu Dương Minh Nhật chuyển ánh mắt nhìn Đông Phương Bất Bại, trên mặt lãnh đạm lộ ra nụ cười bất đắc dĩ.

“Nhạc chương môn, nếu ma đầu kia đã tới, sợ là chúng ta cũng không dễ dàng rời đi như vậy. Ta thấy ma đầu kia có vẻ rất quan tâm tới nam tử này, không bằng chúng ta liên thủ bắt hắn trước.” Dư Thương Hải nảy sinh âm mưu ác độc trong lòng, suy nghĩ: chỉ cần cái kẻ mang danh Quân tử kiếm kia cùng gã liên thủ ra tay, bắt được nam tử nọ. Đến lúc đó ma đầu kia sợ ném chuột võ đồ, đừng nói là bí tịch, có khi ngay cả bảo vật trấn phái cũng có thể mang ra không chừng.

Nhạc Bất Quần liếc nhìn gã, “Chẳng lẽ Dư quan chủ không biết võ công của người này cũng không phải dạng tầm thường?”

Sự việc ở Sóc Châu trước, Dư Thương Hải tất nhiên nhớ kỹ, hắc cười lạnh một tiếng: “Võ công của tiểu tử đó quả thật không tệ, nhưng nếu chúng ta liên thủ mang nội lực ra liều một trận với hắn, còn sợ bất không được sao? “

Hai người liên thủ, còn muốn đấu nội lực với một tiểu bối, đây cũng không khỏi có chút hèn hạ.

Nhưng mà, cái vị “Quân tử kiếm” trong chốn giang hồ này sau khi trầm ngâm một lát, vẫn gật đầu, “Mặc dù làm như vậy không phải chuyện quân tử nên làm, nhưng vì võ lâm đồng đạo nơi này, Nhạc mỗ cũng chỉ có thể cùng Dư quan chủ thử một lần xem sao. “

Tử Hà thần công phái Hoa Sơn được ca ngợi là bí kíp nội công giang hồ thuộc hạng thượng thừa, so đấu với một thanh niên cùng lắm chỉ hơn hai mươi tuổi, vậy mà còn gọi là “thử một lần”.

Dư Thương Hải nghe vậy, nhìn qua hắn, ha ha cười vài tiếng, trong mắt lướt qua một tia trào phúng.

Hai người liếc nhau, đồng thời lập tức phi thân về phía nam tử áo vàng đỏ.

Nghe tiếng xé gió hướng về phía mình, Âu Dương Minh Nhật ngược mắt, thiên cơ tuyến vốn im lặng trong tay lập tức bắn về phái hai kẻ tấn công.

Dây dưa với hắn một hồi không phân thắng bại, mắt thấy Thiên Môn đạo nhân bên kia đã học máu ngã xuống đất, Dư Thương Hải và Nhạc Bất Quần liếc nhìn nhau, lập tức liều mạng bất chấp bàn tay có thể bị thương, vươn ra nắm lấy dây kim tuyến.

Nội lực hai người truyền dọc theo kim tuyến phóng về phía người điều khiển, hai luồng nội lực thâm hậu hợp lại mạnh mẽ vô cùng, khiến dây lay động mãnh liệt.

Vừa quay đầu đã chứng kiến cảnh tượng như vậy, Đông Phương Bất Bại lập tức phẫn nộ, một tay vung lên, toàn bộ những kẻ chuẩn bị xông tới lập tức ngã rầm xuống đất hết.

56. Chương 56

Trước nay, khi so đấu nội lực mà bị quấy nhiễu giữa chừng chắc chắn sẽ gây ra thương tổn, vì vậy mặc dù Đông Phương Bất Bại vô cùng tức giận nhưng cũng không dám tùy tiện nhảy chen vào.

Nhưng y lo lắng, đám người kia lại không hề. Lần này đến Hành Sơn cũng có không ít kẻ có danh tiếng không tốt đẹp gì trong giang hồ, với những kẻ đó mà nói, tình huống này chẳng phải là một cơ hội vô cùng tốt hay sao.

Trong đám người đó, một nam tử trung niên mắt tam giác quan sát nhanh tình cảnh bên kia, trong lòng thầm nghĩ: Nếu mình lặng lẽ quấy nhiễu hai phe đang giao đấu, khiến cho bọn họ lưỡng bại câu thương, rồi nhân cơ hội bắt lấy nam tử áo vàng kia. Có vẻ như ma đầu này vô cùng quan tâm tên tiểu bạch kiếm đó, nếu bắt được tên tiểu bạch kiếm này làm con tin, có thể sai khiến y giết hết tất cả những kẻ chỗ này để bịt miệng, sau đó giao bí tịch cho mình...

Song, trong đám người giang hồ đó, Ngô Nghiêm – danh xưng “Vạn thủ” còn hành động nhanh hơn, gã cho rằng võ công của mình dù kém, nhưng khả năng ám khí và nội lực cũng có ít người giang hồ có thể địch lại, ánh mắt lảo liên lóe một cái, gã chậm chậm lặng lẽ bước về phía trước.

Sợi kim tuyến vàng kim nhẹ nhàng rung động, mơ hồ có khói trắng tỏa lên pháp phòng.

Trên mặt Dư Thương Hải vẫn có vẻ bình tĩnh, nhưng sắc mặt Nhạc Bất Quần đã từ từ bốc lên tử khí.

Chăm chú quan sát, thấy Âu Dương Minh Nhật không đổi sắc mặt, không có biểu hiện gì, trong lòng Đông Phương Bất Bại không khỏi có chút lo lắng.

Ngay khi ánh mắt mọi người đều đang tập trung lên trận đấu của ba người, chừng mười miếng phi tiêu nhân cơ hội đánh tới Đông Phương Bất Bại.

Thân hình không nhúc nhích, Đông Phương Bất Bại vung tay một cái, đám phi tiêu ki lập tức rơi rụng đầy đất. Nhưng khi nhận ra có một phi tiêu nhân lúc y sơ ý mà vọt về phía sợi kim tuyến, trong mắt y lập tức bộc phát ra luồng sát ý lạnh như băng, y phẩy tay, một đám ám khí lập tức vọt về phái đám người tâm địa bất chính kia.

Đột nhiên khoảng mười người gục xuống, khiến cả đám nhân sĩ giang hồ đứng đó kinh hãi. Nhìn qua, Đông Phương Bất Bại tỏa sát khí dữ dội, dường như sẽ đoạt mạng bọn họ bất kì lúc nào, làm những kẻ này chuyện gì cũng không dám nghĩ nữa, chỉ hối hận tại sao ngay từ đầu lại để tâm trí mê muội mà không nhân cơ hội chạy đi.

Khi mà mũi ám khí nọ bay vút tới, sắc mặt Dư Thương Hải cùng Nhạc Bất Quần lập tức thay đổi. Nhưng trong mắt Âu Dương Minh Nhật lại vọt qua một tia sáng, hắn đem nhanh chóng đè nén nội lực của mình thành một chuỗi kinh hồn mang đầy sức mạnh một cách khéo léo, ngay khi tinh thần đối thủ dao động, hắn lập tức đẩy tới.

Chính lúc hai người bên kia bị luồng nội lực mạnh khủng khiếp đột ngột xông dẹp áp chế trong nháy mắt, phi tiêu kia đã xẹt qua sợi kim tuyến.

Sợi kim tuyến mỏng manh đã sớm bị nội lực mạnh mẽ kéo căng, nay lại chịu ngoại lực công kích, lập tức đứt phụt.

Nhạc Bất Quần cùng Dư Thương Hải bị nội lực của chính mình phản phệ, phun ra một ngụm máu rồi kiệt sức ngã xuống.

Mà ở thời khắc mấu chốt, Âu Dương Minh Nhật đã kịp đẩy và áp nội lực của mình sang bên đối thủ, lúc kim tuyến đứt cũng nhanh chóng đánh tan nội lực còn sót lại trên sợi kim tuyến còn dư trên tay mình. Dùng sức mạnh khéo léo hóa giải lại phần nội lực còn sót, hắn chỉ phải lui về phía sau ba bước.

“Minh Nhật!” Đông Phương Bất Bại lập tức phi thân đến bên cạnh hắn, cầm tay hắn, ánh mắt di chuyển nhanh chóng xem xét toàn thân.

“Ta không sao.” Ho nhẹ một tiếng, Âu Dương Minh Nhật nói.

Tự tay sờ lên mạch đập của hắn, cảm giác chỉ là nội lực có chút hao tổn, Đông Phương Bất Bại thoáng yên tâm.

Chỉ là, dù vậy, hai kẻ này cũng đáng chết!

Liếc nhìn hai kẻ thảm bại ngã xuống đất kia, hơi thở bạo ngược quanh người Đông Phương Bất Bại lập tức bùng nổ, bầu không khí xung quanh lạnh xuống, khiến người ta không khỏi run sợ.

Giận dữ quá mức sẽ tổn thương thân thể, Âu Dương Minh Nhật đương nhiên sẽ không để ý vì mấy kẻ tôm tép mà làm bị thương tổn hại bản thân mình, vỗ vỗ nhẹ lên mu bàn tay y.

Chỉ là một động tác trấn an nhỏ nhất, nhưng hơi thở tàn độc bạo ngược khiến người ta hít thở không thông kia đã dần tan đi rồi.

Xoay nhẹ một cây tú hoa châm nơi đầu ngón tay, khóe mắt Đông Phương Bất Bại lóe tia sáng lạnh, cây châm kia lập tức bay vút về phía một kẻ đang nằm trên đất.

Nhìn Dư Thương Hải nằm bên cạnh tắt thở mất mạng không một tiếng động, Nhạc Bất Quần tuyệt vọng nửa nằm nửa ngồi ở đó, trong mắt toát ra vẻ không cam lòng cùng oán hận sâu đậm. Nhưng khi hắn ngược mắt, liền thấy ma đầu kia lạnh lùng nhìn mình, trong tay lóe lên ánh sáng bạc, dường như bất kì lúc nào cũng có thể chặt đứt sinh mạng của mình.

“Không được tổn thương sư phụ ta!” Đột nhiên vang lên tiếng quát to, một thanh niên khuôn mặt chính trực, mày kiếm môi mỏng không biết từ đâu xông tới, chắn trước mặt Nhạc Bất Quần.

Ánh mắt rơi vào cô gái mang mũ vải che mặt đứng bên cạnh thanh niên nọ, đôi mắt Đông Phương Bất Bại lóe lên, tú hoa châm trong tay lập tức quay đầu, không bắn ra.

“Xin Đông Phương... Giáo chủ nể tình ta, tha cho hắn một mạng.” nữ tử đội mũ vải nhìn sang thanh niên bên cạnh, rồi quay ra nói với Đông Phương Bất Bại.

Nghe nàng cầu tình, thanh niên kia trầm nghĩ: Lẽ nào bà bà quen biết Đông Phương Bất Bại? Vì vậy hắn

nghe gọi một tiếng, “Bà bà? “

Nhìn cái người vừa cản trước mình, trong mắt Nhạc Bất Quần không có cảm động, mà ngược lại, lại tràn đầy giận dữ, hiển nhiên là cảm thấy mất mặt vì được đệ tử che chở phía sau.

Bà bà? Nghe tiểu tử kia xưng hô như vậy với nữ tử bên cạnh, đuôi mày Đông Phương Bất Bại nhẹ nhướng, “Người và tiểu tử đó có quan hệ gì? “

“Ta... Ta và Lệnh Hồ thiếu hiệp vô tình quen biết ở thành Hành Sơn.” “Bà bà” không biết y hỏi chuyện này làm gì, vì vậy cẩn thận đáp.

Thanh niên kia cũng lo lắng Đông Phương Bất Bại gây phiền phức cho người bên cạnh hắn, liền bước về phía trước một bước, “Tại hạ là Lệnh Hồ Xung phái Hoa Sơn, là vị bà bà này cứu mạng của tại hạ ở thành Hành Sơn.” Nói xong, hắn lại cảnh giác nhìn chằm chằm người đối diện.

Liếc mắt nhìn hắn, Âu Dương Minh Nhật liền nhớ ra, đó là một trong hai người từng gặp trong Nhạn lâu, bị Đông Phương giận chó đánh mèo đánh ra ngoài cửa sổ. Rồi nhìn sang nữ tử đội mũ vải bên cạnh, hắn hơi suy nghĩ một chút liền đoán được nàng là người phương nào.

“Ta nể mặt ngươi lần cuối cùng.” Đông Phương Bất Bại thản nhiên nói.

Nghe được hắn lời này, trên mặt Lệnh Hồ Xung lộ ra vẻ kinh ngạc, rồi vui mừng, trong lòng suy nghĩ rằng mặt mũi bà bà thật đúng là lớn, lát nữa nhất định phải cảm tạ nàng một phen.

Mà “bà bà” nghe vậy, chân mày lại nhẹ nhàng cau lại.

Ngay lúc người người đứng ngậy ra đó, mỗi người một sắc mặt khác nhau, thì tú hoa châm trong tay Đông Phương Bất Bại bắt ngừng bắn ra.

Nghe phía sau lưng mình truyền đến tiếng kêu đau đớn, Lệnh Hồ Xung nhanh chóng lao tới tới, “Sư phụ, người sao rồi? “

“Ma đầu...” cảm nhận được một thân võ công của mình đều bị phế, Nhạc Bất Quần cắn răng hung hăng trừng mắt về phía người đối diện.

“Minh Nhật, chúng ta đi thôi.” Tuy hắn chỉ hao tổn nội lực, nhưng cũng cần tu dưỡng cho tốt. Ừm, đợi lát nữa cho người mang Bình Nhất Chỉ đến đây là được rồi... Thầm nghĩ vậy, Đông Phương Bất Bại nói với Âu Dương Minh Nhật.

Âu Dương Minh Nhật gật đầu, ánh mắt lại nhìn về phía đám người bên kia.

Nương theo tầm mắt nhìn nhìn đồng thi thể trên mặt đất, Đông Phương Bất Bại mấp máy môi, “Ta...”

“Không cần giải thích.” Âu Dương Minh Nhật ngăn lại lời nói y sắp thốt ra. Nếu không phải những người này chủ động trêu chọc, làm sao lại khiến y chủ động ra tay được?

Thấy hần cũng không phải không vui vì mình tùy ý giết người, Đông Phương Bất Bại lộ ra nụ cười, kéo tay hần phi thân về hướng cũ, “Đi thôi, về ta nấu cá cho người.”

“Không thể đổi món khác sao?”

“Người đang nói ta nấu cá không ngon?”

“Không, ta thấy ngon mà, người làm gì cũng ngon.”

Nghe vậy, đôi mắt Đông Phương Bất Bại sáng ngời, trong lòng rất là vui vẻ, “Hôm nay ta làm món khác cho người ăn.”

“Thực ra người không cần phải đích thân làm những chuyện thế này đâu.” Âu Dương Minh Nhật giúp y gạt một lọn tóc trên trán ra phía sau.

Đông Phương Bất Bại nghiêng đầu liếc hần, “Hôm nay bốn tọa tâm tình tốt mới đồng ý làm cho người ăn, người nghĩ mỗi ngày đều có cái vinh hạnh này sao?”

“Vâng, vinh hạnh của ta.” Âu Dương Minh Nhật nhẹ lắc đầu gần như không thể nhận ra, bên môi là nụ cười dịu dàng ôn nhu đến độ khiến người ta đắm đuối.

Bên này hai người mới vừa rời đi, Những kẻ còn lại cũng không dám gây người ở lại lâu, ngoại trừ mấy người đệ tử phái Hoa Sơn và phái Thanh Thành, những người khác đều tự giải tán trong nháy mắt.

Nghĩ lại những chuyện xảy ra ngày hôm nay, người trong giang hồ càng thêm không dám lại tùy tiện đi trêu chọc người Nhật Nguyệt thần giáo.

“Sư phụ!” thấy sư phụ trong nháy mắt như già đi hơn hai mươi tuổi, Lệnh Hồ Xung hoảng sợ kêu một tiếng, lập tức quay đầu, “Bà bà, xin ngài xem giúp sư phụ ta một chút...”

“Bà bà” do dự một giây, lập tức ngồi xổm xuống, nhưng khi ngón tay của nàng vừa mới chạm đến cổ tay Nhạc Bất Quần, liền bị hần đẩy ra.

“Không cần cái kẻ trong ma giáo như người ở đây làm bộ làm tịch!”

“Sư phụ, bà bà nàng chỉ là... “

“Câm miệng! Có phải ngươi cảm thấy ta biến thành thế này rồi, ngươi có thể tự nhiên trở thành chưởng môn phái Hoa Sơn?” Nhạc Bất Quần giận dữ trợn mắt nhìn đại đệ tử của mình, đẩy cả tay của hắn ra.

“Sư phụ... “

Đại đệ tử phái Thanh Thành mang thi thể Dư Thương Hải đi, còn đệ tử Hoa Sơn thì nhanh lên vây quanh, lo lắng hỏi han. Nhị đệ tử Lao Đức thay vị trí của đại sư huynh vừa bị đẩy ra, đuổi tay đỡ lấy Nhạc Bất Quần.

Lệnh Hồ Xung nhìn mấy vị sư đệ kia, trầm nghĩ: may mà tiểu sư muội không tới, nếu không... e là sẽ khóc đến chết mất thôi, nhưng lúc bọn họ trở về, nàng nhìn thấy sư phụ như vậy, tất nhiên sẽ vẫn thương tâm.

Lại thấy sư phụ lúc này đã mất đi sự bình tĩnh thường ngày, trong lòng Lệnh Hồ Xung lo lắng không thôi, hắn đứng lên hỏi, “Bà bà, sư phụ ta thế nào? “

“Mạng thì không sao, chỉ là... võ công bị phế.” “Bà bà” thấp giọng nói.

“Cái gì?” Trong lòng Lệnh Hồ Xung chấn động, không dám tin mà lùi lại mấy bước.

Đến khi bình phục được tâm tình của mình, ánh mắt Lệnh Hồ Xung cũng trở nên kiên định, nhìn sư phụ mình, thề son sắt: “Sư phụ, ngài yên tâm, đệ tử sẽ mang người đi tìm “Sát nhân danh y” Bình Nhất Chỉ, nhất định sẽ giúp người khôi phục võ công.”

Nghe được lời của hắn, trong lòng Nhạc Bất Quần trong lòng dâng lên một chút hy vọng, thoáng bình tĩnh một chút, “Xung nhi, vừa rồi sư phụ... “

Thấy sư phụ khôi phục dáng vẻ thường ngày, Lệnh Hồ Xung lại ngồi xuống bên cạnh hắn, không đợi hắn nói xong đã tiếp tục: “Không sao đâu, sư phụ yên tâm, đệ tử nhất định sẽ giúp người khôi phục võ công. “

Gật đầu, Nhạc Bất Quần thu lại tất cả tâm tư trong mắt, rồi lập tức nói: “Xung nhi, ngươi còn nhớ thường ngày vì sư đã dạy ngươi cái gì không? “

“Sư phụ dạy bảo, đệ tử không dám quên!” Lệnh Hồ Xung nghiêm mặt đáp.

“Tốt! Người này có quan hệ với ma giáo, ngươi thay vì sư giết nàng.” Nhạc Bất Quần ra lệnh.

“Sư phụ, bà bà đã cứu ta...” Từ lúc nàng nói chuyện với Đông Phương Bất Bại, hắn đã biết “bà bà” có ít nhiều liên quan tới ma giáo, nhưng nghĩ tới việc nàng có ân cứu mạng với mình, Lệnh Hồ Xung do dự.

“Chẳng lẽ ngươi không nghe thấy lời vi sư nói sao? Giết nàng!” Nhạc Bất Quần quát lên.

Lệnh Hồ Xung trước giờ luôn nghe lời của sư phụ, bị hắn quát một tiếng, liền theo phản xạ mà rút kiếm ra.

“Ngươi muốn giết ta?” “Bà bà” qua lớp vải mỏng của mũ vải, nhìn thẳng vào hắn.

“Ta... Bà bà... Ngươi... Ngươi giải thích với sư phụ ta một chút, sự thực ngươi không có quan hệ gì với ma giáo, đúng không?” Lệnh Hồ Xung ấp a ấp úng nói.

“Ngươi cần gì phải tự lừa mình dối người? “

Nhìn hắn một cái thật sâu, “bà bà” liền xoay người, lập tức rời khỏi chỗ này, lưu lại Lệnh Hồ Xung bị sư phụ răn dạy.

57. Chương 57

Lật qua lật lại trang sách trong tay, ánh mắt lại liếc qua cái người đang cầm bút chuyên chú viết chữ kia, Đông Phương Bất Bại đặt sách xuống đi tới.

Viết xong một chữ, Âu Dương Minh Nhật tạm gác lại bút, nghiêng đầu nhìn y, “Có chuyện gì sao?”

Y không đáp mà cầm lấy cuốn sách trước mặt hắn giở giở, thì ra quyển sách đó viết về các nội dung và chú ý trong y thuật.

“Cho dù muốn viết sách ghi lại tâm đắc của mình thì phải có lúc nghỉ ngơi chứ!” Đông Phương Bất Bại bỏ quyển sách trong tay qua một bên.

Thoáng nhìn ra ngoài cửa sổ, ước chừng đã qua hai canh giờ, Âu Dương Minh Nhật cũng liền nghe theo y.

“Nếu ngươi rảnh rồi đến vậy, vậy thì theo ta ra ngoài đi dạo một chút đi.” Đông Phương Bất Bại nói. Lúc đầu còn nghĩ, hôm qua phải đấu nội lực khiến nội lực hao tổn, hôm nay phải nghỉ ngơi thật tốt, vậy mà người này chẳng những không cho y gọi Bình Nhất Chỉ đến, đã thể lại còn nhất định dậy sớm để soạn sách nữa chứ.

Cầm lấy khăn ướt trên khay đồng lau lau tay, Âu Dương Minh Nhật gật đầu, “Ngươi muốn đi đâu? “

“Đi dạo trong thành một chút.” Thấy hắn đã đáp ứng, Đông Phương Bất Bại nghĩ nghĩ một chút rồi đáp, dù sao ban này cũng là y thuận miệng nói ra.

Hai người ra khỏi phòng, rồi khoan thai chậm rãi đi vào thành. Bởi vì chuyện hôm qua, phần lớn nhân sĩ võ lâm đều đã rời đi, vì vậy thành Hành Sơn đã có vẻ vắng lặng hơn so với những ngày trước. Tùy ý đi một vòng trên đường, hai người liền tùy tiện vào một quán trà nghỉ chân.

“Có chuyện gì vậy?” thấy y vừa nhấp một ngụm trà đã đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, Âu Dương Minh Nhật thuận miệng hỏi một câu rồi cũng nhìn sang.

Trên đường người qua kẻ lại đến đến đi đi, một nữ tử đội mũ vải che mặt đứng trên phố, phía trước nàng là hai người một nam một nữ.

“Bà bà...” thật không ngờ hôm nay lại gặp nàng ở chỗ này, bàn tay nắm gói thuốc của Lệnh Hồ Xung xiết chặt, nhìn người trước mặt, thấp giọng gọi một tiếng.

“Thế nào, người tới để giết ta?” nàng kia mở miệng, trong thanh âm ẩn ẩn một tia không vui.

Lệnh Hồ Xung nhanh chóng lắc đầu, “Không phải, sao lại thế được, bà bà đã cứu mạng của ta, Lệnh Hồ Xung tất nhiên không muốn làm người vong ân phụ nghĩa. “

Nữ tử che mặt im lặng nhìn hắn một chút, rồi đưa mắt sang thiếu nữ mặc lục y xinh đẹp bên cạnh, “Người này là tiểu sư muội mà người nói? “

“Đúng vậy... Bà bà... Người...” Nhớ lại cảnh hôm qua mình cầm kiếm chỉ vào nàng, trong chốc lát Lệnh Hồ Xung không biết nên nói cái gì.

“Bà bà?” thiếu nữ quay đầu đi nhìn thành niên đứng cạnh mình, trong đôi mắt đen láy rõ ràng lướt qua chút nghi hoặc, “Đại sư huynh, đây rõ ràng là một cô nương trẻ tuổi, sao người lại gọi nàng là bà bà? “

“Tiểu sư muội đừng nói lung tung.” Lệnh Hồ Xung nhắc nhở, nhưng ngữ điệu chẳng có chút gì gọi là trách cứ.

Tuy vậy, thiếu nữ xinh xắn kia cũng vẫn không vui, “Ta đâu có nói lung tung, người nhìn bàn tay trắng nõn kia xem, một bà lão làm sao có thể có bàn tay ấy được? “

Lệnh Hồ Xung bất giác nhìn lại người đối diện hắn, đã thấy nàng chậm rãi đưa tay tháo mũ vải xuống, lộ ra gương mặt trắng nõn không gì sánh được, diễm lệ vô song. “Bà bà” ở đâu ra, rõ ràng là một cô nương như hoa như ngọc mới mười bảy mười tám.

Thấy vậy, Lệnh Hồ Xung không khỏi kinh hãi, thốt lên: “Tại sao người lại giả dạng làm bà lão lừa gạt ta? “

Cô nương kia khẽ cười, “Ta đã bao giờ nói mình là một bà lão chưa? Cái từ đó ngay từ đầu là tự người gọi. “

“Bà... Không phải, cô nương... Về sau ta phải xưng hô thế nào với cô nương?” Bà bà mà mình vẫn một mực gọi này gọi kia đột nhiên biến thành một cô nương xuân sắc khôn cùng, Lệnh Hồ Xung vẫn có chút thích nghi không kịp. Nhưng nghĩ lại, quả thật là ban đầu tự mình chủ động gọi người ta là bà bà, lúc này cũng không tiện nói gì phản lại.

“Không phải người vẫn luôn gọi bà bà sao?” cô nương kia nói.

“Nếu biết người không phải, sao ta lại... “

“Đại sư huynh, người có đi không đây?” Lệnh Hồ Xung còn chưa nói xong, thiếu nữ bên cạnh đã lên tiếng, nàng thấy đại sư huynh của mình vui vẻ trò chuyện với cô nương xinh đẹp kia, không khỏi cảm thấy khó chịu.

“Tiểu sư muội, chờ một chút.” Lệnh Hồ Xung vừa mới nói xong, thiếu nữ đã không kiên nhẫn nổi, cầm lấy gói thuốc trong tay hắn, nhanh chóng chạy đi.

“Bởi vì sư phụ... Tiểu sư muội mới nóng nảy như vậy, người đừng có chú ý, mong cô nương đừng để trong lòng.” Lệnh Hồ Xung giải thích.

Thấy chân hắn đã nhúc nhích muốn đuổi theo, ánh mắt cũng như dán lên bóng lưng của thiếu nữ nọ, nụ cười trên mặt cô nương kia phai nhạt đi ít nhiều, “Tên ta là ‘Doanh doanh’.”

Nghe nàng báo tên, Lệnh Hồ Xung gật đầu, thấy tiểu sư muội sắp chạy mất dạng, vì vậy không dám tiếp tục dây dưa, ném lại một câu “Xin lỗi, ta đi trước” rồi lập tức đuổi theo.

“Đã nói tên cho người rồi, cũng không biết về sau người có nhớ kỹ nó hay không.” Cô nương kia xoay người, nhìn người thanh niên đã đuổi kịp thiếu nữ kia, lại cúi đầu không ngừng nói gì đó, không bao lâu sau đã thấy nét mặt thiếu nữ kia lộ ra ý cười đáng yêu.

Nhìn một hồi, cô nương xinh đẹp nọ hít một hơi sâu, đội lại mũ vải lên đầu, rồi lập tức rời đi.

“Có đẹp không?”

Nghe giọng nói vang lên bên tai, Đông Phương Bất Bại chợt quay đầu, “Đó là...”

“Nhậm Doanh Doanh?” Âu Dương Minh Nhật mỉm cười nói tiếp.

Thấy hắn rõ ràng đã đoán được lại còn cố ý nói như vậy, Đông Phương Bất Bại hơi trợn mắt, lập tức xoay người chậm rãi uống trà. Nhưng trong lòng thì bởi vì Nhậm Doanh Doanh mà nhớ tới một người khác.

Trước đây giữ lại mạng sống của gã, ngoại trừ vì ơn tri ngộ, một phần nữa là vì đạo lý kẻ mạnh vốn cô đơn, ở quá cao không tránh khỏi lạnh lẽo, chẳng qua là muốn giữ lại cho mình một đối thủ. Bây giờ đã có người ở bên tâm ý tương thông, vậy giờ cũng nên bỏ đi rồi...

“Đang suy nghĩ chuyện gì?” Âu Dương Minh Nhật rót cho y thêm trà.

“Doanh Doanh từ nhỏ lớn lên bên cạnh ta. Nhưng cuối cùng nàng vẫn lựa chọn cha ruột của mình.” Từ khi nàng bắt đầu rời khỏi Hắc Mộc Nhai, Đông Phương Bất Bại đã biết rõ lựa chọn của nàng rồi.

“Ân dưỡng dục dù lớn hơn ân sinh thành, nhưng dù sao đó cũng là phụ thân của nàng.” Âu Dương Minh Nhật nói.

Đông Phương Bất Bại nghiêng đầu nhìn hắn, “Người cho rằng nàng không sai? “

“Không phải.” Âu Dương Minh Nhật lắc đầu, “Ta có thể hiểu được lựa chọn của nàng, nhưng cũng không thích lựa chọn này.”

Nghe vậy, trong mắt Đông Phương Bất Bại hơi ảm lên.

“Không cần phải vì nàng mà làm hỏng tâm trạng.” Âu Dương Minh Nhật lại nói.

“Ừ.” Đông Phương Bất Bại nhẹ cong môi cười.

Nhàn nhả ở quán trà đến tận sau giờ Ngọ, hai người lại đi dạo trên đường một chút rồi mới trở về.

Buổi tối, lúc Âu Dương Minh Nhật đi tắm, Đông Phương Bất Bại tranh thủ gọi ám vệ của mình.

“Thuộc hạ bái kiến giáo chủ! “

“Người lập tức đến Mai Gia trang ở Hàng Châu, thông báo cho Giang Nam tứ hữu diệt trừ người mà bọn họ đang trông coi.” Vuốt nhẹ mảnh ngọc đỏ bên hông, Đông Phương Bất Bại thần nhiên phân phó.

“Tuân mệnh! “

“Nhớ kỹ, phải nhìn thấy thi thể người đó rồi mới được trở về.” Nói xong, Đông Phương Bất Bại ném khối Hắc Mộc lệnh cùng một phong thư tự viết qua.

Ám vệ tiếp nhận, sau khi hành lễ liền nhanh chóng rời đi.

Ra khỏi thành Hành Sơn, ám vệ hướng đi về phía nam, dọc theo đường đi cũng coi như bình yên.

Đến được Hàng Châu rồi, hần cũng không dám nghỉ lại, mà trực tiếp đi Tây Hồ.

Lại đến Tây Hồ, ám vệ dọc theo con đê dài, đi đến bậc đá dẫn lên ngọn núi nhỏ. Xuyên qua một rừng mai, đi tới một đường lớn lát bằng đá xanh, từ rất xa đã nhìn thấy một tòa trang viện lớn sơn tường trắng tinh.

Nhưng mà, còn chưa kịp tới gần cửa lớn của thôn trang này, hần đã phát hiện có người sau lưng tới gần.

Chợt xoay người, liền thấy một bóng đen phóng về phía mình. Ám vệ tưởng ám khí, giơ lên hai ngón tay liền kẹp lấy nó, đột nhiên bàn tay nhói một cái, mà vật kia đã biến mất.

“Người... Người...” một câu đầy đủ cũng nói không ra, ám vệ ngã gục ngay lập tức.

“Cổ trùng của Lam Phượng Hoàng đúng là đồ tốt.” Nhìn ám vệ ngã xuống, kẻ ám sát đi đến gần, nhỏ giọng một câu, rồi cẩn thận nhìn xung quanh một lần, xác định không có người khác theo sau, gã liền nhanh chóng kéo ám vệ đã chết vào bụi cỏ.

Lục soát trên người ám vệ, gã nhanh chóng phát hiện khối Hắc Mộc Lệnh. Cầm Hắc Mộc Lệnh trong tay rồi, gã lại nhìn thấy một quyển sách nhỏ rút ra.

Sau khi mở ra lật lật vài trang, gã siết chặt quyển sách trong tay, “Quả nhiên...”

Từ từ bình ổn sự giận dữ trào lên trong lòng, gã móc trong ngực ra một bình sứ, rắc lên người ám vệ. Ngay lập tức, thi thể ám vệ trần mặt đất dần dần bị ăn mòn.

Đợi đến khi không còn nhìn ra hình dáng ban đầu của thi thể, gã mới đứng lên, nhìn chằm chằm cổng lớn của thôn trang cách đã không xa một hồi, rồi lắc mình một cái phi thân đi.

Ngày hôm sau, Mai Trang bên bờ Tây Hồ đón tiếp một vị khách toàn thân mặc đồ đen.

Vị khách đó đến trước cửa lớn, nắm lấy vòng đồng trên cửa, gõ theo một quy luật kì lạ nào đó, sau đó buông tay, đứng lui về một bên.

Không bao lâu, có hai ông già đi ra mở cổng.

Người mặc đồ đen kia cũng không nói nhiều, trực tiếp giơ một vật ra trước mặt hai người.

Hai ông già nhìn thấy vật đó, gương mặt vẫn chỉ có một biểu cảm, tay ra dấu một cái, “Mời!”

Lập tức một người dẫn đường, người còn lại đi tìm chủ nhân nơi đây.

Người mặc đồ đen được dẫn đến phòng khách, ông già dẫn hắn đến đó rót một chén trà cho hắn rồi im lặng lùi về phía sau.

Không bao lâu, một hồi tiếng bước chân truyền đến, bốn vị chủ nhân xuất hiện.

Một người gầy như que củi, hai mắt lại sáng tỏ có thần am thâm đánh giá vị khách mặc đồ đen sắc mặt vàng vọt mà lạnh lùng này, “Xin hỏi vị huynh đệ này từ đâu đến? “

“Từ trên đỉnh nhai.” Người mặc đồ đen thản nhiên trả lời.

“Vậy không biết... “

Thấy hắn định tiếp tục hỏi, người mặc đồ đen liếc mắt nhìn hắn, giơ ra một khối lệnh bài bằng gỗ dài nửa thước, trên mặt lệnh bài có điêu khắc hoa văn vô cùng kì bí và quý dị, “Giáo chủ đích thân ra lệnh. “

Bốn người kia vừa thấy, lập tức khom người nói rằng: “Nhìn thấy Hắc Mộc Lệnh của giá chủ, giống như thấy giáo chủ đích thân tới, thuộc hạ tuyệt đối tuân lệnh. “

“Giáo chủ muốn ta mang người đó đi, các ngươi nhanh chóng dẫn gã tới đây.” hắc y nhân nói.

Mấy người nghe nói xong thì hơi sững sờ, lập tức một người nói: “Xin hỏi đặc sứ, vì sao đột nhiên giáo chủ muốn đem... người đó đi? “

“Các ngươi nghe lệnh là được, không cần hỏi nhiều.” Người mặc đồ đen nói xong, thấy bọn họ vẫn còn chần chừ, liền ném ra một cuốn sách nhỏ.

Người đứng đầu trong bốn vị chủ nhân nhận lấy, xác định đây là lệnh giáo chủ đích thân viết, lúc này mới yên tâm.

“Xin đặc sứ chờ một chút!” nói xong bốn người liền đi ra ngoài.

Không bao lâu sau, người áo đen dẫn theo một kẻ tóc rối bù xù ăn mặc lôi thôi rời khỏi Mai Trang bên bờ Tây Hồ.

58. Chương 58

Từ ngày phái ám vệ đi Hàng Châu đến nay đã 10 ngày, vẫn chưa thấy người hay tin tức trở về, Đông Phương Bất Bại liền đoán được, e rằng phiền phức đã xảy ra.

Quả nhiên, ngay lúc y vừa mới phái thêm hai ám vệ đi Hàng Châu để xác nhận sự việc, y cũng đồng thời nhận được một tin tức khá bất ngờ từ Hắc Mộc Nhai.

Nhìn mật báo trong tay, Đông Phương Bất Bại nắm chặt một cái, lá thư biến thành bụi phấn. Đến hiện tại, quả thật là y đã sơ sót.

Loại trừ Hương Vãn Thiên, những thuộc hạ của Nhậm Ngã Hành trong giáo hiện tại cũng loại trừ, chính hắn cũng ngoại trừ, không thể ngoại trừ cũng phái người nhìn chăm chăm. Tính toán một chút, có năng lực thả gà ra... cũng chỉ còn Nhậm Doanh Doanh.

Nhậm Ngã Hành cũng sinh được một nữ nhi có hiếu! Đông Phương Bất Bại hừ lạnh một tiếng trong lòng.

Viết nốt quyển sách còn dang dở hôm qua, lại cả ngày không thấy người kia chạy sang nhắc nhở, Âu Dương Minh Nhật gác bút, cầm quyển sách mới viết lên để kiểm tra lại một lần nữa, song vừa ngẩng đầu lên, hắn đã bắt gặp gương mặt lạnh lùng của người kia đang đứng bên cửa sổ.

Âu Dương Minh Nhật thả quyển sách xuống bàn, rồi đi tới, “Có phải trong giáo có chuyện gì không?”

“Ừm.” Gật đầu một cái, Đông Phương Bất Bại xoay người đối mặt với hắn.

Đưa tay sửa lại vài sợi tóc bị gió ngoài cửa sổ thổi loạn giúp y, Âu Dương Minh Nhật mỉm cười: “Vây quay về là được rồi.”

“Chúng ta đã bàn là sẽ đi Lạc Dương...”

“Còn nhiều thời gian, sang năm chúng ta lại đi cũng không muộn.” Âu Dương Minh Nhật không đợi y nói xong đã tiếp lời.

Nghĩ nghĩ một chút, nếu gã thực sự trở lại Hắc Mộc Nhai, về sau chắc chắn không tránh được phiền phức, Đông Phương Bất Bại đành đồng ý.

Ngày hôm sau, hai người liền rời khỏi thành Hành Sơn, đi về hướng Hà Bắc.

Dù quãng đường về không đến nỗi gấp gáp vội vàng, nhưng cũng không chậm rãi nhàn nhã như ngày trước, qua nửa tháng, bọn họ cũng về đến Bình Định châu.

Đi tiếp về hướng Bắc thêm nửa ngày, hai người không lập tức trở về Hắc Mộc Nhai, mà về thôn trang ngay bên ngoài thành Bình Định trước.

Ở thôn trang một buổi tối, ngày thứ hai Đông Phương Bất Bại mới lên Hắc Mộc Nhai.

“Nhật Nguyệt thần giáo, thiên thu vạn tải! Đông Phương giáo chủ, nhất thống giang hồ!”

Có lẽ bởi vì đã lâu không tập trung tại Thành Đức điện, hôm nay nhìn thấy người đứng trên đài cao, tiếng hô trong điện to hơn vang hơn trước không ít.

“Bắt đầu đi.” Đông Phương Bất Bại tùy ý phát tay một cái, quét mắt nhìn mọi người dưới đài, “Mấy ngày bốn tọa không có ở đây, có chuyện gì xảy ra?”

Đường chủ hai bên lần lượt bước lên báo cáo sự tình, nói qua đại khái tình hình trong phân đường của mình mấy ngày gần đây.

Đợi bọn họ nói xong, lại có mấy trưởng lão nói vài chuyện không lớn không nhỏ, sau đó trong điện yên tĩnh trở lại.

Bởi vì Đông Phương Bất Bại vẫn chưa mở miệng, trong lòng mọi người không khỏi có chút thăm thẳm không yên, cố gắng nhớ lại trong đầu xem có phải có kẻ nào vừa nói chuyện gì chọc giận y không.

Nhưng mà, ngoài dự đoán mọi người, sau đó Đông Phương Bất Bại cũng không có biểu hiện không vui hay tức giận, chỉ tùy ý nói nói mấy câu xong rồi phát tay ra hiệu cho bọn họ hẩn trở về.

Đến tận khi đã ra khỏi Thành Đức điện, mọi người còn hơi không dám tin tưởng, lập tức cảm thấy sau khi giáo chủ ra ngoài dạo một vòng, tính khí cũng tốt hơn không ít.

Nhưng mà ý nghĩ này mới vừa nảy ra, liền có một giáo chúng tới truyền lời, “Giáo chủ có lệnh: Mời Giả đường chủ, Tang trưởng lão, Tần trưởng lão đến thiên điện.”

Bị điểm danh được ba người nhìn nhau song trong lòng đại khái đoán được là vì chuyện gì, liền nhanh lên xoay người hướng bên trái bước đi.

Mà những người khác nhìn ba vị được gọi rồi đi, yên lặng thu lại ý nghĩ vừa mới sinh ra trong đầu. Giáo chủ quả nhiên vẫn là giáo chủ hỉ nộ vô thường ngày xưa, vừa rồi không nói gì là vì muốn gọi người ở lại khiển trách riêng?

Nghĩ như vậy, những đường chủ và trưởng lão kia tăng nhanh tốc độ rồi đi.

Lúc ba người Giả Bố vào thiên điện, Đông Phương Bất Bại đã sớm ngồi chờ ở đó.

“Thuộc hạ bái kiến giáo chủ!” Mấy người hành lễ.

“Ngồi đi.” Ngắn gọn ra lệnh, Đông Phương Bất Bại nhìn về phía bọn họ, “Xảy ra chuyện gì? “

“Lộ hương chủ phân đàn Hàng Châu vừa bí mật truyền tin tức về giáo, nói là trước đó vài ngày có người tự xưng là... giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo đến phân đàn của họ. Lúc này, phân đàn Hàng Châu đã bị người nọ nắm trong tay rồi.” Giả Bố cẩn thận nói lại.

Vuốt ve mảnh ngọc đỏ bên hông, Đông Phương Bất Bại thản nhiên nói: “Còn gì nữa không?”

“Sau khi chúng ta nhận được tin tức, đã lập tức phân Phó đàn chủ phân đàn Lạc Dương đến tìm hiểu... Kết quả... Kết quả là, mấy ngày sau thi thể của hắn bị ném về trước cửa phân đàn Lạc Dương.” Tần Vĩ Bang nói tiếp.

Nghe xong, Đông Phương Bất Bại không nói gì, nhiệt độ trong phòng lại đột nhiên giảm mạnh.

Ba người bị khí thế bộc phát ra từ người y áp đến mức hơi phát run, sau khi trao đổi bằng ánh mắt, Tang Tam Nương cắn răng mở miệng, “Giáo chủ... Người đó... Người đó còn có lời muốn chuyển cho ngài. “

“Nói.”

“Gã nói... nói ngài ở Hắc Mộc Nhai chờ hắn, gã sẽ... trở về đòi lại thứ thuộc về gã.”

Ba người này trước giờ vẫn luôn đi theo bên người Đông Phương Bất Bại, vì vậy chuyện năm đó tất nhiên bọn họ cũng tham dự. Chỉ là, bọn họ thật không ngờ, giáo chủ tàn nhẫn ngoan tuyệt năm đó lại có thể không giết người nọ; lại càng không nghĩ đến, đã nhiều năm như vậy, người nọ rốt cuộc lại tái xuất giang hồ.

Nghe xong lời của Tang Tam Nương, người ngồi trên chủ vị lại giận quá hóa cười. Nhậm Ngã Hành, năm đó người đã không làm gì được ta, bây giờ người nghĩ người có khả năng sao?

“Giáo chủ, người có muốn chúng ta dẫn người đi giải quyết gã trước không?” Do dự một hồi, Giả Bố hỏi.

“Không cần, các người không phải là đối thủ của hắn.” Đông Phương Bất Bại nhẹ nhàng cong môi, ý cười lạnh lùng mang theo ngạo nghễ, “Bổn tọa ở đây chờ gã.”

Giả Bố giật giật môi, tựa hồ còn muốn nói gì, khóe mắt liếc sang lại thấy hai người kia lắc lắc đầu với mình, hắn liền nghẹn lại.

“Không còn chuyện gì thì các người lui ra đi.”

“Vâng, thuộc hạ xin cáo lui!” ba người đứng dậy, lập tức rời đi.

Sau khi bọn họ rời đi, Đông Phương Bất Bại ngồi lại một hồi, sau đó đi thư phòng xử lý công chuyện. Mãi đến khi mặt trời sắp lặn, y liền trở về thôn trang nhỏ ngoài thành, mỗi bước chân như đạp lên ánh trăng bàng bạc mà đi.

Những ngày kế tiếp, dù những chuyện cần xử lý chồng chất từ khi y rời khỏi Hắc Mộc Nhai, ban ngày Đông Phương Bất Bại lên Hắc Mộc Nhai xử lý sự vụ nhưng buổi chiều lại trở về ngôi nhà dưới chân núi.

Cứ như vậy gió êm sóng lặng qua một tháng, trên giang hồ truyền ra tin tức: giáo chủ trước của Nhật Nguyệt thần giáo Nhậm Ngã Hành tái xuất giang.

Ngay lập tức, người trong giang hồ bắt đầu rục rịch, ồn ào bàn tán.

Khi mà tin tức truyền tới châu Bình Định, trong Nhật Nguyệt thần giáo cũng có mấy người bắt đầu rối loạn, nhưng qua một thời gian ngắn, bọn họ liền từ từ bình tĩnh lại.

Dù sao, bây giờ thần giáo phát triển cũng rất không tệ, Đông Phương giáo chủ của bọn họ càng là “Đệ nhất thiên hạ” mà giang hồ công nhận. Nếu như vậy, mặc kệ cái “giáo chủ trước” là thật hay là kẻ có âm mưu giả mạo, cũng chẳng liên quan đến bọn họ.

Những tin tức kia, đương nhiên Âu Dương Minh Nhật sẽ không quan tâm, nhưng hắn không chú ý, lại có người muốn hắn biết.

Trong lòng đường chủ Thanh Long đường – Giả Bố luôn cảm thấy không thể bỏ qua “người đó”, liền thừa dịp Đông Phương Bất Bại không ở trong trang, đến nói với hắn mấy lời đồn đại đang xôn xao.

“Người hy vọng ta khuyên Đông Phương giết người nọ?” ánh mắt hơi liếc sang, Âu Dương Minh Nhật thản nhiên nói.

Suy nghĩ trong đầu bị vạch trần, Giả Bố liền cũng không quanh co lòng vòng, “Bây giờ hầu hết người trong giáo đều cảm thấy gã là kẻ giả mạo, nhưng nếu chờ đến lúc hắn trở về, sợ rằng...”

Giơ tay cản lại những lời tiếp theo, Âu Dương Minh Nhật hạ mắt, cuộn sợi kim tuyến vào bàn tay, “Việc này ta sẽ không can thiệp. Người đi đi.”

“Nhưng...”

Giả Bó còn muốn nói nữa, Âu Dương Minh Nhật lại cầm tiêu lên, “Y sắp trở về rồi.”, nói xong, tiêu xoay một vòng trên tay, rồi ghé vào bên môi mỏng.

Đã có kinh nghiệm vài năm làm việc bên cạnh hắn, Giả Bó biết lời hắn nói chẳng bao giờ sai lầm. Ngay từ chuyện này, mặc dù bây giờ còn sớm, cũng không phải là thời gian giáo chủ trở về, đúng là hắn nên ngừng lại và nhanh rời đi.

Sau khi Giả Bó rời đi không lâu, Đông Phương Bất Bại trở về thôn trang, từ xa đã nghe được tiếng tiêu của người kia, nét mặt y không khỏi lộ vẻ tươi cười.

Đi thẳng tới cửa phòng, thấy hắn ngồi bên cửa sổ đang chậm rãi buông tiêu, Đông Phương Bất Bại đi tới, “Hôm nay sao có nhã hứng vậy? Nếu ta trở về muộn chút nữa thì không phải là không được nghe sao? “

Âu Dương Minh Nhật mỉm cười, “Vốn là thói cho người nghe. “

“Người biết là hôm nay ta về sớm à?” dứt lời, Đông Phương Bất Bại lại cảm giác là mình biết còn hỏi, vì vậy cười nói: “Người đúng là luôn liệu sự như thần. “

“Dù cho liệu sự như thần, nhưng chung quy cũng không phải thần thật.” Âu Dương Minh Nhật tùy ý nói một câu, rồi vươn tay kéo y vào lòng, “Mấy ngày gần đây có vẻ người rất bận rộn, ngày mai ta đi cùng với người lên nhai. “

“Được.” Đông Phương Bất Bại đáp, rồi ngả vào ngực hắn, không nói gì nữa.

Cúi nhìn người đang yên lặng dựa vào lòng mình, Âu Dương Minh Nhật lại cầm tiêu lên.

Qua hơn một tháng từ sau khi truyền ra tin Nhậm Ngã Hành tái xuất giang hồ, Nhật Nguyệt thần giáo cũng vẫn như thường ngày, cũng không có bất kì chuyện hỗn loạn gì xảy ra.

Nhân sĩ chính phái vốn còn đang nghe ngóng hóng chuyện thấy vậy liền bỏ luôn tâm tư này, cho rằng các tin tức trước đó đều là tin vịt.

Sau đó, trong giang hồ cũng không truyền ra đại sự gì. Mãi cho đến mấy ngày trước, trên đồi Ngũ Bá nổi lên một nhóm tà ma ngoại đạo tụ tập lại, làm mấy người trong chính đạo cảnh giác. Nhưng, cái đám ô hợp trên đồi Ngũ Bá đó cũng không gây ra chuyện gì làm nhiều loạn giang hồ cả, chỉ là mời đại đồ đệ phái Hoa Sơn đi uống rượu.

Chưởng môn phái Hoa Sơn bị giáo chủ ma giáo đánh bị thương nặng, người trong giang hồ trên cơ bản đều biết. Nhưng đại đồ đệ phái Hoa Sơn trong lúc mang sư phụ đi chữa thương ở Khai phong, thế mà nửa đường lại bỏ đi uống rượu cùng kẻ lạ, huống hồ những kẻ đó lại là tà ma ngoại đạo, trong nhất thời, danh tiếng của hắn từ từ trở nên khó nghe.

Mà mấy ngày gần đây, lại truyền ra tin tức đại đệ tử Hoa Sơn Lệnh Hồ Xung trộm bí tịch của sư môn, bị trục xuất khỏi phái. Ngay lập tức, trong trong chính đạo sôi nổi bàn tán về cái kẻ “không biết xấu hổ” là hắn.

“... Quả nhiên là trăm sông lại đổ về một biển sao?”

Dưới bầu trời đầy sao, người mặc áo vàng kim hơi ngẩng đầu, điểm chu sa giữa chân mày lóe lên ánh sáng, nổi bật dưới bầu trời đầy ánh sao. Ngón cái của hắn điểm điểm trên những ngón tay khác, chân mày nhẹ nhúu lại.

59. Chương 59

“Thuộc hạ Giả Bố, cầu kiến giáo chủ.”

“Vào đi.”

Được cho phép, Giả Bố đi vào, nhìn cái người đang ngồi sau bàn cầm bút viết, cung kính: “Giáo chủ, có tình báo mới truyền đến.”

Người ngồi sau bàn cũng không ngẩng đầu lên, thản nhiên lại ngắn gọn, “Nói.”

“Vâng” một tiếng, Giả Bố chậm rãi nói rằng: “Ba ngày trước, Định Dật sư thái của phái Hằng Sơn chết, trước khi lâm chung đã truyền chức Chương môn cho Lệnh Hồ Xung...”

“Lệnh Hồ Xung,” nghe được cái tên này, Đông Phương Bất Bại hơi nhướng mày, “Gần đây, kẻ này dường như đã có được chút danh tiếng trong giang hồ.”

Đợi một hồi, thấy y không nói gì thêm, Giả Bố tiếp tục nói: “Mấy ngày nữa, phái Hằng Sơn sẽ cử hành Đại điển kế nhiệm Chương môn. Nghe nói Phương Chứng của Thiếu Lâm cùng Xung Hư của Võ Đang đều sẽ đi, hơn nữa theo thuộc hạ tìm hiểu, Thánh... Thánh cô tựa hồ cũng có ý dẫn người đi trước đến đó.”

Đông Phương Bất Bại gác bút, tùy ý dựa vào ghế, “Nhậm Doanh Doanh...”

Đầu ngón tay vô ý thức vuốt ve tay vịn, Đông Phương Bất Bại ra lệnh, “Để Thượng Quan Vân mang theo ‘Lễ vật’, đại diện cho bốn tọa đi đến Hằng Sơn tham dự.”

“Giáo chủ...” Giả Bố khó hiểu hô một tiếng.

Nét mặt nở ra nụ cười lạnh lùng, Đông Phương Bất Bại nói: “Nhớ kỹ, nhớ nói với Thượng Quan Vân, lúc

về Hắc Mộc Nhai nhân tiện mời Lệnh Hồ chương môn về đây, bốn tọa muốn nhìn xem, rốt cuộc người có thể khiến cho Thánh cô của Nhật Nguyệt thần giáo thích có bản lĩnh gì. “

Từ mấy tháng trước, sau khi những tin đồn thất thiệt ấy qua đi, Nhậm Ngã Hành lại im hơi lặng tiếng. Nhưng dù hắn có kiên trì chậm rãi mà vạch ra kế hoạch ám hại, Đông Phương Bất Bại cũng không muốn đợi nữa. Nếu bọn họ không tới, vậy liền cho người đi “mời” là được rồi.

“Vâng!” Giả Bồ tuân lệnh, suy nghĩ một chút lại do dự nói: “Giáo chủ... Không bằng cho thuộc hạ cùng Thượng Quan đường chủ cùng đi! “

“Không cần.” Đông Phương Bất Bại khoát khoát tay ý bảo hắn lui xuống.

Lại qua ít ngày, phái Hằng Sơn cử hành Đại điển kế nhiệm Chương môn. Bởi vì một môn phái toàn các nữ cô lại chọn một nam nhân làm Chương môn, thật khiến người võ lâm kinh ngạc. Mà càng khiến người ta kinh ngạc là, nam nhân này lại là một đồ đệ bị trục xuất của Hoa Sơn – một trong Ngũ Nhạc kiếm phái.

Bởi vì thời gian tổ chức của Đại điển kế nhiệm Chương môn có phần vội vàng, người tới dự cũng không nhiều. Nhưng Đại điển lại có mặt của đại sư Phương Chứng phái Thiếu Lâm cùng với đạo trưởng Xung Hư của Võ Đang, đúng là đã cho phái Hằng Sơn thêm vài phần mặt mũi. Bên cạnh đó còn có sứ giả của Nhật Nguyệt thần giáo, một ít nhân vật nửa chính nửa tà trên giang hồ, đồ đệ từ phái Tung Sơn, Thánh cô của Nhật Nguyệt thần giáo cũng nhao nhao chạy tới.

Sau một hồi rối rắm dây dưa, cuối cùng Lệnh Hồ Xung đã trở thành Chương môn phái Hằng Sơn. Mà bởi vì Nhậm Doanh Doanh quấy rối, Thượng Quan Vân dưới áp lực từ Phương Chứng và Xung Hư, bị vây ở Huyền Không tự, cuối cùng lại không thể mang Lệnh Hồ Xung về theo lệnh giáo chủ.

Sau khi nhận được tin tức, Đông Phương Bất Bại tự nhiên đoán được Hắc Mộc lệnh trong tay Nhậm Doanh Doanh là đến từ đâu, cười lạnh một tiếng, rồi cũng không truy cứu.

“Đang nhìn gì thế?” Sau khi tắm rửa xong đi ra ngoài, thấy kia người đứng bên cửa sổ đang mở lớn, Đông Phương Bất Bại đi tới. Học theo hắn, ngửa đầu nhìn lên bầu trời qua cửa sổ, y thuận miệng nói, “Tối nay sao thật sáng.”

Nghiêng đầu liếc y một cái, Âu Dương Minh Nhật nhẹ khép một cánh cửa sổ, lại dùng thiên cơ tuyến cuốn một cái áo khoác ngoài đến, rồi choàng lên người y.

Khóe môi hơi cong, Đông Phương Bất Bại lại gần hắn hơn, từ phía sau ôm lấy thắt lưng hắn, tự cảm mình lên bờ vai vững chắc của hắn, nhẹ giọng bên tai, “Người có tâm sự sao?”

“Ừ.” Âu Dương Minh Nhật không phủ nhận, chỉ mấp máy môi.

Thấy hắn không nói tiếp, Đông Phương Bất Bại liền cũng không hỏi lại, khẽ ngẩng đầu lên định cùng hắn

ngắm sao một hồi.

Nhưng mà, khi những sợi tóc còn ướt của y chạm vào vành tai hấn, Âu Dương Minh Nhật trực tiếp đóng cửa sổ, cầm lấy tay đang vòng qua hông mình của y, ôm người vào trong ngực.

Khi phản ứng lại, Đông Phương Bất Bại đã bị hấn kéo ngồi lên giường, y thắc mắc muốn quay đầu hỏi, lại nghe người kia nói: “Đừng nhúc nhích.”

Thấy lời của mình vừa dứt, y lập tức nghe lời không nhúc nhích luôn, đẩy mắt Âu Dương Minh Nhật ánh lên ý cười dịu dàng, hấn cầm lấy khăn vải phủ lên đầu y, nhẹ nhàng lau tóc.

Cảm nhận ngón tay ấm áp của hấn dịu dàng âu yếm da đầu qua lớp vải không dày, Đông Phương Bất Bại từ từ thả lỏng thân thể, tựa vào ngực hấn.

“Lần sau tóc mà chưa khô là không được ra đứng trước gió như vậy.” Trước đó vài ngày y còn kêu đau đầu, Âu Dương Minh Nhật dặn dò.

“Ừm.” Đông Phương Bất Bại híp híp mắt, không nghe rõ hấn đang nói gì, nhưng cứ đồng ý đã.

Lau khô tóc cho y xong, lại thấy y bày ra dáng vẻ lười biếng tựa trong ngực mình, Âu Dương Minh Nhật bỏ khăn vải qua một bên, lấy ngón tay chải chải mái tóc đen dày của y.

“Ngày mai ngươi đi Hắc Mộc Nhai đi, mấy ngày nay tốt nhất đừng quay về.”

Nghe được hấn đột nhiên dặn dò, Đông Phương Bất Bại mở mắt ra, “Ngươi đi cùng ta chứ?”

“Ta không đi.” Âu Dương Minh Nhật bình thản đáp.

Quay đầu lại nhìn vào mắt hấn một hồi, Đông Phương Bất Bại đành gật đầu.

Thấy y không hỏi lý do, mà lại quay đầu lại ngả vào lòng mình, Âu Dương Minh Nhật dịu dàng mỉm cười, hạ một nụ hôn xuống tóc y.

Mấy ngày sau đó, quả thật Đông Phương Bất Bại ở lại trên Hắc Mộc Nhai, không về thôn trang nữa.

Ngày đầu tiên, giáo chúng Nhật Nguyệt thần giáo còn không cảm thấy có chuyện gì, đến ngày thứ hai, ngày thứ ba, không khỏi có một vài người rảnh rỗi bắt đầu đoán già đoán non rằng liệu có phải công tử và giáo chủ cãi nhau không. Nghĩ như vậy, mọi người đều cảm thấy da đầu run lên, cẩn thận gấp bội, không dám có bất kì sơ sót gì.

Hôm nay khí trời không tệ, mới sáng sớm Ấu Dương Minh Nhật đã cho bày bàn cờ trên bàn đá trong sân, rồi ngồi xuống tự mình chơi cờ.

Đến khi mặt trời đã treo thật cao trên vòm trời, có một đoàn người lặng lẽ xâm nhập vào thôn trang.

Mấy người chia nhau ra tìm trong thôn trang một hồi, cũng không phát hiện tại người mình muốn tìm. Hơn nữa, đừng nói người nọ, trong thôn trang thanh tịnh này, một bóng người cũng khó mà tìm thấy.

Vòng qua thêm một viện tử, rốt cục bọn họ cũng phát hiện một vị nữ tử, không chút do dự bắt nàng. Họ uy hiếp ép buộc nàng dẫn bọn họ đi tìm chủ nhân nơi này.

Thoáng nhìn qua đám người nọ, nàng trực tiếp dẫn bọn hắn đi đến một viện tử.

Trong viện hoa đỏ trúc xanh, tùng xanh bách biếc, cách bố trí vô cùng dụng tâm độc đáo. Mà người bọn họ muốn tìm đang ngồi dưới một gốc cây đại thụ cành lá rậm rạp, chỉ thấy một cái bóng lưng nhàn nhạt mang vẻ siêu phàm thoát tục, thanh dật vẻ xuất trần.

“Người là Trại Hoa Đà?”

Chậm rãi đặt một quân cờ màu trắng cuối cùng kết thúc cả ván cờ, Ấu Dương Minh Nhật hơi nghiêng đầu nhìn qua.

Ngoài cửa viện, trừ Thanh Văn còn có bốn người – ba nam một nữ. Lệnh Hồ Xung, Nhậm Doanh Doanh cùng Thượng Quan Vân, hắn đều đã gặp qua, mà cái kẻ vóc người rất cao, quần áo xanh sậm, gương mặt gầy mà dài, nhìn trắng bệch không thấy chút hồng hào, hắn liền nghĩ đến một người

“Nhậm Ngã Hành.”

Nghe hắn hơi hột nói ra tên của mình, Nhậm Ngã Hành hơi ngạc nhiên, sau đó cười hai tiếng, một lần nữa quan sát người trước mặt.

Ngay từ đầu khi nghe được con gái mình nói bên người Đông Phương Bất Bại có một nam nhân vô cùng thân thiết, thậm chí còn nhiều lần vì hắn mà buông bỏ việc trong giáo, chạy đi cùng hắn du ngoạn giang hồ, Nhậm Ngã Hành còn vô cùng coi thường. Bây giờ nhìn thấy cái người mà gã cho là “Nam sủng” này, gã cũng phải tự thay đổi cái nhìn của mình.

Người này nếu không đề cập tới dung mạo khí thế, e rằng võ công cũng cực tốt, hơn nữa nghe đồn còn có y thuật không thua kém gì Bình Nhất Chỉ. Người như vậy, sao lại thế ở bên một kẻ như... Đông Phương Bất Bại được? Trong lòng suy nghĩ vậy, Nhậm Ngã Hành không khỏi liếc mắt nhìn con gái của mình cùng tiểu tử bên cạnh.

Cái tên gọi là Lệnh Hồ Xung này còn không bằng một phần của người đang đứng trước mặt gã, hơn nữa trong lòng hắn còn đang tâm tâm niệm niệm tiểu sư muội của hắn kia, thật không biết Doanh Doanh coi trọng hắn ở điểm nào! Trong lòng có chút không cam lòng, nhưng Nhậm Ngã Hành cũng biết lúc này không phải lúc tính toán điều này, tùy tiện nói: “Tiểu tử, lão phu thấy ngươi không tệ, không bằng trở thành thủ hạ của lão phu. Đến lúc đó, các vị trí Tả – Hữu hộ pháp hoặc là Đường chủ, Trưởng lão của Nhật Nguyệt thần giáo, tùy ngươi chọn, thế nào?”

“Cha!” Lúc này đâu phải lúc đi đào góc tường chứ! Thấy Âu Dương Minh Nhật thật lâu không trả lời, Nhậm Doanh Doanh gọi một tiếng, rồi bước lên phía trước hai bước, trên gương mặt yêu kiều lộ ra nụ cười ôn nhu, diễm lệ mà thoát tục, “Chuyện nội bộ Nhật Nguyệt thần giáo phức tạp, mà những năm gần đây ta thấy Đông Phương thúc thúc cũng càng ngày càng không muốn để ý tới những thứ kia. Ta nghĩ lúc Đông Phương Bất Bại du ngoạn giang hồ cùng ngươi, không khỏi càng vui vẻ hơn so với việc trở về Hắc Mộc Nhai, đúng không?”

Nói xong, thấy người đối diện vẫn là vẻ mặt đăm đăm, nàng cười cười, tiếp tục: “Nhật Nguyệt thần giáo vốn là của cha ta, bây giờ Đông Phương thúc thúc đã không còn mong muốn ở lại như thế, không bằng để nó trở về với chủ nhân ban đầu. Như vậy, Trại Hoa Đà cùng người yêu của ngươi cùng nhau nắm tay tiểu ngạo giang hồ, chẳng phải thật sung sướng sao?”

Dứt lời, thấy thần sắc hắn hơi động, Nhậm Doanh Doanh liền biết chính mình đoán quả nhiên không sai. Tuy cha cho rằng hắn là nam sủng của Đông Phương Bất Bại, nàng lại cảm thấy người này thực sự thích Đông Phương Bất Bại. Mà theo như thăm dò, đã nhiều ngày nay Đông Phương Bất Bại đều ở trên nhai xử lý công chuyện, vậy trong lòng Trại Hoa Đà này sẽ có bao nhiêu bất mãn đây?

“Đương nhiên, Doanh Doanh xin cam đoan tại đây, sau khi cha ta trở lại Nhật Nguyệt thần giáo, chắc chắn sẽ không tổn thương đến tính mạng của Đông Phương thúc thúc.” Nhậm Doanh Doanh lại nói thêm một câu.

“Ngươi muốn ta làm gì?” Quán kim tuyến vòng quanh lòng bàn tay, Âu Dương Minh Nhật nhàn nhạt liếc nhìn nàng.

“Dẫn chúng ta lên Hắc Mộc Nhai tìm Đông Phương Bất Bại.” không đợi Nhậm Doanh Doanh trả lời, Nhậm Ngã Hành đã mở miệng trước, đáy mắt cũng lộ ra sự tối tăm không kịp chờ đợi.

Nhìn hắn lẳng lặng cuốn kim tuyến quanh lòng bàn tay, mấy người này chỉ cho rằng hắn đang suy nghĩ, cũng không có thúc giục.

Ánh mắt Lệnh Hồ Xung lướt quanh đánh giá tiểu viện tinh xảo mà đơn giản này, lại nhìn nam tử vẫn đứng ở nơi đó, trong lòng không khỏi nhớ đến tiểu sư muội. Đến một ngày nào đó, hắn tặng sư muội một tiểu viện như thế này, nàng nhất định sẽ vui vẻ lắm nhỉ?

Chỉ là, nhớ lại bản thân đã bị sư phụ trục xuất ra khỏi phái Hoa Sơn, hắn lại có chút khó chịu. Trong lòng hít sâu một hơi, Lệnh Hồ Xung thấy hắn phải mau giúp Doanh Doanh lên Hắc Mộc Nhai, sau đó liền trở về lại giải thích với sư phụ. Dù sao, hắn quả thật không có trộm “Tử Hà thần công”.

“Đi theo ta.” Một lúc lâu sau, Âu Dương Minh Nhật mới nói một câu, rồi bước vòng qua bọn họ, ra khỏi viện tử.

Mấy người Nhậm Ngã Hành liếc nhau, lập tức đi theo.

Nhìn những người đó rời khỏi viện tử, Thanh Văn nhú nhú mày.

60. Chương 60

Đoàn người Nhậm Ngã Hành ra khỏi biệt viện, đi theo người trước mặt, hướng về phía Hắc Mộc Nhai.

Dọc theo đường đi, thứ tự trước sau còn chẳng hề thay đổi, chẳng ai lên tiếng nói câu nào với nhau.

Song, đi một đường đến bên cạnh một rừng cây nhỏ còn cách bãi Tinh Tinh một đoạn, cái người vẫn luôn đi phía trước đó chợt dừng lại.

Đợi một hồi, Nhậm Ngã Hành bắt đầu mất kiên nhẫn, đang định mở miệng thúc giục, lại thấy hắn quay đầu lại.

“Ở chỗ này được rồi.”

Con chim nhỏ xinh xinh nhún nhảy nơi ngọn cây đầu cành, phát ra những tiếng kêu thanh thúy, trong không gian vắng lặng không một bóng người dư thừa này lại có vẻ thật vang vọng. Tuy vậy, năm tiếng thật thấp thật trầm như tiếng thổ dài nọ vẫn rơi vào tai bốn người còn lại một cách rõ ràng.

“Trại Hoa Đà có ý gì?” Nhìn về phái nam tử còn đang thả ánh mắt của mình lên lòng bàn tay cuốn kim tuyến, không hiểu sao trong lòng Nhậm Doanh Doanh trào lên một dự cảm tồi tệ.

Nam nhân vẫn đứng ngược sáng đó ngẩng đầu lên, mặc dù nét mặt hắn vẫn nhàn nhạt, tựa hồ ngay cả một chút biểu tình dư thừa cũng không có, chỉ là giữa hai đầu lông mày lại có thêm một phần ngạo nghễ.

“Ra tay đi!” Hai ngón tay tùy ý kẹp lấy thiên cơ tuyến, Âu Dương Minh Nhật thản nhiên nói.

Kinh ngạc nhìn hắn, Nhậm Doanh Doanh đã hiểu ý của hắn, “Người đối ý ” rồi lại nghĩ lại, hắn chưa từng mở miệng đáp ứng rằng sẽ dẫn bọn họ đi tìm Đông Phương Bất Bại, nàng nhất thời ghen lại.

“Người muốn giết bọn ta?” Sắc mặt Nhậm Ngã Hành cổ quái nhìn hắn, hiển nhiên là không tin hắn lại dám vì một người nam nhân, lại còn là một kẻ như Đông Phương Bất Bại mà chống lại bọn họ.

“Ha ha ha ha...” thấy hấn không lên, Nhậm Ngã Hành đột nhiên cười lớn “Lẽ nào người thực sự thích cái tên thái giám Đông Phương Bất Bại kia?”

Nghe thấy hai chữ chói tai kia, ánh mắt lạnh lẽo của Âu Dương Minh Nhật chĩa thẳng về phía gã, thiên cơ tuyền như một tia chớp màu vàng vọt về phía Nhậm Ngã Hành.

Thấy hấn thật sự ra tay, trường kiếm của Nhậm Ngã Hành lập tức ra khỏi vỏ, chống lại sợi kim tuyền nhanh như chớp linh hoạt như rắn của hấn.

Hai người không ngừng ra tay muốn hạ sát đối phương, Nhậm Doanh Doanh lại không kìm được nhíu mày lại. Nơi này cách Hắc Mộc Nhai không xa, ban đầu bọn họ muốn đánh úp bất ngờ, bây giờ lại dừng ở chỗ này, lỡ như Đông Phương Bất Bại phát hiện mà đến đây thì tất cả sẽ bị hủy hết.

“Xung ca, thời gian gấp gấp, người liên thủ cùng cha ta bắt người này trước đã rồi tính.” Liếc sang nam tử bên cạnh, Nhậm Doanh Doanh dịu dàng nói.

Đối với nữ tử đã cứu mình này, Lệnh Hồ Xung ban đầu là kính trọng, sau khi biết rõ nàng không phải là một lão bà bà tuổi đã quá nửa trăm, liền coi nàng như muội muội mà đối xử. Chỉ là, mặc dù vậy, nghĩ tới chuyện cái người đang đánh nhau cùng Nhậm Ngã Hành chung quy cũng không phải người trong ma giáo, hấn cũng không muốn cạy nhiều đánh ít, “Nhậm giáo chủ cũng không yếu thế, hấn cũng sẽ không muốn ta nhúng tay vào.”

Thấy hấn từ chối, Nhậm Doanh Doanh cũng không tiện nói gì, chỉ đành nhìn về phía bên kia, hy vọng cha mình tốc chiến tốc thắng.

“Tiểu tử, võ công thật không tồi!” Qua lại hơn năm mươi chiêu, Nhậm Ngã Hành mở miệng tới một câu, ánh mắt tối sầm lại, tay kia lập tức vận hành công pháp thâm độc của mình.

Bởi vì lúc rảnh rỗi hấn sẽ so chiêu một chút với Đông Phương Bất Bại, chiêu thức và thân pháp Âu Dương Minh Nhật cũng nhờ vậy mà nhanh thêm vài phần. Nhưng mà, qua mấy chiêu sau, Âu Dương Minh Nhật lại nhạy bén phát hiện, nội lực của mình lại theo thiên cơ tuyền mà truyền về hướng đối thủ.

Không ngờ đối phương lại luyện loại công pháp hấp thụ công lực của người khác. Đầu óc nhanh chóng xoay chuyển nghĩ cách đối phó, lập tức không biết Âu Dương Minh Nhật dùng công pháp gì, nội lực lưu chuyển trên thiên cơ tuyền đột nhiên trở nên cuồng bạo. Đối thủ lập tức bị đánh bật văng ra, hấn cũng nhảy lùi ra xa.

“Sư phụ của người là ai?” thật không ngờ hấn lại đối phó bằng cách này, Nhậm Ngã Hành lùi lại vài bước, vừa thu lại kiếm của mình vừa hỏi.

“Biên Cương lão nhân.” Nhắc đến sư phụ của mình, trong giọng nói của Âu Dương Minh Nhật ngoại trừ kính yêu, còn nhiều hơn một phần âm áp.

Mặc dù cũng chưa từng nghe qua cái tên này, nhưng Nhậm Ngã Hành lại biết, có thể dạy dỗ ra được một đệ tử như vậy tất nhiên không phải người tầm thường, “Chắc hẳn phải là một vị cao nhân không quản việc đời.” dứt lời, gã lại tiến lên lần nữa, lần này gã bỏ luôn kiếm, trực tiếp đánh tay không.

Tuy nhiên, ngay khi chưởng phong của hai bên chuẩn bị đụng độ, giữa không trung truyền đến một tiếng xé gió, chừng mười tia sáng lạnh lẽo vọt thẳng về phía Nhậm Ngã Hành.

Nhậm Ngã Hành lập tức nghiêng thân, đánh ra một chưởng đẩy lùi ám khí tập kích. Ngay tại lúc đó, một bóng người mặc đồ đỏ rơi xuống bên cạnh Âu Dương Minh Nhật.

Sau khi xác nhận hẳn không bị thương, Đông Phương Bất Bại quay lại, lạnh lùng gằn một tiếng, “Nhậm Ngã Hành!”

Nghe thấy giọng nói kia, Nhậm Ngã Hành hơi dừng lại một chút, “một chút” này khiến gã không tránh kịp một ngân châm đâm thẳng vào vai.

“Đông Phương Bất Bại!” nhìn thấy bóng người màu đỏ đó, con ngươi Nhậm Ngã Hành hơi co lại, lập tức cất tiếng cười to, “Ha ha ha ha... Đông Phương Bất Bại, dù ngươi đã trở thành giáo chủ thì sao nào? Chẳng phải là vẫn phải tự thiến... phải chịu nằm người thân nam nhân đó hay sao!”

Nghĩ rằng con gái còn đang đứng bên cạnh, mặc dù Nhậm Ngã Hành cười đến bừa bãi, song lời nói ra vẫn thu lại phần nào sự thô tục.

Nhưng dù như vậy, ánh mắt của Âu Dương Minh Nhật cũng lạnh xuống trong nháy mắt, thiên cơ tuyến trong tay vụt một cái bắn ra.

Lúc này đây không biết hẳn dùng loại võ công gì, kim tuyến như rắn vô cùng linh hoạt, mang theo sát khí đánh về phía các tử huyệt quanh người Nhậm Ngã Hành.

Nhậm Ngã Hành đánh chưởng đỡ lấy, mặc dù bảo vệ được chính mình, nhưng lại không bắt được sợi kim tuyến kia.

“Xung ca...” thấy vậy, Nhậm Doanh Doanh nhìn về phía người bên cạnh.

Nghe thấy thanh âm của nàng, Lệnh Hồ rút kiếm xông ra, nhưng là trực tiếp đánh về phía Đông Phương Bất Bại.

Tưởng như mũi kiếm đã sắp đâm đến yết hầu y, Đông Phương Bất Bại lại chỉ phất một cái tay, đẩy kiếm của hắn đi.

Cũng vào chính lúc đó Lệnh Hồ Xung cũng thấy rõ thứ mà y dùng để gạt mũi kiếm của mình lại là một cây

tú hoa châm không dài đến một tấc!

Trong lòng cảm thán võ công của y thật sự rất cao, đồng thời Lệnh Hồ Xung cũng biết, nếu không dốc toàn lực, sợ rằng chính hắn cũng khó mà giữ được tính mạng, vậy nên hắn liên tiếp đâm bốn chiêu kiếm liên tục nhắm vào những chỗ hiểm của Đông Phương.

Lúc đầu Đông Phương Bất Bại còn chưa coi trình độ của hắn ra đầu vào với đâu, bây giờ nhìn thấy mấy chiêu này, lại khiến y dậy thêm mấy phần hứng thú, khen: “Kiếm pháp rất cao.” lời còn chưa nói hết, y nhẹ nghiêng người vung tay đỡ chiêu, trái một chưởng phải một chưởng, trên một chiêu dưới một chiêu, nhẹ nhàng hóa giải bốn chiêu kiếm của Lệnh Hồ Xung.

Nhìn y cứ như phát tay rất tùy tiện, nhưng không chỉ cản được kiếm của mình, mà trong cùng lúc đó, y cũng dựng lên phòng bị khiến toàn thân không có một kẽ hở, thần sắc Lệnh Hồ Xung ngưng lại. Hắn lập tức hét lớn một tiếng, trường kiếm không chút do dự đâm thẳng về phía trước.

Đông Phương Bất Bại thuận tay ngăn lại kiếm của hắn, một châm phóng ra xuyên qua tai phải của hắn.

Sau đó, trường kiếm của Lệnh Hồ Xung tựa như gió cuốn mưa rào điên cuồng chém loạn về phía y, Đông Phương Bất Bại linh hoạt né trái tránh phải, còn không quên tâm tắc khen ngợi vài câu: “Kiếm pháp không tệ!”

Bên kia, Nhậm Ngã Hành nhiều lần không cách nào dùng Hấp Tinh đại pháp đối phó với Âu Dương Minh Nhật, đã dần mất kiên nhẫn, lại thấy đối phương vẻ mặt lạnh nhạt nhẹ nhàng điều khiển dây kim tuyến đánh về phía mình, gã không khỏi dần trở nên táo bạo.

Thấy tâm tình gã biến đổi, Âu Dương Minh Nhật nhàn nhạt nhìn một cái, lập tức thiên cơ tuyến đánh thẳng về phía mi tâm của gã.

Chiêu thức lần này của hắn vừa nhanh vừa độc, Nhậm Ngã Hành hơi rùng mình, vung tay cản chiêu, mặc dù cũng có phòng bị hắn lại ra hậu chiêu, lại ngàn vạn lần không ngờ kim tuyến phi đến trước mặt mình rồi bỗng nhiên như mất lực rơi xuống.

Nhậm Ngã Hành hơi ngạc nhiên, nâng tay lên đang định buông xuống, lập tức bị Âu Dương Minh Nhật chớp thời cơ đánh một chưởng văng hắn xuống đất.

Thấy cha ngã xuống, Nhậm Doanh Doanh đang muốn đi qua, lại nhìn thấy Lệnh Hồ Xung phía bên kia cũng đang tiến thoái lưỡng nan. Lập tức, nàng thấy Âu Dương Minh Nhật cầm một chiếc khăn tay hạ mắt lau lau bàn tay phải, cũng không có ý định ra tay tiếp, nàng nhìn thoáng qua phía Thượng Quan Vân, rồi lập tức rút kiếm đâm tới về phía Đông Phương Bất Bại.

Thượng Quan Vân do dự đứng tại chỗ, song cũng không cử động.

Có Nhậm Doanh Doanh tham dự vào, Đông Phương Bất Bại cũng không còn hứng thú đánh nữa, sau khi gạt nàng bay qua một bên, rồi bắn mười cây tú hoa châm về phía Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung vùng kiếm ngăn cản, nhưng vẫn bị trúng sáu cây châm trên người.

“Xung ca ”

Nhìn thấy Lệnh Hồ Xung khắc ra một ngum máu ngã về phía sau, Nhậm Doanh Doanh kêu một tiếng lao tới.

Đông Phương Bất Bại không để ý đến bọn họ, thu châm rồi đi về phía người nọ.

“Sao ngươi cũng tới?” Âu Dương Minh Nhật hỏi.

Liếc nhìn hắn một cái, Đông Phương Bất Bại không nói gì.

Âu Dương Minh Nhật hơi mỉm cười, thay y vuốt phẳng những nếp nhăn trên tay áo.

Chờ hắn chuẩn bị cho tốt, Đông Phương Bất Bại vỗ một chưởng vào tay hắn, nhẹ nhàng mảy lạnh lạnh hỏi: “Ngươi đây là muốn làm cái gì? ”

“Đông Phương.” Nếu y đã tới đây rồi, thì làm sao có chuyện y không biết. Âu Dương Minh Nhật cầm tay y.

Trong lòng biết hắn như vậy cũng là vì mình, Đông Phương Bất Bại lườm hắn một cái, nhưng cũng không có nói thêm nữa, quay đầu nhìn về phía người đang nằm trên mặt đất, “Nhậm Ngã Hành, bốn tọa có ý tốt cho ngươi về Tây Hồ dưỡng lão, ngươi cần gì phải bất chấp như thế? ”

“Dưỡng lão?” Nhậm Ngã Hành dường như bị y chọc tức đến bật cười, “Đông Phương Bất Bại, ngươi đắc ý lắm hả? Nếu để người trong giáo biết ngươi chỉ là một kẻ...”

Lời của gã còn chưa dứt, một vết sáng vàng đánh thẳng về phía ngực gã, vốn đã bị nội thương nặng không thể tránh khỏi, gã kêu lên một tiếng đau đớn, khóe môi tràn máu.

“Ngươi... khụ khụ... Nhưng thực sự ngươi vẫn có mắt nhìn!” thấy người kia bảo vệ y như vậy, Nhậm Ngã Hành nhìn Đông Phương Bất Bại mà than.

“Đương nhiên, bốn tọa cũng không phải kẻ không có mắt nhìn người như ngươi!” Đông Phương Bất Bại hừ lạnh, trong mắt lại mang một chút đắc ý.

“Dù không cho ta nói thì như thế nào? Ha ha ha ha...Ta đã sớm sai người ta đi truyền tin vào trong giáo, chỉ sợ lúc này...Ha ha...Lúc này toàn bộ giáo chúng đều biết rồi! Người cảm thấy bây giờ bọn họ còn có thể coi người là giáo chủ nữa sao?” Nhậm Ngã Hành cười to.

Sắc mặt Đông Phương Bất Bại lạnh xuống, y không để bụng người khác nhìn mình thế nào, nhưng không muốn chỉ vì mình mà người đứng bên cạnh đây bị kẻ khác chỉ trích.

“Nhậm Ngã Hành, thế thì sao? Hiện giờ bốn tọa giết người, người cũng sẽ không thể trở lại Nhật Nguyệt thần giáo thôi.” Đông Phương Bất Bại nói xong, tú hoa châm đã nhô ra từ đầu ngón tay.

Nhậm Doanh Doanh thấy vậy, nhẹ nhàng buông Lệnh Hồ Xung xuống rồi lao tới chắn trước mặt cha mình, “Đông Phương thúc thúc, xin hãy tha cho cha ta một mạng! “

61. Chương 61

Nghe nàng nói vậy, ánh mắt Đông Phương Bất Bại lóe lên, “Lời ta nói ngày trước, người quên rồi sao?”

Trong nháy mắt, trong đầu vang vọng lời nói ngày trước của y: “Ta nể mặt người lần cuối cùng”, sắc mặt Nhậm Doanh Doanh tái nhợt thêm vài phần, há miệng, lại không biết nói gì. Từ trước đến nay nàng đã luôn biết, một khi y đã hạ quyết định cho việc gì, cho tới giờ, y đều chưa từng thay đổi.

Đông Phương Bất Bại không nhìn nàng nữa, chuyển ánh mắt sang người đang đứng sững một bên, “Thượng Quan Vân, người thật to gan,”

Nghe giọng nói nhẹ nhàng lại như có như không mang theo sát khí, Thượng Quan Vân nhanh chóng quỳ xuống, “Giáo chủ minh giám, thuộc hạ chưa từng phản bội giáo chủ!”

Đến lúc này hắn vẫn không thừa nhận, Đông Phương Bất Bại nheo mắt, lại nghe người bên cạnh thân nhiên nói: “Là ta lệnh cho hắn đi theo bọn họ.”

Đông Phương Bất Bại đương nhiên sẽ không hoài nghi hắn, chỉ là còn ít nhiều khó chịu với việc hắn giấu giếm mình, vì vậy không khỏi liếc xéo hắn.

Thấy ánh mắt giáo chủ rời khỏi người mình, Thượng Quan Vân thở phào nhẹ nhõm, tùy tiện nói: “Giáo chủ, những người mà Nhậm Ngã Hành lệnh cho thuộc hạ đưa vào trong giáo lan truyền tin đồn đã bị thuộc hạ trừ khử hết.”

“Thượng Quan Vân, không phải người đã trúng Tam thi não thần đan của ta sao? Sao người ... khụ... người dám...” Nhậm Ngã Hành trợn mắt nhìn hắn.

Thượng Quan Vân cúi đầu, “Công tử đã giúp ta giải độc Tam thi não thần đan.”

“Nhậm Ngã Hành, bổn tọa đã sớm nói, ngươi không có mắt nhìn người.” Đông Phương Bất Bại châm chọc, nhìn về phía Thượng Quan Vân, “Người làm rất tốt.” Dứt lời, tú hoa châm trong tay cũng đồng thời bắn ra.

Thấy Thượng Quan Vân gục xuống, Âu Dương Minh Nhật nhú mày, rồi cũng hiểu rằng, y không muốn bí mật này bị người khác biết...

“Minh Nhật.” Giấu tay sau người, Đông Phương Bất Bại vô thức nhìn sang người bên cạnh.

Âu Dương Minh Nhật thả lỏng, “Không sao.”

Thấy hần nét mặt cũng không có ý trách cứ, Đông Phương Bất Bại cái này mới yên tâm nghiêng đầu.

Thấy y nhìn lại đây, trong lòng Nhậm Doanh Doanh biết chắc hẳn y đã hạ quyết định, lập tức thành khẩn cầu xin: “Đông Phương thúc thúc, xin thúc nghĩ lại những nâng đỡ ngày trước, buông tha cho cha ta! Doanh Doanh cam đoan, tuyệt đối sẽ không để cha ta bước vào châu Bình Định một lần nữa.”

“Những nâng đỡ ngày trước? Doanh Doanh, vậy ngươi nói cho ta biết, nếu hôm nay người thắng là cha ngươi, hẳn có buông tha cho ta không?” Đông Phương Bất Bại cười nói, ánh mắt lại lạnh buốt đến tận xương.

Nhậm Doanh Doanh nghiêng đầu tránh ánh mắt của hắn, lại bị Nhậm Ngã Hành sau lưng đẩy ra.

“Đông Phương Bất Bại, nếu hôm nay ngươi bại dưới tay ta... ta nhất định sẽ cho ngươi chịu thiên đao vạn quả, rồi treo thi thể ngươi ra ngoài rêu rao thị trúng!” Nhậm Ngã Hành trợn mắt dữ tợn cười to.

Đông Phương Bất Bại không những không giận mà còn cười, “Đáng tiếc, ngươi không có cơ hội này!” dứt lời, mấy cây tú hoa châm từ đầu ngón tay y vút ra.

Dù cho Nhậm Ngã Hành đã vùng vẫy ngăn lại, song cuối cùng vẫn là có tâm mà không có lực, bị một cây tú hoa châm đâm trúng mi tâm, mở to hai mắt ngã xuống.

“Không ”

Nhậm Doanh Doanh gào to một tiếng, lập tức đỏ cả vành mắt.

Nhìn người đã tắt thở nằm trên mặt đất, không kịp nói một câu nào với mình, bàn tay giấy trong ống tay áo của Nhậm Doanh Doanh chậm rãi nắm thành quyền. Từ khi nàng mười hai tuổi, Hướng thúc thúc lên

nói với nàng rằng cha nàng chưa chết, từ đó nàng vẫn luôn muốn tìm lại cha. Trông mong nhiều năm như vậy, vất vả lắm tìm được cha rồi, lại không sống cùng nhau được bao lâu đã phải tận mắt nhìn cha chết, làm sao nàng có thể cam tâm?

Chỉ là, ánh mắt hơi nhìn về phía người còn lại còn nằm trên mặt đất, Nhậm Doanh Doanh cố gắng khiến mình trấn tĩnh lại. Cha đã chết, nàng không thể để cho Xung ca lại bỏ mạng tại nơi này, thù cha nàng phải báo, nhưng hôm nay lại không thể kích động nữa.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Nhậm Doanh Doanh đứng lên, trong mắt nổi lên ánh nước lấp lánh, “Đông Phương thúc thúc, cha ta đã chết. Bất kể ân oán giữa các người là gì, cũng đều đã kết thúc, xin cho ta dẫn hân rời khỏi đây.”

Im lặng nhìn nàng một hồi, thấy trong mắt nàng có thương tâm, có đau khổ, nhưng không có oán hận, Đông Phương Bất Bại vung tay áo, “Người đi đi.”

Nhưng mà, ngay khi Nhậm Doanh Doanh vừa mới yên lòng, đã thấy một vệt sáng bạc bắn về phía người nằm trên mặt đất bên phải nàng. Mà nơi đó Lệnh Hồ Xung bị trọng thương đang nằm liệt.

Một giọt lệ chảy xuống khỏi khóe mắt, Nhậm Doanh Doanh không thể tin được, cha và Xung ca còn trò chuyện với nàng ngày hôm qua, giờ đã không còn hơi thở, ngay trước mặt nàng.

Thanh niên đó thiên phú không lường được, kiếm pháp lại bất phàm, nếu không giải quyết ngay, e là sẽ để lại hậu hoạn sau này. Sau đó, Đông Phương Bất Bại nói với Âu Dương Minh Nhật: “Chúng ta đi thôi.”

Âu Dương Minh Nhật không hề động, chỉ nhìn y một cái, rồi đột nhiên ra tay, mục tiêu là Nhậm Doanh Doanh đang ngăn người ở đó.

Nhậm Doanh Doanh lúc này đang loạn trong lòng, dù cho phát hiện kim tuyến tập kích cũng không phản ứng kịp, chỉ trong một chiêu liền mất mạng.

“Minh Nhật?” Đông Phương Bất Bại nói, ngữ điệu đầy kinh ngạc.

“Xin lỗi.” Âu Dương Minh Nhật thản nhiên nói, chỉ là không có một chút hối hận nào trong lời nói.

Đông Phương Bất Bại lắc đầu, “Ta không có trách người. Chỉ là... Ta thật không ngờ người sẽ...”

“Nàng không chết, lòng ta khó mà yên được.” Âu Dương Minh Nhật dứt lời, chợt nghe thấy tiếng bước chân chạy về phía này.

“Công tử... Thuộc hạ bái kiến giáo chủ!” Giả Bố vừa định chào hỏi Âu Dương Minh Nhật, chợt thấy giáo chủ đại nhân đang đứng bên cạnh hắn.

Đông Phương Bất Bại liếc sang Âu Dương Minh Nhật, rồi lại nhìn sang Giả Bố, “Có chuyện gì?”

Nhìn thoáng qua Âu Dương Minh Nhật, Giả Bố nói: “Trong giáo xảy ra chuyện, Mạc trưởng lão, Đỗ trưởng lão cùng với đám thủ hạ của bọn họ đều đã bị bắt lại.”

Y đâu có ra mệnh lệnh này đâu? Đông Phương Bất Bại nhìn về phía người bên cạnh, cười nói: “Người trong giáo nghe lời người như vậy, hay là vị trí giáo chủ này để người làm đi.”

“Người với ta, việc gì phải phân chia rõ ràng như vậy.” Âu Dương Minh Nhật nói.

Bên kia hai người đùa giỡn, còn bên này Giả Bố sợ đến mức quỳ sụp xuống.

Nhưng mà, không đợi hắn thỉnh tội, Đông Phương Bất Bại liền phát phát tay, “Đứng lên đi! Xử lý chỗ này sạch sẽ một chút.” Nói rồi, y kéo tay hắn đi về phía thành Bình Định.

Hai người đi một đường không nói chuyện, trực tiếp về thôn trang bên ngoài thành Bình Định của mình.

Vào đến trong phòng, Đông Phương Bất Bại ngồi vào trước bàn rót một chén trà, bày ra tư thế “ta sẽ rửa tai lắng nghe”.

Khẽ cười một tiếng, Âu Dương Minh Nhật ngồi xuống, “Muốn biết chuyện gì?”

“Chuyện hôm nay là thế nào?” Đông Phương Bất Bại rót cục nhện không được mà hỏi, tiện tay rót cho hắn một chén trà.

Tiếp nhận uống một hớp, Âu Dương Minh Nhật chậm rãi giảng thuật, “Một đêm vào mấy tháng trước, ta quan sát tinh tượng một chút, phát hiện tử kiếp của người sắp bùng xuống. Ta lập tức tính xem người đưa kiếp nạn này của người là ai, cuối cùng liền tính ra Thượng Quan Vân – người vừa từ Hằng Sơn trở về. Lúc đầu ta tra hỏi hắn mãi không chịu nói, rồi sau khi ta giải Tam thi não thần đan trong người hắn xong, hắn mới...”

“Vì sao người không nói cho ta?” Đông Phương Bất Bại có chút không vui, “Lẽ nào người cảm thấy ta không đánh lại bọn hắn sao?”

“Tất nhiên không phải.” Âu Dương Minh Nhật trấn an vuốt nhẹ mái tóc của y, nói: “Chính là bởi vì người có thể dễ dàng giải quyết bọn họ, cho nên ta mới khó hiểu, tại sao bọn họ có thể tạo thành tử kiếp cho người được. Nhưng thời gian càng lúc càng đến gần, ta vẫn không nghĩ ra, cũng không tính ra, cho nên mới không định nói cho người biết.” Nếu không nghĩ ra được lý do tại sao những kẻ đó có thể mang đến tử kiếp cho y, như vậy hắn sẽ nhân lúc không có mặt người này, trực tiếp giải quyết luôn tận gốc cái gọi là “tử kiếp”.

Nghe hần nói như vậy, trong mắt Đông Phương Bất Bại ẩn hiện ý cười, miệng lại trêu ghẹo: “Cũng có chuyện người tính không ra cơ đấy?”

Âu Dương Minh Nhật cười cười, nâng chén trà lên khẽ nhấp một ngụm.

Cùng hần uống hết chén trà, Đông Phương Bất Bại đột nhiên cười nói: “Nghĩ lại cũng đúng, có phải người cũng không tính ra, hôm nay Thanh Vân lại báo tin cho ta phải không?”

Để ly xuống, Âu Dương Minh Nhật gật đầu, “Quả thật là lòng người khó tính. Ta cho rằng đã nói rõ với nàng đến vậy, ai biết nàng lại vẫn không yên lòng.”

“Người biết lòng người khó tính toán, lại còn dám một mình đối đầu với bọn họ?” Nói tới đây, giọng Đông Phương Bất Bại lại cao lên.

“Cũng không phải một người, ta có phân phó Giả Bồ qua đây.” Âu Dương Minh Nhật thản nhiên nói.

Nghĩ đến thời gian Giả Bồ tới, Đông Phương Bất Bại nói: “Chờ hần từ từ qua đây rồi tiện nhất xác luôn!”

Âu Dương Minh Nhật gật đầu, gọi hần qua đây vốn là để nhất xác.

Lờm hần một cái thật dài, Đông Phương Bất Bại lười nói tiếp. Chuyện cũng đã giải quyết xong rồi, hiện tại lại nói gì cũng chỉ là lãng phí nước bọt.

“Thôi, lúc này cũng không còn chuyện gì, mấy ngày nữa chúng ta đi Lạc Dương đi.” Hội hoa Mẫu Đơn thành Lạc Dương sắp bắt đầu, Đông Phương Bất Bại nói.

“Mới vừa về chưa được mấy tháng đã đòi đi, giao chủ như người thật sự...” Âu Dương Minh Nhật cười nói.

Đông Phương Bất Bại ghé mắt, “Thật sự thế nào?”

“Làm rất tốt.” thấy rõ cảnh cáo trong mắt y, Âu Dương Minh Nhật rất biết nghe lời phải.

“A?” Đông Phương Bất Bại cũng không định buông tha hần dễ như vậy, giương mắt nói: “Ta toàn là mang người chạy ra bên ngoài, như thế cũng có thể tính là một giáo chủ tốt?”

“Lúc nào cũng ở bên ngoài mà trong giáo cũng không xảy ra nhiều loạn gì, không phải thể hiện rằng người là một giáo chủ rất biết cách quản lý sao?” Âu Dương Minh Nhật vừa cười vừa nói.

Được hần dỗ dành đến vui vẻ, Đông Phương Bất Bại khoác tay lên trên vai hần, sau đó đặt cằm lên mu

bàn tay mình, “Vậy rốt cuộc người có muốn đi Lạc Dương không?”

“Chúng ta đã bàn bạc xong từ lâu rồi, tất nhiên là muốn đi.” Âu Dương Minh Nhật nói.

Một tay cuốn lấy một bên tóc mai của hắn vuốt nhẹ, Đông Phương Bất Bại thuận miệng nói: “Nhưng mà hôm nay lại xảy ra chuyện thế này, cần chỉnh đốn trong giáo một chút, còn có một ít chuyện cần phải xử lý.”

“Chờ người xử lý xong thì chúng ta đi.” Âu Dương Minh Nhật không cảm thấy đây là một vấn đề khó giải quyết.

“Nhưng ta mệt.” Đông Phương Bất Bại ngược nhìn hắn.

Chạm nhẹ đôi môi của y, Âu Dương Minh Nhật nói: “Ta xử lý.”

“Vậy làm phiền người rồi.” nghe vậy, Đông Phương Bất Bại kín đáo mỉm cười, nói rất không thật lòng.

Âu Dương Minh Nhật cười nhẹ, cũng không so đo với y. Mấy ngày sau đó hắn thật sự đến Hắc Mộc Nhai, xử lý gần hết các công chuyện trong giáo.

Mà Đông Phương Bất Bại, trừ thời gian đến điện Thành Đức bàn luận công việc, những lúc khác đều lười biếng làm ỉ bèn cạnh người đang cần mẫn làm việc kia.

Sau khi Nhật Nguyệt thần giáo được chỉnh đốn trong âm thầm, trên dưới Hắc Mộc Nhai lại phát hiện giáo chủ và công tử lại biến mất rồi!

62. Chương 62

Hoa mẫu đơn thành Lạc Dương nổi tiếng thiên hạ, mà hàng năm, Hội Hoa mẫu đơn do Bách Hoa sơn trang của Lạc Dương tổ chức lại càng khiến người ta nô nức đến thăm.

Nhưng bởi vì hoa mẫu đơn không tươi được lâu, nên những cây mẫu đơn được bồi dưỡng ra vô cùng quý giá. Cũng bởi vậy, nên không biết người nào đã nảy ra ý định xây dựng một Bách Hoa sơn trang, hàng năm mời một vài nhân vật không phú thì quý hoặc văn nhân nhã sĩ tới tham dự hội hoa xuân.

Hai người Đông Phương Bất Bại muốn xem hoa mẫu đơn, tất nhiên là sẽ có cách tham gia.

Chỉ là, sau khi bước vào sơn trang, hai người bắt đầu cảm thấy có chút mất kiên nhẫn.

Nói đến chuyện này, cũng chỉ có thể nói rằng tất cả là tại dung mạo xuất chúng, khí chất hơn người của hai người này, vừa vào cửa đã hấp dẫn gần như toàn bộ ánh mắt của người trong sơn trang.

Hơn nữa, hai người này vừa bước vào, ánh mắt đã đặt trên những khóm mẫu đơn tuyệt sắc, tư thái cao ngạo, không về chào hỏi hay bắt chuyện với bất kì người nào, khiến người ta không nhận được mà đi phỏng đoán thân phận của bọn họ.

Vì vậy, những người cho rằng hai người Đông Phương không giàu sang thì cũng cao quý bắt đầu như có như không đi lại lòng vòng trước mặt họ.

“Hoa mẫu đơn Lạc Dương quả nhiên không phụ danh tiếng của nó.” Âu Dương Minh Nhật vừa đi vừa thưởng thức hoa mẫu đơn xung quanh, buông lời khen.

Lôi kéo hẳn đi về hướng có ít người, Đông Phương Bất Bại nói: “Hoa thì đẹp, nhưng mấy người đó thật phiền”. Nếu không phải sợ làm mất nhã hứng của người này, y thật muốn cho cái vườn mẫu đơn này nhuộm thêm một màu sắc nữa.

Âu Dương Minh Nhật cười cười, ánh mắt lại dừng trên một cây mẫu đơn đỏ rực kiều diễm.

Một gốc hoa, không phải giống hoa quý báu như “Diêu Hoàng” hay “Ngụy Tử”, song nó vẫn vươn thật cao khoe sắc, cánh hoa tầng tầng lớp lớp mang một màu đỏ thuần túy, toát lên sự cao ngạo và đường hoàng khó mà diễn tả.

Bất giác, Âu Dương Minh Nhật nhìn về phía người bên cạnh.

“Làm sao, muốn tặng hoa cho ta sao?” thấy hẳn nhìn hoa lại nhìn mình, Đông Phương Bất Bại thuận miệng hỏi.

Hơi mím môi, Âu Dương Minh Nhật bước đến trước một chiếc bàn dài được đặt trong sơn trang, lại nhìn lướt qua khóm mẫu đơn đặt trong góc tường, dứt khoát nâng bút.

Thấy hứng thú của hẳn đột nhiên lên cao như vậy, Đông Phương Bất Bại cũng không nhiều lời nữa, chỉ thu lại tay áo, đứng một bên lẳng lặng nhìn.

Một người đi ngang qua đó, thấy có người vẽ tranh, liền bước tới.

Có một thì sẽ có hai, sau đó liền có tới sáu, bảy người đi tới, vừa nghỉ chân vừa thưởng thức bức tranh đang được vẽ lên.

Bởi vì những người đó không nói gì, cũng không đến quá gần, Đông Phương Bất Bại cũng chỉ lờ mờ bọn họ một cái, rồi cũng không để ý nữa.

“Đẹp!” Đến khi bức vẽ được hoàn thành, nhìn đường nét sắc sảo lồng lẫ, lại kiều diễm cao quý của đóa mẫu đơn, một người không nhìn được vỗ tay khen không dứt.

“Ta thấy bông hoa này như sen, đóa hoa đầy ắp, chắc hẳn là vẽ cây “Ngụy Tử” ở sảnh trước. “

“Không phải, ta thấy đóa hoa trên tranh này, hoa nở cao hơn mặt lá, cánh hoa chỉnh tề, hình hoa đầy ắp, chắc hẳn là “Diêu Hoàng”. “

“Ta lại cảm thấy giống như “Dương Phi say rượu”.”

“Nói vậy! “Dương Phi say rượu” đóa hoa rủ xuống, nhỏ và dài mang vẻ say rượu, còn hoa trên tranh này... “

Nghe thấy những người vây xem tranh luận, Đông Phương Bất Bại bật cười một tiếng.

Mọi người lộ vẻ không vui, đang định hỏi lại y cười chuyện gì, đã thấy người vẽ đổi sang một cây bút lông khác, chấm xuống đĩa mực đỏ rồi di chuyển đầu bút về phía bức vẽ.

Đến khi cánh hoa mẫu đơn sống động kia nhuộm lên sắc đỏ yêu kiều, những người vây xem mới nhận ra tất cả bọn họ đều đã đoán sai, trên mặt lộ vẻ vẻ lúng túng.

“Tại hạ là Liễu Châu, xin hỏi vị công tử này, trên tranh đây là vẽ khóm hoa mẫu đơn nào vậy? “

Nam tử mặc áo xanh mở miệng khen ngợi bức tranh đầu tiên bước lên hỏi. Hắn tự nhận rằng mình đã ngắm qua tất cả chậu hoa mẫu đơn trong sơn trang này, nhưng cũng không nhìn ra được có gốc cây nào lại kiều diễm mang theo cao quý, trong cao quý lại lộ ra nét ngạo nghễ như trong tranh vậy.

Âu Dương Minh Nhật không trả lời, chỉ hơi đưa mắt nhìn về phía góc tường bên kia.

Mọi người nhìn theo tầm mắt của hắn, quả nhiên thấy được một gốc mẫu đơn đỏ kiều diễm.

Mọi người nhìn hoa thuận miệng khen vài câu, khi quay lại, trên tranh đã nhiều thêm hai câu thơ “Khán biến hoa vô thắng thử hoa/ Tiền vân phệ tuyết trám đan sa.(*)”

(*) Hoa nào thắng nổi hoa đây/ Cát mây rẽ tuyết, nhuộm đầy chu sa

“Thích không?” Gác bút, Âu Dương Minh Nhật đưa bức vẽ cho người bên cạnh.

Nhận lấy nó, Đông Phương Bất Bại nhìn ngắm một hồi, rồi mỉm cười gật đầu.

Mấy người nhìn ngắm còn đang thắc mắc tại sao người vẽ nên một kiệt tác như này lại muốn tặng tranh cho một nam tử, song khi nhìn sang người đang cầm bức vẽ kia, cả người cùng hoa như cộng hưởng, bổ sung lẫn nhau, không khỏi sững sờ.

Âu Dương Minh Nhật thần nhiên liếc bọn họ, rồi kéo lấy y chuẩn bị rời đi.

“Không biết cao danh quý tính của hai vị công tử là gì? “

“Tại hạ là văn nhân thành Lạc Dương, không biết hai vị là nhân sĩ nơi nào sĩ? “

“Tại hạ... “

Thấy bọn họ muốn đi, mấy người kia nhao nhao báo tên của mình, quả thật là đang muốn kết giao với hai người tài hoa này.

Hoa cũng đã ngắm, vẽ cũng đã xong, Đông Phương Bất Bại cũng đang sốt ruột, bởi vậy nên cũng không rảnh nghe mấy người này ngọt ngọt nhạt nhạt đến khô họng, thần nhiên nắm ngược tay Âu Dương Minh Nhật, kéo hắn phi thân ra khỏi sơn trang này.

Hai người ra khỏi Bách hoa sơn trang, tìm một tòa nhà để ở, chuẩn bị ở lại Lạc Dương một thời gian.

Sau khi nghe ngóng kĩ càng xem thành Lạc Dương có những danh lam thắng cảnh nào, hai người bắt đầu chuyến du ngoạn xung quanh. Trong một tháng, bọn họ đi chùa Bạch Mã nổi danh của Lạc Dương, rồi cả Bạch Vân Sơn, còn đi hang động Long Môn thưởng thức mười vạn bức tượng Phật được điêu khắc tỉ mỉ tinh vi.

Cũng hôm đó, bọn họ đi tầu lâu ăn bữa Thủy tịch (*) nổi tiếng của Lạc Dương, bởi vì những món ăn trong bữa Thủy tịch đó vô cùng mới lạ, nên Đông Phương Bất Bại cũng ăn nhiều hơn so với mọi người.

(*) Thủy tịch: tiệc nước/tiệc trên sông

Vừa về tới tòa nhà bọn họ thuê ở tạm, Đông Phương Bất Bại liền ngã luôn vào lòng Âu Dương Minh Nhật, lười biếng không muốn động đây.

Nhìn con mèo lười trong ngực, Âu Dương Minh Nhật bất đắc dĩ cười cười, ôm lấy y bước đến đình lâu ngoài vườn, ngồi xuống.

Lười biếng dựa vào trong lòng Âu Dương Minh Nhật, tính toán rằng gần như tất cả những danh lam thắng cảnh ở Lạc Dương bọn họ đã đi hết, Đông Phương Bất Bại thuận miệng hỏi: “Tiếp theo chúng ta sẽ đi đâu? “

“Không về Hắc Mộc Nhai sao?” Âu Dương Minh Nhật một tay nắm bên hông y, tay kia như có như không vuốt nhẹ mái tóc đen dài.

Không muốn trở về sớm như vậy, Đông Phương Bất Bại lắc đầu, một lát sau, thấy hắn không nói gì, y hơi nghi ngờ ngẩng đầu lên.

“Làm sao vậy?” thấy hắn như có chút do dự, Đông Phương Bất Bại hỏi.

Nhìn y một hồi, Âu Dương Minh Nhật mở miệng nói: “Vậy, đi Thiên Sơn với ta không? “

“Người đã muốn đi, ta tất nhiên là đi theo.” Đông Phương Bất Bại nói xong, ngẩng đầu hôn một cái lên môi của hắn.

Âu Dương Minh Nhật nắm tay y thật chặt, rồi nhẹ ngẩng đầu, ánh mắt rơi trên nền trời đêm xanh đen bí ẩn.

Sau khi quyết định, ngay hôm sau bọn họ liền rời khỏi Lạc Dương, đánh ngựa chạy về hướng biên cương.

Một đường đi về Tây Bắc, khí hậu cũng từ từ lạnh xuống.

Hơn một tháng sau, hai người Đông Phương Bất Bại cuối cùng cũng đã tới chân núi Thiên Sơn.

“Người lớn lên ở đây sao?” Đông Phương Bất Bại nhìn lên tòa núi tuyết trắng xóa.

Vừa dẫn y lên núi vào sáng sớm, Âu Dương Minh Nhật ngừng lại tựa như thở dài, “Có thể là không phải...”

Biết hắn có lẽ đang nhớ lại chuyện cũ, Đông Phương Bất Bại cầm tay hắn.

Nghiêng đầu nhìn về phía y, Âu Dương Minh Nhật khéo môi vẽ lên một nụ cười, “Ta không sao.”

Mang theo y đi về phía một đỉnh núi, Âu Dương Minh Nhật nhân lúc này vừa đi vừa kể cho y nghe phong cảnh Thiên Sơn.

Đông Phương Bất Bại lắng lắng nghe, thấy động vật trong núi này nhìn thấy bọn họ mà còn không chạy, thỉnh thoảng y lại chỉ vào mấy vật đó rồi hỏi hắn.

“Đó là sơn dương, bên kia là linh miêu...”

“Ngay cả mấy thứ này mà người cũng biết!” lúc đầu chỉ là thuận miệng hỏi một chút, ai ngờ hắn có thể nói hết được tên của mấy loài này, Đông Phương Bất Bại hơi kinh ngạc.

“Khi còn bé cùng sư phụ đi hái thuốc, sư phụ nói cho ta biết.” Trong mắt Âu Dương Minh Nhật lộ ra một chút hoài niệm cùng thương cảm, “Ta đột nhiên biến mất như vậy, chắc hẳn sư phụ sẽ rất lo lắng. “

“Người đã lợi hại như vậy rồi, tất nhiên sư phụ người cũng có thể tính ra được rằng người đang sống rất tốt.” Đông Phương Bất Bại trấn an.

Nghe y nói như vậy, mắt Âu Dương Minh Nhật cũng sáng ngời, “Đúng vậy! Sao ta lại quên chứ, sư phụ dù không biết ta ở phương nào, nhưng tất nhiên cũng có thể tính ra hiện giờ ta đang sống rất tốt. “

“Người quan tâm sẽ bị loạn.” thấy hắn nghĩ thoáng ra rồi, Đông Phương Bất Bại cười nói.

Hai người đi lại trong núi hai canh giờ, sau đó dừng lại một chỗ nơi đỉnh núi.

Thấy hắn lặng lặng nhìn xung quanh, trong lòng Đông Phương Bất Bại mơ hồ có suy đoán.

“Đây là chỗ ở của ta và sư phụ.” Nhìn đỉnh núi trống trải trước mắt, Âu Dương Minh Nhật nói.

“Nếu người thích, chúng ta cho người xây một tòa nhà ở đây, về sau mỗi năm đều qua đây ở một thời gian, được không?” Đông Phương Bất Bại đề nghị.

Nghe y nói vậy, Âu Dương Minh Nhật mỉm cười lắc đầu.

Nơi đây, chung quy cũng không phải là Thiên Sơn mà hắn lớn lên.

Hai người ngẩng người trên đỉnh núi một hồi, Âu Dương Minh Nhật nói: “Để ta dẫn người đi xem thiên trì.
“

“Thiên trì? “

Trên Thiên Sơn có một ngọn núi tuyết, trên đỉnh núi đó, tuyết đọng suốt năm không hề tan, có người gọi nó là Biển Tuyết.

Âu Dương Minh Nhật tay y đi lên đỉnh núi tuyết, sau đó dừng lại trên sườn núi, “Nhìn vào trong đi. “

Theo tầm mắt của hắn nhìn sang, Đông Phương Bất Bại nhìn thấy một hồ nước đẹp lộng lẫy, “Đây chính là thiên trì sao? “

Nước trong hồ hắt là băng tuyết tan ra mà thành, thoát nhìn vô cùng trong suốt, giống như một mặt gương lớn.

“Đẹp lắm.” Đông Phương Bất Bại nhẹ than.

Gật đầu, Âu Dương Minh Nhật nói: “Khi còn bé, ta rất thích tới nơi này. “

Đỉnh núi tuyết phủ trắng tinh, hai bóng người một đỏ một vàng phản chiếu trên mặt hồ, tạo thành một bức tranh tuyệt đẹp.

“Minh Nhật. “

“Ừ? “

“Ta sẽ mãi mãi ở bên ngươi. “

“Được.” Ôm lấy y vào lồng ngực, bờ môi Âu Dương Minh Nhật chứa đựng đầy ý cười, không chờ đợi gì nữa mà ấn lên môi y.

Hai người ôm nhau đứng bên thiên trì một hồi, Âu Dương Minh Nhật buông y ra trước. Hắc mỗ cười lui một bước, sau đó đưa tay ra, “Đi thôi! Chúng ta về nhà. “

Đông Phương Bất Bại đưa tay lên, một giây tiếp đó đã bị người nắm thật chặt. Y chậm rãi cong môi, “Đúng là phải về nhà thôi. Nếu không... sợ là giáo chúng trong giáo sẽ rời khỏi Hắc Mộc Nhai mà đi tìm giáo chủ mất. “

“Ta nghĩ là bọn họ nên quen đi thôi. “

“Vậy à? Vậy ngươi thấy giờ chúng ta nên đi đâu tiếp? “

“Đi Hàng Châu được chứ? “

“Không tệ, có thể đi dạo chơi ở Tây hồ... “

Hai người sóng bước bên nhau, dần biến mất giữa núi tuyết mênh mông trắng xóa, gió phất qua từng cơn, trên mặt thiên trì dường như vẫn còn phản chiếu mơ hồ có hai bóng người ôm lấy nhau.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-phuong-diec-huu-nhat-quy-xu>